

சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள்

பொருள் மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்

கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

குமரன் புத்தக சூஸ்ஸம்

Digitized by Srujanika@gmail.com
www.srujanika.org

சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள்

பொருள் மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்

கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

பதிப்பாசிரியர்

எஸ். வை. ஸ்ரீதர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், மொழித்துறை

சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2013

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள்
பொருள் மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்
கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் எழுதியது
பதிப்பாசிரியர் : எஸ். வை. ஸ்ரீதர்

பதிப்புரிமை © 2013, கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-06, தொ.பெ. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhlik@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06

**Tamil Literature on Indigenous Medicine in Sri Lanka
Their Contents and Contributions to Literary Development
by Kanagasabapathy Nageswaran**

Edited by S.Y. Sirithar

First edition © 2013, Kanagasabapathy Nageswaran

Published by Kumaran Book House

39, 36th Lane, Colombo - 06, Tel. - 011 2364550, E-mail : kumbhlik@gmail.com
3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.

39, 36th Lane, Colombo - 06, Tel. - 011 2364550

வெளியீட்டு எண்: 560

ISBN 978-955-659-374-7

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

என் அன்புத் தாய்தந்தையர்க்குச்

சமர்ப்பணம்

Digitized by eGangotri Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வாழ்த்துரை

நயினை நாகேஸ்வரி ஈன்றெடுத்த தவப்புதல்வன் கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் அவர்களுடைய 'சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள்- பொருள் மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்' என்ற ஆய்வு நூலிற்கு வாழ்த்துரை எழுதுவதற்கு அடியேனுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை எண்ணி வியக்கிறேன்; பேருவகையும், பெருமிதமும், பெருமன மகிழ்வுமடைகிறேன். இவ்வாறானதோர் நுண்ணாய்வினை நிரம்பிய நுண்மான் நுழைபுலத்துடனும், தக்க எடுத்துக்காட்டுகளுடனும், மேதாவிலாசத்துடனும், நிரம்பிய புலமை நல வெளிப்பாட்டுடனும் மேற்கொண்ட ஆய்வாளர் டாக்டர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் அவர்கட்கு முதற்கண் என் மனமார்ந்த பாராட்டுக்களையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்து மகிழ்கிறேன். மேலோட்டமாக இவ்வாய்வேட்டை வாசித்த மாத்திரத்திலும் அவரது சொற்பொழிவுகளை ஆழமாகச் செலிமடுத்து மாந்திய காரணத்தினாலும் அவரது ஆற்றல், துணிவு, புலமை, வித்துவம், சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து பேசுந்திறன், பாடும் திறன், நயம்பட உரைக்கும் நாவின் திறம் என்பன எமது ஈழத்திருநாட்டிலே இன்னொருவரிடம் இல்லவே இல்லை என்பதை உறுதிபட அடித்துக் கூறுவேன்.

டாக்டர் நாகேஸ்வரன் அவர்கள் பக்தி இலக்கியத்தினூடாக மருத்துவ உடலமைப்பியலை (Human Anatomy) ஆய்வு செய்தவர். முருகன் கையிலிருக்கும் வேலை 'ஆழ்ந்து அகன்று நுண்ணியது' என்ற மணிவாசகரின் (நுண்ணியனே) திருவாசகத்திற்கூடாகக் கந்த புராணத்தைத் தொட்டுக் கைதடி மாநகரில் கந்தபுராணச் சொற்பொழிவாற்றி மனித இருதயத்தை 'ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியது' என்ற தோற்றமைப்பை ஒப்பீடு செய்து நிறுவியும் காட்டினார். அதற்கு - அப்பேருரைக்கு அவ்வூர் மக்கள் 'அருள் மொழிச்செல்வர்' என்ற கௌரவப் பட்டமளித்துப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்த நிகழ்வு இன்றும் பசுமரத்தாணிபோல் என் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கிறது. இவ்வாறு கைதடியில் மட்டுமன்றிப் பட்டி தொட்டி எங்கனும் நாவலருக்கு அடுத்த படியாக இலங்கையில் சைவத்தையும் தமிழையும் பேசியும், பாடியும், எழுதியும் அதன்படி வாழ்ந்தும் வருகின்ற ஒரு கலைப்பீடம் என்றோ மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பேராசான் இவ்வாய்வு நூலுக்குப் பெருவிருப்புடன் என்னிடமும் ஒரு வாழ்த்துரை வேண்டி நிற்கிறார்.

இன்று சுதேச மருத்துவம் கற்று வைத்தியர்களாக, விரிவுரையாளர்களாக, நிர்வாகிகளாகப் பலர் நம்மிடையே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களில் பலருக்குப் பரராசசேகரம், செகராசசேகரம், அமுதாகரம், இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கம் போன்ற நூல்களைப் பற்றிய அறிவு இவ்வாய்வறிஞரிடம்

- இந்நூலாசிரியரிடம் - இருப்பது போன்று இல்லை என்று கூறுவதில் வெட்க மடைகிறேன். சித்தவைத்தியர்கட்கே உரித்தான பரராசசேகரம், செகராசசேகரம், அமுதாசிரியர் போன்ற நூல்கள் 'ஆயுர்வேத' நூல் களாகும். அஷ்டாங்க இருதயம், மாதவநிதானம், சரஹசம்ஹிதை போன்ற நூல்களோடு வரலாற்று ரீதியாக, அடிப்படை ரீதியாக, விஞ்ஞான ரீதியாக, இலக்கிய ரீதியாக, இறையியல் ரீதியாக ஒப்பீடு செய்திருப்பது இந்நூலிற்குத் தனிச் சிறப்பைத் தருகிறது. உடல், உள்ளம், மனம் சமநிலையில் இருத்தல் சுகநிலை என்பர். இவை சமநிலை குழம்பும்போது நோய் நிலையாகிறது. நோய்க்கான சிகிச்சையானது ரோக பலம், ரோகி பலம், ஓளடத பலம் பாற்பட்டது என்பதை நூலாசிரியர் தாம் ஆய்வு செய்யும் நூல்களினூடாகத் தெளிவாக நிலை நிறுத்துகிறார்.

நிதானம், பூர்வரூபம், ரூபம், உபசயம், சம்பிராப்தி என்று சொல்லப் படுகின்ற பஞ்சலட்சண நிதானத்தின் விபரத்தினைத் தான் ஆய்வு செய்த நூல்களினூடே தெளிவாகக் காட்டுகிறார். அண்டத்தில் மாற்றம் ஏற்படும் போது பிண்டத்தில் மாற்றம் ஏற்படும் என்பது சித்த மருத்துவம். அதற்காக, பஞ்சபூதத் தன்மை, சுவையின் தன்மை, அதன் வீரிய வியாபகத் தன்மை ஆகிய வற்றைத் தெளிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார்.

ஆசிரியனுடைய நோக்கு, ஆய்வாளனாக, விமர்சகனாக, பேச்சாளராக, இரசனையாளனாக இந்நூலினூடாகக் காணக் கிடக்கிறது. வரலாற்றை, இலக்கியத்தை, பக்தி இலக்கியத்தை, மருத்துவத்தைப் பற்றிய தெளிவு ஒரு கலைப் பட்டதாரியிடமிருந்து இந்நூல் மூலம் எமக்குக் கிடைத்துள்ள தென்றால் - அவருடைய - இந்நூலாசிரியருடைய - வித்துவப் புலமையும், அறிவுத் திறனும் சொல்லியடங்கா. இவ்வரமனைத்தும் உலக மாதா நயினை ஸ்ரீ நாகபூஷணித் தாயின் கடைக்கண் பார்வையேயன்றி வேறொன்றுமில்லை எனலாம்.

டாக்டர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் அவர்கள் தனது ஓய்வு நேரத்தில் ஒரு சிறந்த வைத்திய நிபுணராக, நல்லாலோசனைகளை வழங்கவல்ல பேராசானாகத் தகுதியுடையவர் என்பதை, சமய ரீதியாக, இலக்கிய ரீதியாக, வரலாற்று ரீதியாக, மருத்துவ ரீதியாக, ஒப்பீட்டு மருத்துவ ரீதியாக, அனுபவ ரீதியாகத் திகழ்வார்; திகழ வேண்டும். அவரது நாவையும், கைகளையும், திருவதனத்தையும் முறையே கேட்க, உணர, தரிசிக்கக் கோடானுகோடி அடியார்கள் காத்துக் கிடக்கின்றனர் என்று கூறி வாழ்த்தி, பேராசான் டாக்டர் கனகசபாபதி - நாகேஸ்வரன் அவர்கள் குடும்ப நலத்துடன் பல்லாண்டு காலம் நலமே வாழ மீண்டும் வாழ்த்தி இவ் வாழ்த்துரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

17.10.2012

டாக்டர் K.T.S. சபாநாதன்

MACF (இலங்கை), DIMS (இலங்கை)

தலைவர், சுதேச மருத்துவ சங்கம்; பரம்பரை மருத்துவர்;
முன்னாள் பகுதிநேர விரிவுரையாளர், சித்த மருத்துவத்துறை

சிறப்புரை

இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் சுதேசமருத்துவம் என்று கூறும்போது அது ஆயுள்வேத, சித்த, யுனானி மருத்துவமுறைகளைக் குறிக்கிறது. அவற்றுள் சித்தமருத்துவமானது தமிழ்மக்களால் பின்பற்றப்பட்டுவரும் ஒரு மருத்துவ முறையாகும். இவ்வைத்தியமுறையைத் தமிழ் வைத்தியம் என்றும், ஆயுள்வேத வைத்தியம் என்றும் தமிழ்மக்கள் அழைக்கின்றார்கள். சித்த வைத்தியத்தையே இங்கு தமிழ்மக்கள் ஆயுள்வேதம் என்று அழைக்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தமிழர் வைத்தியமுறையும் முற்காலத்தில் ஆயுள்வேதம் என்றே அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கிறது. ஆயினும், ஒரு காலகட்டத்தில் வடஇந்தியாவில் பின்பற்றப்பட்ட மருத்துவமுறை ஆயுள்வேத மருத்துவம் என்ற சிறப்புப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டதால் தமிழ் ஆயுள்வேத மருத்துவமானது தமிழ்வேதம், சித்தவேதம் என்று அழைக்கப்பட்டுத் தற்காலத்தில் சித்த மருத்துவம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தமிழ் வைத்திய நூல்களில் இச் சொற்பிரயோகங்களை அதிகம் காணக்கூடியவாறுள்ளது. இந்த உண்மையை விளங்கிக் கொள்ளாத சிலர் தமிழ்வைத்தியம் என்பது ஆயுள்வேதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறித் தமிழ் வைத்தியத் தின் பழமையையும், பெருமையையும் சிறுமைப்படுத்த முனைகின்றனர்.

இலங்கையில் சித்தவைத்தியநூல்கள் பல ஆக்கம் பெற்றுள்ளன. அதன் மூலம் இங்கு தொன்மையிக்க சித்தமருத்துவ பாரம்பரியம் இருந்து வந்துள்ளமை தெளிவாகிறது. இலங்கையில் வெளியான தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களுடன் ஒப்பிடும்போது இங்கு அச்சில் வெளிவந்தவையும், ஏட்டுச் சுவடிகளில் உள்ளவையுமான தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் மிக அதிகமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், பெரும்பாலான தமிழ்மருத்துவ நூல்கள் சரிவரத் தொகுக்கப்படாமலும், ஆராயப்படாமலும் உள்ளன. பல நூல்கள் இன்னமும் ஏட்டுச் சுவடிகளில் மறைந்தும், சிதைந்தும் அழிந்து போகும் நிலையிலுள்ளன.

கடந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பண்டைத்தமிழ் ஏட்டுச்சுவடிகளை ஆராய்ந்து பதிப்பித்தலில் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே. சாமிநாதையர் போன்ற பல அறிஞர்கள் அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். சித்த மருத்துவத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சில மருத்துவ அறிஞர்கள் சித்தமருத்துவ ஏட்டுச்சுவடிகளைப் பதிப்பிக்க நடவடிக்கை எடுத்துள்ளனர். குறிப்பாக, இலங்கையில் அச்சுவேலியைச் சேர்ந்த ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, ஏழாலையைச் சேர்ந்த ஐ. பொன்னையா ஆகியோர் இலங்கையில் வெளியான சில சித்தமருத்துவ நூல்களை அச்சில் பதிப்பித்துள்ளனர். ஆயினும், இந்நூல்கள்

பல குறைபாடுகளுடனும், எவ்வித ஆய்வுகளுக்கும் உட்படாமலும் காணப் படுகின்றன. இதற்குக் காரணங்கள் பலவாக உள்ளன.

தமிழ்மொழியிலுள்ள இலக்கிய, இலக்கண நூல்களை ஆராய்வதிலும் பார்க்க தமிழ் வைத்தியநூல்களை ஆராய்வது மிகவும் கடினமான ஒரு விடயமாக வுள்ளது. காரணம் தமிழ் வைத்திய நூல்கள் வைத்தியம், சமயம், தத்துவம், சோதிடம், வரலாறு என்று பலவிடயங்களை உள்ளடக்கியவையாகவும், இலக்கண, இலக்கியத்தில் பாண்டித்தியமிக்க தமிழ் மருத்துவப் புலவர்களால் இயற்றப் பட்டவையாகவும் உள்ளன. பின்வரும் பாடல் அக்காலத் தமிழ் வைத்தியர் களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகைமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

‘சோதிடம் பஞ்சபட்சி துலங்கிய சரநூல் மார்க்கம்
கோதறு வகாரவித்தை குருமுனி ஓது பாடல்
தீதிலாக் கக்கிசங்கள் செப்பிய கன்மகாண்டம்
ஈதெலாங் கற்றுணந்தோர் இவர்களே வைத்தியராவர்’

அதாவது சோதிட சாஸ்திரம், பஞ்சபட்சி சாஸ்திரம், மூச்சுப் பயிற்சி (சரநூல் மார்க்கம்), தத்துவங்கள் (கக்கிசங்கள்), வேதைநூல் (அகாரவித்தை), அகத்தியர் முதலான சித்தர்களின் (குருமுனி) நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களே வைத்தியர் களாவர் என்பதாம்.

எனவே, தமிழ் வைத்தியமானது தமிழிலுள்ள பல் துறைகளுடன் சம் பந்தப்பட்ட ஒன்றாக விளங்குகிறது. அதனாற்றான் தமிழ் வைத்தியம் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு வைத்திய முறையாகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. தமிழ் வைத்திய நூல்களை யாத்த சித்தமருத்து வர்கள் பரந்துபட்ட, பல்துறை சார்ந்த புத்தி ஜீவிகளாக விளங்கியுள்ளனர் என்பது தெளிவு. கீழைத்தேச விஞ்ஞானம் அல்லது தமிழரின் அறிவியலின் உயர் பொக்கிஷமாகவும் சித்த மருத்துவ நூல்கள் விளங்குகின்றன என்று கூறலாம்.

முற்காலச் சித்த மருத்துவர்களைப் போன்று பல்துறைசார் அறிவு மிக்க வைத்தியர்களைத் தற்காலத்தில் காண்டல் அரிதினும் அரிதாகவுள்ளது. எனவே தான் தமிழ் மருத்துவ நூலாராய்ச்சி என்பது மந்த கதியில் நடைபெறுகிறது. தமிழ் வைத்திய நூல்களைப் பார்க்கும்போது ‘கோரிக்கையற்றுக் கிடக்குதண்ணே இங்கு வேறிற்பழுத்த பலா’ என்ற பாரதிதாசனின் பாடல் வரிகள் தான் மனதில் உறுத்தி நிற்கிறது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் பல்துறைசார் அறிஞர்களும் இணைந்து ஒரு குழுவாகச் செயற்பட்டு சித்த மருத்துவ நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதன் மூலமே அதன் பழமை, பெருமை, மெய்ஞான விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகள் என்பவற்றை வெளிக் கொண்டு வருதல் சாத்தியமாகும். முக்கியமாகத் தமிழ்த்துறைசார் அறிஞர்களின் பங்களிப்பு இத்துறைக்கு மிகவும் வேண்டற்பாலது.

அந்த வகையில் சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைச் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் அவர்களின் இந்த ஆய்வு நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இலங்கையில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்காகச் சுதேச மருத்துவத்தைத் தெரிவு செய்த சித்தமருத்துவத்துறை சாராத அறிஞர்களில் அவர் முதலிடம் பெறுகிறார். 'சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள்: மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்' என்பது அவரின் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வின் தலைப்பாக அமைந்துள்ளது.

இவரின் ஆய்வானது பின்வரும் ஆறு இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது: 1) ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்து இலக்கியங்கள், 2) பரராசசேகரம் நூலின் அமைப்பும் பொருளுடக்கமும், 3) பரராசசேகரத்தின் பிரதான ரோகங்கள், 4) செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஒப்பீடு, 5) பரராசசேகரத்தின் மொழி, இலக்கிய வளம், 6) ஈழத்திலக்கியத்தில் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாகரம் என்பன வகிக்கும் இடம்.

ஆசிரியரின் நோக்கம் தமிழ் வைத்திய நூல்களிலுள்ள மொழி, இலக்கிய வளம் பற்றியதாக உள்ளதால் அவை பற்றிய நுட்பமான கருத்துகளை வெளிக் கொண்டு வருவதில் அவர் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும். இயல் மூன்றை வாசிக்கும்போது இவ்விடயத்தில் அவரின் அறிவாற்றலைக் கண்டு கொள்ளலாம். இயல் ஐந்தில் பரராசசேகரத்தின் இலக்கிய நோக்கு என்பது குறித்து மிகவும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். முக்கியமாக, பரராசசேகரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள செய்யுள் யாப்புக்களின் வகைகள், அந்நூலில் கையாளப்பட்டுள்ள உவமைகள், உருவகங்கள், எதுகை, மோனைகள் என்று தமது துறை சார் புலமையைக் கொண்டு ஆராய்ந்துள்ளமை பாராட்டிற்குரியது.

நாகமுனிவர் பற்றி இயல் ஐந்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துக் கவனிக்கத்தக்கது. நாகம் என்றால் மலை. எனவே மலையின் முனிவர் அகத்தியர் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது. ஆனால் வட இலங்கையின் பூர்வகுடிகள் நாகர் என்பது வரலாற்றுண்மை. ஆசிரியரும் அது பற்றி இயல் ஒன்றில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அந்த வகையில் நாகர்களால் அல்லது அவர் கள் வழி வந்தோரால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த வைத்திய முறையைக் கூறிய அல்லது எழுதிய ஒருவர் நாகமுனியாக இருத்தல் கூடும். நாகமுனிவரின் 'நயனவிதி' என்னும் கண் வைத்திய நூல் இலங்கையில் வழக்கிலிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் நாகம் என்பதற்குப் பாம்பு என்றும் அர்த்தமுண்டு. எனவே, சித்தர்களில் ஒருவரான பதஞ்சலியைக் கூட நாகமுனி என்று குறிப்பிடலாம். இது பற்றிய மேலாய்வுகள் தேவைப்படுகின்றன.

சித்த மருத்துவ நூல்களிலே நஞ்சியல் பற்றி வெளிவந்த முதலாவது நூலாக 'அமுதாகரம்' கருதப்படுகிறது என்று ஆசிரியர் இயல் ஆறில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். ஆய்வு என்பது எப்பொழுதும் முடிந்த முடிவாக இருப்ப தில்லை.

ஆராய்ச்சிகள் தொடரும்போது ஏற்கெனவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முடிவுகளில் மாற்றங்கள் வருவதும் தவிர்க்க முடியாததே. அந்த வகையில் 'செகராசசேகரம்', 'சர்ப்ப சாஸ்திரம்' என்னும் நூல்களே இதுவரை இலங்கையில் வெளியான விஷ வைத்திய நூல்களில் பழமையானவையாகும். அவை கி.பி. 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் வெளிவந்துள்ளன. 'இலங்கை வேந்தர் சீரிய பொன் திறையளக்கச் செங்கோலோச்சும் சீரிய செகராசசேகர மன்னன் சிங்கைமேவு மாரியர் கோன்' என்று செகராசசேகர மன்னன் தென்னிலங்கையை வென்று இலங்கையை அரசாண்டான் என்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செய்தியும் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்த்துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஆசிரியர் நயினாதீவைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்டவர். அவர் வைத்தியரல்லாவிடினும் வைத்திய பாரம்பரியம் மிக்க பல உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் கொண்டவர். யாழ். பல்கலைக் கழகச் சித்த மருத்துவ மாணவர்கள் சித்தர் பாடல்களையும், ஏட்டுச் சுவடிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குத் தமிழறிவு மிகவும் அவசியம் என்று அதன் ஐந்தாண்டுப் பாட விதானத்தில் முதல் மூன்று ஆண்டுகளும் உயர் தமிழ் என்ற பாடம் முக்கியத்துவமுள்ளதாக இருந்தது. உயர் தமிழைப் போதிக்கும் பணியை யாழ். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையானது கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம், திரு. க. நாகேஸ்வரன் ஆகியோரிடம் (1985, 1987) ஒப்படைத்திருந்தது. அச்சந்தர்ப் பத்தைப் பயன்படுத்தி திரு. க. நாகேஸ்வரன் அவர்கள் தமிழைப் போதித்ததுடன், அத்துறை சார்ந்தோரிடமிருந்து சித்த மருத்துவம் சம்பந்தமான விளக்கங்களையும் பெற்றுக் கொண்டார். அவரின் இந்த ஆய்வுக்கு அவை பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை:

சித்த மருத்துவத் துறையில் அவரிடம் தமிழ் பயின்ற முதல் தொகுதி மாணவர்களில் ஒருவன் என்ற முறையிலும், அவரின் அன்புக்குரிய சிரேஷ்ட மாணவர்களில் ஒருவன் என்ற முறையிலும், சித்த மருத்துவத் துறையில் எனது ஈடுபாடு காரணமாக அவர் என்மீது கொண்டுள்ள மதிப்பிற்குத் தலை வணங்கி, அவரின் சஷ்டியப் பூர்த்தியாம் மணிவிழா நன்னாளில் வெளிவரும் இந்நூலுக்கு இச்சிறு சிறப்புரையை வழங்குவதுடன், அவர் வணங்கும் அன்னை நயினை ஸ்ரீ நாகபூசணி அம்பாள் அநுக்கிரகம் பெற்று அவரும் அவர்தம் குடும்பத்தினரும் நீடு காலம் நோய் நொடியின்றி 'வாழ்க வளமுடன்' என்று வாழ்த்தி, அவர்தம் இலக்கியப் பணியும், சமயப் பணியும் மேலுந் தொடர இறைவனைப் பிரார்த் திக்கிறேன்.

சே. சிவசண்முகராஜா

BSMS (S.L), MD (S) (India)

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சித்த மருத்துவப் பிரிவு

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

அணிந்துரை

இலங்கைத் தமிழர் பருத்தித்துறை முதற் பாணமை வரையான பகுதிகளில் தமக்கெனத் தனியான பல அரசுகளைக் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக ஏற்படுத்தியிருந்தனர். அவற்றுள் யாழ்ப்பாணம் தவிர்ந்த பகுதிகளில் அமைந்தவை பிற்காலத்தில் வன்னி என்று சொல்லப்பட்டன. ஆதி காலத்தில் அவை யாவற்றிலும் பெருங்கற் பண்பாட்டுத் தொடர்புடைய நாகரே ஆட்சி புரிந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலே தோன்றிய அரசினைத் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் நாகநாடு என்று குறிப்பிட்டனர்.

மத்திய காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்னும் நகரினை மையமாகக் கொண்டு வளமும் வலியுங் கொண்டதான இராச்சியத்தை வட இலங்கையில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் அமைந்தனர். அவர்களின் ஆதரவிலே பல துறைகளிற் புலமை பெற்றவர்கள் சோதிடம் மருத்துவம் புராணம் போன்ற கலைகளிற் சிறப்புமிக்க நூல்களை இயற்றினார்கள். அரச குடும்பத்தவரிற் சிலர் கவிஞராக விளங்கினர். அக்காலத்துப் புலவர்களிலே தலைசிறந்தவன் தகடிகை கைலாச புராணம் பாடிய செகராசசேகரன். பண்டிதர்களில் மகாவித்துவானாகப் பெயர் பெற்றவர் அரசகேசரி. இரகுவம்சம் என்பது அவர் தமிழிற் பாடிய மகாகாவியம்.

செகராசசேகரன் ஒருவனின் ஆதரவிலே பாடப்பெற்ற சோதிட நூல் செகராச சேகரமாலை. அது இன்றுவரை உருவாக்கப்படும் பஞ்சாங்க முறைக்கு ஆதாரமான நூல். பழமைக்கும் புதுமைக்கும்பாலமாக அமைந்துள்ளவை செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் மருத்துவ நூல்கள். அவை அரசரின் ஆதரவில் உருவாக்கப் பெற்றவை. அதனால் அவை உருவாக்குவதற்கு ஆதரவு புரிந்த மன்னர்களின் பெயர்களால் வழங்குகின்றன. இந்நூல்கள் முற்கால மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பல தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த மருத்துவர்களின் அனுபவங்களையும் புதிய சிந்தனைகளை உள்ளடக்கியனவாகவும் எழுதப்பட்டவை. அவற்றிலே ஆயுள் வேதம் பற்றியும் பழைய நூல்கள் பற்றியுங் குறிப்புகள் உண்டு. அமுதா கரம் ஒல்லாந்தர் காலத்து நூல். நயன சாஸ்திரம் என்ற பெயருடைய மருத்துவ நூலொன்று தீவுப்பற்றிலே அண்மைக்காலப் போருக்குமுன், ஏட்டு வடிவிலே காணப்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம். இந்நூல்கள் யாவும் நோய்கள், அவை ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள், மருந்துகள், சிகிச்சை என்பன பற்றியனவாகும். இவற்றைப் பற்றிய சிந்தனைகள் அறிவியல் பூர்வமானவை. சம காலத்து மேற்குலக மருத்துவம் பற்றிய சிந்தனைகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து அவை முன் னேற்றமானவை என்பது இப்பொழுது பொதுவாக எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆயினும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாக மேனாட்டு மருத்துவம் துரிதமான வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இப்பொழுது சுதேசமருத்துவங்

கற்றுப் பட்டம் பெற்றவர்கள் மேனாட்டு, நவீன முறையில் உற்பத்தி செய்த மருந்துகளைப் பயன்படுத்துமாறு நோயாளிகளுக்குச் சில சமயங்களில் ஆலோசனை வழங்குகின்றர். அதனாற் பெரும் பிரச்சினை எழுகின்றது.

இலங்கையிலே தமிழரின் பாரம்பரியத்தின் பிரதானமான அடையாளங்களிலும் சாதனைகளிலும் ஒன்றான சுதேச மருத்துவம் பற்றிய நூல்கள் அறிவின் பலதுறை சார்ந்த களஞ்சியங்களாக விளங்குகின்றன. அவற்றின் பெயர்களும், பாயிரச் செய்யுள்களும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் பெயர் களையும், சாதனைகள் சிலவற்றையும் நினைவுபடுத்தும் வகையில் உள்ளன. தாவரவியல் தொடர்பான அரிய செய்திகள் அவற்றிலே காணப்படுகின்றன. ஒரு வளமான இலக்கிய மரபின் அம்சங்கள் அவற்றுள் அடங்கியுள்ளமை சிறப்பாகும். அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த நூல்களைப்பற்றி, குறிப்பாக இலக்கிய, மொழி மரபுகளைப்பற்றி ஆய்வுநூல் எழுதி, அதன் பயனாகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன். தமிழில் இலக்கண வரம்புகளை மீறாதும் கவர்ச்சியான நடையிலும் எழுத வல்லவர். கவர்ச்சியான இனிய குரலிற் பேசவும் பாடவும் வல்லவர். அன்னாரது ஆய்வுநூல் அச்சிடப்பெற்று வெளிவருவதையுற்று மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். உரிய காலத்தில் இவருக்கு ஆதரவும் வழிகாட்டலும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் இவரது முன்னேற்றம் பல ஆண்டுகளாகத் தடைப்பட்டிருந்து, ஆயினும், தனது விடாமுயற்சியாலும், ஈஸ்வர அனுக்கிரகத்தினாலும் அவர் இச்சாதனையைப் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது. அதற்கு எமது பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும் உரியவை. இது, தமிழ்மொழியிலும் தமிழர் சமுதாயத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் எல்லோரும் வாங்கி வீடுகளில் வைத்துப்படிக்க வேண்டிய நூல்.

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்

தகைசார் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்து இலக்கியங்களான 'செகராசசேகரம்', 'பரராசசேகரம்', 'அமுதாசரம்' என்பன தமிழ்மொழியிலெழுந்த சுதேச மருத்துவ இலக்கியங்களாகும். இன்றும் எமது சமுதாயத்தில் நிலவிவரும் நடைமுறை மருத்துவ முறைமையாக செகராசசேகரமும், பரராசசேகரமும், அமுதாசரமும் விளங்குகின்றன. அக்காலத்து அரசர்களது மருத்துவமாகவும் சிகிச்சைமுறைகளாகவும் இந்நூல்களிலே பேசப்படும் விடயங்கள் அமைந்துள்ளன. மருத்துவம், சோதிடம், காவியம் என்னுந் துறைகள் மிகவுயர் தரத்திலே தமிழ்மொழிச் செய்யுட்கள் மூலம் ஆக்கப்பட்டுள்ளமையை 'ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்' கால இலக்கியங்கள் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

ஆனால், மிகப் புராதனமான, காலத்தால் முற்பட்ட தமிழ் மருத்துவம் பற்றிய தகவல்களும் முறைமைகளும் இன்று அமிழ்ந்து போயுள்ளன. இவை பற்றிய பிரக்ஞை முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் இன்று பெரிதும் வேண்டப்படுகிறது. சுதேச மருத்துவத்தின் பயன்பாடும் முக்கியத்துவமும் இன்று பெருமளவில் உணரப்பட்டுவரும் காலத்தின் பின்னணியில் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் மருத்துவச் செழுமை குறித்த நுண்ணாய்வாக இவ்வாய்வு அமைகிறது. செவிவழியான இலக்கிய மரபாகவும், பயனளிக்கும் சிகிச்சை முறைமையாகவும் வளர்ந்து வரும் சுதேச மருத்துவ இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பன்முகப்பட்ட நலன்களையும் வெளிக் கொணர வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

'சுதேசமருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள் பொருள் மரபும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்கும்' என்னும் பொருள் பற்றிக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்வதற்கு அனுமதியளித்துடன் அதற்கான ஆலோசனைகளையும் வழிமுறைகளையும் வழங்கி என்னைப் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்திய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த்துறையின் முன்னாள் தலைவர் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றி உரியது.

இவ்வாய்வின் கையெழுத்துப் பிரதியை நுட்பமாகப் பார்த்துத் திருத்தங்கள் பல செய்ததுடன் வேண்டிய ஆலோசனைகள் வழங்கியும் நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பலவற்றைத் தந்துதவியும் பலமணி நேரம் என்னுடனிருந்து இவ்வாய்வின் இயல்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடியும் இவ்வாய்வைச் சிறப்பாகவும் ஆராய்ச்சி பூர்வமாகவும் எழுதுவதற்கு ஆற்றுப்படுத்தி மேற்பார்வை செய்துதவிய பேராசிரியர் கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

என்னைக் காணும் போதெல்லாம் இவ்வாய்வு தொடர்பான முன்னேற்றங்களை ஆர்வத்துடன் விசாரித்ததுடன் மட்டுமல்லாது ஆக்கபூர்வமான பயிற்சியையும் கருத்துகளையும் தந்து பிரதிபலன் எதுவும் கருதாது 'ஆய்வுக் கனதி'யை வலியுறுத்தியும் ஊக்குவித்தும் உதவிய ஆய்வுப் பேரறிஞரும் இவ்வாய்வின் மேற்பார்வையாளர்களுள் ஒருவருமான வரலாற்றுத்துறைப் பேராசான் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கட்கு என் உளமார்ந்த பெரு நன்றி உரியது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராயிருந்து எனக்குக் கற்பித்தவரும், தற்போதைய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த்துறைத் தலைவருமாயுள்ள கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கட்கு என் நன்றிகளுரித்தாகுக.

சுதேச மருத்துவத்தின் மகிமைகள் குறித்தும் அதன் தத்துவங்கள் குறித்தும் தருக்கரீதியான பல்வேறுபட்ட கருத்துகளையும் எனக்கு விளக்கியவர் பேராசிரியர் 'நந்தி' அவர்களே. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மருத்துவப்பீடத்தில் நீண்ட காலம் பீடாதிபதியாக இருந்தவர். இவர் எனது இவ்வாய்வுக் கட்டுரையைத் தாம் படிக்க வேண்டும் என்று வெகு ஆர்வத்துடன் என்னை வழிப்படுத்தியவர். அவரின் திடீர் மறைவு என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிவிட்டது. ஆய்வு சமூகத் திற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறும் அமரர் 'நந்தி'யின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துச் சித்த மருத்துவத் துறையில் தமிழ் மொழியைப் போதிப்பதற்கும் தமிழிலுள்ள மருத்துவ இலக்கியங்களை அறிமுகஞ் செய்து விரிவுரைகளாற்றுவதற்குமென என்னைத் தமிழ்த்துறையிலே விரிவுரை யாளராக இடம்பெறச் செய்தவர் பேராசிரியரும் துணை வேந்தருமான கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள். அப்பெருந்தகைக்கு என் நன்றியும் வணக்கமும் உரித்தாகுக.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் சித்தமருத்துவத்துறையின் முன்னாள் தலைவரும் சித்த மருத்துவப் பேராசிரியருமான கலாநிதி எஸ். பவானி அவர்கள் நடைமுறையில் சுதேச மருத்துவத்தின் பெரு வளர்ச்சிக்கும், சித்தாயுள்வேத மருத்துவர்களை உருவாக்குவதற்குமாக அயராது பாடுபடுபவர். இத்துறையில் என்னையும் ஈர்த்துப் பெரிதும் ஈடுபடவைத்த அவருக்கு என் நன்றி. சித்த மருத்துவ கலாநிதிகள் (திருமதி) விக்னவேணி செல்வநாதன், (திருமதி) பவானி, சே. சிவசண்முகராஜா, திருமதி இந்திரா சத்தியநாதன், உரோமகேஸ்வரன், க.பாலசுப்பிரமணியம், சோ. சபாநாதன், அமரர் க.த. சோமசேகரம் ஆகியோர் இவ்வாய்வுக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்தனர். இவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றி.

இவ்வாய்வில் பலவழிகளிலும் உதவியவர் பேராதனைப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன் அவர்கள் என்றென்றும் என் நன்றிக்குரியவர். சப்தகமுவ பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களான திரு. எஸ்.

வை.பூரீதர். திருமதி. தேவகுமாரி சுந்தரராஜன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றி களுரித்தாகுக.

மூல நூல்களிலிடம் பெற்றுள்ள யாப்பமைதிகளை எனக்குச் செப்பமாக விளக்கியவர் 'பிள்ளைக்கவி' வல்லிபுரம் சிவராசசிங்கம் அவர்கள். அவருக்கு எம் பணிவான நன்றிகள்.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரைக்கான மூல நூல்களை என் பார்வைக்குத் தந்து தவியவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் நூலக அதிபர் திரு. சி. முருகவேள் அவர்களும், தற்போதைய நூலக அதிபர் திருமதி பரராசசிங்கம் அவர்களும்ாவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலக அதிபர் க. மகேஸ்வரன் அவர்களும், சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக நூலக அதிபர் திருமதி நெய்குரி அவர்களும், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க நூலக அதிபர் செல்வி க. யோகேஸ்வரி அவர்களும் எனக்கு நல்கிய ஒத்துழைப்புப் பெரிது. யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியின் முன்னாள் நூலக அதிபர் திரு.க.மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் இவ்வாய்வில் பெரிதும் ஊக்கமளித்தார். இவர்களனைவருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி.

இவ்வாய்வை விரைவாக எழுதி முடிக்க வேண்டும் என எப்பொழுதும் தனது ஆசிகளை நல்கி எனக்குக் கடிதமெழுதுபவர் காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் ஸ்தாபகர் சிவத்திரு. க. வைத்தீசுவரர் குருக்கள் அவர்கள். அவருக்கு என் நன்றிகலந்த வணக்கம். கனடாவில் வதியும் என் அன்புப் பெற்றோர் இவ்வாய்வில் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்து இதனை நிறைவேற்றுவதில் எனக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாயிருந்தனர். என் பெற்றோருக்கு என் பணிவான வணக்கம். என் பாசமிகு மனைவி ரதிக்கும் என் பிள்ளைகளுக்கும் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையினைக் கணினி அச்சில் பதித்துத் தந்த வெள்ள வத்தை SDS நிறுவனத்தினருக்கும் என் நன்றிகள்.

இவ்வாய்வு நூலை வெளியிடுவதில் ஆலோசனைகள் வழங்கியும், இன்னும் இரண்டு நூல்களுக்கான பதிப்பாசிரியராகவும் இருந்த சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தின் மொழித்துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் நண்பன் திரு. எஸ். வை. பூரீதர் அவர்களுக்கும், மிகவும் கவர்ச்சிகரமான முறையிலும் நேர்த்தியுடனும், பிழையறவும், மிக்க பொறுப்புடனும், மதிப்புடனும் அச்சேற்றிய குமரன் புத்தக இல்லத்தின் உரிமையாளர் திரு. க. குமரன் அவர்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் பாராட்டுதல்களையும், நன்றிகளையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

சொற்குறுக்கங்கள்

ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
ப.சே.மு.பா	-	பரராசசேகரம் முதலாம் பாகம்
ப.சே.இ.பா	-	பரராசசேகரம் இரண்டாம் பாகம்
ப.சே.மூ.பா	-	பரராசசேகரம் மூன்றாம் பாகம்
ப.சே.நா.பா	-	பரராசசேகரம் நான்காம் பாகம்
ப.சே.ஐ.பா	-	பரராசசேகரம் ஐந்தாம் பாகம்
ப.சே.ஆ.பா	-	பரராசசேகரம் ஆறாம் பாகம்
ப.சே.ஏ.பா	-	பரராசசேகரம் ஏழாம் பாகம்
ப.சே.எ.பா	-	பரராசசேகரம் எட்டாம் பாகம்
நூற்	-	நூற்றாண்டு

பொருளடக்கம்

வாழ்த்துரை	vii
சிறப்புரை	ix
அணிந்துரை	xiii
முன்னுரை	xv
சொற்குறுக்கங்கள்	xviii
இயல் ஒன்று	1
ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரையிலான இலங்கைத் தமிழர் வரலாறும் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளும்	
இயல் இரண்டு	61
பரராசசேகரம் நூலின் அமைப்பும் பொருளடக்கமும்	
இயல் மூன்று	93
இந்திய மருத்துவ நூலாசிரியர்களும் மருத்துவ நூல்கள் குறித்த சிறுவிளக்கமும், ஈழத்து மருத்துவ நூல்களில் அவற்றின் தாக்கமும்	
இயல் நான்கு	120
செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஒப்பீடு	
இயல் ஐந்து	151
பரராசசேகரத்தின் இலக்கிய நோக்கு	
இயல் ஆறு	239
பயிற்முறையில் செகராசசேகரம் - பரராசசேகரம் அமுதாசிரியர் ஆகியவை வகிக்கும் முக்கியத்துவம்	

தொகுப்புரை 270

பின்னிணைப்புகள்

- I. மருத்துவ நூல்களிற் காணப்படும் மூலிகைளின்
பெயர்களும் இக்கால வழக்கில் அவற்றின் பெயர்களும் 279
- II. வடசொல் மூலிகைப் பெயர்களுக்கான தமிழ்விளக்கம் 288
- III. நோய்களின் விளக்கங்கள் 289
- IV. 21 பத்திரங்கள் 294
- V. 21 புஷ்பங்கள் 295
- VI. மருத்துவப் பெயர்கள் - கணம்/ குலம்/ பிறந்த இடம் 296
- VII. குளிகை, சூரணங்கள், குடிநீர், லேகியம், பற்பம்,
செந்தூரம், தைலங்கள், காயம். 297
- VIII. இலங்கையில் சுதேச மருத்துவத்தின் சமூகவியற்
பின்னனி குறித்த சில செய்திகள் (ஆங்கிலத்தில்) 302

உசாத்துணைகள் 306

நூல்விவரஅட்டவணை 313

இயல் ஒன்று

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரையிலான இலங்கைத் தமிழர் வரலாறும் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளும்

1. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்துக்கு முற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாறு, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் என்னும் விடயங்கள் குறித்த செய்திகள் கையாடலாக, வையாபாடல், யாழ்ப்பாண வையபவமாலை என்னும் நூல்கள் மூலம் அறியக்கூடியன வாயுள்ளன. வரலாற்றாசிரியர்களானோர் பலரின் ஆய்வுகளும் இன்று பல்வேறு கருதுகோள்களை முன்வைத்து விவாதங்களையும் முனைப்பும் பெறச் செய்துள்ளன. இலக்கியச் சான்றுகளும், வரலாற்றுச் சான்றுகளும், கல்வெட்டுக்களும், ஊகங்களும் பல்வேறு விதமாக வரலாற்றினைக் குறித்து விளக்குகின்றன என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கதே. வரையறுத்த முடிவுகளை நிர்ணயஞ் செய்யச் சான்றுகளைக் கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வரலாறு ஓரளவு செப்பமாகவே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. காலவோட்டத்திற் புதிய புதிய தடயங்களும், நாணயங்களும், கல்வெட்டுக் களும், தொல்பொருட்களும் ஏலவே நிறுவப்பட்ட கருத்துகளை மாற்றக்கூடிய பாங்கில் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கக்கூடும். தமிழர் வரலாறு பற்றிய செய்திகள் குறித்த சான்றுகளை இனி நோக்கலாம்.

தமிழ் நாட்டுக்கும் ஈழத்துக்குமிடையில் நிலவிய தொடர்புகள் குறித்த செய்திகள் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்திலும் அரசாட்சி வரலாற்றிலும் அதிகள விலுள்ளன. பூர்விகமான பல செய்திகள் வரலாற்றிற் பேசப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணம் குறித்த செய்திபற்றி,

யாழ்ப்பாணம் அது யாழில் வல்ல ஒரு பாணனுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டமையின் யாழ்ப்பாணமெனப்படுவதாயிற்று என்பர். மணற்றி என்பது அதன் பூர்வ நாமம் (மணற்றி என்பது 'மாந்தையொடு

மணற்றி கொண்ட வல்விசயன் றனக்கு மனை வகுத்தலாலே' என்னுஞ் சாதிமாலைப்பாட்டாலும் வருகின்றது.) அது பின்னாளில் மணற்றிடல் எனவும் வழங்கிற்று. இம்மணற்றி என்னும் பெயர் இறையனார் அகப்பொருள் உதாரணச் செய்யுட்களில் வருகிறது. அதன் வடக்கும் கிழக்கும் வங்காளக் குடாக்கடலும் தெற்குப் பூநகரிக்கடல், பண்ணைக் கடல்களும், மேற்குக் கோடிக்குடாக் கடலும் எல்லையாம். அஃது இலங்கையின் வடபாகத்தேயுள்ள ஒரு துளிப் கற்பம். அதன் அயலிலே காரைதீவு, வேலணை, புன்குடித்தீவு, அனலைதீவு, நயினாதீவு, நெடுந்தீவு முதலிய தீவுகளுண்டு. இவைகளெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தனவேயாம். பூர்வத்தில் இப்பிரதேசம் ஒரு பரந்த நாடாயிருந்து பின்னர் கடல் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பின்னர் அது திடராகி மணல் கொண்டு காலவடைவில் மீண்டும் நாடாயிற்று. முன்னொரு காற்-கடல் கொண்டழிந்ததென்பது இந்நிலத்தின் கீழேயுள்ள கற்பாறைகளிலே சிப்பிகளும் நத்தைகளும் பதிந்து கல்லாய்க் கிடத்தலாலும், வடகரையிலே கடலினுள் நெடுந்தூரம் கற்பாறைகள் காணப்படுவதாலும் துணியப்படும். இதற்கு ஆதாரப்பார். கருங்கற்பாறை (Boake's Mannar) என்பன சான்றாகும். வங்காளக் குடாக்கடல் இடைவிடாது யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரையைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்ததால் அக்கரை உயர்ந்து எதிர்தாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. முன்னொரு காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரை முழுதும் மலைத் தொடராயிருந்து பின் கடலாற்றாக்குண்டு அழிந்து போக எஞ்சியுள்ள அதன் அடிவாரமே இப்போது கீரிமலையெனப்படுவதென்று கூறுவர். அம்மேட்டுநிலத்திற் சுவறிய மழைநீர், நன்னீருவியாகிப் பள்ளமாகிய கடற்கரையிற் பல விடங்களிலே சுரந்தோடுகின்றது. இவ் வருவியில் ஸ்நானஞ் செய்த ஒரு முனிவர் தமது கீரிமுக நோய் நீங்கப்பெற்றமையால் இவ்விடம் கீரிமலையெனப்பட்டது என்பர். இந்த அருவிகளிலே ஸ்நானஞ் செய்வோர் அநேக நோய்கள் தீர்ப்பெற்றுத் திடகாத்திரம் பெறுகின்றார்கள். கீரிமலையிலிருந்து பூர்வ சிவாலயமும் அம்மலையோடு கடல் வாய்ப்பட்டது.¹

எனக் கூறப்படுகிறது.

வரலாற்று நோக்கில், 'இராச்சியம்' என்னுஞ் சொல்லோடு இணைத்து 'யாழ்ப்பாண இராச்சியம்' என்று குறிப்பிடும் கருத்து நோக்கற்பாலது. யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணத்தக்கன, யாழ்ப்பாணப் பட்டினம், யாப்பாபட்டின, தெமளபட்டினம், யாப்னாபட்டு, ஜாப்னாபட்டணம் என்னும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டமையினை நுட்பமாக விவரிக்கின்றமையையும் காணமுடிகிறது.²

மேலும் சிங்கையாரியர் அல்லது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்றும் பெயரின் விளக்கத்தைக் குறிப்பிடுவர்.³

ஈழத்துத் தமிழ், பாளி, சிங்கள நூல்களையும் தமிழகப் பாண்டியக் கல்வெட்டுக்களையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்த சி. பத்மநாதன், 'ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயர் 'சக்கரவர்த்தி என்ற விருதினை ஆரியர் என அழைக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் தங்களைத் தாமேயே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என அழைக்கப்பட்டனரென்றும் இவர்கள் பாண்டியராட்சியில் இராமேஸ்வரப் பகுதியிற் பாண்டியரின் படைத் தளபதிகளாக விளங்கியதைக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுவதையும் மேற்கோள் காட்டி, பாண்டியரின் ஈழப் படையெடுப்பை முன்னெடுத்துச் சென்ற இவர்கள் தமிழகத்திற் பாண்டியராட்சி வலிகுன்றிப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் தனியரசு அமைத்தவர்கள்' எனவும் கூறுகிறார்.⁴

'யாழ்ப்பாணம்' என்ற சொல்லின் மூலம் பற்றியும் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இப்பெயரை விளக்கவே யாழ்பாடிக் கதை எழுந்தது எனக்கூறும் ஞானப்பிரகாசர், சிங்களச் சொல்லாகிய 'யாபாபகுன'வின் திரிபே தமிழ் யாழ்ப்பாணம் எனக் கூறியுள்ளார். கா.இந்திரபாலா, 'வீணைக் கொடிச் சிங்களவர்' எனச் சோழக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறிப்பை இதனுடன் இணைத்துப் பார்த்து இது சிங்கள அரசர்க் குரிய குறிப்பென இனங்கண்டுள்ளார். இது முதலாம் பராக்கிரம பாகுவிற்கு முன்னர் இப்பெயரைத் தாங்கி நின்ற சிங்களச் சிற்றரசனையோ அல்லது இம்மன்னனின் பல்வகைக் கொடிகளினொன்றையோ குறித்திருக் கலாம் என இவர் கூறியுள்ள கருத்து ஏற்புடைத்தாகவுள்ளது. ஏனெனில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்' காலத்திற்குரிய ஆதாரங்களில் அவர்களின் கொடியாக நந்தி விளங்கியதைச் செசராசசேகரமாலையின் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

அடற்கரி மூவாயிரத்தோ டெழுநூறு
பாவலருக்களித்த கோவும்
விடைக்கொடியுஞ் சேதுவுநீள் கண்டிகளொன்
பதும் பொறித்து மிகைத்த கோவும்
வடக்கெழு வாடைக்கு மிளந்தென்றலுக்குந்
தன் குலப்பேர் வழங்கு கோவும்
கடக்கலுழி யத்தி தனை யிரவலர் தங்கட்
களித்த கருணைக் கோவும்

என இடம்பெறும் குறிப்பும், தக்ஷிணகைலாச புராணத்தின் நூற்சிறப்புப் பாயிரத்தில், 'இடபவான் கொடியெழுதிய பெருமான்' என்ற குறிப்பும், கைலாய மாலையின், 'அண்டருலக நிமிர்ந்தாடும் பரிசடைத்தாய் கொண்ட விடை காட்டுங் கொடியினான்' என்ற குறிப்பும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

விஜயநகரப் பேரரசர்களதும் தஞ்சாவூர் நாயக்கர்களதும் சாசனங்களும், அவர்களைப் பற்றிய பிற ஆவணங்களும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பற்றிய சில சுருக்கமான குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இவை பெரும்பான்மையும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை யாழ்ப்பாண தேசம் எனவும், யாழ்பாணாயன் பட்டினம் எனவும் வர்ணிக்கின்றன. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் தென்னிலங்கை அரசர்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளைச் சிங்கள வரலாற்று நூல்களான ராஜாவலிய, அளகேஸ்வரயுத்தய, நிறாய சங்கிரஹய என்பவற்றின் மூலமாகவும், சிங்களச் சாசனங்கள் சிலவற்றின் வாயிலாகவும் கோகில சந்தேஸய, பரவிசந்தேஸய, பரகும்பாசிரித போன்ற இலக்கியங்களுடாகவும் அறிந்து கொள்ளலாம். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாண அரசரின் வரலாற்றை ஒருவாறு விரிவாகவும், தெளிவாகவும் போர்த்துக்கேய மூலங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

பண்பாட்டாய்விலே சில கூர்த்த பார்வைகளை இவ்வாய்வு கொண்டுள்ள மையினால் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் நிலவிய சமூக, ஒழுகலாறுகள் பற்றிய செய்திகளை நோக்குவது பொருந்துவதாகும்.

யாழ்ப்பாண அரசில் நிலவிய சாதிகள், சமூகப் பிரிவுகள் பற்றிய குறிப்புகள் வையாபாடலிலே மேல்வருஞ் செய்யுட்களால் குறிப்பிடப்பிடுகின்றன. சமூகத்தின் தன்மையும், தொழில்வகுப்புகள் காணப்பட்டமையும் இலக்கியம், மருத்துவம், அரசாட்சி, நீதி என்னும் துறைகளிலே கொள்கைகளிலும் செயன்முறைகளிலும் கூட மிகப்பாரிய தாக்கங்களையும் செல்வாக்கினையுஞ் செலுத்தியிருக்கும் என்றும் ஊகிக்க இடமுண்டு.

கைக்குளர் சாண்டார் குயவர் வலைஞர் சேர்

காராளர் திமிற் பரவ ரிவர்களோடு

மைக்குமலார் நட்டுவர் மாமறவர் மிக்க

மலையகம் நல்லகம்படி கோமுட்டியானோர்

தக்கவர்கள் கன்னடர் சிங்களவர் தச்சர்

தட்டார் கன்னார் கொல்லர் தயவின் மிக்கோர்

எக்குலமுங் கூடி யாழ்ப்பாணந் தன்னி

லிதமுடனே சிறந்து வீற்றிருந்தார் மாதோ

கட்டையர் காலிங்கர் மலையகத்தார் கன்னார்

காசினியிற் கச்சாயிலிருந்து வாழ்ந்தார்

இட்டமுறு கோவியர்களோடு தெய்வி

யெனும் பெண்ணே பளையெனுமாக நகரில் வாழ்ந்தாள்

திட்டமுறு சாவகச்சேரி தன்னிற்

நிடமுடனே யகம்படியார் குயவர் கொல்லர்

ஒட்டியார் முக்கியரும் பூநகரி யென்னு

மெழில் நகரிலிதமொடு வீற்றிருந்தார் மாதோ.⁶

அக்காலத்தில் ஆண்டான் வரிசையிலே வேளாளரே காணப்பட்டாலும் பிராமணரும் இதனுள் அடங்குவர். இதனையே போல்டேயஸ் பாதிரியாரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்கு மந்திரவாதிகளுக்கும் குறைவில்லை. இம் மந்திரவாதிகளுக்குரிய ஏடுகளும் காணப்பட்டன. இவற்றோடு இன்றைய செவ்வினை, சூனியம் போன்ற வழக்கங்களும் அன்றைய சமூகத்திற் காணப்பட்டிருக்கலாம். போல்டேயஸ் பாதிரியார் மந்திரங்களைச் செபித்து நோய்களை மாற்றுதல் நோயாளிகளின் உடலில் அடித்து நோய்களைச் குணப்படுத்தல் போன்ற வழக்கங்களும் அக்காலத்திற் காணப்பட்டதைக் கூறுகிறார். சுப முகூர்த்தம், நல்ல நாட்கள், தீயநாட்கள், முழுவியளம் பார்த்தல் ஆகிய வழக்கங்கள் அக்காலத்தில் இருந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார். ஒருவர் வீட்டை விட்டுப் போகும்போது தும்மல் ஏற்படுதல், வீட்டுக் கூரையில் குறிப்பிட்ட சில பறவைகள் ஒலி எழுப்புதல் அல்லது இப்பறவைகளை வீட்டினிற் பார்த்தல், காகம் பறக்கும் போது அதன் நிழல் ஆகியன கெட்ட சகுனங்களாகக் கருதப்பட்டதோடு கண்ணாறு நாலூறு ஆகியவற்றிலும் மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். இக்கால மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையில் பிறப்புத் தொட்டு இறப்பு வரையிலான கருமங்களை மேற்கொள்வதற்குரிய கால நேரங்களைத் தந்துதவும் பஞ்சாங்கமுறையும் இக்காலத்திற் தோன்றி விட்டது எனலாம்.

..புதுவருடப்பிறப்பாகிய சித்திரை தொட்டு அடுத்த வருடப் பங்குனி மாதம் முடியும் வரையிலான காலப்பகுதிக்குரிய வீட்டுக் கிரியைக்குரிய சுபநேரங்கள், சுபவேளைகள் ஆகியன பற்றி மட்டுமன்றி ஆலயங்கள் அமைத்தல், ஆலயக் கிரியைகளை மேற் கொள்ளல், மனை அமைத்தல் போன்ற நற்கருமங்களை ஆற்றுவதற்குரிய கால நேரம் பற்றிய குறிப்புகளும் இதிலுண்டு.⁷

i. யாழ்ப்பாண அரசுக்கு முன்னர் வட இலங்கை

1256 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இரண்டாம் சடையவர்மன் வீரபாண்டியனது குளத்தூர் தாலுக்கா யாமலை மேலைக் கோயில் மலையாமங்கை அம்மன் கோயிலின் தென்புறச் சுவரிலுள்ள 'திருமகள் வளர்முலை திருமார்பு தளைபட பொருமகள்' எனத் தொடங்கும் சாசனம் (Puthukottai Inscriptions: 236, No. 366) ஒன்றை எடுத்துக்காட்டி இலங்கையில் இருஅரசுகள் இந்தமை பற்றிச் சில விவரங்களை அறியமுடிகிறது.

இக்கல்வெட்டிலிருந்து இலங்கையில் இருமன்னர்கள் இருந்தமையும் அவர்களுள் ஒருவன் (சிங்கள மன்னன்) பாண்டிய மன்னனிடம் உதவி கேட்டதன் பேரில் வீரபாண்டியன் ஈழத்தின் மீது படையெடுத்து சாவகனைக் கொன்று அவனது முடிமுதலான அணிகலன்கள், சிங்காசனம், வெண்கொற்றக் குடை, சாமரம் முதலிய அரச சின்னங்களையும் கவர்ந்தான் என்பதும், பின்னர் முன்பு தனக்குப் பகைத் தொழில் புரிந்து பின்பு பணிந்து விட்ட சாவகனுடைய மைந்தனுக்கு ஆட்சியுரிமை வழங்கி வீரக்கழல் அணிவித்து அவனை ஆணைமேல் ஏற்றி அவனது நகரத்திற்குச் செல்ல விட்டான் என்பதும் இலங்கையில் உள்ள இன்னொரு மன்னனிடம் (சிங்கள மன்னன்) இருந்து யானையைத் திறையாகப் பெற்றான் என்ற செய்தியும் தெரிய வருகிறது. அத்துடன் வெற்றியின் நினைவாகப் பாண்டியர் தமது குலமரபுச் சின்னமான இரட்டைக் கால் வடிவத்தைத் திரிகூடகிரி என்னும் கோணமலையில் பறக்கின்ற கொடிகளிலே பொறித்துவிட்டுத் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்ற செய்தியும் தெரிய வருகிறது. இச் சாசனத்தில் பாண்டியரால் கொல்லப்பட்ட மன்னன் சாவன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது சமகாலச் சிங்கள இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள சாவகன் என்னும் சந்திரபானு மன்னனாவான். இந்த வெற்றியின் பின்னர் பாண்டிய மன்னன் தமிழ் நாட்டில் பின்பற்றியது போல் சாவகனின் அரசைத் தமது நேரடி ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வரவில்லை. மாறாகச் சிங்கள மன்னர்களிடம் திறைபெற்றுத் தமது மேலாண்மையை ஏற்கச் செய்தது போல் சாவக மன்னனின் மகனையும் ஏற்கச் செய்துள்ளனர். இதனை சாவகனுக்குப் பின்னர் அவனது மைந்தனின் ஆட்சி இருந்துள்ளமை தெரிகிறது. இவற்றிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட அரசு ஆரியச் சக்கரவர்த்தி மன்னர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட முன்னரே இலங்கையில் இரு அரசுகள் இருந்தமை தெரிகிறது.⁸

ஊகங்கள் பலவற்றினடிப்படையிலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற்கு முற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றை முன்வைக்கும் புஷ்பரட்ணம்,

..1247 இல் சாவகன் ஒரு அரசின் மன்னனாக இருந்தே தம்பதேனிய அரசின் மீது படையெடுத்தான் என இந்திரபாலா கூறுகின்றார். அவன் ஆட்சி செய்த அரசையே பாண்டியர் வெற்றி கொண்டு அவன் மைந்தனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்ததாகப் பாண்டியரின் குடுமியா மலைச் சாசனம் கூறுகிறது. இவற்றின் அடிப்படையில் கலிங்க மாகன் 1215 க்கும் 1247க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பொலநறுவையில் இருந்து ஆட்சி செய்தான் எனக் கூறலாம். குளவம்சம் கூறுவது போல் இவன் 21 ஆண்டுகள் பொலநறுவையில்

ஆட்சி செய்தான் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பின் இவன் வடஇலங்கையில் 1236 முதல் 9 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான் எனக் கூறலாம். அக்காலத்தில் சிங்கள மன்னர்கள் வடஇலங்கை மீது படையெடுப்பதைத் தடுக்குமுகமாகப் பொலநறுவையில் இவன் படைகள் நிலை கொண்டிருக்கலாம். பதின்மூன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் கலிங்கமாகன் படைகள் இருந்ததாகக் கூறும் பாளி நூல்கள் அவற்றுள் ஒரிரு இடங்களைத் தவிர மற்றையவை வட இலங்கையில் இருந்ததாகக் கூறியிருப்பதைக் கவனத்திற் கொள்ளலாம். இதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லூரைத் தலை நகராகக் கொண்ட அரசு தோன்றமுன் யாழ்ப்பாணத்திற்கே வெளியே ஒரு தமிழரசு இருந்ததெனக் கூறமுடியும். அவ்வரசு எங்கே இருந்தது? எப்போது தோன்றியது? யாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது? என்பன உறுதியான தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையில் முடிவு காணப்பட வேண்டியவையாகும். வடஇலங்கையில் கலிங்கமாகன் அரசு எங்கிருந்த தென்பதற்குக் கல்வெட்டு மற்றும் சான்றுகள் இதுவரை கிடைக்கா விட்டாலும் அவனது படைகள், கோட்டைகள் இருந்த இடங்களைப் பாளி இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. குளவம்சவத்தில் அவ்விடங்கள் புலத்தி நகர (Pulatti Nagara) (பொலநறுவை), கொட்டசார (Kottasara) (திருகோணமலையிலுள்ள கொட்டியாரம்), ஹங்கலக (Gangalaka) கந்தளாய், காகலய (Kakalaya), பதிமாவட்டம் (Padi District) (பதவியா), குருந்தி (Kurundi), மானாமத்த (Manamattha), மகாதித்த (Mahatiha), மன்னார (Mannara) மன்னார், புலச்சேரி (Pulacceri), கோனாமாவட்டம் (Gona district) மதுபதித்த (Madhupatitha) (இலுப்பைக் கடவை), குறதித்த (Suratittha) (ஊர்காவற்றுறை), வலிகாம (Valkkama) (வலிகாமம்) வேறும் சில இடங்கள் எனக் கூறுகின்றது (குளவம்சம், 83:15-9). பூஜாவலிய என்ற நூலில் மேற்குறிப்பிட்ட சில இடங்களோடு தமிழ்ப்பட்டின (தமிழ்ப்பட்டினம்) என்ற இடமும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (1959 : 106). மேற்கூறப்பட்டவற்றில் இருந்து கலிங்க மாகனுக்குச் சார்பான படைகள், கோட்டைகள் இருந்த இடங்களில் பெரும்பாலானவை இன்றைய முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய வன்னிப் பிராந்தியத்தினுள் இருந்தவையாக அடையாளம் காண முடிகிறது. இவ்விடங்கள் சிலவற்றிலிருந்த படைவீரர்களையும் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டே சாவகண்டி என்னும் சந்திரபானு தம்பதேனிய அரசிற்கு எதிராகப் படையெடுப்பை மேற்கொண்டான் எனச் குளவம்சம் கூறுகிறது. இதிலிருந்து கலிங்க மாகனுக்குப் பின் சாவகனதும் அவனது மைந்தனதும் அரசும் வட இலங்கையில் இருந்தமை தெரிகிறது.⁹

ii. சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக்குப் பின் வட இலங்கை

தென்னிந்தியாவில் சோழ அரசு எழுச்சியடைந்த போது அதன் செல்வாக்குச் சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் ஏற்படலாயிற்று. ஆனால் சோழர் எழுச்சியை விரும்பாத சிங்கள மன்னர்கள் சோழருக்கு எதிராகப் போரிட்ட வம்சங்களுக்கு, குறிப்பாகப் பாண்டிய மன்னருக்குப் படையுதவி அளித்தனர். சோழர் இலங்கை மீது படையெடுத்து ஆட்சி செய்ததுடன், முதலாம் இராசராசசோழன் வடஇலங்கையையும், முதலாம் இராசேந்திரசோழன் முழு இலங்கையையும், கைப்பற்றி 77 ஆண்டுகள் சோழ நிர்வாகத்தின் கீழ் ஆட்சி புரிந்தனர்.

இலங்கை வரலாற்றில் சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சியில் தான் முதன் முதல் முறையாக இலங்கை முழுவதும் ஒரு மன்னன் ஆளுகைக்குட்பட்டது. இக்காலத்தில் பண்டைய தலைநகரான அநுராதபுரம் கைவிடப்பட்டு ஜனநாத மங்கலம் என்ற பெயரில் புதிய தலைநகர் பொலநறுவைக்கு மாற்றப்பட்டது. நிர்வாக மொழியாகத் தமிழும், அரசு மதமாக இந்து மதமும் முதன்மை பெற்றன. சோழ நிர்வாக முறை புகுத்தப்பட்டு இலங்கை மும்முடிச்சோழ மண்டலம் என்ற பெயரில் சோழ நிர்வாகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சியால் இலங்கை, குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் ஏற்படுத்திய மாறுதல்கள் அவர்களது தனித்துவத்தைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பதற்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. முதலாம் விஜயபாரு பொலநறுவையிலிருந்து சோழ ஆட்சியாளரை அகற்றிய போதும் தன் அரசையும், பௌத்த மதத்தையும் பாதுகாக்கச் சோழப் படைவீரர்களிலேயே பெரிதும் தங்கியிருந்தான். அதில் வேளைக்காரப் படைப்பிரிவினர் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இப்படைப்பிரிவில் இடங்கை, வலங்கை, சிறுதனம், பிள்ளத்தனம், வடுகர், மலையாளர் முதலான பல சிறுபடைப் பிரிவுகளும் அடங்கியிருந்தன (பத்மநாதன் சி., 1960). இவ்வேளைக்காரப்படை வலிமை மிக்க சமூகத்தினர் என்றும், தனிப்பட்ட படைப்பிரிவு என்றும் வல்லமைமிக்க சமூகத்தில் உயர் நிலையில் வைக்கப்பட்ட கட்சியினர் என்றும் பலவாறு வரலாற்றாசிரியர்களால் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இப் படைப்பிரிவினர் தமிழ் வணிககணங்களிலும் கடமையாற்றியதாகத் தெரிகிறது.

சிங்கள மன்னர் ஆட்சியில் காணக்கூடிய குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் கல்வெட்டுக்களைச் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் வெளியிட்டதாகும். இதன் மூலம் சிங்கள நிர்வாகத்தில் முதன் முறையாகத் தமிழும் ஆட்சி மொழியாக மாறியது. இக்கால அரசு அதிகாரிகள் தமிழ் மக்களோடு கொண்ட தொடர்புகளைத் தமிழிலேயே பதிவு செய்தனர். விஜயபாரு காலப் பனாகடுவ செப்பேட்டில் தமிழ் எழுத்துகளையுடைய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ சங்க போதி விஜயபாகு என்ற மன்னனைக் குறிக்கும் நான்கு கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் பொலநறுவை, பல மோட்டை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த இரு கல்வெட்டுக்கள் முதலாம் விஜயபாகு காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும் (பத்மநாதன், சி, 1971). இவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சி செய்த மன்னர்களும் தமிழில் கல்வெட்டுக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். இதற்கு உதாரணமாக, நயினாதீவில் கிடைத்த முதலாம் பராக்கிரமபாகு காலக் கல்வெட்டைக் குறிப்பிடலாம்.

சோழரின் வீழ்ச்சிக்கும், கலிங்கமாகன் படையெடுப்புக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பொலநறுவை அரசில் தமிழர்கள் கணிசமான செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பது தெரிய வருகிறது. தமிழ் மக்களுடனான நிர்வாகத் தொடர்புகள் தமிழில் பதியப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. பொலநறுவைக்கு வடமேற்கேயுள்ள கந்தளாய் போன்ற இடங்களில் உள்ள சைவாலயங்களுடன் முதலாம் விஜயபாகு தொடர்புடத்திக் கூறப்படுவதால் இவ்விடங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களையும் குறித்திருக்கலாம். ஆனால் இக்காலத்தில் பொல நறுவை அரசிற்கும் பாளி இலங்கியங்களில் உத்தரதேசம், நாகதீபம் என அழைக்கப்படும் வடஇலங்கைக்கும் இடையிலான அரசியல் உறவு எப்படியிருந்தது என்பதில் ஒரு தெளிவற்றநிலை காணப்படுகிறது.

சோழரின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து பொலநறுவை அரசிற்கும் வட இலங்கைக்கும் இடையிலான அரசியல் உறவு தொடர்பற்றதாகவே இருந்தது எனக்கூறலாம். அதே வேளை வர்த்தக உறவு மிக நெருக்கமடைந்து காணப்பட்டது. இதைப் பாளி இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள் மட்டுமன்றி வட இலங்கையில் பரவலாகக் கிடைத்த பல்வேறு மன்னர்களுக்குரிய நாணயங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவை வடஇலங்கைக்கு அப்பால் தமிழகத்திலும் தென்கிழக்காசியாவிலும் கிடைத்துள்ளன. இதற்கு வடஇலங்கை தமிழகத்தின் தொடக்க வாயிலாக இருந்ததுடன் முக்கிய துறைமுகங்களைக் கொண்டிருந்தமையும் பிரதான காரணமாகும். இப்பின்னணியில் நயினாதீவில் கிடைத்த பராக்கிரமபாகுவின் தமிழ்க்கல்வெட்டின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும், வர்த்தக நடவடிக்கையில் வடஇலங்கைக்கும் ஏனைய பிராந்தியங்களுக்கும் இடையே நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த உறவின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் நோக்க வேண்டும். வடஇலங்கையில் அரசு ஒன்று இருந்ததா? என்னும் வினாவுக்கான இறுதி விடை காணுவதற்குச் சில சான்றுகளை இன்னும் நுணுகி ஆராய வேண்டியுள்ளது. கட்டிட அழிபாடுகள், இடப்பெயர்ச்சிகள், நாணயங்கள் என்பன நம்முன்னுள்ள நம்பகமான சான்றாதாரங்களாகும்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்து ஆட்சிமுறைபற்றிய பல தகவல்கள் இன்று முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. நாக அரசுகள் பற்றியும், நாணயங்கள் பற்றியும் அறியப்பட்டுள்ள தகவல்கள் இன்னும் முடிவாக உறுதிப்படுத்தப்பட வில்லையாயினும் பின்னர் தொடர்ந்து வரும் பண்பாட்டுப் பேணுகையினாலும் சமூகத்தின் வாழ்வோட்டத்தினாலும் அவை நிலைபேறு கொண்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றாய்வு குறித்து நோக்குவோர் வழக்கையாற்றுப் பள்ளத்தாக்கின் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுமுடிவுகளையும் அடிப்படை மூலாதாரங்களையும் புறந்தள்ளிவிட முடியாது.

நாகத்தலை பொறிக்கப்பட்ட ஐந்து வெள்ளி நாணயங்கள் அச்சுக் குத்தப்பட்ட நாணயங்களாக (Punch marked coins) எமக்குக் கிடைத்திருப்பது வழக்கையாற்றுப் பள்ளத்தாக்கின் பண்பாட்டு உருவாக் கத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொள்வதற்குரிய அடிப்படை மூலாதாரங் களாகின்றன. இது வரையிலும் இத்தகைய நாகத்தலையுடன் கூடிய வெள்ளி நாணயங்கள் அச்சுக்குத்தப்பட்ட முறையில் தென்னாசியா வில் எவ்விடத்திலும் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதற்கான சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை. நாகதீபத்தின் வரலாற்றோடு மிகவும் நெருக்கமுடையதாகக் காணப்படும் இந்நாக நாணயங்களை நாகர் களே வெளியிட்டிருக்க வேண்டும் என்பதனை மேலதிகமாகக் கிடைத்த மட்பாண்ட நாக முத்திரைச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன. நாகவம்சத்தின் குறியீடுகள் மட்பாண்டங்களில் பொறிக் கப்பட்ட முத்திரைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. சுதேச மன்னர்களால் குறிப்பாக நாகதீபத்தினை ஆட்சி செய்த நாக(ர்) வம்சத்தினரால் வெளியிடப்பட்டவை என்பது உறுதியளிக்கின்றது. நாக நாணயங் களை வெளியிட்டு வைத்த நாகவம்சத்தினர் குரியகுல வழித் தோன்றல்கள் என்பதனையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது.¹⁰

இலக்கிய வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி பற்றிய நுண்ணாய்வாகவே இவ்வாய்வு இடம் பெறுவதனால் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற்கு முற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலே சங்ககாலத்துத் தொடர்புகளும், சான்றுகளும் இங்கு வேண்டப்படுவனவாகின்றன. இத்தகு தொடர்பில் மேல்வரும் கருத்து முதன்மையானதாகிறது.

சங்ககால இலக்கிய பரப்பில் நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பல புலவர்களது பெயர்கள் இடம் பெற்றிருப்பது இப்பொழுது எமக்கு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செய்தியாக அமைகின்றது. ஈழ முடிநாக ராயர், ஈழநாகன் போன்ற புலவர்கள் நாகதுவீபத்தைச் சேர்ந்த புலவர்களாவர் என எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சங்ககால முடியுடை

மூவேந்தரின் ஆட்சிப் பரப்பிற்குள் காணப்பட்ட குறுநில மன்னர் போன்றே சிற்றரசராக நாகர்களும் நாக துவீபத்தில் ஆட்சி செய்திருந்தனர் என்பதனை இப்பொழுது இந்நாணய வெளியீடுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடிகிறது. இதே போன்று மணிமேகலையில் உள்ள பல செய்திகள் குறிப்பாக மணிபல்லவம் தொடர்பாகக் கிடைத்துள்ள செய்திகளுடன் நாக அரசர்கள் பற்றிய செய்திகளும் இணைக்கப்பட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளமையானது நாக வம்சத்தினரது அரச முறைமையுடன் தொடர்புபட்ட வகையில் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளுடன் ஒப்பிடும் வகையில் ஆராய்ந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பினைத் தருகிறது. பாளி மொழியில் 'நகதிவ' எனக் குறிப்பிடப்பட்ட நாகதீபம் பற்றிய வரலாற்றுத் தொடக்கத்தினை நாகமன்னர்களுடைய ஆட்சி முறைமையுடன் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதனையும், அவர்கள் திராவிட நாகர்களே என்பதனையும் இக்குறிப்பிட்ட நாணய வெளியீடுகள் வாயிலாக உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளமுடிகிறது.¹¹

சங்க காலத்தமிழகத்துடனான தொடர்பின் நிமித்தமாக வழக்கையாற்றுப் பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு நிலைகளை அங்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பல இடப்பெயர்கள் இன்றுவரை வெளிப்படுத்தி நிற்பதனைக் காணலாம். சிறப்பாக கந்தரோடைப் பிராந்தியத்தில் உள்ள குறிப்பிட்ட இடங்களின் குறிச்சிகளின் பெயர் வரிசையில் சங்கம், புலவுதில்லை கூடல், கயல் கண்ணி, அங்கண் அம்மைக்கடவை, உச்சாப்பனை, பருத்தியாவோடை (பருத்தியோடை), திரும்புத்துறை போன்றன முக்கியமானவையாகும். சங்கம், புலவு என்று பெயர் பெறும் குறிச்சிகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொல்லியற் சான்றுகளை ஈந்தவண்ணமுள்ளன. மிகப் பழைமை வாய்ந்த ஈமஅடக்கமுறையைக் கொண்டுள்ள இப்பிரதேசத்திலிருந்து பழைமை வாய்ந்த நாகலிங்கம் ஒன்று அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. மஞ்சள் நிறக்கலவையிலான கல்வகையை ஒத்த வகையில் இந்நாகலிங்கம் காணப்படுகிறது. திருக்காம்புலியூர் அகழ்வாய்வின்போது கிடைத்த நாகலிங்க வடிவத்தினை இது பெரிதும் ஒத்துக் காணப்படுவதும், குடிமல்லத்தில் கிடைத்த லிங்கத்தின் வரைபுகளை ஒத்தவகையில் இந் நாகலிங்கம் விளங்குவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

'அங்கண் அம்மைக் கடவை' மிகப்பழைமை வாய்ந்த ஐதிகம் ஒன்றினைத் தன்னுள் கொண்டு, இன்று 'அங்கணாவைக் கடவை' என வழங்கி வருவதனைக் காண்கிறோம். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு விழா எடுத்த சமயத்தில், ஈழத்து மன்னனான முதலாம் கஜபாகு வேந்தனும் அதில் பங்கெடுத்து மீண்டபோது, ஈழத்தில் கண்ணகிக்குரிய முதல் ஆலயத்

தினை அங்கன் அம்மைக் கடவையில் எழுப்பியதாக அந்த ஐதிகம் இன்று வரை நிலவுகிறது.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப் பரப்பிலிருந்தே கந்தரோடை என்ற வடபகுதிப்பிரதேசம் வளர்ச்சி பெற்று வந்தது என்பதனையும் தமிழகத் துடனான வாணிப - பண்பாட்டு வழிகளில் நெருக்கமான இணைவினைப் பெற்றிருந்தது என்பதனையும் நன்று வளர்த்தெடுத்திருந்த பண்பாட்டுத் தொன்மையை மேலும் பலநூற்றாண்டுகள் முன்னெடுத்துச் செல்கின்ற போதிலும், வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் தமிழகத்துடனான நெருக்கமான பண்பாட்டுத் தொடர்புகளைச் சேரநாட்டினூடாக, பௌத்த மதத்தினை உள்வாங்கியமை உட்பட - பெற்றிருந்து என்பதனை கந்தரோடையிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட சான்றுகள் ஆணித்தரமாக உறுதிப்படுத்துகின்றன.

உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் நாகரிகம் முதலில் தோன்றிய இடங்களில் நாகர்கள் வாழ்ந்ததாகப் பெறப்படுகின்றது. எகிப்து, கிரேக்கம், மொசப்பத்தேமியா, உரோமாபுரி, இந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கு, மத்திய அமெரிக்காவின் மாயா நாகரிகம் தோன்றிய இடம், ஆபிரிக்கா, ஐப்பான், கொரியா, கம்போடியா முதலிய இடங்களில் நாகர்கள் வாழ்ந்தனர்.

அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் எல்லாம் நாகவழிபாடும் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. நாகரிகம் என்ற சொல் நாகர் என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்ததென மொழியியலாளர் கூறுகின்றனர். நாகர் + இயம் = நாகரியம் என்றாகப் பின்னர் அது திரிவுபட்டு நாகரிகம் என்றாகியது என்பது இவர்கள் கருத்து என்பர் புஷ்பரத்தினம். நாகத்தை வழிபட்ட காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றனர் என்ற கருத்தும் உண்டு. நகரத்திலிருந்து நாகரிகம் தோன்றியது என்பர் சி. பத்மநாதன். எகிப்திய அரசர்களின் சின்னமாகவும், அரசிகள் அணிந்திருந்த முடிகளிலும் நாகச்சின்னம் இருந்துள்ளன. நாகபாம்பை நிலத்தின் வளத்துக்கு உருவகமாக்கி வழிபட்டனர். கிரேக்கர்கள் நாகத்தைக் காவல் தெய்வம் என வழிபட்டனர். மத்திய அமெரிக்க மாயர்கள் சிறகுகளுடன் கூடிய நாகத்தை வழிபட்டதோடு, அவற்றுக்கான கோவில்களையும் அமைந்திருந்தனர். இன்றும் கூட ஆபிரிக்காவில் உள்ள ஒரு இனத்தவர் உயிரோடுள்ள மலைப்பாம்புகளை வழிபடுகின்றனர். ஐப்பானில் காசானோ என அழைக்கப்பட்டு கடவுள் வழிபாடு பாம்போடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. நாகசாகி என்ற இடத்தில் உள்ள வெள்ளைக் கடற்பாம்பு கடவுளின் அவதாரம் என நம்பப்படுகிறது. கம்போடியாவில் பாம்புக்கென ஒரு கோவில் உண்டு. அந்தக் கோவிலின் கூரையொங்கும் 7 தலை நாகங்களின் சித்திரம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. பெர்குசன் (Ferguson) என்பவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்து மேல்வருமாறு:

நாகவழிபாடு யூபிரட்டீஸ் - தைக்கிரிஸ் நதி

தீரத்தில் ஆரம்பித்து உலகின் பல

பாகங்களுக்கும் பரவியது.¹²

என்பதாகும். சி.பத்மநாதன் மேல்வருமாறு கருதுவர். 'நகரம் என்பதிலிருந்தே நாகரிகம் தோன்றியது. 'நாகரிகர்' என்பது வடசொல், நாடகங்களில் வருவது.'¹³ என்பர்.

iii. இந்தியாவுக்கு நாகர் வருகை

ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே நாகர்கள் இந்தியாவுக்குள் வந்துள்ளனர். இந்தியாவின் வடபகுதியில் இருந்த நாகர்கள் ஆரியர் வருகையால் தெற்கு நோக்கித் தள்ளப்பட்டு டெக்கான் பள்ளத்தாக்கு மற்றும் தெற்கில் இலங்கை வரை சென்றனர் என ஏ.கே.மஜூம்தர் (A.K Mazumdar) குறிப்பிடுகிறார்.

நாகர்கள் திபத்தின் பர்மியர்கள், ஆசியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சினைகளினால் இவர்கள் இந்தியாவின் வடக்குப் பாதைகளின் ஊடாகத் தெற்குநோக்கித் தள்ளப்பட்டனர்.¹⁴

மகா அலெக்சாண்டர் இந்தியாவுக்குப் படையெடுத்து வந்தபோது 'தக்ஷி' எனப்பட்ட நாகர்களைச் சந்தித்ததாகக் கூறியுள்ளார். நாகபூர், அஸ்லாம், வங்காளம், ஒரிஸ்ஸா முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்த நாகர்கள் வடக்கு நாகர்கள் என்றும், தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த மறவர், அகமுடையார், கள்ளர் எனப்பட்ட இனத்தவர் தெற்கு நாகர்கள் வழிவந்தவர்கள் என்றும் கொள்ளப்படுகிறது. நாகபூர், நாகர் கோவில், நாகர் கோட், நாகபட்டினம், நாகத்தன், நாகசேனன், நாகபட்டன், நாகர்ஜூனா, நாகவர்த்தனா என்னும் பெயர்கள் கவனித்தற்குரியன.

iv. ஈழத்துக்கு நாகர்வருகை

ஈழத்துக்கு நாகர்வந்த காலம் பற்றி மட்டக்களப்பு மான்மியம் பல தகவல்களைத் தருகிறது. செப்புத் தகடுகளிலும், ஏடுகளிலும் எழுதப்பட்ட தகவல்கள் கொண்டு தொகுக்கப்பட்ட நூலே மட்டக்களப்பு மான்மியம், எல்.ஓ. கனகரத்தினம், பாலான்துறை பாலிப்போடி, செட்டிபாளையம் ஆசிரியர், கணபதிப்பிள்ளை முதலியோரின் ஏடுகள் ஈழத்துக்கு நாகர் வருகை பற்றிப் மேல்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளனமை காணத்தக்கது. மட்டக்களப்பு மான்மியம் மேல்வருமாறு கூறுகிறது.

கலிபிறந்த தெண்ணுறாண்டில் கருதிய இலங்கை தன்னில்
வலிய வரியக்கரோடு கலந்தனர் மாவொன்றாகி
ஒலிவளருகந்த மென்னும் நகரத்திலுறைந்து வாழ்ந்து
வலியராயரசு செய்து மறைமுறை வளர்த்தார் நாகர்.¹⁵

கலியுகம் பிறந்து 800 ஆண்டுகளில் நாகர் ஈழத்துக்கு வந்தனர் எனப் பெறப்படுகின்றது.

மகாபாரதம் ஈழத்தின் வடபகுதியில் இருந்த நாகர்களது அரசு பற்றிய தகவலைத் தருகிறது. அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை மேற்கொண்டு இந்தியாவின் தெற்கு நோக்கி வந்ததாகவும் நாக இளவரசியான சித்திராங்கி என்பவளைச் சந்தித்து அவளை மணந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அவன் இந்த இளவரசியைச் சந்தித்த தீர்த்தத்தலம் தற்போதைய கீரிமலை என்பது யாழ்ப்பாண வைபவமாலை தரும் தகவல். புத்தபெருமான் மூன்று முறைகள் இலங்கைக்கு வந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அவர் வந்த ஒருமுறையின் போது வடக்கில் மகோதரன் என்ற நாக அரசன் ஆட்சி செய்ததாகவும், களனியில் குலோதரன் என்ற மற்றொரு நாக அரசன் ஆட்சி செய்ததாகவும், இருவருக்கு மிடையில் ஒரு இரத்தினம் பதித்த சிம்மாசனத்துக்கு ஏற்பட்ட பிணக்கை அவர் தீர்த்து வைத்து அந்தச் சிம்மாசனத்தில் இருந்து அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. மணிமேகலையில் இதற்கான சான்று களுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

இருங்கடல் வாங்குதிரை யடுத்த மணிபல்லவத்திடைத்
தையாவோ வென்றமுவான் முன்னர்
விரித்திலங் கவிரொளி சிறந்து கதிர்பரப்பி
யுரை பெறுமம்முழு நிலமிசை யோங்கித்
திசை தொறு மொன்பான் முழுநிலமகன்று
விதிமாணாடியின் வட்டங்குயின்ற
பதும சதுரமிசை விளங்கி
யற வோற் கமைந்த வாசனமென்றே
நறுமலரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர் சிறைபாங்கு சென்றதிராது
தேவர் கோனிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்பு விளங்க விரொளி யறத்தகை யாசனங்
கீள் நில மருங்கி நாக நாடாளு
மிருவர் மன்னவரொரு வழித்தோன்றி
யெமதீதென்றே யெடுக்கலாற்றார்
தம்பெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்
செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுகையுயிர்த்து

தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சினம் புரிநா
 ளிருஞ்செரு வொழிமினெம் தீதென்றே
 பெருந்தவமுனி வனிருந் தறமுரைக்கும்
 பொருவறு சிறப்பிற் புரையோரேத்துந் தரும பீடிகை.¹⁶

இளநாக(ன்) என்ற அநுராதபுர அரசன் பற்றி மகாவம்சம் கூறும். இலக்கிய நோக்கில் சங்ககாலப் புலவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளோரின் பெயர்களில் நாகர் எனப் பெயர் பெறும் 181 புலவர்கள் பற்றி அறிய முடிகிறது. முதற் சங்ககாலத்து முரிஞ்சியூர் முடி நாகனார் தொடக்கம் அம்மெய்ய நாகனார், இளநாகனார், இனிசந்தநாகனார், சங்ககாலப் பொற் கொல்லன் வெண்நாகனார், தீன்மதிநாகனார், நன்நாகனார், மதுரைக் கடையத்தார், மதுரைப்பூதன் இள நாகனார், மதுரைப்பெருமதி நாகனார், மருதநில நாகனார், முப்போ நாகனார் வரிச்சியூர் நன்நாகனார், வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்னும் ஆண்பாற் புலவர்களும், அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார், நன்நாகையார் எனும் இரு பெண்பாற் புலவர்களும் நாகர்குடி வழிவந்த தமிழர்களே.

v. நாகர்களும் ஈழத்தமிழர் வரலாறும்

ஈழத்தில் ஆதியில் வாழ்ந்தவர்கள் நாகர்களும் இயக்கர்களுமாவர். ஈழமும் தென்னிந்தியாவும் சமகால நாகரிக வளர்ச்சி உடையனவாக இருந்திருப்பது ஆராய்ச்சிகள் கண்ட முடிவு. இரு இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்கள் ஒருமித்த நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன.

திஸபுரதாட நாராசந் (ள்) என்றும் பெயர் தென் இலங்கையிற் கிடைத்த நாணயமொன்றிற் காணப்படுகின்றமை, நாகர் தமிழ் பேசினார்கள் என்பதற்குச் சான்றாதாரமாகலாம். தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துகள் ஈழத்து மிகவும் புராதனமான சாசனங்களில் உள்ளன. 5 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதென்று ஷிரான் தெரணியகல உரிமை பாராட்டும் பிராமிக் கல்வெட்டில் 'அய' என்னுஞ் சொல் காணப்படும். அது 'அய்யன்' என்பதன் பிராகிருத வடிவம்.

நாகர்களையும் தமிழர்களையும் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது கடினம். ஆகவே நாகர்கள் பேசிய மொழி தமிழாகவோ அல்லது தமிழின் முற்பட்ட ஒரு வடிவமாகவோ இருந்திருப்பதற்கான எல்லாவித சாத்தியக் கூறுகளும் உள்ளன. நாகர்கள் கலைகளில், குறிப்பாக நெசவில் வல்லவர்களாக இருந்தனர்.

பயில்நிலையில் இன்றுள்ள யாழ்ப்பாணத்துச் சொற்கள் - பேச்சுவழக் கடிப்படையிலே சங்க கால இலக்கியங்களிற் காணப்படும் சில சொற்களாகவே நிலவி வருவதனைக் காணலாம். இந்தியாவில் வழக்கொழிந்து போய்விட்ட சொற்கள் கூட இன்னமும் இலங்கைத் தமிழிரிடையே வழக்கில் உள்ளன. 'உது', 'உவன்' என்ற சுட்டுச்சொற்கள் 'உ' விசுவதியில் முடியும் வந்தாரோ?

என்பன. பெண்பிள்ளையைக் கூட 'மகனே' என விளிக்கும் பண்பு போன்றவை சங்க இலக்கியப் பாரம்பரியம். தவிரவும் ஈழத்தமிழர்களின் தமிழிலே வடமொழிப் பாதிப்புக்குறைவு. ர,ற,ல என்ற எழுத்துக்களின் வடிவங்கள் சொல்லின் முதலில் வரக்கூடாது என்பது தொல்காப்பிய இலக்கண வரம்பு. இந்த வரம்பை, மரபை ஈழத் தமிழர்கள் இன்னமும் மீறாது பாதுகாத்து வருகின்றனர். உருசி, இரத்தம், இரதம் என்பவை வடமொழியாகவே ருசி, ரத்தம், ரதம் என்று தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாலும் வழக்கில் உள்ளன. தமிழ்நாட்டில் இந்த விதியைக் கல்விமான்கள் மட்டுமே கடைப்பிடிக்க ஈழத்தில் சாதாரண கிராமவாசி கூட இதற்கு அமைவாகவே உச்சரிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரியரின் நால் வர்ணப்பாகுபாடு ஈழத்தமிழரைப் பாதித்ததும் மிகக் குறைவு என்றே கூற வேண்டும். இருந்த கலாசாரத் தொடர்புகள் மொழிக்கு மட்டும் விதிவிலக்கானது அல்ல என்பது தெளிவு. இந்த வகையில் தென்னிந்தியர்களையும் ஈழத்தவரையும் நாகர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாது. அவ்வாறே தென்னிந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் இருந்த நாகர்களைத் தமிழ் மொழி பேசிய இனத்தவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தவும் முடியாது.

வேடர்கள் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் எனக் கருதப்படுபவர்கள். இலங்கையில் அடர்ந்த காடுகளில் இன்றும் காணப்படுகின்றனர். கலப்பற்ற இவர்களது இனத்தவர் மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சியின் படிமுறைகளில் வந்த இனத்தவரில் எஞ்சியுள்ளவர்கள். அவ்வப்போது பல்வேறு இனத்தவரின் தாக்குதல்களுக்குப் பயந்து அடர்த்தியான காடுகளுட் சென்று வாழ்ந்த ஒரு சிலரில் எஞ்சியுள்ளவர்கள். இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளான இவர்கள் இன்றைய ஆஸ்திரோ லொயிட், நீக்ரோயிட் பழங் குடியினருடன் தொடர்புள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். முன்பு கதிர்காமத்தில் வேடர்கள் வசித்தனர். இன்று கதிர்காமம் புனித நகரம். சுற்றாடலில் வேடர்கள் இல்லை.

அறிவார்ந்த ஆராய்ச்சியிலே ஈடுபாடு கொள்ளும் எவரும் திட்ட நுட்பமுள்ள மொழியின் காலப் பழைமை, இலக்கணப் பழைமை, மொழிச் செம்மை, உயர்ந்த வழக்காறுகள் குறித்துள்ள மாண்புகள் என்பவற்றைப் போற்றாதிருக்கமாட்டார்கள்.

பிராமி எழுத்துகளைச் சமண முனிவர்களும் அறிமுகஞ் செய்தனர். கலவோடுகளில் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பிராமி எழுத்துக்கள் காணப்படுவதாற் பௌத்த சங்கத்தினர் அதனை அறிமுகஞ் செய்தனர் என்ற கருத்து பொருத்தமற்றதாகிவிட்டது.

சிங்களவர்களது வரலாற்றைக் கூறும் மற்றொரு நூலான குளாவம்

சத்தின் கதாநாயகன், மதாபராத்சிரமபாகு: இவனது காலம் கி.பி.

1153 - 1186. இவன், ஈழத்தின் வடக்கிலுள்ள வல்லிபுரத்தில் பிறந்தவன். இவனது அரண்மனைக் கவிஞனாக இருந்தவர் போஜராஜ பண்டிதர் என்னும் பிராமணன். இவர் சரசோதிமாலை என்ற சோதிட நூலைத் தமிழிலேயே எழுதியுள்ளார். தமிழில் நளவெண்பாவைப் பாடிய புகழேந்திப் புலவர் பராக்கிரமபாகுவின் அரண்மனைக்கு வரவழைக்கப்பட்டார். அரச கருமங்கள் யாவும் அப்போது தமிழிலேயே நடைபெற்றன. இவற்றின் மூலம் சிங்கள மொழியின் உபயோகமும் அதன் வளர்ச்சியும் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தனவே என்பது பெறப்படுகின்றது. முதலாம் பராக்கிரமபாகு மானாபரணனின் மகன் ஸ்ரீபுர நகரின் பிறந்தவன். போசராசர் நான்காம் பராக்கிரமபாகு காலத்தவர். கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த 5 அரசர்கள் தொடர்ச்சியாக இலங்கையை 27 ஆண்டுகள் ஆண்டனர். இவர்களின் கடைசி அரசனைத் தாதுசேனன் என்பவன் தோற்கடித்து மீண்டும் இலங்கையில் சிங்களவர்களின் ஆட்சியை நிறுவினான். இந்தச் சூழ்நிலையிலேயே மகாவம்சம் தாதுசேனனின் மாமனான மகா நாமனால் எழுதப்பட்டது. 'எந்தவொரு சிங்கள அரசனும் 'ஆரியன்' என்று விளிக்கப்படவில்லை மாறாகத்தமிழ் அரசை ஆண்ட அரசர்களே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். பின்வந்த சிங்களவர்கள் தம்மைத் தமிழர்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகக் 'ஆரியர்' என்ற அடையாளத்தைத் தமக்கு ஏற்படுத்த முனைந்தது வேடிக்கையான விடயம் என்ற கருத்தும்¹⁷ மனங்கொள்ளத்தக்கது.

நயினாதீவில் உள்ள கல்வெட்டுப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. அப்போது வழக்கில் இருந்த தமிழ் வரிவடிவத்தில் இது அமைந்துள்ளது. இக்கல்வெட்டினால் அப்போது வழக்கிலிருந்த மொழி, பராக்கிரம பாகுவுக்கு வடக்கில் இருந்த அதிகாரம், கடல் வாணிகச் சிறப்பு, அவனது நிர்வாகத்திறன் போன்ற பல விடயங்கள் தெளிவாகின்றன.

2. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்துக்கு முற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள்

i. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்

தமிழ் நாட்டிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தொடர்ச்சியான இலக்கியப் பாரம்பரியம் நிலவ, இலங்கையிலே இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெறவேயில்லை என்பது பொருத்தமில்லை. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ்ச்சாசனங்கள் இலங்கையிலே தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றன. இலக்கிய ஆக்கங்களும் அக்காலத்திலிருந்தாவது தொடர்ச்சியாகத்

தோன்றிக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் செய்யுட்கள் தமிழ்நாட்டிலே தொகுத்துப் பேணப்பட்டு வந்தபடியால் இன்று கிடைக்கின்றன.

சைவநாயன்மார்கள் திருகோணமலை திருக்கேதீச்சரம் ஆகிய இரண்டு இலங்கைத் தலங்களைப் பாடியுள்ளனர். பாண்டிய மண்டலம் பல்லவர்கால இறுதியிலே சிறந்த பக்திப் பாடல்களைத் தோற்றுவித்தது.

நீண்டகால இடைவெளிக்குரிய தமிழ் இலக்கிய ஆக்கங்கள் இலங்கையிலே கிடையாமலிப்பதற்கு இன்னொரு காரணம் கூறலாம் என்ற விவரிக்கும் ஆ.வேலுப்பிள்ளை மேல்வருமாறு கூறுவர்:

சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றிலே பண்டைக்கால நூல்கள் இன்று கிடையாமைக்குச் சிலர் கூறும் காரணத்தின் மறுபக்கம் அது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, தொடர்ச்சியான சாசன வளம் பெற்று விளங்கும் ஆதிச் சிங்கள / சிங்களப் பாரம்பரியத்திலே, கி.பி. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் இன்று கிடையாமலிருக்கும் மர்மத்தை விளக்குவதற்காக தமிழர் முதலிய அன்னியர் படையெடுப்புக்களின்போது, அவை அழிந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருதுகோள் காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் மலல சேகரவால் முன்வைக்கப்பட்டது. இது பொருத்தமாகக் கொள்ளப்பட்டால், இலங்கைத் தமிழர் ஆதிக்கம் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட காலங்களில், இலங்கைத் தமிழிலக்கிய ஆக்கங்களும் அழிதொழிந்தன வென்று கூறலாம்.¹⁸

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இராச்சியம் ஒன்று ஏற்பட்ட பின்னரே, தமிழ் நூல்களைப் பேணிப்பாதுகாக்கத்தக்க வசதி ஏற்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இராச்சியம் தோன்றிய அதே காலத்திலே இலங்கையின் வடக்கு மாகாணத்தின் எஞ்சிய பகுதியிலும் கிழக்கு மாகாணத்திலும் புத்தளத்திலும் தமிழ் வன்னிமைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட ஆசியச் சக்கரவர்த்திகள் என்ற மன்னர் குலத்தினர் செந்தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த செய்தி யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலிருந்து தெரியவருகிறது. பெருந்தொகையான தமிழ் நூல்கள் இராமநாதபுரத்திலே பிரதி செய்யப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்திலே இறக்குமதி செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலேயே கந்தபுராணம் யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் பிரசார மெய்திப் பாராயண நூலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அக்காலத்து அறிவிலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்பட்ட வைத்திய, சோதிட நூல்கள் பல தோன்றின. யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழர் நூல்கள் பல தோன்றின. யாழ்ப்பாணத் திலே குடியேறியமையைக் கூறும் கைலாயமாலையும், வன்னியிலும் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் தமிழர் குடியேறியமையைக் கூறும்

வையாபாடலும் வரலாற்றுச் சார்புடைய நூல்களாகி அக்காலத்திலே தோன்றின. யாழ்ப்பாணத்து அரசர் குலத்தைச் சார்ந்த அரசகேசரி இயற்றிய இரகு வம்மிசமுமே ஈழநாட்டுப் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல் என்று சிறப்பித்துக் கூறத்தக்கது.

யாழ்ப்பாண இராச்சிய வரலாற்றிலே 13 ஆம் நூற்றாண்டு மிகவும் முக்கியமான காலப்பகுதி ஆகும். இந்தக் காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் சுதந்திரமான ஒரு அரசு நிறுவப்பட்டது. புலனேகபாகு மிற்றாவை வென்று யாப்பகுவாவில் அரசமைத்தான். இவன் காலத்தில் குலோத்துங்க சிங்கை யாரியன் யாழ்ப்பாண அரசனாக இருந்தான். மன்னார்க் கடலில் முத்துக் குளிக்கும் உரிமை தொடர்பாக குலோத்துங்கனுக்கும் புலனேகபாகுவுக்கு மிடையில் போர் மூண்டது. இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண அரசின் செல்வாக்கு இலங்கையின் கரையோரமெங்கும் பரவி இருந்தது.

..கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் 14 ஆம் நூற்றாடாரம்பத்தில் தென்னிலங்கையரசின் அரசியல் ஸ்திரமற்ற நிலை காரணமாக வடபகுதியிலிருந்து சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி தனது வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை பெருக்குமுகமான இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரமாகத் தெற்கு நோக்கித் தனது அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பெருக்கி வைத்திருந்தான். இப்பின்பத்தூத்தா, தான் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி மன்னனை 'வத்தள' என்ற இடத்தில் சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும், அம் மன்னன் தன்னுடன் பாரசீக மொழியிலேயே சம்பாஷித்ததாகவும், அவ்வாரியச் சக்கரவர்த்திக்குப் பல மொழிகள் தெரிந்திருந்தது எனவும், தனது நாளேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளான். மேலும் யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திகளின் வணிகக் கப்பல்கள் பல தென்னிந்தியாவில் பாண்டிய நாட்டுக் கரையோரமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததையும் தான் கண்டதாக இப்பின்பட்டுடா குறிப்பிட்டுள்ளான். தொந்திரா என்றழைக்கப்படும் தெய்வேந்திர முனையிலுள்ள இந்துக்கோயில் ஒன்றில் 100க்கும் மேற்பட்ட பிராமணர்களையும், தேவரடியார்களையும் அவர்கள் கோயிலுக்குப் பணி யாற்றிக் கொண்டிருந்ததையும் தான் நேரில் கண்டதாகவும் இப்பின்பட்டுடா குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. குருநாகல் மாவட்டத்தில், தெற்கே 'கோட்டேகம்' என்ற இடத்தில் கிடைத்த தமிழ்க்கல்வெட்டு வெண்பா வடிவில் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். இதுவே சிங்கையாரிய அரசரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் முதலாவது இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாகும். இக் கல்வெட்டானது கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இம்மன்னனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இரண்டாவது கல்வெட்டு யாழ்ப்பாணம் - நல்லூரில்,

நாயன்மார்கட்டுப் பிள்ளையார் கோவில் திருக்குளத்தினின்றும் மீட்கப்பட்டதாக உள்ளது. இத்தமிழ்க் கல்வெட்டில் கலி 3025 இல் தீர்த்தங் கொடுக்க, சிங்கையாரியனால் அமைக்கப் பெற்றது எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் வாசகம் உள்ளடக்கிய வரிவடிவத்தின் சில பண்புகள் கி.பி 14 ஆம் 15 ஆம் நூற்றாண்டு களுக் கிடைப்பட்ட வரிவடிவப் பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.¹⁹

இனி, கைலாசம், நல்லூர், காசி எனும் இடங்களோடு இணைத்தும், பொருத் தியும் ஆ. வேலுப்பிள்ளை கூறும் மேல்வரும் கருத்தையும் நோக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழரசு அமைந்தபோது திருகோணமலைக் கயிலாச நாதரையும் நத்திக் கொடியையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று கருதுவதற்கு இடம் இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்துக் கயிலாசநாதர் கோயிலைப் பாட எழுந்த கயிலாயமாலை மூலக்கயிலாசம், திருகோண மலை கயிலாசம், நல்லூர்க் கயிலாசம் ஆகிய மூன்றையுமே சிறப் பித்துக் கூறுகிறது. எனவே யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்திலே சிறப்பாகப் போற்றப்பட்ட மூன்று கயிலாசங்களிலே இரண்டு இலங்கையிலே காணப்படுகின்றன. அக்காலத்திலே எழுந்த சமய நூல்களுள்ளே கயிலாயமாலை, கதிரைமலைப்பள்ளு தவிர, ஏனையவை யாவும் திருகோணமலைப் பகுதிக் கோயிலைப் பற்றியனவாக அமைந் திருப்பதற்கு இதுவே சரியான விளக்கமாகத் தோன்றுகிறது.²⁰

யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்து இலக்கியம் குறித்த தகவல்களினூடே அக் காலத்தில் மிகவும் புலமை சான்ற கவிவாணர்களும், பல்துறை ஆக்கங்களும், செம்மையான மொழிப் பிரயோகமும், அறிவியல் சார்ந்த செய்யுளாக் கங்களும் புனையப்பட்டு அரங்கேறிய செய்திகள் பல வெளிவந்துள்ளன. இவை குறித்த கருத்தினையும் நோக்கலாம்.

யாழ்ப்பாண அரசின் கீழும் சோதிட, வைத்திய நூல்களே ஆரம்பத்தில் எழுந்தன. யாழ்ப்பாண அரசின் கீழ் செகராசசேகரமாலை தோன்றியது. செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூல்களும் எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு ஆரம்ப காலத்தில் ஈழத்தில் சோதிட வைத்திய நூல்களே தோன்றியமைக்குக் காரணம், தமிழ் நாட்டி லிருந்து அப்போது ஈழத்தில் வந்து குடியேறிய மக்களுள் ஒரு சாரார் சோதிடம், வைத்தியம் ஆகியவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்டி ருந்தமை ஆகலாம். தமிழ் நாட்டு மன்னர்களை விட ஆரியச் சக்கர வர்த்திகள் சோதிடம், வைத்தியம் போன்றவற்றில் அதிக ஆர்வம் காட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற் பல்வேறு இலக்கிய முயற்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கண்ணகி

வழக்குரை, இரகுவம்மிசம், கதிரைமலைப்பள்ளு, பரராசசேகரன் உலா ஆகிய இலக்கியங்களும், தக்ஷிண கைலாச புராணம், திருக்கரசைப் புராணம் என்னும் தலபுராணங்களும், வியாக்கிரபாத புராணம் என்ற புராணநூலும், வையாபாடல், கோணேசர் கல்வெட்டு, கைலாய மாலை ஆகிய வரலாறு சார்ந்த நூல்களும் அக்கால கட்டத்திற் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள் கண்ணகி வழக்குரை சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவியதாகவும், இரகு வம்மிசம் தக்ஷிணகைலாச புராணம், வியாக்கிரபாத புராணம், திருக்கரசைப் புராணம் ஆகியவை வட மொழி நூல்களைத் தழுவியனவாகவும் விளங்குகின்றன. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய வாதிகளாக அரசகேசரியும், கதிரைமலைப்பள்ளின் ஆசிரியரும் விளங்குகின்றனர். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையான ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை நோக்கும் போது அது பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டே அமைந்திருந்தமையைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த பாரம்பரியக் கல்விமரபு இலக்கியச் சிந்தனைகளைக் கற்றோர் மத்தியில் ஏற்படுத்தி வந்துள்ளமை அதற்கான முக்கிய காரணமாகலாம். காலப்போக்கில் இந்நிலை விரிவடைந்து ஈழத்தின் நாலா புறங்களினின்றும் இலக்கியவாதிகள் தோன்றத் தொடங்குவதை அவதானிக்கமுடிகிறது.²¹

ii. இலக்கியப் பாரம்பரிய முறைமை

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் சில நூற்றாண்டுகள் காலமாக நிலைபெற்றிருந்ததால் அக்காலப் பகுதியுள் இரகுவம்மிசம் தோன்றிய காலமெது என்ற வினா எழுகின்றது. இரகுவம்மிசம் என்னும் முதலூலைச் சங்கதமொழியிலே யாத்த காளிதாசன் காலம் பற்றியும் கருத்து வேறுபாடு இருத்தல் நோக்கத்தக்கது. காளிதாசன் காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை வெவ்வேறான அறிஞர் பலரார் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. காளிதாசன் வாழ்ந்த இடம் கூட காஷ்மீரமா உஜ்ஜயினியா என்ற ஐயம் தோன்றி உள்ளது. கி.பி. நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே குப்தப் பேரரசர் காலத்திலே அவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாண வைபவமாலை அரசகேசரியைக் கனகசூரியச் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின் மருமகன் என்று கூறுவதை ஏற்றுக் கொண்டால், அரசகேசரி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு இறுதி அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தைச் சேர்ந்தவரெனக் கொள்ள வேண்டும். அரசகேசரி எதிர்மன்ன சிங்கனென்ற பரராசசேகரனின் தம்பி என்று போர்த்துக்கேயராகிய குவைறோஸ்

கூறியுள்ளார். அரசகேசரியின் காலம் பதினாறாம் நூற்றாண்டு இறுதியும் பதினேழாவது நூற்றாண்டுத் தொடக்கமும் ஆகும் என்று ஞானப்பிரகாசர் முடிவுகட்டியுள்ளமை ஏற்கத்தக்கது.

சோழப்பேரரசர் கால இறுதியிலே கி.பி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே பெருமன்னர்களுட் கடைசியாக வந்தவனாகிய மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலே கம்பராமாயணம் தோன்றியது போல யாழ்ப்பாண மன்னர் கால இறுதியிலே கடைசிப் புகழ்பூத்த மன்னனாகிய எதிர்மன்ன சிங்கன் காலத்திலே இரகுவம்மிசம் தோன்றுகிறது. கம்பருக்கும் சோழ மன்ன னுக்கும் கருத்து வேறுபாடு நிலவியதாகவும், கம்பர் மகன் அம்பிகாபதியைச் சோழன் கொன்றுவிட்டதாகவும் கதை உண்டு. அரசகேசரியே யாழ்ப்பாணத்துக் கடைசி மன்னனான சங்கிலியாற் படுகொலை செய்யப்பட்டா ரெனக் குவெய்றோஸ் முதலிய போர்த்துக்கேய மூலாதாரங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

யாழ்ப்பாணத்துப் புலவராகிய அரசகேசரி இரகுவம்மிசத்தை ஏன் தமிழாக்கத் தொடங்கினாரென்ற வினா எழுகிறது. வடமொழி மூலங்களி லிருந்து கதைகளைப் பெற்று அவற்றைத் தமிழிலக்கிய ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்தும் மரபு நீண்ட காலத்து சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் வடமொழிப் புராணக் கதைகளை நன்கு பயன்படுத்தி யுள்ளனர். சோழப்பெருமன்னர் காலத்திலே தமிழ்க் காவியங்களைப் படைத்த பல்வேறு சமயப் பிரிவினரும் வடமொழிக் கதைகளைப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் சோழப்பெருமன்னர் காலக் காவியங் களுள்ளே பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம் மட்டுமே தமிழ் நாட்டுக் கதைகளைப் பொருளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இதே மரபை அரசகேசரியும் பின்பற்றி வடமொழிக் கதையைத் தெரிவு செய்திருக் கலாமென்று மேலோட்டமான விளக்கங் கூறலாம்.

வைணவம் தனிச்சமயப் பிரிவாகச் சிறப்புநிலை பெறாத யாழ்ப்பாணத் திலே மன்னரும் புலவரும் வைணவராக இல்லாத நிலையிலே இராமாயணக் கதைத் தொடர்பான இரகுவம்மிசம் பாடுபொருளாக அமைந்தமை நுணுகி நோக்கப்பட வேண்டும். இராமாயணக்கதைக் குறிப்புகள் சங்ககாலத்திலேயே தமிழ் இலக்கியத்திலிடம் பெறத் தொடங்கிவிட்டனவாயினும், பக்தி இலக்கிய காலமாகிய பல்லவர் காலத்திலேயே இராமாயணம் தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பிரசாமெய்தியதெனலாம். இராமாயணக்கதைக் குறிப்புகளை வைணவர் கையாண்டமை ஆச்சரியமன்று. சைவசமய குரவர்கள் சிறப்பாக, திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் இராவணன் பற்றி இராமாயணக் கதைக் குறிப்புகளைப் பரலாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இராமாயணக்

கதையிலிருந்த ஆர்வத்தினாற் போலும், இருவரும் திருவிராமேச்சரம் என்ற தலத்திற்குச் சென்று அத்தலத்தின் மீது பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமர் இராமேச்சரத்திலே சிவலிங்கம் அமைத்துப் பூசை செய்ததன் மூலம் சிவ பக்தனான இராவணனைக் கொன்ற பழியைப் போக்கிக் கொண்டாரென்ற கதைப் பகுதி சைவசமய குரவர்களுக்கு உவப்பானதாக இருக்கிறது. கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சங்கத மொழி இலிங்க புராணமே முதன்முதலிலே இந்தக் கதையைக் கூறியுள்ளது. இந்நூல் பாசுபதச் சமயம் சார்ந்த புராணமாகும். அப்பருக்கு இலிங்கபுராணத்திலே புலமையும் ஈடுபாடும் இருந்தமை அவர் பாடிய இலிங்கபுராணக் குறுந்தொகையிலிருந்து புலனாகிறது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் பாண்டி நாட்டவராகிய மாணிக்க வாசகரும் இத்தலத்தைப் பாடாததனாலே, இத்தலம் தொடர்ந்து வந்த சில நூற்றாண்டுகளிலே அபரிமித வளர்ச்சியடையவில்லை என்றே கொள்ளலாம்.

கம்பர் பாடிய இராமாவதாரம் தமிழ் நாட்டிலே பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. கம்பருடைய நூல் காலப்போக்கிலே வைணவருடைய பாராயண நூலாக மாறிய போதும், வைண வரல்லாத சைவரும் இலக்கியச் சுவை நோக்கி இராமாயணத்தைப் பாராட்டத் தொடங்கினார். சைவ மன்னாகிய மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத் திலே தான் எடுப்பித்த திரிபுவனேஸ்வரர் கோயிலிலே இராமாவதாரக் கதை தொடர்பான சிற்ப வரிசையை அமைத்துள்ளமையை பத்மா சுப்பிரமணியம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இராமாவதார நூல் தோன்றிய பின்பு சைவசமயத் தவராகக் விளங்கிய தென்னிந்தியத் தமிழ் மன்னர், தம்முடைய சாசனங் களிலே தம்மை இராமருக்கு ஒப்பிடுவதைக் காணலாம். மூன்றாம் குலோத்துங் கனது கல்வெட்டுகள், 'தென்னவர் வந்து அடிபணிய சிங்களவர் தனை மலையாற் - திரைகடலை அடைக்க எண்ண தென்னிலங்கையர் கோன் தலையரிந்த திருநெடுமால் இவனென்ன தென்னவனைத் தலையரிந்தவன்' என்றும், 'ஈழமண்டலம் எறிவதாக திருவுள்ளமாய் - திரை கடல் மீது அழகாய் சேனை அனுப்பித்து வெள்ளிப்பரி செல்ல திருவுள்ளமாய் அன்னாள் இலங்காபுரி இருந்ததென தேகக் கேட்டருளி.. திருக்கயிலைச் சிவனருளால்... தேசமெல்லாம் புகழ் விளங்கப் பிரகாசித்தான் குலோத்துங்கன்' என்றும் கூறுகின்றன.

இராமபிரானுக்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றி இரகுவமிசப் பெயரை நிறுத்தியோரிலே, இலங்கைக் தமிழர்களுக்குக் கரிசனை எப்படி ஏற்பட்டிருக்குமென்பது சுவையான ஆராய்ச்சி. வடமொழியிலே வேதவியாசர் வான்மீகி என்பாரோடு சேர்த்துக் காளிதாசரும் முப்பெருங் கவிஞர்களாகப் பாராட்டப்படுவதுண்டு. அரசகேசரியின் காலத்திற்கு முன்பே வான்மீகியின்

இராமாயணம் கம்பராலும் வியாசரின் பாரதம் வில்லிபுத்தூராலும் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுவிட்டன. வடமொழி இரகுவம்மிசத்துக்கு முதல் நூலென வான்மீகியின் இராமாயணத்தையே கொள்ள வேண்டும். பிரம்மாவிலிருந்து நாரதன் வரை வான்மீகியின் இராமாயணத்திலே முப்பத்தெட்டு மன்னர் கூறப்பட்டுள்ளனர். இரகுவம்மிசம் பதினெட்டாவது மன்னனான திலீபனை முதல்வனாகவும், இருபத்தோராவது மன்னனாகிய இரகுவை இரண்டாம்வனாவும் முப்பத்தேழாவது அயனை மூன்றாமவனாகவும், முப்பத்தெட்டாவது தாரதனை நான்காமவனாகவும் கொண்டு இராமனுக்கு முந்தியோருக்குப் புதிய வம்சாவளி கூறுகிறது. இறுதி இரண்டு சர்க்கங்களிற் கூறியுள்ள பகுதிக்கு மட்டுமே காளிதாசர் விஷ்ணு புராணத்தையோ வாயு புராணத்தையோ ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கம்பர், வான்மீகி இராமாயணத்தை மொழி பெயர்க்கவில்லை. இராமாவதாரம் என்ற பெரு நிகழ்ச்சியை மையமாக வைத்து, அதற்குத் தேவையான கதைப்பகுதியை மட்டுமே தம் நூலிலே எடுத்தாண்டார். ஆதி காவியம் எனப் போற்றப்படும் வான்மீகி இராமாயணத்தின் சில முக்கிய பகுதிகள் தமிழாக்கம் செய்யப்படாமல் இருந்தும் காளிதாசரின் இரகுவம்மிசம் ஒரு வகையிலே இராமாயணத்தின் சாரம் அல்லது பிழிவு போலக் காணப்பட்டதும் அரசகேசரி இரகுவம்மிசத்தைத் தமிழாக்கம் செய்ய முற்பட்டதற்கு ஒரு காரணமாகலாம்.

பாரம்பரியத் தமிழ்க் கல்வி மரபிலே சைவ வைணவ மதங்களின் செல்வாக்கு இலக்கியத்தின் பொருள்மரபினை நிர்ணயஞ் செய்வதிலும் பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. புலமைப் பாரம்பரியம் பற்றிய நிறுவகையிலே இந்நோக்குநிலையும், தரநிர்ணயமும் பெருஞ் செல்வாக்கை நிலைநாட்ட உதவவல்லன.

காளிதாசன் செய்த நூல்கள் பலவாகவும் கவித்துவச் சிறப்புமிக்கனவுமாக இருக்க, அவற்றுள்ளே இரகுவம்மிசம் என்ற ஒன்றைத் தெரிவு செய்வதற்கு அரசகேசரிக்கு வேறு பல தூண்டுதல்களும் இருந்திருக்கலாம். அரசகேசரி தமிழ்நாட்டுத் திருநெல்வேலியை அடுத்த ஆழ்வார் திருநகரியிலே இருந்த இராமானுசக் கவிராயரிடத்திலே பல நூல்களையும் படித்துக் கொண்டவரென்பது அக்கவிராசர் பரம்பரையாயுள்ள இந்நூற்றாண்டுத் தொடக்க காலக் கவிராசர் காந்திமதி நாதபிள்ளை பாதுகாத்து வைத்திருந்த சீட்டுக் கவியொன்றினைச் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவருக்கு அனுப்பி வைத்திருந்ததனாலே தெரிய வருகிறது. ஆழ்வார் திருநகரி பற்றி இரண்டு விடயங்கள் கவனிக்கலாம். அரசகேசரி காலத்திலே, தென்பாண்டிநாடு தான் செந்தமிழ் நாடாக விளங்கியதெனலாம். மதுரையை மையமாகக் கொண்ட வடபாண்டியநாடு தான் பழைய செந்தமிழ்நாடு. சோழ

வடபாண்டியநாடு சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் சிறிது பின்பும் சோழ நாட்டின் மையமும் கொடுத்தமிழ் நாடுகளிலே ஒன்றெனக் கருதப்பட்டு வந்ததுமான புன்னாடு செந்தமிழ் நாடாகிறது. பதினைந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளிலே, தென்பாண்டி நாடாகிய திருநெல்வேலிப் பகுதி தவிர, தமிழ்நாடு முழுவதும் பிறமொழியாளர் ஆட்சிக்குள் அடங்கி விடுகிறது. திருநெல்வேலிப் பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் முற்காலங்களிலே கொடுத்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்றாகக் கணிக்கப்பட்டு வந்த தென்பாண்டிநாடு மட்டுமே தமிழ் நாட்டிலே செந்தமிழ்நாடு என்று கூறத்தக்க நிலை ஏற்படுகிறது. அரசசேசரி தமிழிலே பாண்டித்தியம் பெறத் தென்பாண்டி நாட்டுக்குப் போன தற்கு இது காரணமாகலாம்.²²

ஆழ்வார் திருநகரி வைணவத் தொடர்பும் கம்பராமாயணத் தொடர்பும் மிக்க தலமாகும். அது திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார் முதலியோர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்த தலமாகும். இத்தொடர்பில் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை மேல்வருமாறு கூறுவர்:

முற்காலத்தில் கல்வியைப் பேணிவந்த சில முக்கியமான நகரங்களில் ஏடுகளைப் பிரதி செய்வதையே தமது தொழிலாகக் கொண்டிருந்த சிலர் இருந்தனர். இராமாயணத்தைப் பிரதி செய்வதில் பேருக்கங் காட்டி வந்தவர்களுள் ஆழ்வார் திருநகரியிலுள்ளாரைக் கூறலாம். இற்றைக்குச் சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தொடங்கிச் செந்தமிழன்னையைப் போற்றி அவளது பேரணிகலன்களைப் பாதுகாத்து, புத்தணிகலன்களைப் புனைந்து தமிழ் நாட்டிற்கும் இலக்கிய உலகிற்கும் அரிய தொண்டுகள் இயற்றிவந்த பெருமூது நகர்களுள் குருகூர் எனப்பெயர் பெற்ற இந்த ஆழ்வார் திருநகரி தலைசிறந்து விளங்கியதாகும். இங்கு செழித்த ஆராய்ச்சித் துறையாளர்களின் நன்முயற்சிகள் மூலமாகவே பண்டைத் தமிழிலக் கியங்கள் பலவும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. தமிழ் இலக்கிய சரிதம் எழுதப்புகுவார் இத்திருப்பதியின் இலக்கிய வாழ்க்கையை மறந்து விடமுடியாது. தமிழையும் வைஷ்ணவ சமயத்தையும் ராம சரித்தையும் ஒருங்கே போற்றிவந்த திருக்குரு கூரின் ராமாயணப் பிரவசனத்தில் இராமாநுஜர் காலந்தொட்டே ஈடுபட்டிருந்தனர்.²³

திருவரங்கம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஆழ்வார் திருநகரி என்ற மூன்றும் தமிழ்நாட்டு முப்பெரும் வைணவத் தலங்களாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தம் மிகமிக விரிவாகப் பாடப்படுவதற்கு ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. 'அத்தியயநோத்சவம்' என்ற பெயரிலே திவ்வியப் பிரபந்தம் ஒதும் விழா மிகச் சிறப்பாக அங்கே

நடைபெற்று வந்தது. தென்கலை வைணவத்தின் தலைமைப்பீடம் என்று கூறத்தக்க நிலையை ஆழ்வார் திருநகரி எட்டியிருந்தது. ஆழ்வார் திருநகரியிலே அரசகேசரி கற்ற கல்வி அவருக்கு இராமாயணக் கதையிலே ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வழக்குகளும், நடைமுறைகளும், பண்புகளும், பல்துறை சார்ந்த நோக்குகளும் போக்குகளும் ஈழத்திலக்கியத்திலும் குறிப்பாக ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்து அரசவையிலே பேரிடம் பெற்று மிளிர்ந்தமையை அறிந்து கொண்டால், பாரம்பரிய இலக்கியத் தடத்தை அதன் புலமை ஆழத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இராமாயணக் கதை இலங்கையோடு சம்பந்தப்படாதலால் இலங்கைப் புலவராகிய அரசகேசரிக்கு இரகுவம்மிசக் கதையைப் பாடவிருப்பம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்ற அரசர் குலம் இராமநாத புரம் மாவட்டத்திலுள்ள செவ்விருக்கை என்ற பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததாக இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்களாலே கொள்ளப்படுகிறது. மேலும், இராமர் தாபித்ததாகக் கொள்ளப்படும் இராமேச்சரத்துக்கு 'ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் உரிமை கொண்டாடிச் சேதுகாவலர், சேதுபதி, சேதுநாயகம், சேதுநாதர் முதலிய விருதுப் பெயர்களைத் தாங்கியிருந்தனர். தங்கள் நாணயங்களிலும் சாசனங்களிலும் சேது என்ற சொல்லைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அரசகேசரியும் யாழ்ப்பாண அரசர் குலத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் இரகுவம்மிசக் கதையாலே கவரப்பட்டிருக்கலாம். இரகுவின் திக்கு விசயம் கூறப்படுகிறபோதிலும் இந்துமதியின் சுயம்வரம் கூறப்படுகிறபோதிலும் காளிதாசர் பாண்டியரை விதந்தெடுத்துக் கூறியதும் பாண்டிய நாட்டுத் தொடர்புடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசகேசரிக்கு இரகுவம்மிசத்திலே பற்றை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

அரசகேசரி பாடிய தமிழ் இரகுவம்மிசப்பாயிரம் அந்நூலைக் கேட்டவன் பரராசகேசரன் என்று கூறுகிறது. கம்பர் தம்முடைய நூலிலே சடையப்ப வள்ளலை ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுச் செல்வது போல அரசகேசரியும் பரராசகேசரனை ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார். இந்நூல் அரங்கேறிய இடம் சோழநாட்டு இராசதானிகளுள் ஒன்றான திருவாரூர் என்று கூறப்படுகிறது. சோழநாடு, அதுவும் சிறப்பாகத் தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசம் தெரிவு செய்யப்பட்டதற்கு ஒரு காரணம் கூறலாம். யாழ்ப்பாண அரசு, கடைசி அரைநூற்றாண்டு காலம் தஞ்சாவூர் நாயக்கர்களோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. 1560 இல் மன்னார்த் தீவைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியல் விடயங்களிலே தலையிட்டு ஓயாது தொல்லை கொடுத்தனர். போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகத்

தம்முடைய சுதந்திரத்தை நிலைநிறுத்த முன்னர் யாழ்ப்பாண அரசர் தஞ்சாவூர் நாயக்கரின் உதவியை பலமுறை நாடினர்.

அரசரிமையின் ஸ்திரீப்பாடே இலக்கியத்தையும் பண்பாட்டையும் மொழியையும் பாதுகாக்கும் எனும் அனுபவம் யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே யிருந்து தெளிந்து கொள்ளத்தக்க பாடமாகும்.

போர்த்துக்கேயருடைய கடற்படையும் தரைப்படையும் தஞ்சாவூர் நாயக்கரின் கடற்படையையும் தரைப்படையையும் தோற்கடித்த பின்னரே, யாழ்ப்பாணம் நின்றுபிடிக்க முடியாது அடிமையாகியது. விஜயநகரப் பேரரசு பலவீனப்பட்ட நிலையிலும் அப்பேரரசுக்கு மிகமிக வேண்டியவர்களாகச் செயற்பட்ட தஞ்சாவூர் நாயக்கர்களின் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாண அரசிலே மிகுந்திருந்த காலமே அரசகேசரியின் காலமாதலால் நூல் அரங்கேற்றம் தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்திருந்த திருவாரூரிலே நடந்திருக்கலாம்.

தஞ்சாவூர் அரசிலே சமகாலத்திலே எத்தகைய இலக்கியப் பின்னணியிருந்ததென்பதை நோக்குதலும் இங்கே அத்தியாவசியமாகிறது. மொழிவாரியாக நோக்கினால், தமிழ்நாடு பிறதிராவிட மொழிகளையும் வளர்க்கிற சூழ்நிலை காணப்பட்டது. விசயநகரப்பேரரசின் வடபகுதியில் அமைந்திருந்த கருநாடகமும் ஆந்திரப் பிரதேசமும் முஸ்லிம்களிடமும் பிறரிடமும் பறிபோய்க் கொண்டிருந்த சூழ் நிலையிலே தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலே நாயக்க மன்னர்களாக அமைந்த தெலுங்கர் தெலுங்கு இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுக்க முன்வந்தனர். தமிழ், கன்னட, மலையாள, சங்கதமொழிப் புலவர்களையும் அறிஞர்களையும் இடையிடையே ஆதரித்தனர். நாயக்க மன்னர்கள் சிலர் தமிழும் தெரிந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். தமிழ் நாட்டிலே தெலுங்கு இலக்கியம் செழித்து வளர்ந்தது.

அரசகேசரி காலத்திலே, தஞ்சை நாயக்கராக இருந்த இரகுநாத நாயக்கர் தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களுள்ளே ஒப்புயர்வற்றவர். விசயநகரப் பேரரசுக்கு விசுவாசமிக்க பெரும் போர் வீரராக இருந்ததோடு தெலுங்கு மொழி இலக்கியப் பரப்பிலே சாதனை புரிந்தவர். இவர் எழுதிய வால்மீகி சரிதம் தெலுங்குமொழி உரைநடை வரலாற்றிலே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது. இவர் பாடத் தொடங்கிய இராமாயணம் முற்றுப்பெறாத நிலையிலும் கலைச் சிறப்புமிக்கதாய்த் தெலுங்கு இலக்கியப் பரப்பை அணிசெய்து நிற்கிறது. இராமாயணக் கதை இப்படியெல்லாம் போற்றப்பட்ட தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசத்திலேயே, அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது. நூலின் பெயர் கூடத் தஞ்சை மன்னராகிய இரகுநாதரை நினைவூட்டுவது கவனிக்கத்தக்கது.

வடமொழியிலிருந்த இரகுவம்மிசத்தைத் தமிழாக்கம் செய்யும்படி தூண்டியது பரராசசேகரனானால், பரராசசேகரன் இரகுவம்மிசத்தாலே கவரப் படுவதற்கு ஏதாவது சிறப்புக் காரணம் இருக்கக் கூடுமா என்று பார்க்க வேண்டும். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பாண்டிய மேலாதிக்கத்தினின்றும் விடுபட்டுத் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கியதும் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் விசுவாசத்தைப் பெறுவதற்கான, தமது குலத்துக்குத் தெய்விக உரிமைத் தொடர்பு கற்பிக்க முனைகிறார்கள். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலே தோன்றிய முதல் நூல்களுள் ஒன்று என்று கூறத்தக்க செகராசசேகரமாலையைப் பாடிய சோமசர்மா இராமபிரானையும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளையும் நெருக்கமாகப் பிணைக்கின்றார். இராமபிரான் இராமேசுவரரைப் பூசிக்கும்படி நியமித்த ஐந்நூற்றுப் பன்னிரண்டு காசிப்பிராமணர்களுள் இருவரை அவரே அரசாக்கி, ஆரிய வேந்து எனப் பட்டங்கட்டி, எருதையுங் கொடியாக நல்கினார் என்பது அந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்திலே வெளியிடப்பட்டுள்ள செய்தி.

சூரிய குலத்துதித்த மிகப் புகப்பெற்ற மன்னரான இராமர் அரசரிமை உரித்தாக்கப்பட்ட அரசகுலம் என்ற பொருள் யாழ்ப்பாண அரசருக்கு வழங்கப்படுகின்றமையும் இங்கு அவதானிக்கத்தக்கது. ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற குலப் பெயரிலே, ஆரியர் என்பது நான்கு வகுப்பினரான வட இந்திய ருள்ளும் பிராமண வகுப்பினரை மட்டும் குறிக்கவும் வழங்கப்படுவதுண்டு. ஆதலாலும் நான்கு வருணத்தினருள்ளும் உயர்ந்தோர் பிராமணர் என்னுங்கருத்து நிலவியதாலும் போலும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் வம்மிசம் பிராமணரில் இருந்த தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆரியச்சக்கரவர்த்தி இனத்தால் ஆரியரல்லர் என்று சிங்களவரது வரலாற்றோடான சூளவம்மிசம் குறிப்பிடுவதும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. காடுவெட்டிகளாகத் தோன்றிய பல்லவரும் பிராமண குலத்தவரென இடைக்காலச் சாசனங்களிலே வருணிக் கப்பட்டு வந்தமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, இரகுவம்மிசம் யாழ்ப்பாண அரசகுலத்தின் ஸ்தாபகரின் வம்மிசத்தைப் பாடுகிறதென்ற நம்பிக்கை, பரராசசேகரனுக்கு இருந்திருக்கக்கூடும்.

இரகுவம்மிசம் கூறும் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் குல வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கும் சில ஒப்புமைகளைக் கண்ட பரராச சேகரன், யாழ்ப்பாணத்து எதிர்கால மன்னர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இரகுவம்மிசம் விளங்க வேண்டுமென்றுங் கருதியிருந்திருக்கக்கூடும். இரகுவம்மிசம் இருபத்தொன்பது மன்னர்களின் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து கூறுகிறது. இரண்டாவது மன்னனான இரகு மிகப்புகழ் வாய்ந்தவன். அவனுடைய பெயர் வம்மிசப் பெயராக நிலைக்கிறது. அவனுடைய தந்தை திலீபன் முனிவர் ஆச்சிரமத்திலே மந்தை மேய்ப்பவனாக இருந்தானென்னும்போது

இரகு திக்கு விசயஞ் செய்த சக்கரவர்த்தியாக மாறியது எத்தகைய உயர்ச்சி யென்பது புலப்படும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலே படைத் தலைவராக இலங்கைக்கு வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி குலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலே சுதந்திரத் தனியரசு நடத்தத் தொடங்கிவிட்டது.

14 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதியிலே யாழ்ப்பாண அரசின் மீது விசய நகரப் பேரரசின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்ட போதும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு நடுப் பகுதியிலே சிங்கள அரசு மறுமலர்ச்சி பெற்ற போதும் யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் பிரச்சினைகள் தோன்றின. பதினாம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியிலிருந்து போர்த்துக்கேயரின் தொல்லைகள் தொடர்ந்ததால், யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் வரலாறு இரகுவம்மிசத்தில் பிற்பகுதி மன்னர் வரலாறு வீழ்ச்சியை நோக்கிப் போய்க்கொண் டிருந்தது. எதிர்கால யாழ்ப்பாண மன்னர்களை வழி நடத்துவதற்காக பரராசசேகரன் இந்நூல் தமிழாக்கம் பெறுவதை விரும்பியிருந் திருக்கலாம்.²⁴

3. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம்

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் ஆட்சியாண் டினைப் மேல்வருமாறு கூறுகிறது:

குலசேகரசிங்கையாரியன் (பரராசசேகரன் I) - (1262-1284);
 (குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் செகராசசேகரன் - II) (1284-129);
 (விக்கிரமசிங்கையாரியன் பரராசசேகரன், II), (1292 - 1302);
 (வரோதய சிங்கையாரியன் (செகராசசேகரன் III) (1302 - 1325);
 மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் (பரராச சேகரன் III), (1325 - 1347);
 குணபூஷண சிங்கையாரியன் (செகராசசேகரன் IV), (1347); வீரோதய சிங்கையாரியன் (பரராசசேகரன் V) (- 1380) சயவீர, சிங்கையாரியன் (செகராச சேகரன் V) (1340 - 1410); குணவீர சிங்கையாரியன் (பரராச சேகரன் V), (1410 - 1440); கனகசூரிய சிங்கையாரியன் (செகராசசேகரன் VI), (1440 - 1450); யாழ்ப்பாண இராச்சிய வரலாற்றில் கனகசூரிய சிங்கையாரியனின் காலம் குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் கி.பி 1215 தொட்டு 1450 ஆம் ஆண்டுவரை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கட்டிக்காத்த வடவிலங்கையின் விலை மதிப்பில்லாத சுதந்திரத்தைத் தென்னிலங்கை மன்னனிடம் பறிகொடுத்தமையா லாகும். கனகசூரிய சிங்கையாரியன் வடவிலங்கையை ஆண்ட வேளை தென்னிலங்கையில் கோட்டை அரசனாக 6 ஆம் பராக்கிரம பாகு விளங்கினான். கி.பி 1450 ஆம் ஆண்டு தனது வளர்ப்புப் புத்திரனும் சேனாதிபதியுமான சப்புமால் குமரயா (செண்பகப்

பெருமாள்) என்பானைப் பெரும்படையுடன் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்ற அனுப்பினான். யாழ்ப்பாணத்தைக் சப்புமால் குமரயா கைப்பற்றியதும் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் தன்னிரு புதல்வர் களுடன் இந்தியாவுக்கு ஓடிப்போனான். சப்புமால் குமரயா ஸ்ரீ சங்கபோதி புலனேகபாகு என்ற சிம்மாசனப் பெயருடன் பதினேழு வருடங்கள் ஆட்சி செய்தான். அவனுடைய வளர்ப்புத் தந்தை பராக் கிரமபாகு இறந்துபோக, யாழ்ப்பாண அரசுக்கு விஜயபாகு என்பானை அரசனாக்கிவிட்டுக் கோட்டைக்குச் சென்று இலங்கையின் மன்னனாகினான்.²⁵

செகராசசேகரன் கல்வியறிவிற சிறந்தவனாய் வடநாட்டிலுந் தென்னாட் டிலுமிருந்து கொண்டு சகல சாஸ்திரங்களையும் பிரபலப்படுத்தும் பொருட்டு வித்துவான்கள் பலரைச் சேர்த்துச் சங்கங்கூட்டிச் சில நூல்களைச் செய்வித்துத் தானுஞ் செகராசசேரமெனுஞ் சோதிட முதலிய பல நூல்களையுஞ் செய்தான். பரநிருபசிங்கத்தின் மைத்துனனும், பரராசசேகரன் மருமகனுமாகிய அரச கேசரியென்பவன் இரகுவம்மிசமென்னும் நூலை வடமொழியிலிருந்து புராணநடையாகப் பாடிய புண்ணிய பூமியாகிய திருவாரூரிற் சென்று அங்குள்ள கல்விமான்கள் சமூகத்தில் அரங்கேற்றிப் பெருங் கீர்த்தியடைந் தான். இவ்வாறே யாழ்ப்பாணங் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கிற்று. பரராச சேகரனுந் தம்பியுஞ் சிங்கையாரியப் பட்டத்தைச் சிங்கையெனச் சுருக்கித் தங்கள் பெயர்களின் முன்வைத்துச் சிங்கைப்பரராசசேகரன், சிங்கைச் செகராசசேகரன் என்றெழுதி வந்தார்கள். செகராசசேகரன் பாண்டியநாடு, திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனங்களிலுள்ள சாஸ்திரங்களனைத்தையும் எடுப்பித்து எழுதுவிக்கும் பொருட்டு அடிக்கடி சேதுவுக்குப் போக்குவரவு செய்து கொண்டிருந்தான். இராசகுமாரர்கள் கல்வியிலும் படைப் பயிற்சி யிலும் தேகவளர்ச்சியிலும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து உயர்குணம் முதலிய யாவற்றிலுஞ் சிறப்புற்றிருந்தார்கள். அவர்களுட் சங்கிலி என்பவன் மூட்ச் சிந்தனையும் துர்க்குணமும் கடுவிவேகமுந் துஷ்டநடத்தையுமுள்ளவனா யிருந்தான்.

கனகசூரிய சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி தனக்கு மூப்புந் தளர்வும் வந்தது கண்டு தன் மகன் பரராசசேகரனுக்கு முடிசூட்டினான். இளைய குமாரனாகிய சகராசசேகரனை இளவரசனாக்கினான் பரராசசேகரன்.

சகராசசேகரன் கல்வித்துறையெல்லாம் கடைபோகக் கற்ற மகா பண்டிதன். அவன் ஊர்கடோறும் பாடசாலைகள் அமைத்து அங்கே சிறுவர்களுக்கெல்லம் கல்விபயில்வித்தான். சோழ, பாண்டிய தொண்டை மண்டலங்களினின்றும் பண்டிதர்களை வரவழைத்து ஈழநாட்டிலுள்ள புலவர்களோடு நல்லூரில் ஒரு

தமிழ்ச்சங்கமமைத்தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சரசுவதி மகாலயத்தில் இல்லாத வடமொழி தென்மொழி நூல்களையெல்லாம் தமிழ் நாட்டினின்றும் வரவழைத்து வைத்தான். பரநிருபசிங்களின் சகோதரியை மணம் புரிந்தவனும் வித்துவசிரோமணியுமாகிய யசகேசரி (அரசகேசரி)யைக் கொண்டு இரகுவம்மிசமென்னும் வடமொழி நூலை அஃதிற்றிய காளிதாசன் கீர்த்திப் பிரகாசமும் மழுங்குமாறு பொருளாழமும் சொல்வனப்பும் வர்ணனைகளும் மிக்குப் பொலிய மொழி பெயர்த்து விருத்தப்பாவாற் பாடுவித்தான். அதனை நல்லூர்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிப் பின்னர்த் தமிழ் நாட்டிலும் பிரசித்தி யெய்துவிக்க வேண்டித் திருவாரூர்ச் சங்கத்திலும் அரங்கேற்றி அச்சங்கத் தாரெல்லாம் சிரமிசைக் கொண்டு பாராட்டச் செய்தான். தானும் சகராச சேகர மென்னுமொரு சோதிடநூலை விருத்தப்பாவாற் செய்தான். பரராசசே கரமென ஒரு வைத்திய நூலும் தனது தமையனாகிய அரசன் பெயரினாலியற்றி அவனுக்குச் சமர்ப்பித்து அவன் பெயரையும் வியாபிக்கச் செய்தான். வித்தியா விஷயமாக அடிக்கடி இராமேச்சரஞ் சென்று அங்கே பண்டிதர் களோடு கலந்து மீளுவான். இவன் செய்தி இங்ஙனமாகச் பரராசசேகர சிங்கையாரிய சக்கரவர்த்தி தனது அரசியற் கருமத்திற் கண்ணுங் கருத்து முடையவனாயிருந்தான். அவன் நீதியும் பராக்கிரமமுமுடையவன். அவன் யாழ்ப்பாணத்தை முப்பத்திரண்டு வட்டமாகப் பிரித்து முப்பத்திரண்டு தண்டாதிகாரிகளையும் அவ்விடங்கடோறும் விவகார விசாரணைக்கு ஐந்து பிரபுக்கள் கூடிய பஞ்சாயமெனப்படுஞ் சபைகளையும் தாபித்தான். சேனை களையும் கடற்படையையும் பலப்படுத்திக் கிரமமாக அரசு செய்து வந்தான். யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு பெரிய அன்னசத்திரம் பரராசசேகரனாலும் இராமேச் சரத்திலே ஓரன்னசத்திரம் சகராசசேகரனாலும் அமைக்கப்பட்டன.

சகராசசேகரன், பரராசசேகரனைக் கொண்டு கிராமங்கள் தோறும் வைத்தியசாலைகளமைத்து அங்கே குடிகளுக்கு மாத்திரமன்று ஆடு மாடுகளுக்கும் மருந்து முறையில் கொடுத்துவருமாறு செய்தான். அவ்வைத்தியசாலைகளுக்கு வேண்டும் மருந்துகள் மூலிகைகள் எல்லாம் சகராசசேகரன் தனது அரண்மனையிலிருந்து காலந்தோறும் அனுப்பி வந்தான். மூலிகைகளையெல்லாம் தனது சிங்காரத் தோட்டத்தருகே ஒரு தோட்டம் வகுத்து அங்கே உற்பத்தி பண்ணிப் பாதுகாத்து வந்தான். இமயத்திலிருந்தும் அநேக மூலிகைகளை எடுப்பித்து நாட்டி வளர்த்தான். அத்தோட்டத்துக்கு மருத்துமா மலையெனப் பெயருமிட்டான். அது கள்ளியங்காட்டிலிருந்தது. அங்குந் பத்தி செய்யப்பட்ட ஓரின வாழை இன்றும் மருத்துமாமலை வாழை யெனப்படும். இலங்கையின் மற்றெப்பகுதியிலும் அகப்படாத சில மூலிகைகள் அவ்விடத்தில் இன்றும் அகப்படுகின்றனவென்பர்.²⁶

‘ஆழ்ந்தகன்ற’ ஒரு தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் இற்றைக்கு இரண்டா யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஈழத்திலே நிலவியது என்று ஊகிக்கலாம். ஈழத்துத் தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப் புலமை வரலாற்றை யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் இருந்தே தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்து ஈழநாட்டில் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தமிழ்க் கல்வி செழித்து வளர்ந்தமைக்கான சான்றுகளைக் காணமுடிகிறது. சரஸ்வதி பண்டாரம் என்ற பெயரில் நல்லூரிலே நூல் நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருந்தது. தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தில் வழங்கிய ஏடுகள் யாவும் இங்கு தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவ்வேடுகளைப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் பயன்படுத்தினார்கள் என்றும் அறிய முடிகின்றது. ஒரு நாட்டில் நூல் நிலையம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அங்கே கற்போரின் தொகை அதிகரிக்கின்றதென்பதே பொருளாகும். தமிழ், வடமொழி இரண்டும் இக்காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலே விருத்தியடைந்திருந்ததென்றே கருதவேண்டும்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே மன்னர் பரம்பரையிலே வந்த பெரும் புலவரான அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசம் தோற்றம் பெறுகிறது. வடமொழியில் காளிதாசன் எழுதியதைத் தழுவி அரசகேசரி தமிழிற் காவியமாகக் பாடியுள்ளார். தமிழ்க் காவியங்கள் புராணங்கள் முதலியன பெரும்பாலும் வடமொழி மரபில் வந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. கந்தபுராண கலாசாரம் நிலவிய யாழ்ப்பாணத்திலே இரகுராமனின் பெருமை பேசும் இரகுவம்மிசமும் பாடப்பட்டமை இங்கு நிலவிய கல்வி மரபின் செழுமையையே காட்டி நிற்கின்றது. தமிழ்க்காவியங்களின் முக்கியத்துவம் உண்டு. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்து உயர் தமிழ்க் கல்வியின் உச்சப் பயன்பாடுகளுள் ஒன்றாக இரகுவம்மிசத்தினைக் குறிப்பிடலாம். இக்காலப் பகுதியிலே பரராசகேசரன் உலா முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும் ஈழத்தவர்களாற் பாடப்பட்டுள்ளன. வைத்திய, சோதிட நூல்களும் செய்யுள் வடிவிலே யாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் தமிழ்க் கல்விப்பாரம் பரியம் ஒன்று நிலவியுள்ளது என்னும் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாக அமைகின்றன. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்துத் தமிழ்க் கல்வி முறைகள், மரபுகள் அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் குன்றியும் குறைந்தும் செயலிழந்தும் போயின எனலாம். எனினும் அறாத் தொடர்ச்சியுடன் ஒரு தமிழ்க் கல்வி மரபு அல்லது மரபு வழித்தமிழ்க் கல்வி மிக அண்மைக் காலம் வரை நின்று நிலைத்துக் கொண்டே வந்தது என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.²⁷

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் ஈழநாட்டில் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்மை வாய்ந்த ஒரு தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் நிலவத் தொடங்கி விட்டமைக்கான சான்றுகள் உள. தமிழ் நாட்டோடு தொடர்புடைய தமிழ் நாட்டு வித்துவான்கள் ஈழத்திலே குடியேறும் வாய்ப்பு அக்காலத்தில் நிலவியது. புவியியல் அண்மைத் தன்மையும், மொழி, கலாசாரம், பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் யாழ்ப்பாணத்தையும் தமிழ்க்கல்வி மரபின் முக்கிய பகுதியாக உருவாக்க உதவியிருக்கலாம்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்துப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை தரும் விவரங்கள் மேல்வருமாறு:

இந்தியாவிற், சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்த வித்துவான்கள் கற்பிப்பதிலும், கவியியற்றுவதிலும் ஈடுபட்டதோடு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் முதன்மை பெற்றிருந்தார்கள் என்பதையே யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் செவிவழிக் கதைகள் புலப்படுத்துகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு தமிழ்க்கல்வி வளர்ந்து வந்துள்ளனதென்பதை யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை, யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி, கைலாயமாலை முதலிய நூல்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே தமிழ்மொழிக் கல்வியோடு வடமொழிக் கல்வியும் சிறப்புற்றுக் காணப்பட்டுள்ளது.²⁸

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் தமிழ்மொழி இலக்கிய இலக்கணக் கல்வியோடு வைத்தியம், சோதிடம் முதலானவையும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அரச ஆதரவுடனேயே இக்கல்வி போதிக்கப்பட்டது என்று அறியமுடிகின்றது. வைத்தியம், சோதிடம் முதலியவற்றை நன்கு விளக்கிக் கொள்ளத் தமிழ் அறிவு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. இத்தேவையும் தமிழ்க்கல்வி மரபின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. ஏறத்தாழ, பண்டைய தமிழ் மக்களின் கல்வி முறைகளும், கல்வி பற்றிய கருத்து நிலைகளுமே யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்தன எனக் குறிப்பிடலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலே சிறப்புடன் விளங்கிய மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி திண்ணைப்பள்ளி முதலாயின மீண்டும் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சிறப்புடன் இயங்கத் தொடங்கின. யாழ்ப்பாணத்திற் புரட்டஸ்தாந்தியக் கல்வி நிலையங்கள் நிறுவப்பட்ட இடங்களைக் கவனித்து நோக்கும் பொழுது அக்கால மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வி சிறப்புற்ற இடங்களையும் அதன் தன்மைகளையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.²⁹

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே உருப்பெற்ற யாழ்ப்பாண இராச்சியம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை நிலைபெற்றது. அது ஆரியச்

சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக் காலத்தில் வலுப்பெற்றுப் பிரபலம் அடைந்தது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள அரசுகளோடும், தென்னிலங்கையிலுள்ள அரசுகளோடும், தென்னிலங்கையிலுள்ள இராச்சியங்களோடும் அது நெருங்கிய அரசியல், கலாசார, வாணிபத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குச் சிறப்பாகவுள்ள நிர்வாகமுறை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளினாலே ஏற்படுத்தப்பட்டது. வடஇலங்கையில் வாழும் தமிழர் சமுதாயத்தின் சமூக வழமைகளினதும் பண்பாட்டு அம்சங்களினதும் தனித்தன்மை இக்காலத்திலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. சி.க.சிற்றம்பலம் மேல்வருமாறு கூறுவர்:

இலக்கியம், சமயம், சோதிடம், மருத்துவம் முதலான துறைகள் சார்ந்தனவும் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலுமுள்ளனவுமான ஏட்டுச் சுவடிகள் பலவற்றைத் தேடிப் பெற்று அவற்றை ஆராய்ந்த விற்பன்னர்களுக்கு ஆதரவளித்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் வித்தியா விருத்தியை ஊக்குவித்தனர். மருத்துவம், சோதிடம் ஆகிய துறைகளிலே தமிழில் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் முற்பட்ட சில நூல்கள் யாழ்ப்பாண மன்னனின் ஆதரவுடன் எழுதப் பெற்றவை. வடஇலங்கைத் தமிழரின் தனித்துவத்தைப் பிரதிபலிப்பதான தேச வழமைக்கு அடிப்படையான கோட்பாடுகள் யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்திலே உருவாக்கப்பட்டன.³⁰

செகராசசேகரமாலை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவன் யானையையும் மூவாயிரத்து எழுநூறு காசுகளையும் புலவருக்குக் கொடுத்தான் எனப் பாடுகிறது.

மன்னர் மன்று செகராசசேகரன்
மணவை யாரிய வரோதயன்
பன்னு செந்தமிழ் வளம்பெற்றருதவு
பரிசிலங்கவர் சித்தியாம்
பொன்னின் மிஞ்சிய காளாஞ்சி கெண்டிகை
பொலங்கலன் பிறவு மாம்பரிச்
சின்னமுற்ற தொகையாயு மிவ்
விதி சிறந்த நிந்துரை சேயிழாய்³¹

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கால மருத்துவநூல்கள் - அறிமுகம்

இக்காலத்திய நூல்களிலே வைத்திய சோதிட நூல்கள் அளவிலும் தொகையிலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்கால கட்டத்தில் இவற்றின் அறிவு நன்கு தேவைப்பட்டிருக்கலாம். தமிழகத்தில் இக்கால கட்டத்தில் பல நூல்கள் எழுந்தன. அதேபோக்கு இங்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சிறிய நூல்கள்

மட்டுமன்றிப் பாரிய நூல்கள் சிலவும் இயற்றப்பட்டமை குறிப்பிடற்பாலதே. வைத்தியக்கலை மனித வாழ்விற்கு இன்றியமையாத ஒன்றே. சோதிடம், வைத்தியமெனும் இரு அறிவியல்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புள்ளவை. குறிப்பாக வைத்தியத்திற்குச் சோதிட நூலறிவு அவசியமென மரபுவழியாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. ஏனெனில் நோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்யும்போது அவரது சாதகத்தினையும் வைத்தியர் பார்த்துச் சிகிச்சையளித்தல் வழக்கம். குறிப்பிட்ட நோய்களுக்கும் கிரகங்களுக்கும் தொடர்பிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும் சிகிச்சை என்பது நோய்க்குரிய மருந்தினை உட்கொள்ளுதல் மட்டுமன்றிச் சில வேளைகளில் அக்குறிப்பிட்ட நோய்களுக்கான கிரக சாந்தி முதலியனவும் செய்யநேரிடும். எனவே இத்துறைகளிரண்டினையும் 'இரட்டை அறிவியல்கள்' எனலாம். யாழ்ப்பாண அரசில் எழுந்த காலத்தால் முந்திய தமிழ் நூல்கள் இவை பற்றியவை எனலாம்.

தக்ஷிணகைலாசபுராணத்துப் பாயிரச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி விளக்கும் சி.க.சிற்றம்பலம் மேல்வருமாறு கூறுவர்:

சிங்கையாரியன் சேதுகாவலன், கங்கை நாடன் கற்றவர் திலகன், ஆறண் மறையுடன் அரிய நற்சோதிடம், பாய் திரைக் கடலுட் பலவுமுணர்ந்தோன், ஒப்பிலாமுத்தமிழோர்ந்த செப்பரும் செகராச சேகரன் எனத் தக்ஷிணகைலாச புராணப் பாயிரத்தில் அரச கேசரியாற் செகராசசேகரன் புகழப்படுதல் ஈண்டு குறிப்பிடற்பாலது. மேலும் சமகாலத் தென்னிலங்கையிலும் வைத்தியமும் சோதிடமும் தொடர்ந்து போற்றப்பட்டு வந்தன.³²

செகராசசேகரமாலையில் 13 செய்யுட்களிலே செகராசசேகரன் பற்றிய குறிப்புகள் வந்துள்ளன. 158 ஆவது செய்யுளிலே மன்னனின் பெயரும் புகழும் மட்டுமன்றித் தமிழ்ப்பற்றும், 'மன்னர் மன்னு செகராசசேகரமன் மணவையாரிய வரோதயன் மன்னு செந்தமிழ் வளம் பெற்றற்குதவு பரிசில்' என ஒருங்கே வருவதை அவதானிக்கலாம். 118 ஆவது செய்யுளில், இவ்வரசன் 'முத்தமிழ்சேர் செகராசசேகரன்' எனப் புகழப்படுகிறார். 290 விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூல் மகளிர் வினைப்படலம் தொடக்கம் மனைவினைப் படலம் வரையான 9 படலங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத் தொடர்ந்தும் சில நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள்ளே அராலி இராமலிங்க முனிவர் வடமொழியிலிருந்து கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டிலே மொழிபெயர்த்த சந்தான தீபிகையினைக் குறிப்பிடலாம்.

வைத்திய நூல்களிலே செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகியன குறிப்பிடற்பாலன. இவை தமிழகச் சித்தவைத்தியம். வடஇந்திய ஆயுர் வேதம்

ஆகிய இருவைத்திய மரபுகளையும் இண்ணத்தே கூறுகின்றன. இவற்றின் பொருளடக்கமும் முன்னுரைகளும் இதற்குத் தக்கசான்றுகளாகும். மேலும், வெளியூர் மருத்துவ மரபுகளை உள்ளடக்கியிருப்பினும் இவ்விடத்திலே கிடைக்கக்கூடிய மூலிகைகளும் பிறவும் இந்நூல்களிலிடம் பெற்றுள்ளன.

'செகராசசேகர வைத்தியம் எனவும் அழைக்கப்படும் செகராசசேகரம் செகராசசேகரன் புகழும் கூறும். எடுத்துக் காட்டாக முகவாத சன்னிக்கு மருந்து கூறும் செய்யுளிலே 'செகராசசேகர என்றும் சிங்கையாரியனை யெதிரொண்ணார்களென்னவே திசை கெட்ட கன்றிடுமே' என வருவதைக் குறிப்பிடலாம். நூலின் தொடக்கத்திலேயே ஆயுள்வேத வைத்திய முறையைத் தழுவி இது இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயுள்வேத நூலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிந்து அந்தாதித் தொடையென்ற விருத்தப்பாக்களால் இது அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் அச்சேறிய செய்யுட்களிலே அந்தாதித் தொடையற்றிருந்தவையையும் அவதானிக்கலாம். ஒரு வேளை சில பகுதிகள் விடப்பட்டிருக்கலாம். அச்சேறிய பிரதியிலே வியாதி வரும் வகை தொடக்கம் பித்தம் 42 இன் குணமும் மருந்தும் வரையிலான 21 தலைப்புக்களிலே விடயங்கள் வருணிக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு நோய்கள், அவற்றின் அறிகுறிகள், அவற்றுக்கான சிகிச்சை, மருந்துகள் முதலியன இதில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. அச்சேறிய நூலிலே சுமார் 1750 செய்யுட்கள் உள்ளன. ஆனால் அச்சேறாத செய்யுட்கள் ஏட்டு வடிவில் இன்றும் உள்ளதாகவும் அப்படியான சுவடிகளைத் தான் பார்வையிட்டதாகவும் தாவரவியல் விற்பன்னரும் மரபுவழிச் சித்த வைத்திய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவருமான பா. சிவகடாட்சம் கூறுகிறார். மேலும், தாம் கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகளிலுள்ள பல செய்யுட்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த 'அகத்தியர் இரண்டாயிரம்' என்னும் நூலிலுள்ளதாகவும் ஆனால் அவற்றிலே செகராசசேகரன் பற்றிய குறிப்புகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன எனவும் சிவகடாட்சம் கூறுகிறார். இவர் பார்வையிட்ட ஏட்டுப் பிரதியிலே செகராசசேகரன் 'அரசு கங்கைக்கரை வேந்தர் தம்பிரான்' வேத மொத்த செகராசசேகரன் வேங்கையாளி எனவும், 'பத்மராகமிலங்கு மணிமுடி புனையும் இலங்கை வேந்தர் சீரிய பொன் திறையாக்கச் செங்கோலோச்சும் சிங்கை மேவும் ஆரியர்கோன்' எனவும், 'ஆக்கியேதிற் பலியுட னருந்தப் போகுமாம் சுரம் நோக்கிய வாகடம் பயின்று தோயதுயிருண் காலனையுந் நீக்கியே யாருயிரை நிலையளக்கும் நரபாலன் சேக்கொடியோன் செகராசசேகரனை வணங்கிடுமே, எனவருவன குறிப்பிடத்தக்கன. எனவே இவை பற்றிய ஓர் ஒப்பியலாய்வு அவசியம். ஆனால் அரசன் வாகடம்

கற்று மருத்துவக் கலையிலே தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான் என்பது அறியப்படுகிறது. பரராசசேகரப்பாயிரம், அவையடக்கம், நூலடக்கம் முதலியவற்றை நோக்கும்போது நூலாசிரியர்களும் தொகுப்பித்த அரசனும் சைவசமயம், சைவசிந்தாந்தம் முதலியவற்றிலே நன்கு தேர்ந்தவர்களென்பதும் தெளிவு.³³

i. ஈழத்துச் சித்த மருத்துவ நூல்கள்

ஈழத்துச் சித்த மருத்துவ வரலாற்றையும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கையும் எடுத்துக் காட்டும் ஆவணங்களில் இங்கு வெளிவந்த சித்த மருத்துவ நூல்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் சிதறிக் காணப்படும் சித்த வைத்தியம் சம்பந்தமான ஏட்டுச் சுவடிகள் இங்கு சித்த மருத்துவம் ஒரு காலத்தில் செழிப்புற்றிருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. 1994 ஆம் ஆண்டு ஏட்டுவைத்தியம் என்னும் நூல் சு.பவானி அவர்களினால் தொகுக்கப்பட்டு ஆயுர் வேதத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. 1980 இல் சித்த அவுடத சங்கிரகம் என்னும் சித்த மருந்துகளின் தொகுப்பு நூல் ஆயுர்வேத வைத்தியத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டதும் குறிப்பிடற்பாலது. 1992 இல் திரு.இ.முருகவேள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக நூலகத்தில் உள்ள தமிழ் வைத்திய ஏட்டுச் சுவடிகளின் பெயர்ப்பட்டிய லொன்றை (அப்போதைய பிரதம நூலக அதிபர்) வெளியிட்டார்.

கி.பி 12 தொடக்கம் 15 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்தில் பரராசசேகரம், செகராசசேகரம், இலங்கைச் சிங்கை மன்னன் நயனவிதி முதலான நூல்கள் தோற்றம் பெற்றன. இவை யாவும் தொகுப்பு நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகளிற் பல தற்போதும் இலங்கையிலும், தமிழ் நாட்டிலும் வழக்கி லுள்ளன. கி.பி 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அமுதாகரம், இருபாலைச் செட்டியர் வைத்திய விளக்கம், பதார்த்த சூடாமணி, சொக்கநாதர் தன் வந்திரியம் போன்ற நூல்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூல்கள் பலவற்றையும், யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த வேறுபல சித்த மருத்துவ நூல்களையும் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அச்ச வாகனம் ஏற்றிய பெருமை ஏழாலையைச் சேர்ந்த சுதேச வைத்தியர் ஐ.பொன்னையா அவர்களையே சாரும். செகராசசேகரம் நூலை அச்ச வேலியைச் சேர்ந்த ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும், அமுதாகரத்தைத் திருகோண மலையைச் சேர்ந்த ச. தம்பையாபிள்ளை என்பவரும் பதிப்பித்துள்ளனர்.

ஈழத்துச் சித்த மருத்துவ நூலாக்கத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த வைத்தியர்களும் பெரும் பணியாற்றியுள்ளனர். திருகோணமலையைச்

சேர்ந்த வைத்தியர் சி.ஆறுமுகம்பிள்ளை இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் 1931 இல் நோய் நிதானங்கள் என்னும் அரிய தமிழ் மருத்துவ நூலைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். சித்தமருத்துவ நோய்நாடல் சம்பந்தமாக எமக்குக் கிடைத்த முதலாவது நூல் இதுவென்றே கூறலாம். ஆயுள்வேத வைத்தியத்தில் மாதவன் நிதானம் போன்ற நோய்நிதான நூல்கள் பல இருப்பினும் சித்த மருத்துவத்தில் நோய் நிதானத்துக்கென்று தனியான நூல் எதுவும் இலங்கையில் இல்லாதிருந்தது. அக்குறைபாட்டைப் போக்கும் நோக்குடனேயே தாம் இதனைத் தொகுத்ததாக நூலாசிரியர் தமது முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்காதிபாதம் என்னும் பெயரில் இதே நூலாசிரியர் எழுதிய ஒரு நூல் இற்றைவரை கையெழுத்துப் பிரதியாகவே உள்ளது. அது போலவே திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ப. சின்னத்தம்பி என்பவர் 1906 இல் எழுதிய அங்காதிபாதம் எனும் நூலும் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே இருந்து வருகிறது.

சித்த மருத்துவ நூல்களின் பட்டியல் ஒன்றைச் சித்தமருத்துவ கலாநிதி சே.சிவசண்முகராஜா எழுதிய நூலில் விவரமாகக் காணலாம். 'அங்காதி பாதம், அமுதாகரம், இருபாலைச் செட்டியர் வைத்திய விளக்கம், பதார்த்த சூடாமணி, ஏட்டு வைத்தியம், கிறித்தவ பண்டிதர் வைத்திய நூற்றிரட்டு, சித்த ஒளடத சங்கிரகம், சித்த வைத்திய சிகிச்சைக் கிரமம், சுதேச வைத்திய அவுடதத் திரட்டு, சுதேச வைத்திய மருத்துவ மூலிகைக் கையகராதி, செகராச சேகரம், சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம், நயனவிதி குணமும் மருந்தும், பரராச சேகரம், வைத்திய சிந்தாமணி, வைத்திய பூரணம்'.³⁴

பரராசசேகரம்

ஐ. பொன்னையா, பதிப்பாசிரியராயிருந்து 1928 - 1936 காலப்பகுதியில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது இந்நூல். ஏழுபாகங்களாக அமைந்த இந்நூலின் முதலாம் பாகம் சிரரோக நிதானம் எனப்படும். உச்சி (கபால) ரோகம், அமுத (மூளை) ரோகம், செவிரோகம், நாசி ரோகம், நயன ரோகம், வாய் கழுத்துரோகங்கள் பற்றியும் அவற்றிற்கான சிகிச்சை முறைகள் பற்றியுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பாகத்திலே கொர்ப்பரோகம், பாலரோகங்கள் பற்றியும் அவற்றிற்கான சிகிச்சை முறைகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் பாகத்திலே சுரம், சன்னி, வலி, விக்கல், சத்திரோக நிதானங் களும் அவற்றுக்கான சிகிச்சை மருந்துகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

நான்காம் பாகத்திலே வாதபித்த, சிலேற்பன ரோக நிதானங்களும் சிகிச்சை முறைகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் பாகத்திலே, மேகரோகம், பிளவைரோகம் பவுத்திரரோகம் முதலியனவும் சத்திரவிதி, வன்ம விதி, இரட்சைவிதி என்பனவுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் பாகம் உதரரோகம், குன்மம், பாண்டு, காமாளை, சோகை, வாய்வு, குலை ரோகங்களும் அவற்றுக்கான சிகிச்சை முறைகளுங் கூறும் ஏழாம்பாகம் மூலம், அதிசாரம், சிரகணி, கரப்பன், கிரந்தி, குட்டரோக நிதானங்களும் அவற்றுக்கான சிகிச்சை முறைகளுங் கூறும்.

ii. பரராசசேகரம் வைத்திய சிந்தாமணி

வைத்திய சிந்தாமணி என்ற நூல் ஐ.பொன்னையாவினால் 1932 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதில் எண்வகைத் தேர்வு (அட்டவித பரீட்சைகள்) இலக்கணவிதி, கஷாயவிதி, சரக்குச்சத்தி முறைகள், பற்ப செந்தூர விதி, மாத்திரை விதி, சூரண விதி, கிருத (நெய்)விதி, இரசாயனவிதி, கற்பவிதி என்பவற்றின் கீழ் அவ்வவற்றிற்குரிய விளக்கங்கள், மருந்துகள் என்பன பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் தைலங்கள், கண்மருந்துகள் முதலியனவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

கொழும்புச் சுதேச மருத்துவக் கல்லூரி, யாழ். பல்கலைக்கழகச் சித்த மருத்துவபீடம், வங்கா சித்த ஆயுர் வேத வைத்தியக் கல்லூரி என்பவற்றிலிருந்து வெளிவந்த சித்த மருத்துவ சஞ்சிகைகளும், பல்வேறு சித்த மருத்துவ சங்கங்களும் தனிப்பட்ட வைத்தியர்களும் காலத்துக்குக் காலம் வெளியிட்ட சித்த மருத்துவ சஞ்சிகைகள், நினைவு மலர்கள், அனுபவக் குறிப்புகள் என்பனவும் ஈழத்துச் சித்தமருத்துவ வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன.

சுருங்கக்கூறின், இருபதாம் நூற்றாண்டில் கணிசமான சித்த மருத்துவ நூல்கள் அச்சவாகவும் ஏறியுள்ளன. அநேக ஓலைச் சுவடிகள் அச்சவாகன மேற வேண்டிய நிலையிலுள்ளன. அச்சில் வெளிவந்த நூல்களின் பல இரண்டாம் பதிப்பை எதிர் நோக்கியுள்ளன. மேலும், ஏட்டுப்பிரதிகளுடன் ஒப்புநோக்கிச் செப்பனிடவும், காலத்திற் கேற்பத்திருத்தி வடிவமைப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. அவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகள் விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுகளுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ளன. அவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ள நோய்களின் பல நன்கு இனங் காணப்பட வேண்டியுள்ளன. சில நோய்கள் தற்போது வழக்கிலில்லா தொழிந்து விட்டன. அவ்விதமே மூலிகை மருந்துகளின் நிலையும் ஆகும்.

ஈழத்துச் சித்த மருத்துவ நூல்களைத் திருத்தி அமைத்தல் அவசியமானதொன்றாகவுள்ளது. பொது மருத்துவம், சிறப்பு மருத்துவம்

என்ற பிரிவுகளினடிப்படையில் தொகுப்பது பிரயோசனமுடையது. அதுமட்டு மன்றித் தற்கால விஞ்ஞான முறைகளையும் தேவைக்கேற்பச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் அவசியமாகும். எந்தவொரு ஆராய்ச்சிக்கும் அடிப்படையாகவுள்ளது நூலாய்வேயாகும். (Literary research) தரமான நூல்கள் இருந்தால் தான் அவற்றின் துணையுடன் மருந்து பற்றிய ஆய்வுகளும் (Drug research) மருத்துவ ஆய்வுகளையும் (Clinical research) மேற்கொள்ள முடியும்.³⁵

இலங்கையின் சுதேச மருத்துவமுறைகளில் சித்த மருத்துவமும் ஒன்றாகும். சித்த ஆயுள்வேத, யுனானி மருத்துவ முறைகள் யாவும் ஆயுள் வேதம் என்பதனுள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஆயுள்வேத வைத்தியமானது சிங்கள மக்களாலும் சித்த மருத்துவமானது தமிழ் மக்களாலும், யுனானி மருத்துவமானது முஸ்லிம் மக்களாலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமான் உமையம்மையாருக்குக் கூறியதாகவும் உமையிடமிருந்து அதைக் கேட்ட முருகப்பெருமான் அகத்தியர், திருமூலர் முதலான சித்தர்களுக்கு உபதேசித்ததாகவும், இச்சித்தர்களே பூமியில் சித்தமருத்துவத்தைப் பரப்பியதாகவும் கூறுவர். நந்திதேவரிடமிருந்து அகத்தியர், திருமூலர் முதலானோர் சித்த மருத்துவத்தை அறிந்ததாகக் கூறுவோருமுள்ளர். எனவே தான் சித்த மருத்துவத்தைச் சிவசம்பிரதாயமுடையது என்றுங் கூறுவர்.³⁶

ஆதிகாலத்தில் சித்த மருத்துவமானது இலங்கை முழுவதும் பரவியிருந்திருக்க வேண்டும். பிற்காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவர்களின் மேலாதிக்கம் நட்புறவு என்பன இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த காலங்களில் இவ்வைத்தியமுறை புத்துயிர் பெற்று வளர்ச்சியடைந்திருக்கக் கூடும். பொலநறுவையில் அமைந்துள்ள 'பொத்' கல்விகாரையில் (Potgul Vehara) உள்ள சிலைகளில் ஒன்று சித்தமருத்துவத்தின் தந்தை என்று கருதப்படும் அகத்திய முனிவருடையது என்ற கருத்து இதனை வலுப்படுத்துவதாக அமைகிறது. 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் சிங்களத்தில் ஆக்கப்பட்ட வைத்திய சிந்தாமணி பைசாஜ்ஜ சங்கிரகம் (Vaidya Cintamani Bhaisadya Sangrahaya) என்னும் நூல் வைத்திய சிந்தாமணி என்னும் தமிழ் மருத்துவ நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்ட ஒன்றாகும் என்ற கருத்தும் நோக்கற்பாலது. இவை சிங்களவர் மத்தியில் சித்தமருத்துவத்துக்கிருந்த செல்வாக்கை நன்கு காட்டும். சித்த மருத்துவம் கூறும் சித்தர்களில் ஒருவரான கோரக்கர் திருகோணமலையில் சித்தியடைந்தார் என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. பதினெண் சித்தர்களில் புலத்தியர், சட்டநாதர் ஆகிய இருவரும் சிங்கள நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. சிங்களம் என்பது இங்கு இலங்கை எனும்

நாட்டைக் குறிப்பதாகிறது. எனவே இத்தமிழ்ச்சித்தர்கள் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்குச் சென்று சித்த மருத்துவ வளர்ச்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்தியிருக்கவேண்டும்.

பரராசசேகர மன்னனின் சகோதரனான பரநிருபசிங்கன் என்பவன் சிறந்த சித்த மருத்துவராகத் திகழ்ந்ததுடன் கண்டியரசனின் மனைவிக்குச் சிங்கள வைத்தியர்களால் குணப்படுத்த முடியாதிருந்த வயிற்று வலியைக் குணப்படுத்தினான் என்ற செய்தியும் குறிப்பிடத் தக்கது. இது யாழ்ப்பாண அரசு பரம்பரையினருக்குச் சித்த மருத்துவத்தில் இருந்த ஈடுபாட்டைக் காட்டுவதுடன் சித்த மருத்துவம் சிங்கள மக்களுக்கும், அரசு குடும்பத்துக்கும் பயன்பட்டிருப்பதற்கும் சான்று பகர்வதாகவுமுள்ளது. தற்போது கூட, சிங்களப் பாரம்பரிய மருத்துவர்களிடம் தமிழ் ஏட்டுச் சுவடிகள் பல இருப்பதாகக் கூறப்படுவதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எனினும் பிற்காலத்தில் தமிழ் மருத்துவமானது இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளிலேயே பெருமளவில் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது.³⁷

யாழ்ப்பாணத்தில் சித்தமருத்துவமானது உன்னதநிலையில் வளர்ச்சி கண்டிருந்தது. அதனாற்றான் சோழ இளவரசியான மாருதப்புரவீகவல்லி தனக்கு முகவிகாரத்தை ஏற்படுத்திய (குதிரை முகம்) ஒருவித புற்றுநோயைக் குணமாக்குவதற்குத் தமிழ்நாட்டு வைத்தியர்களால் கைவிடப் பெற்ற நிலையில் யாழ்ப்பாண வைத்தியர்களின் உதவியை நாடி இலங்கையின் வடபகுதிக்கு வந்தாள். அங்கு தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றுத் தனது நோய் நீங்கப் பெற்றாள். அவ்விதம் தங்கிச் சிகிச்சை பெற்ற இடத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மருத்துவர்கள் பெரிதும் போற்றி வணங்கும் முருகப்பெருமானுக்கு ஒரு கோவிலும் கட்டுவித்தாள். இளவரசியின் குதிரைமுக விகாரம் நீங்கிய அவ்விடத்துக்கு மாவிட்டபுரம் (மா - குதிரை, விட்ட - நீங்கிய, புரம் - இடம்) என்றும் அங்கு அமைக்கப்பட்ட முருகன் கோவிலுக்கு மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது. இக்கோயில் இன்றும் யாழ்ப்பாணம் மட்டுமன்றி இலங்கைத் தமிழர் அனைவரதும் பக்திக்குரிய புண்ணிய ஸ்தலமாக விளங்குகிறது.

இலங்கையில் சித்த மருத்துவப் பரம்பலில் கதிர்காமமும் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது என்று அறியமுடிகிறது. பதினெண்சித்தர்களில் ஒருவரான போகநாதர் என்பவரே முருகனருளால் கதிர்காம யந்திரத்தை ஸ்தாபித்தவர் என்று கூறுவர். தமிழ் நாட்டில் பொதிகை மலையைப்போல் ஈழநாட்டில் கதிரைமலை (கதிர்காமம்) சித்தர்களின் புண்ணிய வாசஸ்தலமாக விளங்கி வந்துள்ளது. மூலிகை வளம்மிக்க இப்புண்ணிய பூமியில் சித்தர்களைத்

தலைவரான முருகப்பெருமானின் யந்திரத்தை ஸ்தாபித்துச் சித்தர்கள் வழிபட்டு வந்ததுடன் அங்கிருந்து சித்த மருத்துவத்தையும் பரப்பியிருத்தல் வேண்டும். கதிர்காமத்தில் மூலிகை மருத்துவம் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவம் காரணமாக அங்கு மூலிகைச் சந்தை பன்னெடுங் காலமாக இருந்து வருவதும் குறிப்பிடற்பாலது. இதனை அங்கு செல்பவர்கள் நேரிலே கண்டு கொள்ள முடியும். முக்கியமாக கடலளிருசில் அல்லது கடலிறாஞ்சிப்பட்டை (சிங்களத்தில் 'கொத்தலகிம்புட்டு' என்பர்) மரமஞ்சள் (சிங்களத்தில் வெனிவல் கட்ட), புலிநகம் (சிங்களத்தில் புலி உகிர்), சீந்தில் (சிங்களத்தில் - ரஸகிந்த), செஞ்சந்தனம் (சிங்களத்தில் - ரதுஹந்துன்) வெண்சந்தனம் - (சிங்களத்தில் சுது ஹந்துன்) ருத்திராட்சம் முதலான அனேக மூலிகைச் சரக்குகளைக் கொண்ட மருந்துக் களஞ்சியங்களாகக் கதிர்காமத்திலுள்ள பல கடைகள் விளங்குகின்றன. கதிர்காமத்துக்கு அருகில் மூலிகைமலையொன்றும் (மூலிகை கந்த) காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இது அனுமன் எடுத்துவந்த சஞ்சீவி மலையின் ஒருபகுதி என்றும் கர்ணபரம்பரைக் கதையாகவுங் கூறுவர்.

ஈழத்தமிழர் மருத்துவத்தில் கதிர்காமம் பெற்றிருந்த முக்கியத்தைப் பரராசசேகர வைத்திய நூலெங்ஙனும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. யாழ்ப்பாணச் சமய, இலக்கிய, கலாசாரத்தைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் அதைக் கந்தபுராண கலாசாரம் என்று கூறுவதுண்டு. அதுபோன்று யாழ்ப்பாண வைத்தியமுறை பற்றிப் பேசுபவர்கள் பரராசசேகர வைத்தியம் பற்றிப் போசாது விடார். ஏனெனில் யாழ்ப்பாண வைத்தியத்துறையில் பரராசசேகரம் ஓர் ஒப்பற்ற நூலாக அன்றும் இன்றும் கருதப்பட்டு வருகிறது. சித்த வைத்தியத்திலே பரராசசேகரம் போன்றதொரு பெருந் தொகுப்புநூல் வேறில்லை என்று கூறலாம். அத்தகைய நூலில் கதிர்காமத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையானது, ஈழத்தில் சித்த மருத்துவத்துறையில் கதிர்காமம் வகித்த முக்கிய பங்கினை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. மருந்து, மாத்திரைகள் பிழைத்தால் (அதாவது அவற்றால் நோய் பிழைத்தால் அவற்றால் நோய் நீங்காவிட்டால்) கதிரைமலை மேவு முருகனை வணங்கிட அந்நோய்கள் மாறிவிடும் என்று இந்நூலின் பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. காலப் போக்கில் தமிழர் அதிகம் வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசத்திற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இங்கு வாழ்ந்த மன்னர்களும், சித்த மருத்துவர்களும் அதனைப் பேணி வளர்த்து வந்துள்ளனர். அதன் விளைவாக இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வலுவான சித்த மருத்துவ பாரம்பரியத்தைத் தற்போதும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.³⁸

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மதப்பிரசாரகராக இங்கு வந்த போல்டேயஸ் பாதிரியார் தமது காலத்தில் இங்கு நிலவிய வைத்திய முறை பற்றி மேல்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

இக்காலத்தில் நாட்டுவைத்தியம் சிறப்புப்பெற்றிருந்தது. நாட்டு வைத்தியர்களின் எண்ணிக்கைக்கும் குறைவில்லை. இவர்களுக்குச் சத்திர சிகிச்சை செய்வதில் பயிற்சியில்லை. நோய்கள் பற்றித் தாம் பெற்றுள்ள அனுபவம், பயிற்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டே இவர்கள் நோய்களை மாற்றுவர் இவ்வைத்தியம் சம்பந்தமாக இவர்களது முன்னோர்களால் அவர்கள் அனுபவங்களையும், ஆராய்ச்சிகளையும் எழுத்தில் பொறித்த ஏட்டுப் பிரதிகள் உண்டு. இவ்வைத்தியர்கள் நோய்களுக்கான சிகிச்சையாகக் குளிசைகளையும் திரவங்களையும் மருந்துகளாக அளிப்பது வழக்கம். இத்தகைய மருந்துகளை இவர்கள் பல்வேறு மூலிகைகளிலிருந்தும் தயாரிப்பர். காய்ச்சல், அதிக வயிற் றோட்டம் ஏற்படும்போது சிறிதளவு மிளகை அரைத்துத் தண்ணீர் சேர்த்துப் பொக்கிளடியில் பூசும்படி வைத்தியர்கள் பணிப்பர்.³⁹

தானும் இவ்வாறு குணமடைந்தவர்களில் ஒருவர் எனவும் போல்டேயஸ் பாதிரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் எமது பிரதே சத்தில் சித்தமருத்துவம் சிறப்புற்று விளங்கியதை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக வுள்ளது. அதேநேரம் அறுவை மருத்துவம் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வளர்ச்சி யடைந்திருக்கவில்லை என்பதும் புலனாகிறது. அறுவை மருத்துவத்துடன் தொடர்புடைய விரணசிகிச்சைப் பிரிவே இங்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. புண்களுக்கு வைத்தியம் செய்பவர்களான பரியாரிமார் (பரிகாரியார்) இங்கு இருந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் கட்டிகளை வெட்டுதல், சீழை வெளிப்படுத்தல், விவரணங்களைச் சுத்தப்படுத்தல் போன்ற செயல்களையே கூடுதலாகச் செய்திருக்க வேண்டும். மருந்து வகைகளைப் பயன்படுத்துவதில் அவர்களுக்குக் கற்றறிந்த வைத்தியர்கள் மேற்பார்வையாளர்களாக இருந்து உதவியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் விரண சிகிச்சைக்குரிய மருந்துகள் சாதாரண பச்சிலைவகைகளை விட மருத்துவ விதிகளுக்கமையக் தயாரிக் கப்பட வேண்டிய நிலையிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ரண - விரண - விவரண என்று விவரிக்கப்படுமாற்றை இவ்வாய் வேட்டின் மேற்பார்வையின்போது பேராசிரியர் க. அருணாசலாம் எடுத்து விளக்கிய முறைமையும் இங்கு காணத்தக்கது.⁴⁰

குழந்தைப்பிணி வைத்தியம், ஸ்திரிரோகம், கொர்ப்ப ரோகம், வாத ரோகம், விஷகடி வைத்தியம், கண் வைத்தியம் குறித்த சித்த வைத்திய முறைமை பற்றிய கருத்துக்கள் ஊன்றிக் கவனித்தற்குரியன. யாழ்ப்பாணத்து

மருத்துவமுறையை இன்றும் பல்வேறு ஒப்பீடுகளினாலும் சிறப்புப் பொருந்தியமைவதனையும் மனங்கொள்ளலவசியம்.

iii. குழந்தைப்பிணி வைத்தியம் (Siddha Paediatrics)

குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் நோய்களுக்குச் சித்தமருத்துவர்களை நாடும் வழக்கமே அதிகளவில் காணப்படுகிறது. குழந்தை வைத்தியத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற வைத்தியர்கள் அளவெட்டி, சில்லாலை, அரியாலை போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட நோய்களுக்குச் சிகிச்சையளிப்பது மட்டுமன்றி அவர்களுக்கு நோய்வராமல் தடுப்பதும் குழந்தைப்பிள்ளை வைத்தியத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். குழந்தை பிறந்த சில நாட்களில் கோரோசனையை மிளகளவு எடுத்துத் தாய்ப்பாலில் உரைத்து நாக்கில் தடவுவர். அதனால் குழந்தைகளுக்குச் சளி, காய்ச்சல், அஜீரணம், வயிற்றுப் பொருமல் முதலியன ஏற்படமாட்டாது. மலமும் நன்கு கழியும். யாழ்ப்பாணத்துக் குழந்தை வைத்தியத்தில் கோரோசனை அல்லது கோரோசனை சேர்ந்த முக்கூட்டு மாத்திரை, என்பன இன்றுவரை வழக்கிலுள்ள சிறந்த மருந்துகளாம்.

கற்பூரவல்லி இலையும் குழந்தை வைத்தியத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. குழந்தைக்குச் சளி ஏற்பட்டால் அதை நீக்குவதற்குக் கற்பூரவல்லியை வெதுப்பிச் சாறு பிழிந்து அதில் சிறிது கற்கண்டு சேர்த்துக் கொடுக்கும்படி வைத்தியர் பணிப்பர். வாரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று தடவை அரைத் தேக்கரண்டி வீதம் குழந்தைக்குப் புகட்டுவர். நோய் நிலையை அனுசரித்து இத்துடன் கோரோசனை அல்லது அதுசேர்ந்த மாத்திரைகளில் ஒன்றையும் உரைத்துக் கொடுப்பதுண்டு. கற்பூரவல்லி இலைச்சாற்றில் தொற்றுத்தடுப்புத் திறன் (Anti-Strepto Coccal Action - அன்ரி ஸ்ரெப்ரோ கோகல் அக்ஸன்) இருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. குழந்தைப் பருவத்தில் ஏற்படக் கூடிய பல தொற்று நோய்களை இது தடுக்கிறது.

குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து அதற்குக் கோரோசனை கொடுப்பது, கிரந்தி எண்ணெய் தலைக்கு வைப்பது போன்ற பலவிடயங்களையும் சித்த மருத்துவர்களின் ஆலோசனையுடனே மக்கள் செய்வர். தற்போதுகூட இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வாழும் தமிழ் மக்கள் தமது குழந்தைகளுக்குக் கோரோசனை மாத்திரை, கிரந்தியெண்ணெய் முதலியவற்றை யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசித்திபெற்ற சித்தவைத்தியர்களிடமிருந்து வாங்கிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கோரோசனை மாத்திரை முக்கூட்டு மாத்திரை, பால சஞ்சீவி மாத்திரை, பிரமி நெய், வல்லாரை நெய், மாதுளை நெய், வடி கிரந்தி எண்ணெய், கொதி எண்ணெய், கோழியவரைச் சாற்

றெண்ணெய், செவ்வரரத்தம் பூக்கிரந்தியெண்ணெய், அரக்க சஞ்சீவி மாத்திரை என்பன யாழ்ப்பாணத்துச் சித்தவைத்தியர்கள் குழந்தை வைத்தியத்தில் பயன்படுத்தும் முக்கியமாக மருந்துகளிற் சிலவாகும்.

பரராசசேகரம் நூலில் பாலரோக நிதானம் என்னும் பிரிவில் சிறுவர் நோய்களுக்கான சிகிச்சை முறைகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த பாலரோகம் சம்பந்தமான நூல்கள் யாவும் அதன் தழுவலாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.⁴¹

iv. ஸ்திரிரோகம் கெற்பரோகம் (Siddha Gynecology & Obstetrics)

பெண் நோயியல், மாதர்மருத்துவம் என்று வழங்கப் பெறும் இத்துறை பரராசசேகரத்தில் கெர்ப்ப ரோக நிதானம் என்ற பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. தமிழ்ப்பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களிற் பலர் பிற ஆடவரிடம் தமது உடம்மைக் காண்பித்து வைத்தியம் செய்விக்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் அதிகம் இருந்திருக்கவில்லையென்றே தோன்றுகிறது. அந்நிலை காலப்போக்கில் மாற்றமடைந்தது. பெண்கள் சுதேசமருத்துவரிடமும் ஆங்கில மருத்துவர்களிடமும் சிகிச்சைபெற முற்பட்டனர். பெரும் பாலான பெண்கள் பாட்டி வைத்தியத்துக்கும், மருத்துவிச்சி வைத்தியத் திற்கும் அடுத்தபடியாகத் தமது நோய்களுக்குச் சித்த வைத்தியர்களிடம் சிகிச்சையும், ஆலோசனையும் பெறுவதையே பெரிதும் விரும்புவர். வெள்ளை படுதல், மாதவிடாய்க் கோளாறுகள், கர்ப்பாசய சம்பந்தமான ஏனைய பிரச்சினைகள், மலட்டுத் தன்மை போன்றவற்குச் சித்தமருத்துவர்களையே பெரிதும் நாடுவர். பெரும்பாலான சித்த மருத்துவர்கள் இத்துறையில் சிறந்து விளங்கிய துடன் குடும்ப ஆலோசகர்களாவும் இருந்து வந்துள்ளனர்.

பாட்டிமார்களையும், மருத்துவிச்சிமார்களையும் நம்பி வீடுகளில் மகப்பேற்றை மேற்கொண்ட தாய்மார்கள் படிப்படியாக ஆங்கில மகப்பேற்று வைத்தியசாலைகளை நாட்டியமை பற்றிய தகவல்கள் அநேகமுள்ளன.

நகைச்சுவை ததும்பப் பாடலியற்றும் கல்லடிவேலன் எனும் கவிஞரால் இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கம் எனும் நூலுக்கு வழங்கிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் தமிழ்ப் பெண்களிடையே ஏற்பட்ட மனமாற்றத்தை மேல்வருமாறு விவரிக்கிறது.

பன்றிக்குட்டி போலே முன்னர்
பதினாறு பிள்ளை பெற்றார்
அன்று வருத்தம் இல்லை
ஆஸ்பத்திரி போனதில்லை

இன்று பார் இணுவிலிலே

பெண்கள் தொகை

எண்ணவுமோ முடியவில்லை¹²

பேறுகள் 16 என்று கூறுவதுண்டு. பிள்ளைகள் தொகையிலும் 16 பெற்ற மாதர்களும் குடும்பங்களுங் கூட உள்ளன. 'பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்க' என்று வாழ்த்தும் மரபும் தமிழிலே இன்றுமுண்டு. இவற்றினை இணைத்து நோக்கும்போது பதினாறு பிள்ளை பெற்றும் பெண்கள் ஆரோக் கியமாக ஒரு காலத்தில் இருந்தனர் என்ற புலவரின் கூற்று அர்த்தம் நிறைந்த ஒன்று என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. தற்போதுகூட யாழ்ப்பாணத்தில் சித்தமருத்துவர்களிடம் சிகிச்சை பெறுவோரில் பெண்களே அதிகம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

v. வாதரோக சிகிச்சை (Siddha Rheumatically), விஷகடிவைத்தியம் (Siddha Toxicology), கண்வைத்தியம் (Siddha Ophthalmology)

ஆவரங்கால், யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்த வைத்தியர்களில் சிலர் இத்துறைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்று விளக்கியுள்ளனர். பரராசசே கரம், செகராசசேகரம் என்பனவும் வாதரோகச் சிகிச்சைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளன. மூட்டு வாதங்கள், முகவாதம், பாரிசவாதம் மற்றும் வேறு வகையான வாத நோய்களுக்குச் சிகிச்சையளிப்பதில் வைத்தியர்கள் இன்றுங் கைதேர்ந்தவர்களாகவுள்ளனர்.

விஷகடி வைத்தியம் (Siddha Toxicology)

நஞ்சியல் பற்றிய வைத்தியத்துறை ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்புற்றிருந்த போதிலும் தற்போது வேகமாக அருகிக் கொண்டு வருகிறது. அலரிக் கொட்டை, எட்டிவிதை, பாஷாண நஞ்சுகள் முதலியவற்றை உண்ட வர்கள் விஷகடி வைத்தியர்களிடம் பொதுச் சிகிச்சை பெறச் செல்வர். விஷகடி வைத்தியத்தில் பார்வை பார்த்தல், நூல் கட்டுதல், மந்திர ஜபம் என்பனவும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சித்த மருத்துவ நூலான பரராசசேகரத்தில் நஞ்சுகள் விஷகடி பற்றி எதுவும் கூறப்பட்டிடல். செராசசேகரத்தில் விஷம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளதாகச் சிவகடாட்சம் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். எனினும் நஞ்சியல் பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த முதல் நூலாக அமுதாகரம் கருதப்படுகிறது.

கண் வைத்தியம் (Siddha Ophthalmology)

தமிழ் வைத்தியத்தில் கண் வைத்தியமும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. நயனவிதி குணமும் மருந்தும் என்னும் நூல் கண்வைத்தியம் சம்பந்தமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த ஒரேயொரு நூலாகும். பருத்தித்துறை, அளவெட்டி, கொல்லங்கலட்டி, நுணாவில் போன்ற இடங்களில் இத்துறையில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற வைத்தியர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். தோல்வியாதிகள், பறங்கிப்புண்கள் எனப்படும் மேகப்புண்கள், மேகநோய்கள் முதலியவற்றை மாற்றுவதில் தோர்ச்சிபெற்ற வைத்தியர்கள் மாரீசங்கூடல், சில்லாலை போன்ற இடங்களிலும், செங்கமாரி எனப்படும் காமாளைக்குச் சிகிச்சையளித்த வைத்தியரு் பரம்பரையினர் அளவெட்டியிலும் வசித்தாகக் கூறப்படுகிறது. விசர்நாய் கடிக்கு வைத்தியம் செய்த சிலரும் ஒரு சில இடங்களில் இருந்திருக்கிறார்கள்.

வர்ம வைத்தியத்திலும் (மர்மஸ்தானங்கள் பற்றியது) தேர்ச்சி பெற்று விளங்கிய வைத்தியர்கள் கணிசமானோர் யாழ்ப்பாணத்தில் விளங்கியுள்ளனர். பரராசசேகரம் ஐந்தாம் பாகத்தில் வர்மக்கலை பற்றித் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுப்பட்டிருப்பது இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது. வர்ம வைத்தியம் சம்பந்தமான யாழ்ப்பாணத்து ஏடுகள் பல தீண்டுவாரினரிச் சிதைந்து போய் விட்டன என்பது வருத்தற்குரிய ஒருவிடயமாகும். ஆயினும் இது வைத்தியத்தினின்றும் விலகிய ஒரு கலையாகவே உள்ளது. இன்று யோக்கக்கலை, தற்காப்புக்கலை, கராட்டி என்றெல்லாம் விளங்கும் முறைமைகளையும் அறிவோம்.

ஈழத்தில் முதன்முதலில் மருத்துவ நூல்களைத் தமிழ்மொழியில் அச்சிடுவித்த பெருமை கிறீன் அவர்களையே சாரும். அமெரிக்க வைத்தியரான இவர் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நீண்ட காலம் பணியாற்றியவர். பரபராசசேகரம் முதலிய சித்த மருத்துவ நூல்களைப் பதிப்பித்த ஐ.பொன்னையா கிறீனின் மாணவ பரம்பரையில் வந்த ஒருவர் என்று கூறப்படுவதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. சில்லாலை இன்னாசித்தம்பி பரம்பரையினர், இருபாலைச் செட்டியர் பரம்பரையினர், நயினாதீவு இராமுப் பிள்ளைப் பரியாரியார், நயினை சோமசேகரம் பரியாரியார் பரம்பரை என்னும் பிரபல சித்தவைத்திய பரம்பரையினரும், கொழும்புத்துறை ஜோர்ஜ் பரம்பரை, சுன்னாகம், கந்தரோடை பரியாரிமார் பரம்பரையினர் இன்றும் சிறப்புடைய சித்தமருத்துவர்களாக விளங்குகின்றனர். நாயன்மார்கட்டு, கள்ளியங்காடு, சில்லாலை, இளவாலை, வேலணை, சுன்னாகம் என்ற ஊர்களும் இன்னும் பலவூர்களும் வட இலங்கையில் மருத்துவ மாண்பில் நிலைபெறுள்ளனவே.

இனி, தமிழ்மக்களின் சுதேச, பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் பெருமைமிகு மகத்துவத்தை நிறுவி இவ்வாய்வுக் கட்டுரையிலிடம் பெறும் விடயங்களின் மகிமையையும் சுட்டுவது பொருந்துவதாகலாம்.

தெற்காசியாவில் ஆதியில் வளர்ந்த அறிவியற் கலைகளுள் மருத்துவம் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் மக்கள் உள்ளிட்ட தெற்காசிய மக்களின் மருத்துவ வரலாறு இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆரம்பமாகிவிட்டது. கிரேக்கம், சீனா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் கட்டுப்போப்பான அறிவியல் மருத்துவம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இடம்பெற்றன.

ஆரம்பத்தில் மந்திரங்கள், மதச்சடங்குகள் என்பவற்றுடன் பின்னிக் கிடந்த இந்திய மருத்துவத்துறை தனியொரு அறிவியற்றுவையாக உரு வாக்கும் முயற்சிகள் கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னதாகவே ஆரம்பமாகி விட்டன என்பதற்குப் புராதன இந்தியாவின் மருத்துவ நூல்கள் சான்று பகர்கின்றன. ஆயுள்வேதம் என்றபெயருடன் நோய்ச் சிகிச்சை தொடர்பான சகல துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக உருவாகிய இந்திய மருத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் மிகநீண்ட ஆராய்ச்சிகளும், அனுபவவாயிலான அவதானிப்புகளும், தகவல் சேகரிப்புகளும் இருந்துள்ளன என்பதை மறு பதற்கில்லை.

இன்றுள்ள ஆயுள்வேத நூல்களுள் மிக ஆதியானது எனக் கருதப்படும் சரகசம்ஹித கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டளவிலேயே ஆக்கம் பெற்றிருத்தல் கூடும் எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அக்னிவாக் என்பார் ஆக்கிய முந்தைய நூலொன்றின் திருத்திய ஆக்கமே (Revised Edition) என்பதும் மனங் கொள்ளத்தக்கது.

'குமாரசிரஸ் பரத்வாசர்' என்ற அறிஞரின் பெயருக்கான காரணம் பற்றிய ஆய்வில் சிவகடாட்சம் மேல்வருமாறு கூறுவர்.

தாயின் கருவில் குழந்தை உருவாகும்போது அதன் சிரசே முதலில் தோன்றுகின்றது என்ற கருத்தை முதன்முதலில் எடுத்துரைத்த காரணத் தால் இவர் 'குமாரசிரஸ்' என்ற பெயரால் அறியப்படலானார்.⁴³

திருக்குறள், சரகசம்ஹித, சிலப்பதிகாரம் என்பன மருத்துவச் செய்திகளைத் தருகின்றன.

உற்றவர் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என
அப்பான் நாற் கூற்றே மருந்து.⁴⁴

என்னும் குறளானது சரஹசம்ஹிதையில் காணப்படும் வடமொழிச் சுலோகத்தின் தமிழ் வடிவமாக நிற்பதைக் காணலாம். பிஷ்க், த்ரவ்யாணி,

உபஸ்தாதாரோகீபாத சதுஷ்டயம்⁴⁵ என்பது சரஹசம்ஹிதைச் சுலோகம். சிலப்பதிகாரத்தில்,

வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை
ஆயுள்வேதரும் காலக் கணிதரும்
பால்வகை தெரிந்த பன்முறை இருக்கையும்.⁴⁶

எனவரும் அடிகளினூடே இளங்கோவடிகள் மருத்துவரை ஆயுள்வேதர் என்று குறிப்பிடுவதை நோக்கலாம். ஆயுள்வேதம் தமிழகத்துக்கு அறிமுகமான காலந்தொட்டு ஆயிரமாண்டுகளுக்கும் மேலாக வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் மூலமே பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது. விக்किரம சோழனின் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுக்குரிய (கி.பி 1121) சாசனம் ஒன்று அக்காலப் பகுதியில் திருவாவடுதுறையில் அமைந்திருந்த மருத்துவக் கல்லூரியில் அஷ்டாங்க ஹிருதய என்னும் ஆயுள்வேதநூல் கற்பிக்கப்பட்ட விவரத்தைக் கூறுகிறது.

கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட செகராச சேகரன் என்னும் மன்னன்,

ஆயுண்மறையுடன் அரிய நற்சோதிடம்
பாய்திரைக் கடலுட் பலவுமுணர்ந்தோன்

எனப் பாராட்டப் பெற்றவன். இம்மன்னனது காலத்தில் ஆக்கப்பெற்ற செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிடநூல் மருத்துவக் கலையினை 'வாகடக் கலை' என்றே குறிப்பிடுகின்றது.

பிண்டிகரம் பவனமுடனோனந் தோணி
பிறழ் செங்கை சித்திரையாய்ப் பேசுநாளிற்
தண்டருமம் புவியுதயங் கால்களாதி
காற்றிய வாகடகலை கடரிக்கலாகும்.⁴⁷

ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் ஆக்கப்பெற்ற பரராசசேகரம் என்னும் மருத்துவநூலின் ஆசிரியர் தன்வந்திரி என்பார் ஆக்கிய வடமொழி வாகடத் தைப் பெரிதும் தழுவினே தாம் மேற்படி தமிழ்நூலினை ஆக்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பாடல் வருமாறு:

தாரணியோர் மிகப்புகழ் தன்வந்தரி செய்த
தகவுடைய கீர்த்திபெறு மாயுள் வேதம்
பேரணியும் வாகடத்தைப் பெரிதும் பேணிப்
பெப்புடைய தமிழ்ப்பாவால் பேசும் வண்ணம்.⁴⁸

எனவரும்.

நெடுங்காலமாக வடமொழியிற் பயிலப்பட்டு வந்த ஆயுள்வேத மருத்துவம் பற்றிய நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கும் முயற்சிகள் மிகவும் பிற்காலத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதற்கும் அந்நூலாக்க முயற்சிகள் அரசின் ஆதரவுடன் ஈழத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதற்கும் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆக்கப்பெற்ற செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் இருதமிழ் மருத்துவ நூல்களும் தக்க சான்றுகளாக விளக்குகின்றன.

புராதன இந்தியாவில் மருத்துவக் கணக்கானது புனிதமான ஓர் அறிவியற் கலையாகி மதிக்கப் பெற்றது. இறைவனால் அருளப்பட்ட நான்கு வேதங்களுள் ஒன்றான அதர்வவேதத்தின் ஓர் உபவேதமாகக் கருதப்பெற்று ஆயுர்வேதம் என அழைக்கப் பெற்றது. ஆயுர்வேதம் என்பதன் கருத்து ஆயுளைப்பற்றிய அறிவு எனப்பொருள்படும். ஆயுர் வேதம் தமிழில் ஆயுள் வேதம் என்றாயிற்று. இந்தியாவின் பாரம்பரிய மருத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அதனை ஆயுர் வேதம் என்று குறிப்பிடுவது உலக வழக்காகி விட்டது. இந்நிலையில் தமிழ் வைத்தியர்களுள் ஒரு சாரார் தமது மருத்துவத்தைச் சித்த ஆயுள் வேதம் அல்லது சித்த மருத்துவம் என்று கூறிக்கொள்வது பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. உலகத்தவரால் ஆயுர் வேதம் எனக் குறிப்பிடப்பெறும் இந்தியப் பாரம்பரிய மருத்துவத்தினின்றும் தமிழ் மக்களின் மருத்துவம் வேறுபட்டதா? அவ்வாறாயின் சித்த மருத்துவத்தின் சிறப்பம்சங்கள் எவை? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.⁴⁹

சாதாரண மனிதரால் செய்யமுடியாத கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல், நீரின்மேல் நடத்தல், ஆகாயத்தில் பறத்தல், செம்பைப் பொன்னாக மாற்றுதல் போன்ற மாயவித்தை அல்லது சித்துகளைச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவர்கள் என நம்பப்பட்ட யோகிகளே சித்தர்கள் என அழைக்கப்பெற்றார்கள். இவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் சக்தி வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய தாந்திரீகக் கோட்பாடுகளில் ஊறியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

தாந்திரீக நெறியில் துறவு அல்லது தன்மறுப்பு எனும் கூற்றுக்கு இடமில்லை. சித்தர்கள் பட்டியலில் முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் சிலரும் இடம்பெற்றுள்ளனர். ஆயினும் இவர்களுக்கும் மருத்துவச் சித்தர்களுக்கும் தொடர்பில்லை.⁵⁰

உடம்பால் அழியின் உயிரால் அழிவர்
துடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் தேறவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே.⁵¹

என்று பாடிய திருமூலர் வழிவந்த சித்தர்களே மருத்துவச் சித்தர்களாவர்.

vi. ரஸவாதம்

இரும்பு, செம்பு போன்ற உலோகங்கள் தங்கம், வெள்ளி என்பவற்றின் களிம்பு படிந்த வடிவங்களே என்பதும் அக்களிம்பினை அகற்றுவதன் மூலம் இரும்பை அல்லது செம்பை மறுபடி தங்கமாகவோ வெள்ளியாகவோ மாற்ற முடியும் என்பதும் இரச வாதத்தின் (Alchemy) அடிப்படை நம்பிக்கையாகும். இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இரசவாதக் கொள்கைகள் எகிப்தின் வாயிலாகக் கிரேக்கத்துக்குப் பரவியிருந்தன. மத்திய காலத்தில் அராபியர்களும் இக்கலையில் ஆர்வம் காட்டினர். மேற்கு நாடுகளில் பரவிய இரசவாதக் கொள்கைகளுக்கும் சீனா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் வேருன்றியிருந்த இரசவாத நம்பிக்கைகளுக்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் இல்லை. செம்பைப் பொன்னாக்கும் குளிகை இறவாயாக்கையையும் அளிக்கக்கூடியது என்று நம்பப்பட்டது. மேற்குலக 'ஞானிகளின் கண்' (Philosophers stone) என்றழைக்கப்பட்ட இக்குளிகை இந்தியாவில் 'காயகல்பம்' என்று பெயர்பெற்றது என்பர் பா. சிவடாட்சம்.

இந்தியாவில் பதஞ்சலி என்பாரும்
மகாயான பௌத்த மதத்தவரான
நாகார்ஜுனரும் இரசவாதத்துடன்
தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றனர்.⁵²

பதினெண் சித்தர்கள் பெயர்ப்பட்டியலில் தவறாது இடம்பிடித்துக் கொள்ளும் திருமூலர், போகர், புலிப்பாணி, கோரக்கர், கொங்காணர், சட்டை முனி, மச்சமுனி, ஸ்ரீமால்முனி, யூகி என்போரை மருத்துவச் சித்தர்களாக ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை. இவர்களது பெயர்களில் காணப்படும் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் பாதரசம், கெந்தகம் முதலான கனிமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்படும் அசேதன இரசாயன மருத்துகள் பற்றியே பிரதானமாக எடுத்தாண்டுள்ளன.

தமிழ்ச் சித்தர் நூல்களிற் காணப்படும் மிருதாரசிங்கி, நவச்சாரம், துத்தநாகம், அபினி, அக்கரகாரம் போன்ற மருந்துப் பெயர்கள் அரபுமொழி மூலமுடையவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.⁵³

ஆயுள்வேதம் உள்ளிட்ட பண்டைய மருத்துவ முறைகளில் மூலிகைகளே பிரதான இடம் பெற்றிருந்தன. இம்மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் பக்க விளைவுகள் குறைவு என்பர் பா. சிவகடாட்சம்.

சித்தர்கள் கண்டறிந்த செந்தூரங்கள், பஸ்பங்கள், குளிசைகள் பற்றியும் அவற்றின் செய்முறைகள் பற்றியும் கூறும் வடமொழி மருத்துவ நூலான சாரங்கதார கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப் பெற்றிருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்பெற்ற பாவப்பிரகாச என்னும் ஆயுள்வேத நூல் சித்தர் மருந்துகள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஆயுள்வேத நூலாகத் திகழ்கின்றது.

நமது பாரம்பரிய மருத்துவமானது புராதன ஆயுள்வேத நூல்கள் கூறும் மருந்துகளையும் சித்தர்கள் கண்டறிந்த மருந்துகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். தமிழிலுள்ள மருத்துவ நூல்கள் யாவும் தாம் கூறும் மருத்துவ முறையினை ஆயுள்வேதம் என்றே கூறுகின்றன. அகத்தியர் 2000, தன்வந்திரி வைத்திய சிந்தாமணி, செகராசசேகரம் போன்ற தமிழ் நூல்கள் மூலிகை மருந்துகளைப் பற்றிக் கூறுவனவாகவும், போகர் சப்தகாண்டம் 7000, கொங்கணர் சரக்கு வைப்பு, அகஸ்தியர் செந்தூரம் 300 போன்ற நூல்கள் இரசாயன மருந்துகள் பற்றி விளக்குவனவாகவும் உள்ளன. இந்நிலையில் தமிழரின் பாரம்பரிய மருத்துவத்தை ஆயுள்வேதம், சித்தமருத்துவம் எனப்பிரிப்பது அர்த்தமற்றதாகி விடுகின்றது. தமிழ்மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களை மீளாய்வு செய்வது அவசியமாகும். வடமொழி நூல்கள் உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள அறிஞர்களால் மீளாய்வுக்கு உட்பட்டிருக்கையில் தமிழிலுள்ள பாரம்பரிய மருத்துவ நூல்களோ தேடுவாரற்றுக் கிடக்கின்றன. இன்றைய தொழில்நுட்ப விஞ்ஞான அறிவினை முழுமையாகப் பயன்படுத்த நம்மவரின் பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளையும் மருந்துகளையும் மீளாய்வு செய்வதன் மூலம் பல புதிய விடயங்களை நாம் அறியக்கூடியதாகவும் புதிய மருந்துகளை மனித சமுதாயத்திற்கு அளிக்கக் கூட்டியதாகவும் இருக்கும் என்பர் பா. சிவகடாட்சம்.

'ஆஸ்த்மா நோய்க்குத் தமது மா- குவாங் (Ma Huang) Ephedra Velgan's என்னும் மூலிகை வாயிலாக 'எபட்ரின்' (Ephedrin) என்னும் மருந்தினை உலகுக்கு அளித்த சீனர்களைப் போல் குயினைன் (Quinine) அஸ்பிரின் (Asprin) போன்ற மருந்துகளை கண்டறிய உதவியதென்னமெரிக்கப் பூர்விகக் குடிகள் போல் நாமும் நல்ல பல மருந்துகளை நமது பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் வாயிலாக உலகுக்கு அளிக்க முடியும்.' என்று பா.சிவகடாட்சம் கூறும் கருத்து மருத்துவர்களின் கவனத்திற்குரியதொன்றாகிறது.

நமது பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் முழுவடிவத்தையும் தமிழிலுள்ள மருத்துவ நூல்களின் வாயிலாகவே அறியமுடிகிறது. தேரையர் பாடலொன்றில் 'தாயைக் கொன்றான் சாறு' என்பது 'வாழைப்பூச்சாறு' என்பதைக் குறிக்கும். உண்மைப்பொருளை அறிந்து கொள்ளத் தமிழ்ப் புலமையுடன் கூடிய மருத்துவ அறிவு அவசியமாகும் என்பர் சிவகடாட்சம்.

4. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தெழுந்த பிற நூல்கள்

சைவசமயச் சார்புடைய நூல்களிலே கோணேசர் கல்வெட்டு, ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாச புராணம், திருக்கரசைப்புராணம் ஆகிய மூன்றும் ஆரியச்சக்கர வர்த்திகளின் காலத்திற்குரியவை. (திருக்கரசைப் புராணம் என்பதைக் கரசைப்புலவர் என்பவர் பாடியுள்ளார். அது திருகோணமலையிலுள்ள அகஸ்தியஸ்தாபனம் என்னுங் கோயிலைப் பற்றியதாகும்). கோணேசர் கல்வெட்டு என்பதைக் கவிராசர் என்ற புலவர் பாடியுள்ளார் என்பது மரபு. அந்நூல் செய்யுள் வடிவிலும் வசனரூபமாகவும் அமைந்துள்ள பல பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றுட் குளக்கோட்டன், கஜவாகு என்றும் மன்னரிருவரைப் பற்றிய செய்யுள் வடிவிலுள்ள பகுதிகள் 'கல்வெட்டு' எனப் பொது வழக்கிலே குறிப்பிடப்படும் இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவை. அவையிரண்டும் வெவ்வேறு புலவர்களாற் பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். குளக்கோட்டனைப் பற்றிய பகுதியே கவிராசரின் படைப்பு எனக் கருதலாம். அவர் பதினைந்தாம் அல்லது பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்திருத்தல் கூடும். வசனரூபமாகவுள்ள பகுதிகள் பாமர மக்களிடையே நிலவிவந்த கதைகளாகும்.

கோணேசர் கல்வெட்டு என்ற பெயருடன் அச்சுவடிவம் பெற்று வெளிவந்துள்ள நூலானது பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் உருவான வெவ்வேறு பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு நூலாகும். அதிலே இடைச் செருகல்களும் பிற்சேர்க்கைகளும் காலப்போக்கில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டதாற் கோணேசர் கல்வெட்டுப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை உருவிலே சிறிது சிறிதாகக் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் அடைந்து வந்துள்ளது. கோணேசர் கோயிலின் வளர்ச்சி அதன் நிர்வாக ஏற்பாடுகள், கோயிற் சேவைகள், நிலமானியங்கள் முதலிய பற்றிப் வரலாற்றம்சங்களும் புராணக் கதைகள் முதலிய பற்றிய பாமர வழக்கிலுள்ள கதைகளும் அதிலே எதுவித வரையறை யுமின்றிக் கலப்புற்றுள்ளன.⁴¹

ஈழத்துத் தலபுராணங்களிலே தலைசிறந்ததான ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாசபுராணம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்துப் பேரிலக்கியமாகும். அது கோணேசர் கோயிலைப் பற்றிய தலபுராணமாகும். வழியாண்டு நிலையமென்ற வகையிலுங்

கவர்ச்சியான கலை வனப்புமிக்க கோபுரங்களைப் பெற்ற கட்டிடவமைப்பு என்ற வகையிலும் சமுதாயத்தின் பல்வேறு கூறுகளையும் ஒன்றிணைத்துச் சமுதாய ஒழுங்குகளையும் நிலைநிறுத்துஞ் சாதனமென்ற வகையிலுங் கோயில் மிகுந்த வளர்ச்சி பெற்றிருந்த காலத்திலே கோயிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட தலபுராணம் என்ற இலக்கியப்பிரிவு தமிழ் வழக்கிலே தோன்றியது. புண்ணியத் தலங்களுக்குப் பக்தர்கள் பெருந் தொகையினராகக்கூடி யாத்திரை போகின்ற வழக்கம் ஏற்பட்ட காலத்திலே தலச்சிறப்பினை உணர்த்துவதற்காகத் தலபுராணங்கள் எழுதப்பட்டன.⁴² பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழகத்து இந்துக்களின் சமய வாழ்க்கை யிலே தலயாத்திரைகள் பிரதான அம்சமாகின.

தமிழிலுள்ள தலபுராணங்களுக்குச் சிறப்பாகவுரிய பண்புகளையெல்லாம் ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாசபுராணம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் சொல்வளம், கவிநடை போன்ற அம்சங்கள் பெரியபுராணத்தின் செல் வாக்கினை மிகுதியாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. அதன் ஆசிரியரான செகராச சேகரன் புராணம், இதிகாசம், காவியம், தலபுராணம் முதலிய இலக்கிய வகைகளைத் துறைபோகக் கற்றிருந்த கவிவாணர் என்பது நூலின் மூலமாக நன்கு புலனாகிறது. தமிழிலுஞ் சமஸ்கிருதத்திலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த ஆசிரியர் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருத்தல் கூடும். கோணேசர் கோயிலின் உற்பத்தியையும் வளர்ச்சியையும் விளக்குவதற்குப் பெளராணிக மரபிலுள்ள கதைகளையுங் குளக்கோட்டன் கதையினையும் ஆசிரியர் பயன் படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பக்திச்சுவையும், கவிநயமும் விரவிய தாய் ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாசபுராணம் விளங்கியதால் அதன் ஆசிரியரான அரசர் கவிவாணர் சிலரின் புகழ்மாலைகளைப் பெற்றார். சிறப்புப்பாயிரம் பாடிய அரசகேசரி பண்டிதராசரை மேல்வருமாறு புகழ்ந்துரைக்கிறார்.

தென்னிலந் திசை தொறு மருவு
மின்னிலங்கிய மேல் மேலாம் புயத்து
படவரா முடித்தனங் கள்முமுதாண்ட
விடலாண் வயமா விளங்கிய கொடியான்
சிங்கையாரியன் சேதுகாவலன்
கங்கை நாடன் கற்றவர் திலகன்
ஆயுள் மறையுடன் அரிய சோதிடம்
பாய்திரைக் கடலுட் பலவு முணர்ந்தோன்
ஒப்பிலா முத்தமி ழோர்ந்த
செப்பரும் செகராசசேகரன்⁴⁴

தேவையர்கோன் செகராசேகரனின் வழித்தோன்றலான குமாரகுரியன் என்பவன் தனக்களித்த ஆதரவின் காரணமாகத் தான் பாடியருளிய தல புராணத்தை ஆசிரியர் அவனுக்குச் சமர்ப்பணஞ் செய்துள்ளமை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கும் அதன் கலாபீடங்களுக்கும் மறையவர்க்கும் மிகுந்த அளவில் ஆதரவு புரிந்தனர் என்பதை உணர்த்துகிறது.⁵⁵

காலத்தால் முந்தியபள்ளு

தமிழ் நாட்டில் எழுந்த பள்ளுப்பிரபந்தங்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டிலேயே முதன்முதலாக எழுந்தன என்பர். அவற்றுள் முக்கூடற் பள்ளே முதற்பள்ளு என்பதோடு தலை சிறந்தது என்பதும் தமிழறிஞர் கருத்தாகும். முக்கூடற் பள்ளை முறையாகப் பதிப்பித்த மு. அருணாசலம் முக்கூடற் பள்ளு காலத் தால் முந்தியது என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். அதுவே பின்வந்த பள்ளு களுக் கெல்லாம் வழிகாட்டியானது என்றும் அவர் கூறியுள்ளார் என்பர் சி. பத்மநாதன்.

ஈழத்திலெழுந்த பள்ளுகளுள் ஒன்றாய கனகராயன் பள்ளை 1932 ஆம் ஆண்டிற் பதிப்பித்த வழக்கறிஞர் வ. குமாரசுவாமி கதிரைமலைப்பள்ளு, காலத்தால் முந்தியது என்பர்.

ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத இருபள்ளுப் பிரபந்தங்களும் பழையன வாயினும், கதிரைமலைப்பள்ளு காலத்தால் முந்தியதாகும் எனக் கருதவிட முண்டு. முக்கூடற் பள்ளின் காலம் 1663 - 1682 என நிச்சயித்துக் கூறுவர். ஆனால் ஈழத்திலெழுந்த கதிரைமலைப்பள்ளு, இங்கே எழுந்த ஞானப்பள்ளு என்னும் பிரபந்தத்திலும் காலத்தால் முந்தியது.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுள் அறிஞர் திலக மாயுமிருந்த பரராசசேகரமன்னன் காலம் 1478- 1519 ஆண்டுகட்குட் பட்டதாகும். 'பஞ்சமஞ்சுகைப் பரராசசேகரன்' என்று வள்ளல் பட்டம் பெற்ற மன்னன் அவையில் எழுந்த இலக்கியம் கதிரைமலைப்பள்ளு என்பர்.⁵⁶

கதிரைமலைப்பள்ளு, காலத்தால் முந்தியதோடு இலக்கியவிருந்தளிப் பதிலும் இணையில்லாதது என்று கருதலாம். ஈழத்தில் தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருக்கேதீஸ்வரம், திருகோணமலை என்னும் திருப்பதிகளைக் கதிரைப்பள்ளு போற்றும் விதம் வருமாறு:

செய்ய கேது தலையற்ற வந்நாள்
திருந்தும் பூசைகள் செய்து முடிப்போன்
வையம் போற்றிட நற்கதி யுற்றிடும்

மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.
 காசில் பொற் சிலம்பின் சிகரத்தை
 கால்பறித்தே யெறிந்திட வந்த
 மாசில் தென்கோண மாமலையைச் சூழும்
 மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே..

வற்றாத வளமுள்ள மாவலி வளஞ் செய்யச் செல்வமிசூந்த வீடுகளில்
 பிச்சைக்காரர் திருநிறுபூசிநிற்பக் கண்டால் வீட்டுக்காரர் இவர் சிவபெருமானின்
 தொண்டர் எனக் கண்டு மாணிக்கக்கற்களையே பிச்சையாக அள்ளிக்
 கொடுத்தனராம் என்ற பொருளமைந்துள்ள பாடல் மேல்வருமாறு:

வேணிச் சங்கரர் தொண்டர்கள் என்று
 வீடுதோறும் இரப்பவர்க் கெல்லாம்மாணிக்கம் அள்ளிப் பிச்சை
 கொடுத்திடும்
 மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.

ஆற்றின் பாய்ச்சலால் மருதம் படும் பாட்டைக் கதிரைமலைப் பள்ளுடையார்
 கண்டு பாடி நம்மைக் காணக் காட்டுகிறார். பாடலடிகள் வருமாறு:

மருத வளத்தைத் துளக்கி யுழுக்கி
 மணக்கும் இஞ்சி செண்பகம்
 மாழை வாழை தாழை வேழம்
 வருக்கை பலவும் நெருக்கியே
 முருக்கித் திருக்கியடிகள் பறிய
 முறித்துக் குடிலின் மோதியே
 முளறித் தடத்தை மடக்கிக் கலக்கி
 முதிரும் வெள்ளம் பாய்ந்து போய்ப்
 பெருகு புகழ் கொண்டுயர் தென் கதிரைப்
 பெருமான் தனது தொண்டர் மேற்
 பெருத்த கருணை வெள்ளம் போலப்
 பெருகி யெங்கணு மருவியே
 தருவைந்துடைய குலிசபாட
 சாதனன்றனை வழத்தியே
 தாழ்ந்து மிகுந்து மருதங்கடந்து
 தழைக்கு நெய்தல் புகுந்ததே

பாய்ந்த வெள்ளம் பரந்த கடலில் சங்கமித்தபோது பரதவர் பலவிதமான
 வளைகள், கொடிகள், கயிறுகள் கொண்டு மீன்பிடிக்கப் புறப்பட்டு நூற்றுக்
 கணக்கான இனத்து மீன்களைப் பிடித்தார்கள் என்பதில் மீன்களின் பெயர்
 களை, 'குண்டத் திருக்கை பறவை தரமை கொவொலுமுலை கும்பிளா'
 எனத் தொடங்கும் பாட்டிற் காணலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. (1915), யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம், இரண்டாம் பதிப்பு, நாவலர் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 2.
2. Pathmanathan, S. (1978), "The Arya Cakaravarthi : Origin and Early Affiliation", *The Kingdom of Jaffna*, Part I, Ceylon Newspapers Ltd, Colombo, Preface.
This Kingdom was referred to variously as Yalpanam, Yalpana, Tecane and Yalpanapatinam in local and Indian Tamil Literature and inscription of the contemporary and later periods. It was known as Yalpapatina or Demalapatnam to medieval Sinhalese literary tradition. The Portuguese administration and chroniclers refer to it as Jafnapatoo and in the period of Dutch rule it was known as Jaffna Patnam".
3. Ibid, p.161.
"Yalpanam, Ukkiracinkan and Cinkaiyariyan who are Associated with distinct stage of Political Evaluation. Yalpanam is said to have brought Tamil Families from India and settled them in the realm and Cinkaiyariyan was the founder of a new dynasty the Cnikaiyariyar otherwise called Ariyacakaravarties".
"The history of the reign of Varotaya Cinkaiyariyan could be reconstructed in broad outline form the evidence of the two texts. Namely the Cekaracekaramalai and the Cekaracekaram which were written during his time. Although the references in these texts are casual they shed some light on both the internal conditions of the Kingdom and its external relations. They are also of Considerable importance for ascertaining the authentically of the *Yalpanavaipavamalai*".
"The account of the Cekaracekaramali concerning Varotayns triumph, over the army of the Vatakkar is collaborated by the testimony of another contemporary work the *Cekaracekaram*. The author of the text states that he dissected the bodies of the Vatakkar who were stain by the Victorious Cekaracekaram and that he measured the nerves, Veins, Muscles, Bone and other elements of anatomy in order clear him doubts. On the correlated testimony of these two contemporary sources, it may be concluded that Varotaya Cinkaiyariyan routed an econy force of Vatakkar at some stage his reign."
4. சிற்றம்பலம், சி.க., (1992), (பதிப்.), யாழ்ப்பாண இராச்சியம், University of Jaffna Publication Thasan Printers, Mahendra Veethy, Jaffna, P.XXXII.
5. வையாபாடல், (1980), க.செ.நடராசா, வெளியீடு, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு, செய்.40, ப.55.
6. மேலது, செய்.44, ப.57.
7. (பார்க்க) சிற்றம்பலம், சி.க., (1992), ப. 165.
8. புஷ்பரட்ணம், ப., (2000), தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு, பவானி பதிப்பகம், புத்தூர் கிழக்கு, யாழ்ப்பாணம், ப.113.

9. மேலது, பக். 124 - 127.
10. மேலது, ப. 194.
11. சிற்றம்பலம், சி.க., (1992), ப. 167.
12. ஏகநாயகவல்லி, சி., (2003), ஈழவரலாற்றுப்பதிவுகள், Arrow Web Publishers, Toronto, Canada, ப. 58.
13. இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் மேற்பார்வையின்போது பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துகள். நேர்முகம். 15.04.2006.
14. ஏகநாயகவல்லி, இ., (2003) எ + டு, ப.58
15. நடராசா, எவ்.எக்ஸ்.சி., (பதிப்), (1982), மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்பு. (இரண்டாம் பதிப்பு) மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசாரப் பேரவை, மட்டக்களப்பு, 1998.
16. மணிமேகலை : 8. 1-2 43-63.
17. Gunawardana. R.A.L.H.,(1979), *The People of the Lions*, Presented at a seminar orgnized by the Social Scientists Association, Colombo.
18. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., (1988), "அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது எழுந்த இந்துப்பண்பாட்டுச் சூழலும்", தொடக்கப் பேருரை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, ப.3.
19. கிருஷ்ணராசா, செ., (1999), இலங்கை வரலாறு, பாகம் I (கி.பி.1500 ஆண்டுகள் வரை), திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னாகம், பக். 239-240.
20. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., (1978), "இலங்கைத் தமிழர்களின் கயிலாச பாரம்பரியம்", யாழ். கனகரத்தினம் மத்திய மகாவித்தியாலத்தின் நிறுவியவர் நினைவுப் பேருரை, வைரவிழா வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
21. மனோகரன், துரை., (1996), ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், (ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரை) சில அறிமுகக் குறிப்புகள், அகிலம், கண்டி, பக். 33- 36.
22. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., (1978), ப.06.
23. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., (1962), கம்பன் காவியம், தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை.
24. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., (1988), (தொடக்கப் பேருரை), ப.15.
25. குணராசா, க., மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரின், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (ஒரு மீள்வாசிப்பு), (2001), கமலம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், ப.27.
26. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ., (2001), யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், Published by J. Jeffery for Asian Educational Services, 31, Hainzkhas Village, New Delhi, p.41.
27. சிவலிங்கராசா, சி., சரஸ்வதி சிவலிங்கராசா, (2000), பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி, (முன்னுரை) குமரன் அச்சகம், கொழும்பு, ப. viii.

28. கணபதிப்பிள்ளை, சி., (1994), இலக்கியவழி, (முன்னுரை), தனலக்குமி புத்தக சாலை, சன்னாகம்,
29. சிவலிங்கராசா., சரஸ்வதி சிவலிங்கராசா., (2000), பக் 1-6.
30. சிற்றம்பலம், சி.க., (1992), பக். 26-27.
31. மேலது, ப.168.
32. மேலது, ப. 278.
33. மேலது, ப. 282.
34. சிவசண்முகராஜா, சே., (2000), இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துச் சித்த மருத்துவம். பாரதி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், ப.62.
35. மேலது, ப.67.
36. மேலது, (அறிமுகம்), ப.01.
37. மேலது, ப.03, "இலங்கையில் சித்த மருத்துவத்தின் தாயகமாக யாழ்ப்பாணம் விளங்குகின்றது" என்று கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்களும், 'சித்த மருத்துவ மானது அதன் தூய்மையுடனும் தனித்துவத்துடனும் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றுவரை கையாளப்பட்டு வருகிறது' என்று பேராசிரியர் உரகொட அவர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.
38. மேலது, ப. 05.
39. மேலது, ப.07.
40. சித்தமருத்துவத்தில் ரண, விரண, விவரண இம்மூன்று வடசொற்களும் பயன்படு மாற்றினையும் மொழிப் பயன்பாட்டு விற்பன்னத்தில் மருத்துவத்துறை மிகுந்த இலக்கியச் செல்வாக்கைச் செலுத்துவதும், மொழி வழக்காறுகளை இன்றும் பேணிவருவதும் ஆய்வறிவு நோக்கில் மதிப்பிடுவதும் மிகவும் அவசியமானது என்பதனையும் இவ்வாய்வு மேற்பார்வையின்போது பேராசிரியர் கலாநிதி க.அருணாசலம் சுட்டிக்காட்டினார்.
41. சிவசண்முகராச, செ., (2000), ப. 07.
42. பொன்னையா, ஐ., (1927), (பதிப்), இருபாலைச்செட்டியர் வைத்திய விளக்கம், பதார்த்த சூடாமணி, சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை. யாழ்ப்பாணம். (சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்.)
43. சிவகடாட்சம், பா. (1990), தமிழரின் பாரம்பரிய மருத்துவம், (The Traditional Medicine of the Tamils) பேராசிரியர் சோ. செல்வநாயகம் நினைவுப் பேருரை, புவியியற்றுறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, ப. 03.
44. திருக்குறள், தெளிவுரை, (205 ஆவது பதிப்பு, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட், சென்னை. செய். 950.
45. சரஹசம்ஹித : அதி.9-3.
46. சிலப்பதிகாரம்: (1991), பாரி ஆப்செட்பிரின்டர்ஸ், சென்னை, இந்திர விழா ஊர் எடுத்தகாதை, பட்டினப்பாக்கம், வரிகன் 43 - 45)

47. செகராசசேகரமாலை, பாடல், 65.
48. பரராசசேகரம், பாயிரம்
49. சிவகடாட்சம், பா., (1990), ப.07.
50. மேலது, ப.07.
51. திருமந்திரம்: (1932), (10 ஆம் திருமுறை), சைவசித்தாந்த சமாஜம், சென்னை.
52. Filliozat, J., (1964), *The Classical Doctrine of Indian Medicine*, Delhi (Translated from the original in French by Devpaj Chanana).
53. சிவகடாட்சம், பா., (1979), *பண்டைய மருத்துவமும் பயன்தரு மூலிகைகளும்*, Kiws Press, Katugastota, Kandy.
54. ஸ்ரீ தஷிணகைலாயபுராணம், சிறப்புப்பாயிரம்
55. தேவையின் மன் செகராசசேகரக்
கோவயினுதித்த சீர்க் குமாரகுரிய
னாவியுமுடலு மொத்தளித்த கல்வியின்
மேவிய காப்பியம் விமலர்க்காயதே.
56. குலரத்தினம், க.சி., (1987), *தமிழ் தந்த தாதாக்கள்*, சுடரொளி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், ப.7.

இயல் இரண்டு

பரராசசேகரம் நூலின் அமைப்பும் பொருளுடக்கமும்

1. பரராசசேகரம் நூற்பெயர்

பரராசசேகரம் நூலின் ஆசிரியர் யாராகலாம் என்ற வாதப்பிரதிவாதங்களும் இவ்வாய்வினிலே பிரதானமாகின்றது. இவை குறித்த மூன்று கருத்துகள் மேல்வருவன.

- I. பரராசசேகர மன்னனால் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
- II. மன்னன் வேண்டுகோட்படி மருத்துவப்புவவர் ஒருவரால் இயற்றப் பட்டிருக்க வேண்டும்.
- III. மன்னன் வேண்டுகோட்படி பலர் சேர்ந்து தொகுத்திருக்க வேண்டும்.

கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் பரராசசேகரனே இந்நூலை ஆக்கியதாகக் கூறுகின்றன. யாழ்ப்பாண வைத்தியர்களிடையே பரராசசேகரம் நூலின் ஆசிரியர் பரராசசேகர மன்னனே என்ற கருத்துப் பெருமளவில் நிலவி வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. தமிழ்ப் புலமையும் மருத்துவ அறிவும் மிக்க மன்னன் இந்நூலை இயற்றியிருத்தலும் பொருந்தக்கூடியதே.

திருவாரூரூலா முதலிய நூல்களை இயற்றிய அந்தக்க கவிவீரராகவ முதலியார் என்னும் புலவர் பெருமான் பரராசசேகர மன்னனிடம் வந்து பாடிப் பரிசில் பெற்றபோது அம்மன்னன் புலவரின் தனிப் புலமையை மெச்சித் தானே சில கவிதைகள் செய்தான் என்பர்.¹

பரராசசேகரமன்னன் இந்நூலை இயற்றவில்லை எனின் மன்னனின் ஆணைக் கிசைந்து, மருத்துவப் புலவர் ஒருவர் இதனை ஆக்கியிருக்கலாம் எனவும் கருதமுடியும்.

தன்வந்திரியின் வடமொழிநூல்களைப் பின்பற்றி 'தன்மந்திரர்' இதனை ஆக்கியிருக்கலாம் என்றும் சிலர் கூறுவர்.²

‘சிரரோகநிதான’ப் பதிப்பு நூன்முகத்திலே,

பரராசசேகரன் சபையில் இருந்த பண்டிதர்கள் (பண்டிதர் - வைத்தியர்)
பலர் இதை இயற்றித் தொகுத்தார்கள் எனக் கூறு வாருமுளர். வேறுங்
கூறுவர்.³

மக்கள் நலனிலும் மருத்துவத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்ட மன்னன்
சிதறிக்கிடந்த மருத்துவ முறைகளை (வடமொழி, தமிழ்) ஒன்று சேர்த்துப்
பேணும் நோக்குடன் மருத்துவ அறிஞர் குழுவொன்றை நியமித்திருக்க
வேண்டும். இத்தொடர்பில்,

கி.பி 14 - 17 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியிலே தமிழிலக்கிய
வரலாற்றில் பழந்தமிழ் நூல்களைத் தேடித் தொகுத்தல், உரை எழு
துதல் என்பன முக்கியமாக நடைபெற்றிருக்கின்றன.⁴

ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் எனும் நூலில் அண்ணன் தம்பிகளான
ஒரு பரராசசேகரனும், செகராசசேகரனும் சிறப்பித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.
இவர்களிருவரும் 15ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியவர்கள். அந்தக்க கவிவீரராகவர்
பரராசசேகரனிடம் வந்து பாடிப் பரிசில் பெற்றுச் சென்றுள்ளார். இப்புலவர்
மன்னனின் தயாள குணத்தை மேல்வருமாறு வியந்து போற்றியுள்ளார்.

பொங்குமிடியின் பந்தம் போனதேயென் கவிதைக்
கெங்கும் விருது பந்தமேற்றதே - குங்குமந்தோய்
வெற்பந்தமான புயவீர பரராச சிங்கம்
பொற் பந்த மின்றளித்த போது.⁵

கம்பனுக்குச் சடையப்ப வள்ளல் போன்று பரராசசேகர(ம்) வைத்திய நூலிலும்
அந்நூலுடன் சம்பந்தப்பட்ட பரராசசேகர மன்னன் ஒரு சிறந்த கொடை
யாளியாகவே சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

வீசு புகழ் பரராசசேகரன் முன்
மிடியெனவே யகலுமிது மெய்ம்மையாமே.⁶

இவை போலவே, ‘செவிரோகநிதான’த்தில் ‘உகீர் சந்தனாதித் தைலம்’ பற்றிக்
கூறுகையிலும் மன்னனின் கொடைத்திறன் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாரின் மேவு திறலரசனான பரராசசேகரனை யண்டினோர்
சீரின் மேவி வளர் செல்வ மல்க வவரின்மை தீரு மது செய்கை
போல்.⁷

இக்கருத்துகளால் பரராசசேகரத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட பரராசசேகரனும்
அந்தக்க கவிவீரராகவ முதலியாரால் புகழப்பட்ட பரராசசேகரனும் ஒருவரா

கவே இருத்தல் வேண்டும். அந்தக் கவிவீரராகவ முதலியாரது காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார் மு. அருணாசலம். பாவலர் சரித்திர தீபகம் எனும் நூலிலும் திருவாரூரூலா முதலிய நூல்களியற்றிய அந்தக் கவி வீரராகவமுதலியார் காலம் 17 ஆம் நூற்றாண்டு என்றே கூறப்பட்டுள்ளது.

ஐ. பொன்னையாபிள்ளை அவர்களும் தமது பரராசசேகரம் 'சிரரோக நிதான'ம் நூன்முகத்தில் அது சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவானதாகக் கூறியுள்ளார். எனவே பரராசசேகரம் உருவான காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கவேண்டும். ஆனாலும் வைத்தியன் சஞ்சிகையில் பரராசசேகரம் 600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஈழநாட்டுப் புலவர் சரிதம் ஆசிரியரின் கூற்றுப்படி நோக்கினும் பரராசசேகரம் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இன்னொரு வகையிற் பார்த்தால், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின்படி தமிழில் மருத்துவ (சித்தர்) பாடல்கள் அதிகளவில் எழுந்த காலம் கி.பி 14, 15 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியாகக் கூறப்படுகிறது. அக்காலத்திற்கான சித்தர் எனப்பட்டோர் பலவித மருத்துவ நூல்களைச் செய்ததாகக் கூறுவர்.

தமிழகத்திற்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமிடையில் இருந்த நெருங்கிய தொடர்புகள் காரணமாகச் சமகாலத்தில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட இந்நிகழ்வுகள் யாழ்ப்பாணத்திலும் பிரதிபலிக்க இடமுண்டு. மருத்துவம் வல்ல சித்தர்களையும் முனிவர்களையும் யாழ்ப்பாண மன்னன் தரிசித்துப் பயன் பெற்றிருப்பான். அறிவும், ஆற்றலும் வாய்ந்த மன்னன் அவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டவற்றையும், தான் அனுபவபூர்வமாக அறிந்துணர்ந்தவற்றையும் நூலாகச் செய்திருக்க முடியும். சித்தர்களாற் கூறப்பட்ட மருத்துவ முறைகள் முக்கியமாக மருந்துகள் இங்கு மீண்டும் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டு அப்பரிசோதனை முடிவுகளே நூலுருவில் வந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் சித்தர்கள் பலர் சிறப்பாகக் கூறிய பற்பங்கள், செந்தூரங்கள், காய கற்பம் முதலியன பற்றிய விவரங்கள் பரராசசேகரத்தில் அதிகம் இடம்பெறவில்லை.

தமிழ் வைத்தியத்தில் 'வாதரோக சிகிச்சை'யில் பற்பங்கள் செந்தூரங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் பரராசசேகரம் வாதரோக நிதானத்தில் இவை இடம் பெறவில்லை. மாறாக யாழ்ப்பாண மண்வளத்துக்கமைய எளியமுறையில் தயாரிக்கப்படும் 'வெள்ளறுகுச் சூரணம்' தான் பற்பம் என்ற பெயரைப் பெற்று 'வெள்ளறுகுப் பற்பம்' என்ற முறையில் இடம் பெற்றுள்ளது. நூலை இயற்றியவர்கள் தென்னிந்தியா விலிருந்து கற்றுணர்ந்த மருத்துவத்தை இங்கு பரீட்சித்து அதிற் சிறந்தவற்றையே வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. பஸ்ப

செந்தூரங்களைத் தயாரிப்பதற்கும் பரீட்சிப்பதற்கும் நாளாகுமாகையால் அவை நூலில் இடம்பெறவில்லைப் போலும். மேலும் கல்வியங்காடு என்னுமிடத்தில் மூலிகைத் தோட்டமொன்று பரராசசேகரமன்னன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இது மன்னனுக்கு மூலிகை மருத்துவத்திலிருந்த ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

பரராசசேகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள மருந்து வகைகளைக் கவனிக்குமிடத்து அவை பலரோகங்களுக்கும் பாவிக்கக்கூடிய தன்மையில் அமைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. உதாரணமாக 'மேகவாதத்தி'ன் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள 'வெள்ளறுகுப் பற்பம்' (வாதரோகநிதானம்) மேக வாதத்துக்கு மட்டுமன்றி, வேறும் பல வாதரோகங்களைப் போக்கவல்லதாக அமைகிறது. அவ்விதமே 'வாதரோக நிதான'த்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு வாதநோய்க்குச் சிகிச்சையில் கூறப்பட்டுள்ள எண்ணெய் முதலியனவும் வேறும் பல நோய்களுக்கு மருந்ததாகவும் அமைகின்றன. இங்ஙனம் பொதுச் சிகிச்சையில் (பல்வேறு நோய்களுக்கு ஒரே மருந்து) பயன்படும் வகையிலும் மருந்துகள் பெரிதும் பயன்படுத்தக்கூடிய நிலையில் உள்ளன. இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ள கொதியெண்ணெய், கிரந்தியெண்ணெய், வெள்ளறுகுப் பற்பம், வீகாரிச்சூரணம், கருங்கோழிப் பற்பம், வீரமாணிக்கன் எண்ணெய், முதியார் கூந்தலெண்ணெய், மாவிளங்கம் எண்ணெய் முதலியன இன்றும் யாழ்ப்பாண மருத்துவர்களால் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

பரராசசேகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான மூலிகைகள் யாழ்ப்பாண மண்ணிற் பெறக்கூடியவையாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் தெளிவாக இனங்கண்டு விளங்கிக் கொள்ளமுடியாத மூலிகைகளும் சில இடங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை பற்றியறிந்து கொள்வதும் அவசியமாகிறது.

i. பரராசசேகரன் - அவனது காலம்

யாழ்ப்பாணவைபவமாலை பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் ஆட்சியாண்டினை மேல்வருமாறு கூறுகிறது:

குலசேகர சிங்கையாரியன்	(பரராசசேகரன் I)	1262 - 1284.
குலோத்துங்க சிங்கையாரியன்	(செகராசசேகரன் II)	1284 - 1292.
விக்கிரம சிங்கையாரியன்	(பரராசசேகரன் II)	1292 - 1302.
வரோதய சிங்கையாரியன்	(செகராசசேகரன் III)	1302 - 1325.

மார்தாண்ட சிங்கையாரியன்	(பரராசசேகரன் III)	1325- 1347.
குணபூஷண சிங்கையாரியன்	(செகராசசேகரன் IV)	1347 -
வீரோதய சிங்கையாரியன்	(பரராசசேகரன் IV)	1380 -
சயவீர சிங்கையாரியன்	(செகராசசேகரன் V)	1340- 1410.
குணவீர சிங்கையாரியன்	(பரராசசேகரன் V)	1410- 1440.
கனககுரிய சிங்கையாரியன்	(செகராசசேகரன் VI)	1440 - 1450.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் மேல்வருமாறு கருத்துரைக்கிறது:

..... கனககுரிய சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி தனக்கு மூப்புந் தளர்வும் வந்தது கண்டு தன் மகன் பரராசசேகரனுக்கு முடி சூட்டினான். இளைய குமாரனாகிய சகராசசேகரனை இளவரசனாக்கினான். பரராசசேகரன் முடிகூடமுன் சோழராசன் புத்திரியாகிய இராசலக்குமியை விவாகஞ் செய்தான். இரண்டாம் புத்தினியாகப் பாண்டிமழவன் மரபில் வந்த அரசகேசரியினது புத்திரியாகிய வள்ளியம்மையை மணம் புரிந்தான். வைப்பாட்டியாக மணக் குடியிலிருந்த மங்கத்தம்மாள் என்பவளையுங் கொணர்ந்தான். அவன் முடிகூடியபின் பட்டத்துத் தேவி வயிற்றில் சிங்கவாகு, பண்டாரம் என இருவர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். வள்ளியம்மை வயிற்றில் பரநிருபசிங்கனும் அவன் தம்பியர் இருவரும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். மங்கத்தம்மாள் வயிற்றில் சங்கிலி என்றொரு புத்திரனும் பரவையென்றொரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அரசன் இப்புத்திரரை யெல்லாம் அன்போடு வளர்த்துக் கல்வியிலும் யுத்த வித்தையிலும் வல்லவர்களாக்கினான்.⁸

14 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதியிலே யாழ்ப்பாண அரசின்மீது விசயநகரப் பேரரசின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டபோதும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியிலே சிங்கள அரசு மறுமலர்ச்சி பெற்ற போதும் யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் பிரச்சினைகள் தோன்றின. 16ஆம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியிலிருந்து போர்த்துக்கேயரின் தொல்லைகள் தொடர்ந்ததால் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்வரலாறு வீழ்ச்சியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.⁹

பாரின் மேவு திறலரசனான பர
ராசசேகரனை யண்டினோர்
சீரின் மேவி வளர் செல்வமல்க வவ
ரின்மை தீருமது செய்கை போல்.

என்றும்,

நயனரோகம் பற்றிக் கூறும் செய்யுளில்,
 பார்மேவு மரசர் குல திலகமான
 பரராசசேகரன் மால் பருதியேந்தி
 ஏர்மேவு முலகு புரந்தருளு நாளி
 விசைத்தனனைங் கரக்கரியையிறைஞ்சலுற்றே.

என்றும்,

திரிமலைக் குழம்பு பற்றிக் கூறுஞ் செய்யுளில்,
 பார்த்தவர்களேனு நோய் தொலைக்குமீதே
 பரராசசேகரன் மன் பணித்த செய்கோல்
 சாத்த புவியோர் களிருணைக்குமா போற்
 கண்ணிலிரு ணைக்குமிது திண்ணந்தானே.

என்றுங் காணப்படுவதிலிருந்து இது பரராசசேகர மன்னன் காலத்திற் செய்யப் பட்ட நூலென்றறியலாம்.

பரராசசேகரம் பெரும்பான்மை விருத்தப்பாவாலும், சிறுபான்மை ஆசிரியப்பா, கலிவெண்பா ஆகியவற்றாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆதியிலிருந்த பரராசசேகரம் என்ற நூலின் சில பகுதிகள் கிடைக்காமையால் அவை அச்சப் பதிப்பிற் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லையென அதன் பதிப்பாசிரியர் ஏழாலை ஐ.பொன்னையாபிள்ளை கூறியுள்ளார்.¹⁰

ஈழத்து வைத்திய நூன்மரபு குறித்த நிர்ணயத்தில் மேல்வரும் கருத்து மனங் கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது.

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகிய இரு மருத்துவ நூல்களும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தனவெனப் பொதுவாகக் கூறினும், பரராசசேகரத்தை விட, செகராசசேகரம் காலத்தாற் சிறிது முற்பட்ட தென்பதற்குச் சில ஆதாரங்களைக் காட்டலாம். செகராசசேகரத்தோடு நோக்குமிடத்துப் பரராசசேகரம் பாரிய நூலாகும். செகராசசேகரத்திற் சொல்லப்பட்டனவும் சொல்லப்படாதன பலவும் பரராசசேகரத்திற் சொல்லப்படுகின்றன. செகராசசேகரம் செய்யப்பட்ட பின்னர் அதனைக் கண்ணுற்ற ஒருவரே செகராசசேகரத்தின் குறைபாடுகளை நோக்கிப் பரராசசேகரத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும். செகராசசேகரம் சுருக்கமான மருத்துவ நூலென்றும் பரராசசேகரம் விரிவான மருத்துவ நூலென்றும் சொல்லலாம்.¹¹

ஈழத்து மருத்துவநூல்கள் பெரும்பாலும் விருத்தப்பாக்களாற் செய்யப் பட்டிருப்பினும் பரராசசேகரத்திற் சிறுபான்மை ஆசிரியப்பாவும் கலிவெண்

பாவும் இடம்பெற்றிருப்பது போலச் செகராசசேகர வைத்திய நூலிற் சிறு பான்மை வெண்பாவும் இடம்பெறக் காணலாம். இவையனைத்தும் யாப் பமைதிபெற்ற இனிய செய்யுட்களாகவே அமைந்து விளங்குகின்றன. இவ் வைத்திய நூல்களின் யாப்பழகும் ஈழத்தில் விளங்கிய பழைமையான செய்யுளிலக்கியப் பாராம்பரியத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றதெனலாம்.

நோய்களையும் அவற்றின் நிதானம், மருந்து ஆகியவற்றையும் அவ தானிக்குமிடத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் உடல்நோய் பலவற் றிற்கும் ஈழத்தில் வைத்தியம் நடைபெற்றிருக்கிறதென்பதை அறியலாம். சத்திர வைத்தியம், புண்களைப் பொறுத்தமட்டில் அக்காலத்தில் நடை பெற்றிருப்பதாகப் பரராசசேகரம் சான்று பகரும். சுரத்தில் 64 வகைக்கும், சன்னியில் 40 வகைக்கும், சுவாதத்தில் 10 வகைக்கும், வாதத்தில் 80 வகைக்கும், பித்த ரோகத்தில் 40 வகைக்கும், சிலேற்பன ரோகத்தில் 96 வகைக்கும், மேகரோகத்தில் 40 வகைக்கும், உதரரோகத்தில் 108, வகைக்கும் மூலரோகத்தில் 13 வகைக்கும் ஏனைய நீரிழிவு, பிளவை, கரப்பான், கிரந்தி, குட்டம், வலி, விக்கல், கசம், சத்தி ஆகிய ரோகங்களுக்கும் வைத்தியம் நடந்த அக்காலத்தில் மனநோய், எலும்புமுறிவு, பல்நோய் இரத்தக்கொதிப்பு, இருதய ரோகம் என்பவற்றிற்கு வைத்தியம் நடந்த சான்றுகள் தென்பட வில்லை.

....அக்காலத்தில் கண்டி மன்னனின் மனைவிக்கு ஏற்பட்ட வயிற் கு நோயை அங்குள்ள வைத்தியர்களாலே தீர்க்கமுடியாது போக, ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் குலத்தவனான பரநிருபசிங்கனை அழைத்து அரசியின் நோய் தீர்ப்பித்த சரித்திர சம்பவம் அக்கால ஈழத் தமிழரிடையே வைத்தியம் சிறப்புற்று விளங்கிற்று என்பதற்குத்தக்க சான்றாகும்.¹²

இக்கருத்துப் பற்றிய செய்தி உணர்வுபூர்வமானது என்ற கருத்தும் உண்டு. இதனை இலக்கியப் புனைவாகவும் கொள்ளலாம். இவை மேலும் ஆராயத் தக்கன.

செகராசசேகரம் சுரத்தில் 15 வகையே கூறுகையில் பரராசசேகரம் அதில் 64 வகை பற்றிக் கூறும். அதே போலச் சன்னியில் 13 வகை பற்றிச் செகராச சேகரம் கூறப் பரராசசேகரம் 40 வகை பற்றிக் கூறும். ஆனால் வாதம் பற்றிப் பரராசசேகரம் 80 வகை கூறுகையிற் செகராசசேகரம் 85 வகை கூறும். அதே போல மூலம் பற்றிக் கூறுகையிற் பரராசசேகரம் 13 வகை கூற செகராச சேகரம் 21 வகை கூறும்.

கி.பி 13 ஆம் 14 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் தமிழ், சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலே சோதிட நூல்

களும் வைத்திய நூல்களும் எழுந்தன. அக்கால மரபைப் பின்பற்றி ஈழத் தெழுந்தனவே சரசோதிமாலை, செகராசசேகர மாலை, சந்தானதீபிகை ஆகிய சோதிட நூல்களும், செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாகரம் ஆகிய வைத்திய நூல்களுமாம் என்னும் ஆய்வாளர் கருத்துகள் மனங்கொள்ளத் தக்கன. யாவும் ஆயுள் வேதம் என்றே அழைக்கப்பட்டன. இரு மருத்துவ முறைகளும் ஒன்றன் மீது ஒன்று செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கலாம் என்று கருதவுமிடமுண்டு. ¹³

மேலும் ஆயுள் வேதம், சித்த வைத்தியம் என்னும் அடிப்படைகள் பற்றி விவரிக்கும் சே. சிவசண்முகராஜா, ஈழத்துச் தமிழ் மருத்துவ நூல்கள் பெருமளவில் சித்தமருத்துவ மரபைத் தழுவியனவாகவும், அத்துடன் வட மொழி ஆயுள்வேதக் கலப்பையுடைய வையாகவும் விளங்குகின்றன என்பது புலப்படும் என்கிறார்.

iii. பிணிகள், குணங்கள், வைத்தியம் என்பன பற்றிய கருத்துகளும் மரபுவழிச் சிந்தனைகளும்

மிகப் பழைய காலந்தொடக்கம் பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்தியத்துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் மேற்கொண்ட நோய்ப்பரிகாரமுறைகள் பரராசசேகரத்தில் அந்நூல் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் முழுமையானவாறு அவை இடம்பெற்றுள்ளனவாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில் ஏட்டுவடிவிலே கிடந்த நூல் விஷயங்களை அச்சுவாகனம் ஏற்றும் போது ஏற்பட்ட சிரமங்களும், அவகாசமின்மைகளும் பல அரிய செய்திகளைத் தவறவிட ஏதுக்களாயிருந்துள்ளன.

ரோகம் என்ற சொல் பரராசசேகரத்தில் நோய்களைக் குறித்து வருகிறது. 'நிதானம்' என்னுஞ் சொல்லும் இடம் பெறுவது நோக்கற்பாலது. 'நிதானத்தில் என்பது' சரியாகக் கண்டு தீர்மானித்தல் என்னும் கருத்தைத் தருகிறது. Diagnosis எனும் ஆங்கிலச் சொல் நோயைக் கண்டுபிடித்துத் தீர்மானித்தல் (Determination of a disease) என்னும் பொருளில் வரும். இவ்வாறு கண்டு பிடித்தற்கு விஞ்ஞானரீதியான ஆராய்ச்சிகள் அவசியமாகின்றன.

பரராசசேகரம் நூலின் பிரதிக்குப்பிரதி நோய்களின் குணங்கள், இரட்சை முதலியன பெரும்பாலும் ஒற்றுமையுடையவனவாகவே இருக்கின்றன. ஆயின், மருந்துகள் மட்டும் (சில தவிர) ஒவ்வொரு பிரதியிலும் வெவ்வேறாகவே காணப்படுகின்றன.

பரராசசேகரத்தில் செய்யுள் வடிவில் மட்டுமன்றி உரைநடையிலும் மருந்துகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. உரைநடையிலுள்ளவை பிற்காலத் தவராற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

‘சிரரோக நிதானம்’ பதிப்பில் நாக்கு ரோகம் பற்றிப் பதிப்பாசிரியர் கூறுகையில்,

சிரரோக நிதானத்தைச் சார்ந்த நாக்கு ரோகம் முதலிய சில பகுதிகள் பிரதிகளில் வசனநடையிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. வசனங்கள், பிரதிகள் தோறும் வேறுபட்டிருப்பினும் குணங்கள், இரட்சை முதலியன பெரும்பாலும் ஒற்றுமையுடையனவாகவே இருக்கின்றன. இவ்வேறுபாடுகளை நோக்க மூலப்பிரதியிலிருந்து அவற்றைப் பெயர்த்தெழுதியவர் தாம் தாம் விரும்பியப்படி செய்யுள்களை வசனமாகத் திரித்தும் தமக்கு வேண்டியதென்று காணும் மருந்துகளை மட்டும் தெரிந்தும் எழுதிக் கொண்டனர் என்று எண்ண இடந்தருகிறது. வசனங்களைப் பொருள் மாறுபடத் தகுந்த எவ்வித மாற்றமுஞ் செய்யாது பிரதிகளிற் கண்டவாறே பதிப்பித்திருக்கிறோம்.¹⁴

ஏழாலை ஐ.பொன்னையாபிள்ளை பரராசசேகரத்தை ஏழுபாகங்களாகப் பிரித்து வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றின் விவரம் வருமாறு:

முதலாம்பாகம், ‘சிரரோக நிதானம்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் கழுத்துக்கு மேற்பட்ட உடலுறுப்புக்களில் ஏற்படும் நோய்கள் பற்றியும், கழுத்துச் சம்பந்தமான நோய்கள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. உச்சி ரோகம் (கபால ரோகம்), அமுதரோகம் (மூளையுடன் சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள்), செவிரோகம் (காது சம்பந்தப்பட்ட நோய்கள்) நயனரோகம் (கண் சம்பந்தமான நோய்கள்), வாய்ரோகங்கள் (இதில் உதடு, பல், நாக்கு சம்பந்தமான நோய்கள் அடங்கும்) கூறப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பாகத்தில், கெர்ப்பரோக (இதில் கர்ப்பிணிகளுக்கும், சாதாரண பெண்களுக்கும் ஏற்படும் நோய்கள் அடங்கும்), பாலரோக (குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் பல்வேறு நோய்கள் அடங்கும்) நிதானங்களும், மூன்றாம் பாகத்தில் சுரம், சன்னி, வலி, விக்கல், சத்திரோக நிதானங்களும், நான்காம் பாகத்தில் வாத, பித்த, சிலேற்பன ரோக நிதானங்களும், ஐந்தாம் பாகத்தில் மேகரோகம், பிளவரோகம்? பவுத்திரரோக நிதானங்களும், வன்மவிதி, சத்திரவிதி, இரட்சைவிதி என்பனவும், ஆறாம் பாகத்தில் உதரரோக நிதானம் என்ற தலைப்பின் கீழ் உதரரோகங்கள் (வயிறும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட உறுப்புக்களிலும் ஏற்படும் நோய்கள்), குன்மம், பாண்டு, காமாலை, சோகை, வாய்வு, சூலை ரோகங்களும் ஏழாம் பாகத்தில் மூலம் அதிகாரம், கிரகணி, கரப்பன், கிரந்தி, குட்டரோக நிதானங்களும் அவற்றுக்கான சிகிச்சை முறை களுங் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வேழு பாகங்களும் 1928-1936 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் வெளிவந்துள்ளன.

ஒரு நோயை இன்னதுதான் என்று (நிதானித்தலுக்கு) நிர்ணயிப்பதற்கு கண்டறிவதற்கு, நிச்சயிப்பதற்கு ஐந்து முக்கிய விடயங்களைப் பற்றிய அறிவு வைத்தியனுக்கு இருத்தலவசியம். அவையாவன,

- I. நோய்க்கான காரணம்.
- II. அதன் முற்குறிகள்.
- III. குறிகுணங்கள்.
- IV. சில மருத்துகளைக் கொடுத்துப் பார்க்கும்போது அந்நோய் தணிவடையும் அல்லது தணிவடையாத நிலை.
- V. நோய்க்கான காரணம் உடலில் ஏற்பட்டதிலிருந்து அதனால் உடலின் சில அல்லது பல பாகங்கள் பாதிக்கப்படுவது சம்பந்தமான விவரமான அறிவு. என்பனவாகும்.

இந்த ஐந்து விடயங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து 'பஞ்ச இலக்கண (இலட்சண) நிதானம்' என்பர்.

பரராசசேகர(ம்) நூலின் ஒவ்வொரு பிரிவும் 'நிதானம்' என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ள போதிலும் அதனுள் ரோகங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை அந்த ரோகம் உண்டாவதற்கான பொதுக் காரணங்கள் சாத்திய, அசாத்திய (மாறக் கூடிய மாறமாட்டாத) நிலைகள் என்பன கூறப்பட்டுள்ளதுடன் நோய்களைத் தனித்தனி பிரித்துக் கூறும்போது முக்கியமான சில குறி குணங்களை மட்டும் கூறிச் சிகிச்சையுங் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை நோக்கும் போது நோயைச் சரிவர நிச்சயித்தறிதல் குருவிடமிருந்து முறையாகக் கற்றுத் தேர்வதனாலும் அனுபவத்தினாலும் தான் ஆகும். அது எல்லோருக்கும் பொதுவானதல்ல. கற்றறிந்த மருத்துவனுக்கு மட்டும் உரியவிடயம் என்பதனை உணரலாம். பரராசசேகரம் 'வாதரோக நிதானம்' என்னும் பகுதியில்,

முதலில் எண்பது வாதங்களையும், அரைக்குமேல் நாற்பதும் அரைக்குக் கீழ் நாற்பதும் என இரண்டாக வகுத்து அரைக்கு மேல் நாற்பதில் சாத்தியம் 10 அசாத்தியம் 30 எனவும், அரைக்குக் கீழ் 40 இல் சாத்தியம் 20, அசாத்தியம் 20 என்றும் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும் அவ்வொழுங்கின்படி முழுவதும் குணம், சிகிச்சை முதலியன முறைப்பட எழுதியுள்ள பிரதிகள் ஒன்றேனும் கிடைக்கவில்லை. அரைக்கு மேல் நாற்பதில் சாத்தியம் 10 உம், அசாத்தியம் 20 இல் சிலவுமே அம்முறையிலமைந்துள்ளன. இதை அடுத்துள்ள பித்தரோக, சிலேற்பனரோக நிதானங்களும் குறைபாடுடையனவே.

அதுமட்டுமன்றிச் சிரரோக நிதானத்தைச் சாந்த செவிரோகங்கள், நாசி ரோகங்கள் என்பனவும் குறைபாடுடையன.¹⁵

எனப் பதிப்பாசிரியர் எடுத்துக் கூறியிருப்பது நோக்கற்குரியது.

பரராசசேகரம் ஐந்தாம் பாகத்தில் மேகரோகம், பிளவை, பவுத்திரம், கைக்குழித் தாமரை, மூத்திர கிரிச்சிரம், கல்லடைப்பு போன்ற ரோக நிதானங்களும், சிகிச்சை முறைகளுங் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் வன்மவிதி, சத்திரவிதி, சிரைவிதி, இரட்சைவிதி போன்ற விதிமுறைகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. இரணவைத்திய (அறுவைச் சிகிச்சை) த்திலே இடம்பெறும் இவ்விதிமுறைகள் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளமை கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. இப்பாகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பிளவை, பவுத்திரம், மூத்திர கிரிச்சிரம் போன்ற ரோகங்கள் கூட எளிதில் மருந்துகளுக்கு வசப்படாதவையாகவும் தேவைப்படின சத்திர சிகிச்சைக்குட்படுத்த வேண்டியவையாகவும் அமைந்துள்ளன.

மருந்துவகைகளை நோக்குமிடத்து அவை பல ரோகங்களுக்கும் பாவிக்கக்கூடிய தன்மையில் அமைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மேகவாதத்தின் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள 'வெள்ளறுகுப்பற்பம்' (வாதரோக நிதானம்) மேகவாதத்துக்கு மட்டுமன்றி வேறும் பல வாதரோகங்களைப் போக்கவல்லதாக அமைகிறது. அவ்விதமே வாதரோக நிதானத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு வாதநோய்க்குச் சிகிச்சையில் கூறப்பட்டுள்ள எண்ணெய் முதலியனவும் வேறும் பல நோய்களுக்கு மருந்தாகவும் அமைகின்றன. இங்ஙனம் பொதுச்சிகிச்சையில் (பல்வேறு நோய்களுக்கு ஒரே மருந்து) பயன்படும் வகையிலும் மருந்துகள் கூறப்பட்டுள்ளதால் மருந்துவர்களால் இம்மருந்துகள் பெரிதும் பயன்படுத்தக் கூடிய நிலையில் உள்ளன. இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கொதி எண்ணெய், கிரந்தி எண்ணெய், வெள்ளறுகுப் பற்பம், விகாரிச் சூறணம், கருங்கோழி பற்பம், வீரமாணிக்கன் எண்ணெய், முதியார் கூந்தலெண்ணெய், மாவிலங்கம் எண்ணெய் முதலியன இன்றும் 'யாழ்ப்பாண மருத்துவர்களால்' சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

'சிகிச்சை முறையில் தேவையான இடங்களில் பத்தியங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.'¹⁶

சிகிச்சை பிழைக்குமிடங்களில் இரட்சை (சுட்டிகை) என்னும் கருவி களால் சுடும் முறை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. (உ+ம்) வாதரோக நிதானம், சிரரோகநிதானம்) இரட்சைவிதி சத்திரவிதி பற்றி மேக ரோக நிதானத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிரை (Veins) என்னும் இரத்த நாளங்களைக் குத்தி (Vaccination) இரத்தம் வாங்கல் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது, மேலும் மாற்றமுடியாத கட்டும் நோய்கள் மாறுவதற்குக் கடவுள்மீது நம்பிக்கை வைக்கும்படி கூறப்பட்டுள்ளது.

முக்கிய மாக சிவன், கதிரைமலைக்கந்தன் மீது நம்பிக்கை வைத்தால் நோய் மாறும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁷

பரராசசேகரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான மூலிகைகள் யாழ்ப்பாண மண்ணிற் பெறக்கூடியனவாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பரராசசேகரத்திலே வரும் கலிவெண்பாவொன்று வருமாறு.

பேரும் குறிகுணம் பேணுமவுடதமும்
தீரும் தீராததுவுஞ் செய்கைகளும்
பாரிலுள்ளோர் எல்லார்க்குஞ் சொன்னானிமய மயிறுக்கிறைவன்
பொல்லாங்கு தீரும் பொருட்டு.¹⁸

இப்பாடல் மூலம் நோய்களின் பெயர் குறிகுணம், அவுடதம், தீரும் தீராதவகை என்பவற்றை எல்லா நோய்களிலுமே எடுத்துக் கூறியிருக்க வேண்டும் என்று உணகித்தறிய முடிகிறது.

வர்மமுறைகள் தமிழர் வைத்தியத்தில் நீண்ட காலமாகக் கையாளப் பட்டு வந்துள்ளன. எமது உடலிலுள்ள சில ஸ்தானங்களில் அடி, தாக்கம் முதலியன ஏற்பட்டால் அதனால் உயிராபத்து ஏற்பட வாய்ப் புண்டு. அத்தகைய ஸ்தானங்களையே வன்மஸ்தானம் அல்லது மர்மஸ்மதானம் (Vital Points) என்பர். இவை மொத்தம் 107 ஆகும். வன்மவிதியின் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள சிப்ரம், கூர்ச்சம், சாது போன்ற வன்மங்களின் பெயர், விவரம் முதலிய வற்றைப் பார்க்கையில் அவை சுகருத சம்ஹிதை, அஷ்டாங்க ஹிருதயம் போன்ற ஆயுர்வேத நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ள அதே பெயர் விவரங்களைத் தழுவிய வையாக அமைந்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளன.¹⁹

சத்திரவிதியின் புண்கள், கட்டிகள் முதலியவற்றைக் கீறுதல் போன்ற செய்கைகளுக்குப் பயன்படுத்தும் கருவிகள் 26 என்றும் அவற்றுட் சிலவற்றின் விவரமும் கூறப்பட்டுள்ளன. 'இங்கு கூறப்பட்டுள்ள மண்டலாக்கிரம், விருத்தி, உற்பலம் முதலிய பல்வேறு கருவிகள் பற்றியும் மேற்படி ஆயுள் வேதநூல்களில் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.²⁰

'இரத்தமோஷணம்' என்பது சரீரத்தில் சிலபாகங்களில் உள்ள இரத்த நாளங்களிலிருந்து கேடுற்ற இரத்தத்தை வெளியேற்றும் செயல்முறையைக் குறிக்கும். இது இரண்டுவிதமாகச் செய்யப்படும்.

'சிராவிதி' என்னும் பகுதியில் முக்கியமாக நாளங்களைக் கீறி கேடுற்ற இரத்தத்தை வெளியேற்றும் முறை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில்,

சிராவிதி யார் யாருக்குச் செய்யலாம் யார்
யாருக்குச் செய்யக் கூடாது, செய்யும்
முறை, பராமரிப்புப் போன்ற விவரங்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன.²¹

இவை பற்றிய விவரங்களையும் ஆயுள்வேத நூல்களிலேயும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

சத்திரசிகிச்சை முறைகளில் சில நோய்களின் தீவிரத் தன்மையைக் குறைக்க அல்லது மாற்றுவதற்கு உடலின் குறிப்பிட்ட ஸ்தானங்களில் கூடவேண்டும் (Cantarization) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'இரட்சை விதி' என்னும் பகுதியில் சுடுதற்குரிய கருவிகளின் (Tooles) இலட்சணங்கள், பயன்படுத்தும் முறை பற்றியும், காரத்தையும் (ஷாரம்) அதாவது அழற்சியைத் தரும் ஒருவித வஸ்து 'காரம்' எனப்படும் அக்கினியையும் பிரயோகித்துச் சுடுதல் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இன்றும் யாழ்பாணம் வைத்திய பாரம்பரியத்திலுள்ள வைத்தியர்கள் பரராசசேகர வைத்தியத்தின் முறைமைகளை அனுசரித்தும் பின்பற்றியுமே நோய் நிருணயம் செய்கின்றனர்.

iv. சல்லிய சிகிச்சை

உடலிற் புகுந்து துன்புறுத்தும் பொருள் 'சல்லியம்' எனப்படும். அதை நீக்குவது சல்லிய சிகிச்சை. இதைச் சத்திரசிகிச்சை என்பர். இதற்கான கருவிகள் சஸ்திரங்கள் என்றும் எந்திரங்கள் என்றும் இருவகைப்படும். அறுக்கவும், கீறவும், தைக்கவும் பயன்படுபவை சஸ்திரங்கள். பிடித்தல், அழுத்தல், இழுத்தல், ஊதுதல் முதலிய வேலைகளில் உபயோகப்படுபவை ஆயுதங்களாம். (Tooles) சஸ்திரங்களில் 101 வகைகளையும், எந்திரங்களில் 26 வகைகளையும் சுஸ்ருதர், வாக்படர் முதலியோர் விவரித்திருக்கிறார்கள். இச்சத்திர சிகிச்சையில் ஒடிந்த உறுப்புக்களுக்குப் பதிலாக உலோகாதிகளை வைத்து அமைப்பதும் வேறு உயிர்களின் உறுப்புக்களை வைத்துத் தைப்பதும் அடங்கும். தோளுக்கு மேலுள்ள அவயவங்களிலே செய்யப்படும் சத்திர சிகிச்சை 'சாலாக்யம்' எனப்படும். தொண்டை, நாசி, கண், செவி முதலியவற்றில் நீண்ட சலாகை போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு சத்திரசிகிச்சை செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அப்பகுதி 'சலாக்ய தந்திரம்' எனப்படுகிறது.

இன்றும் பரராசசேகரத்துப் பாடல்களை மனனஞ்செய்து வைத்தியஞ் செய்யும் வைத்தியர்களும் பரியாரியர்களும் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களில் இருக்கின்றனர். இவ்வைத்தியர்கள் தத்தமது வைத்தியக் கருத்துகளை விவரிக்கையில் தங்குதர், அகத்தியர், தேரையர் இன்னும் பல சித்தர்களின்

பாடல்களையெல்லாம் எடுத்து இலாவகமாக விளக்குவர். ஒப்பீட்டு நோக்கிலே சுஸ்ருதர் பற்றிய குறிப்புக்களை நோக்கலாம். தமிழ்மருத்துவம் திருமூலர் போன்றோரைக் கூற, ஆயுர் வேதமருத்துவம் சுஸ்ருதர் பற்றிக் கூறும்.

சுஸ்ருதர் விஸ்வாமித்திர பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். மகாபாரதம் இவரை அந்தராஜரிஷியின் புத்திரராக வர்ணிக்கிறது. அவரைப்பற்றிக் குறித்துள்ள சமீபகால சம்ஹிதை விமர்சனத்திற்கு இது ஒத்துவருகிறது. கருடபுராணம் திலோதாசரை பூமிக்கு வைத்திய சாஸ்திரத்தை அறிந்த தன்வந்திரியின் நான்காவது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்று குறிப்பிடுகிறது. புகழ் வாய்ந்த ஒருவரின் பெயரை அவர்வழி வந்தோருக்கு வைப்பது பரம்பரை வழக்கம்.

v. காது குத்தல்

குழந்தைக்குக் காது குத்தும் சடங்கு இன்றும் மருத்துவ முறையையாகவே நிலவுகிறது. வளர்பிறையில் சுபதினமொன்றில் வருஷ ஆரம்பத்திலிருந்து ஆறாவது அல்லது ஏழாவது மாதத்தில் இதைச் செய்வர். தாயின் மடியில் குழந்தையை உட்கார வைத்து மந்திரஞ் சொல்ல, குழந்தை அழாதபடி பொம்மைகளைக் கொடுத்துப் பராக்குக்காட்டுகிறோம். காது குத்துபவர் இடது கையினால் காது மடலின் அடிப்பாகத்தைப் பற்றியாவாறு குத்த வேண்டிய இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். வலது கையிலுள்ள ஊசியினால் வலதுகாதை முதலில் குத்துகிறார். பிறகு இடதுகாதில் குத்துகிறார். இது ஆண் குழந்தைக்குக் காது குத்தும் முறை. பெண் குழந்தையெனில் முதலில் இடது காதில் குத்துவார்கள். மெத்தென்ற நூலை அதில் நுழைத்து (ஆப்புப் போல) பொருத்துவார்கள். சுட்ட எண்ணெயைத் தடவுவர். புண் ஆறும் வரையில் இப்படியே ஆற்றி வரவேண்டும். புண்ஆறிய பிறகு நகை போடு வார்கள். இன்றும் இச்சடங்கு யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக மரபில் உண்டு.

vi. முடியிறக்கல்

ஐந்து தினங்களுக்கு ஒரு தடவை கூந்தல், தாடி, மீசை, நகம், ரோகம் இவை களை வெட்டிக் கொள்ளவேண்டும். மயிர், நகம் முதலியவைகளைத் தாமே கையினால் திருத்திக் கொள்ளக்கூடாது. நகங்களைப் பற்களாற் கடிக்கக் கூடாது. மயிர், நகம் இவைகளைத் திருத்திக் கொண்டவுடனேயே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். கூந்தல் முதலியவைகளைத் திருத்திக் கொள்வது உடம்புக்கு வலு, ஆண்மை, ஆயுள், சுத்தம், அழகு இவைகளை வளர்க்கிறது.

மூக்கலிலுள்ள மயிரைப் பிடுங்கும் மனிதனுக்குப் பார்வைக் குறைவு விரைவில் உண்டாகிறது. (ஷவரம் செய்து கொள்ளும் போது மூக்கின் மயிரை வெட்டிக் கொள்ளவும்).²²

கஷாய நிறமுள்ள வஸ்திரமானது புத்தியை வளர்க்கிறது 'குளிர்மை யானது' பித்தத்தைப் போக்குகிறது. இதைக் கோடை நாட்களில் அணிய வேண்டும். மிகவும் இலேசாக இருக்கும் கஷாய வஸ்திரமானது மிகவுஞ் சிறந்தது.

தமிழ், ஆயுர்வேத வைத்தியம் உணவு விதிகளையும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. ஈரமுள்ள கால்களுடையவனாய்ப் போசனம் செய்யவேண்டும். ஈரமுடைய கால்களுடையவனாய்த் தூங்கக் கூடாது. ஈரமுள்ள கால்களுடன் போசனம் செய்து வருபவன் நீண்ட ஆயுளை அடைகிறான். அன்புடனும், அமைதியாகவும் உட்கொள்ளப்பட்ட ஆகாரம் தான் உடம்பிற்கு வலு, வளர்ச்சி, சுறுசுறுப்பு முதலியவற்றை அளிக்கிறது. கோபத்துடனும், துன்பத்துடனும் அவசர அவசரமாகவும் உட்கொள்ளப்பட்ட உணவானது உடம்பில் ஓட்டுவதில்லை. பசித்துத்தான் சாப்பிட வேண்டுமென்பது முறையென்றாலும் வெகுநேரம் பட்டினிகிடந்து சாப்பிடுவது அஜீர்ணத்தை உண்டாக்கும்.

முதலில் இனிப்புச் சுவையுள்ள உணவுப் பொருட்களையும், நடுவில் புளிப்பு, உப்புச் சுவையுள்ள பொருட்களையும் இறுதியில் மற்றக்கலப்பு, கசப்புச் சுவையுள்ள பொருட்களையும் உண்ணுதல் முறை.

கொதித்துச் சூடாக இருக்கும் நீர் இலேசானது, பசியைத் தூண்டுகிறது. உட்கொண்ட உணவை ஜீரணம் செய்யவல்லது. தொண்டைக்கு நலம் செய்யும், மூத்திரப்பையைச் சுத்தஞ் செய்யும். மூத்திரத்தைத் தாராளமாக வெளியேற்றும். விக்கல், வயிற்றுப் பொருமல் வாதரோகங்கள், உடம்பில் வலி, பிடிப்பு முதலியவை, கபரோகங்கள் (உடம்பில் வீக்கம், குளிர்ச்சி, அரிப்பு, சோம்பல் முதலியவை) ஏழு நாட்களுக்கு உட்பட்ட ஜ்வரம் (காய்ச்சல்) இருமல், அஜீர்ணம், ஜலதோஷம், மூச்சுத் திணறல் (Asthma), பக்கவலி இவற்றிற்கு உபயோகிக்கச் சிறந்தது, வாந்தியோ அல்லது பேதியோ அடைந்தவர்களுக்கும் உபயோகத்திற்குச் சிறந்தது.

உணவு உண்டபின்னர் பற்களின் இடுக்குகளைச் சுத்தம் செய்த பிறகு வாயை ஜலத்துடன் நன்றாகக் கழுவிக்கொப்பளித்துத் துப்பிவிட வேண்டும்.²³

கால்களைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்துகொள்வது கால்களின் அசுத்தத்தையும் நோய்களையும் போக்குகிறது. ஓய்ச்சலை நீக்குகிறது. கண்களுக்குத் தெளிவைக் கொடுக்கிறது. ஆண்மையை வளர்க்கிறது, சுத்தத்தைத் தருகிறது, கிரஹ தோஷத்தைத் தடுக்கிறது. கால்களிலிருந்து கிளம்பும் இரண்டு விரைகள் பல கிளைகளாகக் கண்களைச் சேரு

கின்றன. ஆகவே இவ்வழியாகத் கால்களுக்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் நன்மையைக் கண்கள் அடைகின்றன. பசியை அடக்குவதால் உடம்புத் தளர்ச்சி, ஆகாரத்தில் ருசியின்மை உடல் வாட்டம், இளைப்பு, உடம்புபுலி, தலைச் சுற்றல் என்பன உண்டாகின்றன. 'பசி நேரத்தை மீறிச் சாப்பிடும் மனிதனுக்கு வாயுவானது பசித்தீயை அணைந்து விடுவதால் உட்கொள்ளப்பட்ட ஆகாரமானது மிகவும் சிரமப்பட்டு ஜீர்ணமாகிறது. ஆகையால் இம்மனிதன் அடுத்த நேரத்தின் உணவை விரும்புவதில்லை.'²⁴

தாகம் கொண்டவன் சாப்பிடுவதாலும் பசித்தவன் தண்ணீரைக் குடிப்பதாலும் உண்டாகும் தீங்குகள் மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன:

தாகம் கொண்டவன் உடனே சாப்பிடுவது கூடாது. பசித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பதும் கூடாது. தாகம் கொண்டவன் சாப்பிடுவதால் குல்ம நோய் (வயிற்றில் உண்டாகும் ஒருவிதக் கட்டி) (Abdominal Tumour) உண்டாகிறது. பசித்தவன் தண்ணீரைக் குடிப்பதால் ஜலோதர வியாதி (வயிற்றில் நீர்க் கோவை) (Ascites) உண்டாகிறது.²⁵

ஆயுள்வேத, தமிழ்ச் சித்த வைத்தியமுறைகளிலே உணவுப் பழக்க வழக்கங்களின் விதிமுறைகளை அறிந்து ஒழுகுவது பெரிதும் நன்மையும் பயனுத் தருவதாகும். மிகவும் கெட்டியான உணவானது மல மூத்திரங்களைத் தடுக்கிறது. திருப்தியை உண்டு பண்ணுவதில்லை. விரைவில் ஜீர்ணமாகுவது மில்லை. மிகவும் திரவமான உணவானது ஜலதோஷம், நீரிழிவு, இருமல், கண்ணோய் இவைகளை உண்டாக்குகிறது. பசித்தீயையும் அணைத்து விடுகிறது. மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் உணவானது பசித்தீயை அணைத்து விடுகிறது. உடம்புக்கு ஏற்காத உணவானது உடம்பில் வளர்ச்சியை உண்டாக்குவதில்லை. உப்பு அதிகமாக உள்ள உணவானது கண்களுக்குக் கெடுதலைச் செய்யும்.

இயற்கை மருந்துகளே பெரிதும் நிவாரண மூலிகைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைப் பரராசசேகரம் விவரிக்கிறது. மாதுளை, உள்ளிப் பூண்டு, தேங்காய், திராட்சை, வில்வம், கடுக்காய் என்பன ஒரு சிலவாகும்.

பரராசசேகரம், செகராசசேகரம் போன்ற நூல்களின் மருத்துவ நடைமுறைகளிலே இன்னும் தமிழ் மக்களது உணவுப் பாரம்பரியத்திலே பிரதான உணவாகப் பயன்படுவது உளுந்து. இது ஆசியப் பாரம்பரியத்திற் குறிப்பாக இந்தியப் பண்பாட்டிலும் உண்டு.

உளுந்து ஆண்மையை வளர்க்கிறது. வாயுவைப் போக்குவதில் சிறந்தது. எண்ணெய்ப் பசையுள்ளது. வெப்பத்தை உண்டாக்குகிறது. இனிப்புச் சுவையுள்ளது. மலத்தை அதிகப்படுத்துகிறது. விந்துவை உடனே வளர்க்கிறது.

மலம், மூத்திரம் இவற்றை வெளியேற்றுகிறது. முலைப்பாலை வளர்க்கிறது. கொழுப்பு, பித்தம், கபம் இவற்றை விருத்தி செய்கிறது. மூலம், அர்த்திதம் (முகத்தில் உணர்ச்சியின்றி வாய் கோணலாகிவிடும் நோய்) (Facial Paralysis), சுவாஸம் (Asthma), உணவு ஜீர்ணமாகும் போது உண்டாகும் வயிற்றுவலி இவற்றைப் போக்குகிறது.

பாலுணவு பற்றிய நம்பிக்கைகளும் பசுவின் திரவியங்களைப் பேணிக் கொள்வதும் பரராசசேகர மருத்துவ முறைமையின் அடிப்படைகளாயுள்ளன.

vii. எதிர்முரணான குணாம்சங்கள்

பாலுடன் உப்பைக் கூட்டி உட்கொள்ளக் கூடாது. வாழைப்பழத்தை மோர், தயிர், பனம் பழம் இவற்றுடன் சாப்பிடக் கூடாது. வெண்ணெயுடன் காய்கறிகளைச் சாப்பிடக் கூடாது. முள்ளங்கியைத் தேனுடன் கூட்டிச் சாப்பிடக் கூடாது. முள்ளங்கி வெல்லம் இவை சேர்த்து உட்கொள்ளத்தகாதவையாகும். முள்ளங்கியுடன் உளுத்தம் பருப்புச் சமையலைச் சாப்பிடக்கூடாது. மணத்தக்காளியைத் திப்பிலி மிளகு, தேன், வெல்லம் இவற்றுடன் உட்கொள்ளக் கூடாது. மீன்களுடன் வெல்லம், சக்கரை முதலிய கரும்பு சம்பந்தமான பொருட்களை உட்கொள்ளக் கூடாது, தயிருடன் மான், கோழி இவற்றின் மாமிசத்தைக் கூட்டி உண்ணக்கூடாது.

யாழ்ப்பாணத்து இலட்சணங்களுள் ஒன்று தாம்பூலமெனப்படும் வெற்றிலை உண்ணலாகும். மங்களகரமானதொரு பொருள் மட்டுமன்றி இன்பகரமான நிகழ்வுக்கும், மரணம் போன்ற துன்பகரமான இடங்களிலும் பயன்படுவது இவ்வெற்றிலையாகும்.

வெற்றிலை கருமையானது வெப்பத்தையுண்டாக்கும். கார்ப்பு, துவர்ப்புச் சுவைகளுடையது. பித்தத்தை அகற்றுவது. அதிக நறுமணமுடையது. வாயைத் தெளிவுபடுத்தும். கசப்புச்சுவையுடையது. வாயு, இவற்றைப் போக்கும். மலச்சிக்கலை நீக்கும். ஜீர்ணமான பின்பும் கார்ப்புச் சுவையுள்ளது. பசித் தீயைத் தூண்டுகிறது. வாயில் அரிப்பு, அசுத்தம், துர்நாற்றம் முதலியவைகளைப் போக்குகிறது. கறுப்பு வெற்றிலையை விட வெள்ளை வெற்றிலை சிறந்தது.

தமிழ் மருத்துவமுறைமை நிலவு, கட்டில் ஆகியவற்றினைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் குணங்குறிகளையும் உரைக்கிறது. நிலாக்குளிர்மையானது, சிற்றின்பத்தினை வளர்க்கும், தண்ணீர்த் தாகம், பித்தம், எரிச்சல், குழப்பம், மூர்ச்சை, மயக்கம் இவற்றைப் போக்கும். மனம், கண்கள் இவைகளுக்குத் தெளிவைக் கொடுக்கும்.

கட்டில் மூன்று தோஷங்களையும் குறைக்கும். தரையிலே படுப்பது வலுவை உண்டாக்கும் ஆண்மையை வளர்க்கும். மரத்தின் பலகை வாயுவை உண்டுபண்ணும். மலர்கள் மருத்துவக் குணமிக்கன, பூக்கொண்டு வழிபாடியற்றும் பாரம்பரியமும், பூக்களைக் கொண்டு நோய்களைக் குணமாக்கும் தமிழ் மருத்துவ முறைமைப் பாரம்பரியமும் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் போன்ற வைத்திய முறைகளிலே காணப்படுகின்றன. நீண்ட பெருமைமிக்க இம்மரபு மிகவும் ஆழமாகவே ஆராயத்தக்கது. நன்மையும், மணமும், தோஷமும், அழகும் தரும் குணமிக்க மலர்கள் தமிழர் வாழ்விலே இன்றும் பயன்பாட்டிலுள்ளமையை மனங்கொள்வதவசியம். வழிபாட்டோடும் மலர்கள் தொடர்புடையதாகப் பேசப்படுவதுடன் சிவனுக்குச் சாத்துவதற் குதவாத பூவாகவே தாழம்பூ இன்றும் விளங்குகிறது. புராணச் செய்திகளுடனும் தொடர்புபட்ட தாழம்பூவினது இயல்பு குறித்துப் பாடப்படும் பாடல் ஒன்று சான்றாக நோக்கத்தக்கது.

திருவடிகண்டேனென்று திசைமுகன் பொய்யுரைப்ப
விருமடிகரியா நிற்ப விருவர்க்குச் சாபமெய்த
வருமடியவர்கள் கைதைமலர் சிவன் முடியிற்சாத்தார்
பெருமிடிவறினும் பொய்ச் சொற் பிதற்றிடார் பெரியோராவார்.²⁶
(கைதைமலர் - தாழம்பூ)

‘பத்திரபுஷ்பம்’ என்று பூக்களைக் கூறுவர் சிவாச்சாரியார்கள். விநாயகர், முருகன், சிவன், விஷ்ணு எனும் கடவுளர்க்குரிய பூக்கள் விதிமுறையிலே வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பூக்கள் பாவங்களைப் போக்கவல்லன. வாக்குத் தோஷத்தை நீரோற்பலமலர் நீக்கும் என்பது, ‘வளர் நீரோற்பல நீக்கும் வாக்குத் தோஷம்’ என்று வருவதனைக் காணலாம்.

பரராசசேகரமும், செகராசசேகரமும் குறிப்பிடும் முறைமைகளிலே மலர் அர்ச்சனைகள் தெய்வவழிபாட்டு வேண்டுதல்கள் பிணிகளை எளிதிலே மாற்றும் என்பது அறியப்படுகிறது. இன்றும் தமிழ் மருத்துவத்தில் ‘தெய்வ சங்கற்பம்’ முதற்படியென்பது ஆழமாக மனதில் கொள்ளப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். மலரின் வகைகள் பின்னிணைப்பாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரையிலே இடம்பெறுகிறது.

viii. ரிஷிகாளான்

இன்று பெருவழக்காகப் பேசப்படும் ஒரு மருந்து ரிஷிகாளான் ஆகும். ரிஷிகாளான் பற்றி உமா பூரிசங்கர் தெரிவித்த கருத்துகள் மேல்வருமாறு:

மூலிகையின் அரசன் ரிஷிகாளான்: உப உணவு. அரசர்கள், முனிவர்கள், யோகிகள், ஞானிகள் பயன்படுத்திச் சுகதேகிகளாக வாழ்ந்தனர். இதன் வகைகள் பல வகைப்படும். உடலுக்கு வேண்டிய பலவகையான சத்துக்களையும் இக்காளான் நல்குகிறது. இருநூறு வகையான காளான்கள் உணவுக்கெனப் பயன்படுகிறது. பல்வேறு நோய்களுக்கும் மருத்துவமாகப் பயன்படுகிறது.

ix. மூலிகைகளும் ஒளடதங்களும்

மூலிகைகளும், ஒளடதங்களும் என்று நோக்கும்போது மரம், செடி, இலை, குழை, பட்டை. வேர், பால் பிஞ்சு, களம்பழம், விதை, பஸ்பம், சூரணம், பொடி எனப் பல்வேறு வகைகளும் நோய் தீர்க்கப் பயன்பட்டுவருகின்றன.

‘பழங்கள்’ பற்றிய மருத்துவக் குணங்களை மேல்வருமாறு கூறுவர்:

பழவகைகள் குளிர்மையானவை, பழங்களில் நிறைய விற்றமின்கள் அதாவது உயிர்ச்சத்துக்கள் இருக்கின்றன. முக்கியமாக விற்றமின் ‘சி’ யும் ‘ஏ’ யும் நிறைய இருக்கின்றன. இவை தடிமன், காய்ச்சல் வருவதைத் தடுக்கும் ஆற்றல் கொண்டவை என்றே மருத்துவ ஆராய்ச்சிகள் கூறுகின்றன. அத்துடன் பழவகைகளில் நிறைய நார்ப் பொருளும் உள்ளது. இது மலச்சிக்கல் ஏற்படாது தடுத்துக் குழந்தைக்குச் சலபமாக மலம் வெளியேறுவதை உறுதிப் படுத்துத்.²⁷

‘அசுவகந்தா’ என்னும் ‘பனியாராகு’ அல்லது அமுக்கரா வேர்கள் (Aswagandha withania somnifera) மன உளைச்சலை விரட்டும் ஓங்கார ஒளடதங்களாகும் ‘வல்லாரை. (Central Asia) என்னும் செடியின் அனைத்துப் பகுதிகளும் இலைகள், தளிர்கள், வேர்கள் அனைத்துமே மனஉளைச்சலைப் போக்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. சர்ப்ப வேர் (Ranwoslia serpentina) என்னும் சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பொருள் மன உளைச்சளைப் போக்குகின்றது என்று மருத்துவ உலகு உறுதியாக நம்புகிறது.²⁸

எப்பொருள் நோயைக் கண்டறியவோ தடுக்கவோ அல்லது குணப்படுத்தவோ பயன்படுகிறதோ அப்பொருளை ‘மருந்து’²⁹ எனப்படும். மருந்துகள் தாவரங்களிடமிருந்தும் விலங்குகளிடமிருந்து இயற்கையாகவும் செயற்கை முறைகளிலும் கிடைக்கின்றன. மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே நோய்கள் தோன்றியிருக்கும். அந்நோய்களைக் குணப்படுத்திடச் சிந்தனை பெற்ற மனிதன் மருந்தினைத் தேடியிருப்பான். அத்தேடலின் முதற்படியே மூலிகைகள். அவற்றிலிருந்தே பிறமருந்துகள் தோன்றலாயின. பன்னெடுங் காலமாக மருந்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை இலக்கியங்கள்

வாயிலாகவும், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் வாயிலாகவும், பரம்பரை மருத்துவக் குறிப்புகள் மூலமாகவும் அறிய முடிகிறது. அத்தகைய பழம் பாடல்களில் கூறியுள்ளபடியே மருந்துகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சிறந்த மருந்தாகவும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன.

கி.மு 460 ஆம் ஆண்டளவிலிருந்துதான் ஆங்கில மருந்து - மருத்துவ முறை நடைமுறைக்கு வந்தது. மருந்தியலின் தந்தையாகக் கருதப்படும் ஹிப்போகிரிடஸ் என்பவர் தான் ஆங்கில மருந்துகளை முதலில் பயன்படுத்தத் தொடங்கியவராவார். இன்றைக்கு உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆங்கில மருந்துகள் கிரேக்க நாட்டில் தோன்றிப் பல நிலைகளில் வளர்ச்சி பெற்று 18 மற்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலேயரால் உலகெங்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் வருகையினால் இந்தியாவில் உள்நாட்டு மருத்துவ முறைகள் சிறிது சிறிதாகச் செல்வாக்கிழக்கவும் மேல்நாட்டு மருத்துவ முறைகள் வளரவும் காரணமாயிற்று. பொதுவாக நவீன மருந்துகள் இரு வகைப்படும் கிடைக்கின்றன. ஒரு வகை இயற்கையில் கிடைக்கின்ற தாவரம், தாது போன்றவற்றிலிருந்தும் விலங்குகளிலிருந்தும் பெறப்படுகின்றன. பிறிதொரு வகை செயற்கை முறை மருந்துகளாகும். இயற்கை வகையில் மருந்துகளைப் பெறுவதை விடவும் செயற்கை முறையில் எளிதில் மருந்துகளைத் தயாரிக்கின்றனர்.³⁰

அபின், டொமேட்டின் (Tomatin), கந்தகம், பொன், வைரம், தென்னை, பச்சைப்பயறு, துளசி, அருகம்புல், வசம்பு, மஞ்சள் என்பனவும் இன்று தமிழ் மருந்துகளாகப் பயன்படுகின்றன.

கிரேக்க மருத்துவரும் மருந்தாளருமான காலன் என்பவர் அபின் மருந்தை வலி நிவாரணியாகப் பயன்படுத்தினர்.

சுடுகாடு மற்றும் ஊரின் ஒதுக்குப்புறங்களில் நிறைந்து வளர்ந்திருக்கும் நித்திய கல்யாணிச் செடியிலிருந்து புற்றுநோயைக் குணப்படுத்தவல்ல டொமேட்டின் (Tomatin) தயாரிக்கப்படுகிறது.

கந்தகம் தூளாகப் பயன்படும். நீரிலே கரைத்துக் கட்டிகளை, சொறி, சிரங்கு, கிரந்திப்புண், தொழுநோய், குழி விழுப்புண்கள், வட்டமிட்டு வருகின்ற செம்பட்டை, கரும்படை முதலியவற்றுக்குப் பூசி நோயைக் குணப்படுத்தலாம்.

அடற்றா வரவிடங்க நங்க வொளி மல்கல்
கடத்தா முத்தோட கபங்காச முடற்றாபஞ்
சேகையிருள் தாது நடட்டந் திட்டிநோயீளையிலை
யீகை யிருந்தாலேகு மென்.

(சுகை - பொன்)

தேவ, பிரம்ம, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர, சஸ்கர எனப்படும் அறுவகை வைரங்களிலும் மகாரசங்களியிருப்பதால் பலவகைப்பட்ட நோய்களையும் வைரம் குணப்படுத்துவதுடன் உடல் அழகுபெறும். வடசொற்களாலான மருந்துகளின் தமிழ்ப் பெயர்களையும் ஆராய்வாம்.

x. வடசொல் மூலிகைகள்

'அபமார்க' எனும் தாவர வகையைத் தமிழில் 'நாயுருவி' என வழங்குவர். இதில் செந்நாயுருவி என்றொரு வகையுமுள்ளது. இதனைப் 'படருருக்கி' என்று கூறுவர். இது துவர்ப்பி. சிறுநீர்ப் பெருக்குதல் உடலைத் தேற்றுதல் முறைவெப்பகற்றுதல் ஆகியவை இதன் குணங்களாகும். செந்நாயுருவி யினால் வீக்கம், பாண்டு, காமாளை ஆகியவை நீங்கும். மாதர்களின் ருது காலத்தில் வழக்கப்படி உதிரப் போக்கை உண்டாக்கும். செந்நாயுருவி இலைச்சாறு அதிகளவில் கருப்பத்தைக் கரைக்கும். நாயுருவி வேர்ச் சூரணத்துள் சிறிது மிளகுப் பொடியும் தேனும் சேர்த்துக் கொடுக்க இருமல் நீங்கும்.

'அர்க்க' என்பது தமிழில் 'எருக்கு' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'அருக்கண்' என்பது இதன் வேறு பெயராகும். 'எருக்கு' செடிவகையைச் சேர்ந்தது. வெண்மை நிறமுள்ள பூவையுடைய 'எருக்கை' 'வெள்ளெருக்கு' என்று கூறுவர்.

புழுக்களைக் கொல்லுதல் உடலைத் தேற்றுதல், மலமிளக்குதல், வெப்ப முண்டாக்குதல் ஆகியவை எருக்கிலையின் செய்கைகளாகும். 'அரக்வாத' தமிழில் 'கொன்றை' எனப்படும். சரக் கொன்றை, சிறுகொன்றை, செங் கொன்றை, கருங் கொன்றை, நரிக்கொன்றை, மந்தள கொன்றை முட் கொன்றை, மங்கொன்றை, செம்மயிர்கொன்றை, பொன்மயிர்க் கொன்றை எனவும் அழைக்கப்படும்.

கரவில- அலரி: கர்ஜூர - பேரீஞ்சு: காகமசி - மணத்தக்காளி: கார வெல்லிகாய்பாகல் இலை புழுக் கொல்லி: பாற்பெருக்கி. பழம் உடலை உரமாக்கும், பசியைத் தூண்டும்: வெப்பமுண்டாக்கும்: பித்தத்தைச் சமன் படுத்தும்: மலமிளக்கும்.

குக்குறு - தமிழிலே குங்குலியம் என்று பெயர். குங்குலியம் என்பது ஒருவகை மரத்தின் பிசின். 'கருமருது' என்றும் பெயர். குடுசிக்கு, சீந்தில் எனவும்படும், குமுத(ம்) - அல்லி.

'குரந்தக' என்பது மருதோன்றி. மருதோன்றி வித்தை நெருப்பிலிட்டுப் புகைத்தால் பில்லி சூனியம், பேய் பூதங்களின் செய்கைகள் கெடும். (குஸ்தும்புரு-கொத்தமல்லி) 'கூஷ்மாண்ட' என்பது தமிழிலே கலியாணப் பூசினிக்காய். 'கூஷ்மாண்ட' வேலகியம் என்பது மருந்து. சுரசா-துளசி. இது

அரி, இராம துளசி, கிருஷ்ண துளசி, குல்லை, திருந்துளாய், துழாய், துளவு, வனம், விருந்தம் என்றும் அழைக்கப்படும்.

சுனதி - சுக்கு; வேர்க்கொம்பு. விட மூடிய அமிர்தம் எனவும் படும். சுக்கைவாயில் போட்டு மென்றால் பல்வலி குணமாகும்.

தலா - தாலம் - பனை என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். ஏடகம். கரும்புறம் காமம், திரு விராகண், தாளி என்பன இதன் மறுபெயர்களாகும். ஓலை, மட்டை, பூ, வேர் என்பன மருந்துகளுக்குப் பயன்படுகின்றன. துவர்ப்பும் இனிப்பும் இலை, பட்டை வேர் ஆகியவற்றின் சுவையாகும். நுங்கு சிறுநீர்ப் பெருக்கம், உள்ளழலாற்றும், உடலை உரமாக்கும். தாபம் முதலிய குரூர ரோகங்களைச் சாந்தப்படுத்தும்.

பனங் குருத்தினால் இரத்த மூலமும், அதிசாரமும் உண்டாகும், வாத, குன்மம், மூத்திரச் சிக்கல், தந்த ரோகம், புராண சுரம் ஆகிய நோய்களைப் போக்கும் குணம் பனம் பூவுக்குண்டு.

முதிர்வதற்கு முன்னதாகவே பனங்காயை வெட்டி உள்ளிருக்கும் நுங்கையும் நீரையும் சாப்பிட்டால் தாக சாந்தியாகும்; குளிர்ச்சியுண்டாகும்.

தண்டுவியசு - திப்பிலி. மிளகை விட இதற்கு வீரியம் அதிகம். அரிசித் திப்பிலி, யானைத்திப்பிலி என இரு வகையுண்டு. பச்சையாக இருக்கும் போது சுவை இனிப்பு; உலர்ந்த பின் இதன் சுவை கார்ப்பு. பச்சைத் திப்பிலி கபத்தையும் சீதத்தையும் உண்டாக்கும். பித்தத்தைப் போக்கும்.

'தாலிச' என்பது 'தாளிசபத்திரி' என்றழைக்கப்படும்.

'துளசி' 'சுரசா' எனவும்படும். இது கருந்துளசி, செந்துளசி, நாய்த்துளசி நிலத்துளசி, கரித்துளசி, முத்துளசி எனப் பலவகைப்படும்.

அறுகம்புல்லை இடித்துப் பிழிந்து சாற்றைக் கண்ணிற் பிழிய கண்ணோயும் கண்புகைச்சலும் நீங்கும். அதைமூக்கிலிட்டால் இரத்தபீசம் நீங்கும். அறுகம்புல்லின் சாற்றை வெள்ளிக்கிழமைகளில் குடித்து வந்தால் பெருச் சாளிவிடம் நீங்கும்.

படலா- பாதிரி. இதன் பூவுக்கு 'மதன காமேஸ்வரப்பூ' என்று பெயர். 'மூலக' என்பது முள்ளங்கி. இலை, கிழங்கு, விதை என்பன மூத்திர ரோகங்களுக்கு மருந்தாகின்றன. வசா - வசம்பு; வார்டாக - கத்தரிக்காய் - வழுதலை - வழுதுணை. ஹரிடகி-ஹிரிதகி-கடுக்காய். கடுக்காய்க்கு 55 மறுபெயர்களுள் கடுக்காய்ப் பிஞ்சை உலர்த்திட, பின் முட்டை வடிவ மாயிருப்பினும் இருபக்கத்திலும் பெரும்பாலும் சப்பையாகவும் சுருங்கியும் இருக்கும். இதன் கொட்டை விடமுடையதென்று ஆயுள் வேதியர் நீக்கி விடுவர்.

பரராசசேகர வைத்திய பாரம்பரியம் யாழ்பாணச் சித்தமருத்துவ முறைமை என்பன இன்றும் கடுக்காய் மருந்துவப் பாவனையைக் கொண்டுள்ளன. 'தாயினுங் கடுக்காய் சிறந்தது' என்னும் பழமொழியொன்றும் உள்ளது.

கடுக்காயின் நுண்ணிய பொடியையோ கடுக்காய்க் கஷாயத்தையோ மூலத்தின்மீது தூவினாலோ அல்லது கழுவினாலோ இரத்தம் நிற்கும். தினமும் காலைதோறும் ஓராண்டு வரை கடுக்காய் சாப்பிட்டு வந்தால் நரைதிரை மாறும். பச்சைக்கடுக்காய் பாலில் அரைத்துச் சாப்பிட்டால் இருமல், ஈளை, சீதக்கடி; புகையிருமல் ஆகியவை நீங்கும்.

xi. மஞ்சளின் மகிமை

தமிழர் கலாசாரத்தோடும், பண்பாட்டோடும், மதவழிபாட்டோடும், தெய்விகத்துடனும் தொடர்புடையது மஞ்சள். 'ஹிரிட்ரா' என்பது மஞ்சள். கைப்பும் கார்ப்பும் மஞ்சளின் சுவைகளாகும்.

மஞ்சள் உடலுக்கு வனப்புத் தரும். உடலிற் பூசினால் புலால் நாற்றத்தை நீக்கும். புருட வசியமும், பசியும் உண்டாக்கும். வாந்தி, வாத, பித்த, கபதோஷம், தலைவலி, நீரேற்றம், பிரமேகம், பீநிசம், ஐவகைவலி, வீக்கம், வண்டுகடிவிடம், பெருவிரணம் ஆகியவற்றைப் போக்கும் குணம் மஞ்சளுக்கு உண்டு.

'புக்கைகட்டுதல்' எனும் வைத்திய சிகிச்சை முறை இன்றும் தமிழ் மருத்துவத்திலுண்டு. புக்கை கட்டுவதற்கென மஞ்சள் புக்கைக்குச் சேர்க்கப்படும். உடலில் எப்பாகத்திலுள்ள நோவுகளையும் புக்கை கட்டுவதனால் மாற்ற முடியும்.

மஞ்சளைச் சுட்டு முகர்ந்தால் நீரேற்றம் நீங்கும். வேப்பிலையுடன் மஞ்சளைச் சேர்த்தரைத்து அம்மைக் கொப்புளத்தின் மீது பூசினால், அவை பழுத்து உடைவதுடன் வெகு எளிதில் ஆறிப்போகும். மஞ்சள்நீரை அருந்தினால் காமாளை குணமாகும்.

ஹிங்கு-பெருங்காயம். இது ஒருவகைச் செடியின் பால் அல்லது பிசின். இது மஞ்சள் நிறமுடையது. அதிக வாசனையுடையது. கரகரப்புடன் மிகவும் கசப்புடையது. மலமிளகுக்குதல், புழுக் கொல்லுதல், சிறுநீரை பெருக்குதல், காமக்கிளர்ச்சியையுண்டாக்கும், ருதுவுண்டாக்குதல் ஆகியன இதன் செய்கைகளாகும். இருதய ஓட்டத்துக்குக் கிளர்ச்சியையுண்டு பண்ணிக் காமக் கிளர்ச்சியையுண்டாக்கும். பெருங்காயத்தை இரண்டரை முதல் பத்து குன்றியளவு தான் உபயோகிக்க வேண்டும்.

பிரசவத்தின் பின் அழுக்கை வெளிப்படுத்தப் பெருகாயத்தைப் பொரித்து வெள்ளைப் பூண்டு, பனை வெல்லத்துடன் சேர்த்துக் காலை தோறும் கொடுக்க

கலாம். கோழிமுட்டை மஞ்சட்கருவுடன் பெருங்காயத்தைச் சேர்த்துக் கொடுத்தால் வரட்டிருமல் பக்கவலி நீங்கும்.

ஆயுர்வேத, தமிழ் மருத்துவ சாத்திரத்தில் சிகிச்சை இரண்டு வகைப்படும். அவை காய சிகிச்சை என்றும் சல்லிய சிகிச்சை என்றுங் கூறப்படுகின்றன. ஆயுர் வேதமும் சித்த (தமிழ்) மருத்துவமும் கலைப்புற்ற நிலையிலே நூல்கள் கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளன.

xii. நோயற்ற வாழ்வுக்கு

காலை இஞ்சி கடும் பகல் சுக்கு
மாலை கடுக்காய் மண்டலம் தின்போர்
கோலையூன்றிக் குறுக நடப்பினும்
காலை வீசிக் கடுக நடப்பரே.

எனவும்,

காலையிலே நாம் நடந்தால் காலுக்குப்பலமாம் மாலையிலே நாம் நடந்தால் மனதுக்கு நலமாம்.

என வருவனவுங் காண்க.

xiii. மருத்துவர்களின் வாயில் நின்று நிலவும் பாடல்கள்

வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன
இங்கார் சுமந்திருப்பாரச் சரக்கை - மங்காத
சீரகத்தைத் தந்திரேல் தேடேன் பெருங்காயம்
ஏரகத்துச் செட்டியாரே¹

என்பது பழம்பாடம். இப்பாடலின் பொருள் வருமாறு:

அஜீரணத்தைப் போக்க வெங்காயம், பெருங்காயம் முதலியவைகளைக் குழம்பு தயாரிப்பதற்காக வாங்கி வந்ததில் வெங்காயமானது சுக்கைப் போன்று உலர்ந்து போய் விட்டபடியினால் மற்றைய பொருள்களால் எந்தவிதமான பிரயோசனமும் இல்லை. ஆகவே இவைகளால் கிடைக்கப் பெறும் பயனைச் சீரகம் மூலம் பெறலாம். சீரகமும் கெட்டும் போகாத பொருளாகவே இருக்கிறது. அதைப் போன்றே வினையினால் உருவான உடலானது (வெங்காயம்) தளர்ச்சியடைந்து சுக்கைப்போல இறுதிக் காலத்தில் வாடிவதங்கிப் போனால் உயிர் தரிப்பதற்காக அயச் செந்தூரம் (வெந்தயம்) சாப்பிடுவதனால் வினையின் பயனை மாற்றமுடியாது. மீண்டும் மறுபிறவி எடுக்க வேண்டியே வரும். 'வினைப் போகமே ஒரு தேகம் கண்டாய்' எனப் பட்டினத்தாரும் பாடியுள்ளார். வினையினால் அவதிப்படும் இப்பெரிய உடல் (பெருங்காயம்) வேண்டியதில்லை. வினையைப் போக்குவதற்கேற்ற

ஒரே பொருள் ஏரகத்துச் செட்டியாராக விளங்கும் முருகப்பெருமானின் திருவடிக் கமலங்களோயாகும். அவையே நமக்கு வீடுபெறு (சீர் அகம்) அருளவல்லவை. இக்கருத்தையே பட்டினத்தாரும், 'அறமார் புகழ்த்தில்லை அம்பலவாணர் அடிக்கமலம் மறவாதிரு மனமே அதுகாண் நல் மருந்துனக்கே' என்று வலியுறுத்துகிறார்.

2. மொழிநடை: மருத்துவ நூல்களெழுந்த சமகாலத்துச் கீதேச இலக்கியங்களின் சொல்வளம், இலக்கியநடை, இலக்கிய நயம்

i. விஜயநகர நாயக்கர் காலத்து இலக்கியப் பின்னணி

விஜயநகர நாயக்க மன்னர்கால இலக்கிய வரலாற்றுப் பண்புகள் பல ஆரியச் சக்கர வர்த்திகள் காலத்திலும் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளமை நோக்கப்பட வேண்டியதாயுள்ளது. வித்துவப்புலமையும், தத்துவச் சிறப்பும், புலமை நலனும், சமத்காரமும், சொல்லலங்காரங்களும் அணிநலன்களும் இலக்கியங்களிலே ஒத்த பண்பினவாக அமைந்தன. தமிழக இலக்கியங்களிலும் ஈழத்திலக்கியங்களிலும் இப்பண்புகள் தலையெடுத்தன் ஆழக்காலானறியுள்ளன.

ii. கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு

இலக்கிய வரலாற்றிலே இப்பதினான்காம் நூற்றாண்டுக் காலத்து நிலைமையை T.V சதாசிவபண்டாரத்தார் மேல்வருமாறு சுட்டுவர்:

பாண்டியப் பேரரசு அழிந்தது. அந்நாட்களில் முகமதியர் புரிந்த போரின் பயனாக மைசூர் நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்த அரசாங்கமும் ஒழிந்தது. (பாண்டியர் வரலாறு, ப. 155) அதன் பின்னர் விஜயநகர அரசாங்கம் தோன்றிற்று. கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விஜயநகர வேந்தன் தமிழ் நாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்து தொண்டை மண்டலத்துப் படைவீட்டு இராச்சியத்தை ஆட்சி புரிந்த சம்புவராயர்களையும் பாண்டி நாட்டை அரசாண்ட முகமதியர்களையும் போரில் வென்று தமிழ்நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான்.³²

மறைமலையடிகள், சோமசுந்தர நாயக்கர் வரலாறு குறித்து மேல்வருமாறு கூறுவர்:

வணிக வாழ்க்கையிற் சிறந்திருந்தமை பற்றி இவர் 'நாய்கர்' என வழங்கப்பட்ட வழக்கை ஆராயுங்கால் இச்சொற் சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் நகர இடைச்சொல்லினின்று உண்டானமை புலனா

கின்றது. 'நாய்கர்' என்னுஞ் சொல்லிலும் நாயன், நாயனார், நாய்ச்சி, நாய்ச்சியார் முதலான சொற்களிலும் 'ந' கரம் முதல் நீண்டு நின்று சிறப்புப்பொருள் தலைமைப் பொருள்களைத் தரா நிற்கின்றது. எனவே நாயக்கர் எனப் பெயரிய பண்டைத்தமிழ் வகுப்பினர் அஞ்ஞான்று சிறந்த ஒரு குலத்தவராகப் பாராட்டப்பட்டு வந்தமை நன்கு புலனாகா நிற்கும்.³³

'வைதிக சைவசிந்தாந்த சண்டமாருதம்' எனும் பட்டம் பெற்ற சோம சுந்தரநாயகர் கொண்டிருந்த இலக்கியப் பின்னணி குறித்த செய்திகள் மேல் வருமாறுள்ளன. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற்றோன்றிய நூல்களினதும் புலவர்களினதும் பொதுப் பண்புகள் விஜயநகர நாயக்கர் காலத்துப் பண்புகளைக் கொண்டமையும் பான்மையால் இந்திய ஈழத்து நூல்களைப் பற்றிய தகவல்களும், உள்ளடக்க, மொழி, இலக்கிய, செய்யுட் பண்புகளும் மிகவும் பிரதானமாகின்றன.

நாயகரவர்களின் வடமொழிப் பயிற்சி அம்மொழிவல்ல பார்ப்பன ஆசிரியரின் பயிற்சியை ஒப்பதன்று. இவர்களின் பயிற்சி ஒரு வகையில் அவர்களின் வடமொழிப் புலமைக்குத் தாழ்ந்ததென்றும், மற்றொரு வகையில் அதற்கு அஃது எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்தென்றும் அறிஞர்கள் நன்குணர்வர். வடமொழிவல்ல பார்ப்பனப் புலவர்கள். அம்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், சாங்கியம் முதலான தத்துவநூல்கள், புராணங்கள் முதலியவைகளையும் நன்கு நெட்டுருச் செய்து எழுத்தெண்ணிப் பாடம் ஒப்புவிக்க வல்லவர்கள். ஆனாலும் அவ்வந் நூல்களின் மெய்ப்பொருள்களையும் அவை ஒன்றினொன்று மாறுபடும் வழி அவற்றுட் பொருந்துவதிது பொருந்தாதிதுவென்று சிக்கறுத்துணர்த்தும் முறைகளையும் அவர்களிற் பெரும்பாலார் உணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் அவ்வட நூல்களை ஒதுவதெல்லாம் வெற்றாரவாரத்தின் பொருட்டுத் தம்மை ஏனை மக்களினும் மிகுதியாக உயர்த்திக் கொள்ளுதற் பொருட்டுமேயாம். மற்று, நாயகரவர்களே வடமொழி நூல்களை நெட்டுருச் செய்து முழுப் பாடம் ஒப்பு விக்கமாட்டார்களாயினும், நால்வேதங்கள் நூற்றெட்டுப் பநிடதங்கள், காவியம், புராணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்கள். அவைதம் முட்பொருண் முரண் நேர்த்தக்கால் அவற்றுட் பொருந்துவதும் பொருந்தாதும் பிரிந்தினிது விளங்கக்காட்டி அவ்வந் நூற்கருத்தும் மெய்ப்பொருளுந் தெளித்துக்காட்டுந் திறத்தில் தமக்கு நிகரில்லாதவர்கள். இவர்கள் தோன்றி அவ்வடநூல்களின் கருத்துண்மைகளைக் காட்டாதிருந்தால், தமிழ் மக்களேயன்றி வடநூல் வல்லாருங்

கூட அவற்றையறியாதே போயிருப்பர். வடநூற் புலமை மலிந்த பார்ப்பனர் சிலர், சில புராண உபநிடத ஆகமப் பொருள் பற்றி நாயகரவர்களோடு உரையாடி, முடிவில் நாயகரவர்கள் கூறிய கருத்தே மெய்யென உடன்பட்டு வியந்ததை யாம் நேரே கண்டிருக்கிறோம். இன்னும், நாயகரவர்களை முன்பின் அறியாத வேதியர் சிலர் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட்டு, அவர்களோடு வேதோபநிடதப் பொருள் களைப் பற்றி உரையாட நேர்ந்தபோது, நாயகரவர்கள் மேற்கோளாக அவ்வடநூற் செய்யுட்களைச் சொல்லு முறை பிழைபடாது மழையெனப் பொழிந்து அவற்றின் பொருண் மலைவு தீர்ந்து உண்மையை எடுத்து விளம்ப அவற்றைக் கேட்ட அவ்வேதியர்கள் அவர்களைத் தம்மினத்திற் சேர்த்த ஒரு பேராசிரியரெனவே கருதி வணங்கிச் சென்ற நிகழ்ச்சிகளும் பல.

என்பது மறைமலையடிகள் கூற்று.

இக்கூற்றின் பொருத்தப்பாடுகள் பல ஈழத்துப் புலவர் வரலாற்றிலும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்துப் புலவர், புரவலர் தொடர்பிலுங் காண முடிகிறது. ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணி குறித்துச் சி.பத்மநாதன் மேல்வருமாறு எழுதுகிறார். மேற்கோள் வருமாறு:

'யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாண தேசம், யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் எனப் பலவாறு வழங்கி வந்த தமிழ் இராச்சியம் கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே எழுச்சிபெற்று 17 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிலை பெற்றிருந்தது... சிங்கைநகர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகராக இருந்ததென்பதைச் செகராசசேகரமாவை, தக்ஷிணகைலாச புராணம் முதலிய நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. யாழ்ப்பாண மன்னனொருவனுடைய கல்வெட்டொன்று அந்நகரினைப் 'பொங்கொலி நீர்ச் சிங்கைநகர்' என வர்ணிக்கின்றது. யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்பது அந்நகரின் மறுபெயராகும். சிங்கள நூல்களும் ஒல்லாந்தர் கால ஆவணங்களும் தமிழ்நாட்டுச் சாசனங்கள் சிலவும் வட இலங்கையில் நிலவிய இராச்சியத்தின் தலைநகரை யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்றே குறிப்பிடுகின்றன.³⁴

அரசரின் விருதுப்பெயர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள், சிங்கையாரியன், காங்கேயன், கங்கைநாடன், சேதுகாவலன். சிம்மாசனப் பெயர்கள், சின்னங்கள் என்னும் உபதலைப்புகளிலே சி. பத்மநாதன் எழுதியவையும் 'இலங்கையில் இந்துசமயம் - ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் (1250 - 1620)' என்னுங் கட்டுரையிலே இடம்பெறும் 'கல்விமரபுகளும் இலக்கிய வளர்ச்சியும்' என்னும் பகுதியும் விஜயநகர நாயக்கர் கால இலக்கியப் பின்னணியையொத்த நிலையினை விவரிப்பனவாகும். அவை வருமாறு:

iii. கல்விமரபுகளும் இலக்கிய வளர்ச்சியும்

சமஸ்கிருத மொழிப்பயிற்சியுந் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுங் கொண்டிருந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கல்வி வளர்ச்சிக்குங் கவிவாணருக்கும் ஆதரவுகள் புரிந்தனர். அவர்களுள் ஒருவனை 'கற்றவர் திலகன்' என ஸ்ரீ தஷிணகைலாசபுராணம் (சிறப்புப்பாயிரம்) புகழ்ந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் புலவர்களைக் கூட்டித் தமிழ்ச் சங்கமொன்றினை அமைந்திருந்தனர். என்பது மரபுவழிக் கதையாகும். முதலாம் சிங்கையரியனைச் சங்கச் சமூகத் தமிழாளன் எனக் கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற் குரியதாகும். (கைலாயமாலை, மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் பதிப்பு, 1983, கண்ணி, 210) அவர்களின் அரண்மனையிலே வேதத் திருமறைகள், சைவத் திருமுறைகள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், காப்பியங்கள், இலக்கணநூல்கள், மருத்துவ நூல்கள், சோதிட நூல்கள் ஆகியவற்றின் ஏட்டுப் பிரதிகள் சேர்க்கப் பட்டு இருமொழிப் பயிற்சி பெற்ற அறிஞர்களாலே ஆராயப்பட்டன என்று கொள்ள முடிகிறது.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் கவிவாணருக்கும் ஆதரவளித்தனர் என்பதைச் சமகால நூல்கள், தனிபாடல்கள் என்பவற்றின் மூலமாக அறியமுடிகிறது. அவர்களுள் ஒருவன் யானையையும் மூவாயிரத்தெழுநூறு காசுகளையும் பாவலருக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தானென்று செகராசசேகர மாலை குறிப்பிடுகிறது. ('அடற்கரி மூவாயிரத்தோடெழுநூறு பாவலருக் களித்த கோவும்', (செகராசசேகரமாலை, சிறப்புப்பாயிரம்) செந்தமிழ்வளம் பெறுவதற்காக அரசன் பொன், காளாஞ்சி, கெண்டிகை பொற்கலம் முதலிய வற்றைத் தகைமையுள்ளோருக்குக் கொடுப்பது வழக்கம் என்பதை மேல் வருஞ் செகராசசேகரமாலைச் செய்யுள் தெளிவுபடுத்துகிறது:

மன்னர் மன்னு செகராசசேகரன் மணவையாரியவரோதயன்

பன்னு செந்தமிழ் வளம் பெற்றன்குதவு பரிசலங்கவர் சித்தியாம்

பொன்னின் மிஞ்சிய காளாஞ்சி கெண்டிகை பொலங்கலன் பிறவுமாம் சரிச் சின்னமுள்ளதொகை யாவுமிவ் விதி சிறந்த நிற்துரை சேயிழாய்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கற்றவர்களையுங் கவிவாணர்களையும் போற்றிய தால் அவர்களின் புகழ் தமிழகத்திலும் பரவியது. அங்கு பதினான்காம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளிலே சோழர், பாண்டியர் முதலான தமிழ் மன்னர் குலங்கள் அழிவுற்று விஜயநகர நாயகர்களின் ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தது. அந்நிலையிலே தமிழகத்துப் புலவர்களுட் சிலர் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசரின் உதவியை நாடிப் பரிசில் பெற்றார்கள். தமிழ்ப் புலவரொருவர் பரராச சிங்கமென்னும் அரசனிடமிருந்து பொற்பந்தமொன்றினைப் பரிசிலாகப்

பெற்றமையை மேல்வருமாறு பாடியுள்ளார். (இடம் நோக்கி இப்பாடல் மீளவும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.)

பொங்குமிடி யின்பந்தம் போயதே யென் கவிதைக்
கெங்கும் விருது பந்த மேற்றதே - குங்குமந்தோய்
வெற்பந்தமானபுய வீரபரராசசிங்கம்
பொற்பந்த மின்றளித்த போது

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தூண்டுதலினாலும் ஆதரவுடனும் சோதிடம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலே சில நூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டன. சமஸ்கிருத நூல்களைக் கற்று அவற்றின் சராம்சங்களைத் தெளிந்து செகராச சேகரமாலை என்னுஞ் சோதிட நூலும் செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வரோதய சிங்கையாரியனின் ஆட்சியில் எழுதப்பட்டன. செகராசசேகரன் என்னும் பட்டப் பெயரைக் கொண்ட அவ்வரசின் பேராதரவுடன் அவை எழுதப்பட்டதால் முறையே செகராச சேகர மாலை செகராசசேகரம் என்று நூலாசிரியர்களின் நாமங்களினாலேயே பெயரிடப்பட்டன. (செகராச சேகரமாலை, (1942) இ.சி. இரகுநாதையர், கொக்குவில், செகராசசேகரம், (1932), ஞானப்பிரசாச யந்திரசாலை, அச்சவேலி. வடமொழியிலுள்ள சோதிட மதனைத் தமிழிலே நூல் செய்யுமாறு மன்னன் பணித்ததால் அரச குலத்தவனும் மறைநூல் வல்லுனருமாகிய சோமசர்மா செகராசசேகரமாலையைப் பாடினர் என்பது மேல்வருஞ் செய்யுளினாலே தெளிவாகிறது.

“தன் கடவுட் சுருதிகளின் மனமெனுஞ் சோதிடமதனைத் தலத்தின்
மீது மீன் குலவு தென் கலையாற்றருகவென வருள் புரிய விருத்தப்
பாவாற் பொன்குலவு செகராசசேகரமாலையைச் செய்தான் பொருந்து
மேன்மைத் தொன்குலவு மிராசவிராமேசனருள் சோமனென்னுஞ்
சுருதியோனே”

விருத்தப்பாவிலமைந்த செகராசசேகரமாலை செந்தமிழ் நடைவிரவிய இலக்கிய நயம் பொருந்திய நூலாகும். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் வம்ச வரலாறு பற்றிய அம்சங்களும் ஆளும் மன்னனாகிய வரோதய சிங்கையாரியனைப் பற்றிய பிரதானமான வரலாற்றுக் குறிப்புகளும், அரண்மனை வாழ்க்கை, வேளாண்மை, சமுதாய வழக்கங்கள் முதலியன பற்றிய சில செய்திகளும் அதிலே அடங்கியுள்ளன. சி. பத்மநாதன் மேல் வருமாறு மேலும் கூறுவர்:

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்துத் தமிழ் நூல்களிலே ஆயுள்வேத மருத்துவம் பற்றியவை மிகப்பிரதானமானவையாகும். வடமொழியிலுள்ள ஆயுள்வேத நூல்களின் எட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றை இந்திய

தேசத்திலிருந்தும் பெற்று, அவற்றிலே ஆராய்ச்சிகளை நடாத்தித் தமிழிலே பல மருத்துவ நூல்களை எழுதுவித்தமை ஆரியச் சக்கர வர்த்திகளின் சிறப்பான சாதனையாகும். செகராசசேகரனொருவன் சத்திர வைத்திய முறையிலும் நாடி சாஸ்திரத்திலும் வல்லுநனாக விளங்கினான் என்பதைச் செகராசசேகரம் என்பதிலுள்ள செய்யு ளொன்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சர்ப்ப சாஸ்திரம், நயன சாஸ்திரம், பரராசசேகரம் என்ற பிற மருத்துவ நூல்களும் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திற்குரியனவாகும். தமிழிலுள்ள ஆயுள் வேத மருத்துவ நூல்களுட் செகராசசேகரம் என்பதே மிகப்பழமையானதென்று கருதப்படுகிறது. பரராசசேகரம் என வெளிவந்துள்ள மருத்துவ நூலானது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்து மருத்துவ நூல்கள் பல வற்றின் தொகுப்பு நூலாகும். அது பதினாறாம் நூற்றாண்டிலே தொகுக்கப் பெற்றது என்று கருதலாம்.³⁵

அடிக்குறிப்புகள்

1. கணேசையர் சி., (1939) ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம், ஈழகேசரி பொன்னையா வெளியீடு, குடும்பசிட்டி, பக். 8-9. ஆனால் திருவாரூருலா இயற்றிய அந்தக் கவி வீரராகவ முதலியார் என்னும் பெயருடைய சிறந்த புலவர் ஒருவர் வாழ்ந்தகாலம் 17 ஆம் நூற்றாண்டு எனத் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 14 ஆம் நூற்றாண்டு' என்னும் கட்டுரையில் மு. அருணாசலம் தெளிவுபடுத்தியிருப்பது நோக்கற்பாலது, 'மன்னனே நூலாசிரிரானமையினால் தான் மன்னனை வாழ்த்திப் புகழும் செய்யுட்கள் அதிகம் இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை என்றுங் கூறுவர்' என வருவனவுங் கவனித்தற்குரியவை.
2. பரராசசேகரம், (முதற்பாகம்), (1928), (பதிப்.) ஐ. பொன்னையா, சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம், ப. 03.
3. மேலது, நூன்முகம்.
4. வைத்தியன், மாத இதழ், (1950), புரட்டாதி, ஐப்பசி.
'அதே வழியைப் பின்பற்றித் தமிழ் மருத்துவ நூல்களைத் தேடித் தொகுத்தலும் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதில் பரராசசேகரன் செகராசசேகரன் என்ற பெயர்களுடைய மன்னர்கள் ஈழத்தில் முன்னணியில் நின்று செயற்பட்டிருக்கிறார்கள். தன்மந்திரர் என்பார் இக்குழுவின் தலைவராகவோ அல்லது ஒரு உறுப்பினராகவோ இருந்திருக்கலாம். மன்னனும் தனக்கு இத்துறையில் இருந்த அறிவும் ஆர்வமும் காரணமாகச் சிலபல செய்யுட்களைச் செய்திருக்கக் கூடும். மருத்துவக் குழுவுக்குத் தலைமை வகித்தவர் பலரும் சேர்ந்து சேகரித்த விடயங்களை மன்னனின் அனுசரணையுடன் நெறிப்படுத்தித் தொகுத்திருக்க வேண்டும். எனவே பரராசசேகரமானது பரராசசேகர மன்னனாலும் அவன் ஆதரவு பெற்ற மருத்துவப் புலவர்களாலும் (மன்னன் புகழ்பாடும் சில செய்யுட்கள் இவர்களாலேயே

இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்) சேர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தொகுப்பு நூலாகக் கருதுவதே பொருத்தமுடையது' என்றும் வருவன பெரிதும் மனங்கொள்பாலன.

5. கணேசையர், சி., (1939), ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம், ஈழகேசரி பொன்னையா வெளியீடு, குரும்பசிட்டி, ப.08.
6. பரராசசேகரம், இரண்டாம்பாகம், ப.129, செய். 329.
7. பரராசசேகரம், முதற்பாகம், ப. 109. செய். 469.
8. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், The Navalar Press, Jaffna, பக். 45 - 46.
9. இவ்வாய்வுக் கட்டுரை தொடர்பான நெறிப்படுத்தற் சந்திப்பு 10-11-2006 அன்று பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்களுடன் ஏற்பட்டது. பரராசசேகரன் என்பவன் யார்? சங்கிலியின் தகப்பனா? 15ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்தவனா? அல்லது அதற்குப் பிற்பட்டவனவா? சங்கிலிக்குப் பிற்பட்டவனா? போன்ற வினாக்களையெல்லாம் கிளர்த்தி அவற்றுக்கான விடைகளையெல்லாம் தெளிவுபட வரலாற்றாதாரங்களுடன் இவ்வாய்விலே இடம்பெறச் செய்தவர் இவ்வாய்வின் மேற்பார்வையாளர் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள். இவ்வாய்வு தொடர்பான பேராசிரியருடனான சந்திப்பு 10-11-06 அன்று கண்டியில் அவரது இல்லத்திலிடம் பெற்றது. மேலும், இச் சந்திப்பின்போது பரராசசேகரம் தொகுப்பு நூலா? வழங்கிய ஏடுகள், நூல்களின் திரட்டா? வழக்கிலிருந்த சுதேச மருத்துவம் பற்றிய அறிவுக்களஞ்சியமா? சாஸ்திர ரீதியான ஏடுகளா? அனுபவ ரீதியான விளக்கங்களா? என்றெல்லாம் வினாக்களைக் கிளர்த்தி அவற்றுக்கான தெளிவான விடைகளை இவ்வாய்விலே நிறுவுவதற்கான வழிகாட்டுதல்களையும், தெளிவினையும் எமக்கு நல்கினார். பேராசிரியப் பெருந்தகைக்கு என்றென்றும் எம் நன்றிகள் உரித்தாகுக.
10. நடராசா, க.செ., (1987), ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கவெளியீடு, ப.02.
11. மேலது, ப. 13.
12. மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர், (1953), யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, குலசபாநாதன் பதிப்பு, ப. 57.
13. Wanninayake, P.B., (1982), *Ayurveda in Sri Lanka*, Ministry of Health, Sri Lanka, Colombo, p.11.
14. பரராசசேகரம் முதற்பாகம், (1928), பதிப். ஐ. பொன்னையாபிள்ளை, சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம், ப.226.
15. சிவசண்முகராஜா, சே., (1993), ஈழத்துச் சித்தமருத்துவ நூல்கள் ஓர் அறிமுகம், புனிதவள்ளல் கத்தோலிக்க யாழ்ப்பாணம், ப.19 (மேலும் விளக்கத்திற்குப் பார்க்கப் பரராசசேகரம் நான்காம் பாகம், ப.59, பரராசசேகரம், முதற்பாகம், பக். 137-138. பரராசசேகரம் ஏழாம் பாகம் ப.99.
16. பரராசசேகரம், ஏழாம் பாகம், (1936) ப. 31. செய்யுட்கள் 117, 118, 119, 120.

17. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், (1934), ப. 97, செய்யுட்கள் 379, 394, 475.
18. பரராசசேகரம், முதலாம் பாகம், ப. 137.
19. துரைசுவாமி ஐயங்கார், (மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்), (1920), அஷ்டாங்க ஹிருதயம், சென்னை, பக். 283 - 290.
20. டாக்டர் ஸ்ரீ சங்கர், 2003 - 03 - 23 ஆந் திகதியன்று (அதிகாலை 7 மணி முதல் 8 மணிவரை இலங்கை வானொலியில்)
21. மேலது, பக். 187 - 191.
22. Rajarajeswara Sarma, (1980), *Ayurveda upade* - sa P.25.
23. மேலது, ப.40.
24. மேலது, ப.44.
25. மேலது, ப. 45.
26. பரமசாமிக்குருக்கள், வை.மு., (1989), சிவார்ச்சனா சந்திரிகா தீபிகை, திருக்கணித நிலையம், மட்டுவில், ப.102.
27. முருகானந்தன் எம்.கே, (2000), நீங்கள் நலமாக.... (நலவியல் நூல்) இரண்டாம் பதிப்பு, மீராபதிப்பகம், கொழும்பு, ப. - 06.
28. ரெக்ஸ், பி.எம்., (1993), மன உளைச்சலை விரட்டுவது எப்படி, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, ப.30.
29. இராமலிங்கம், பாஞ்., (1991), மன உளைச்சலை விரட்டுவது எப்படி?, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, ப. 30.
30. அகத்தியலிங்கம், ச., இராமசுந்தரம்., (1998), (பதிப்), வளர் தமிழில் அறிவியல் (முதலாவது கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம், மாணிக்கம் பிரிண்டர்ஸ், தஞ்சாவூர், ப. 185.
31. பத்மநாபன், என்., (1997) ஆறுமுகனுக்குகந்த ஆறுபடை வீடுகள், தி விட்டில் பிளவர் கம்பனி, சென்னை, ப.20.
32. கணபதிமுதலியார், ச., (2000), 'கம்பன் காவிய நடை', கம்பன்மலர், கொழும்பு, ப.83.
33. சதாசிவபண்டாரத்தார், T.V., (1993), தமிழ் இலக்கியவரலாறு (13, 14, 15 ஆம் நூற்றாண்டுகள்), மூன்றாம் பதிப்பு, கீதாபிரஸ், திருச்சி, பக்.50 - 51.
34. மறைமலையடிகள், (1937), 'சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் வரலாறு', ஞானசாகரம், திருமுருகன் அச்சுக்கூடம், பல்லாவரம், சென்னை.
35. பத்மநாதன், சி., (2004), ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை, பக். 305 - 326.

இயல் மூன்று

**இந்திய மருத்துவ நூலாசிரியர்களும்
மருத்துவ நூல்கள் குறித்த சிறுவிளக்கமும்,
ஈழத்து மருத்துவ நூல்களில் அவற்றின் தாக்கமும்**

1. இந்திய மருத்துவர்களும், மருத்துவ நூல்களும்

சட்டைமுனி

இவர் மகா இருடி எனப் பெயர்படைத்த அகத்தியர் காலத்திலேயே இருந்த ஒரு தவத்தி. தவத்தாற் சிறந்த முனிவரும் கலைஞானவல்லவராகிய புலவருமாய் இருந்தாரன்றி ஆயுணூல் வல்ல வைத்தியருமாய் இருந்தார். இவர் ஞானநூறு என்னும் வேதாந்த நூலோடு கல்ப்பநூறு, வாதநிகண்டு என்னும் பிறநூல்களையும் இயற்றினார். இவ்வாதநிகண்டு இரசவாத வித்தைக்கு ஒரு திறவுகோலாம். சடாட்சரக் கோவைக்கும் இவர் ஆக்கியோன். சாதியாற் சேணியர் என்று இவர் கூறப்படுகிறார். தமிழ்புணராக் நூலில் இடம்பெறும் செய்திகளோடு சட்டைமுனியின் சாதியையும் சடாட்சரக் கோவையையும் புதிதாய்க் கூறுகிறார் பாவலர் சரித்திர தீபகமுடையார். உரோமமுனி என்பவர் சட்டை முனியின் காலத்தவர் என்று உரோமரிஷி நாயனார் வரலாற்றாற் புலனாகும். சட்டைமுனியின் ஆசிரியர் போகர் என்றும் அவர் மாணவர் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்றும் சிலர் கூறுவர்.¹ இவற்றிற்குரிய ஆதாரம் யாதெனப் புலப்படவில்லை. சட்டைமுனி ஆயிரத்திருநூறு, நவரத்தினவைப்பு என்னும் நூல்களையும் சட்டைமுனி இயற்றியனவென்றும் கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை கூறுவர்.² ந.சி. கந்தையாபிள்ளை சட்டை முனி திரிகாண்டம், சரக்கு வைப்பு, வாதவைப்பு, சட்டைமுனிஞானம் இருநூறு என்னும் நூல்களையும் இயற்றினா ரென்று கூறுவர்.³ தமிழ் இலக்கிய அகராதியில் ந.சி. கந்தையாபிள்ளை சட்டைமுனிநாயனார் நூல்களையும் சட்டைமுனியின் ஏனைய நூல்களையும் தந்துள்ளார்.⁴

தேரையர்

தேரையர் பற்றிய செய்திகள் பாவலர் சரித்திர தீபகம் என்னும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.⁵ இவர் அகத்திய மகா இருடியின் வைத்திய மாணாக்கர் பலருள் ஒருவர். இவர்க்குத் தேரர் என்று பெயர். ஆயுள்வேதக்கரை கண்டவராகிய இவருடன் இவரது ஆசிரியர் ஒரு போது விரோதங் கொண்டு இவர் செய்யும் அவுடதம் பலியாது சாபமிட்டார் என்று கதை உளது. இலக்கணங்கற்ற மாணாக்கரும் சிரேட்டருமாகிய தொல்காப்பியருடன் அகத்தியர் பிணங்கினாற் போலவே, வைத்திய மாணவச் சிரேட்டராகிய இவருடன் பிணங்கினர் போலும். இவர் ஒருமுறை ஒருவனுடைய கபாலத்தைக் கழற்றி அதன் உள்ளே மூளையில் இருந்து உளைவு செய்த தேரை ஒன்றைக் கிண்ணியில் வார்த்திருந்த தண்ணீர் அரவங் கேட்டு அதிற்பாயச் செய்து, அவனை இடர்ப்படுத்திய வருத்தத்தில் நின்று நீக்கிய காரணத்தால், இவர்க்குத் தேரையர் எனும் காரணநாமம் வந்ததென்று கதை உளது. இப்புக் கழ் இவர்க்கு வந்தது கண்டுதான் அகத்தியர் அழக்காற்றற்றாரோ? கதை எப்படியாயினுமாகுக. இவர் தகுந்த வைத்திய புருடர் என்பதில் அணுவளவேனும் மயக்கமில்லை.

இவர்செய்த வைத்திய நூல்கள் பலவெனினும் சிகாமணி வெண்பா, நாடிக் கொத்து, நோயணுகாவிதி எனும் மூன்றும் அவற்றுள் மிகவிசேட முற்றவை. இவை இந்நாட்காரும் வழங்கி வருகின்றன. இவை அன்றிப் பதார்த்தகுண சிந்தாமணி எனும் பாடலும் இவராற் பாடப்பட்டது. இதனைச் சுப்பிரமணிய பண்டிதர் அச்சிட்டனர். 'நோயணுகா விதி'யில் மேல்வரும் பாடல் உள்ளது:

உண்பதிரு பொழுதொழிய முப்பொழுது முண்ணோ
முறங்குவதிராவொழியப் பகலுறக்கஞ் செய்யோம்
பெண்கடமைத் திங்களுக்கோர் காலன்றி மருவோம்
பெருந்தாக மெடுத்திடினும் பெயர்த்து நீரருந்தோம்
மண்பரவு கிழங்குகளிறு கருணையன்றிப்புகியோம்
வாழையினம் பிஞ்சொழியக் கனியருந்தல் செய்யோம்
நண்புபெற வுண்ட பின்பு குறுநடையங் கொள்வோம்
நமனார்க்கிங் கேது கவை நாமிருக்கு மிடத்தே

மேற்சொல்லப்பட்ட நூல்களன்றி நோயின் சாரம், கரிசல் எனும் வேறு வைத்திய நூல்களையும் தேரையர் இயற்றினார்.

இவர் வைத்திய வித்தையில் மாத்திரமல்ல, இரசவாத வித்தையிலும் மிக்க சாதனை உடையவராய்ப் பெயர் பெற்றிருக்கவே இவர்க்கு ஆசிரிய ராகிய அகத்தியமா இருஷி, 'ஆ! நம் மாணவன் மாலைக்கண் வாதத்தால் உலகத்தைக் கெடுக்கிறான்' இவனை உருகுள் வைத்திருந்தால் தோஷம்

என்று கூறி இவரைக் கொன்றுவிட, 'இவர் சொல்லிக் கொடுத்த வித்தை ஒன்றை முன்னமே நன்கு பயின்றிருந்த இவரது மாணாக்கன்' இவர் உயிரை வரவழைத்தான் என்றும், அதன்பின் இவர் இராமதேவர் என்னும் பெயரோடு நெடுங்காலம் சீவித்துப் பதினான்கு சாஸ்திரங்களைப்பாடிய பின்பு பொதிய மலைக்குப் போயினர் என்றும் கதை உளது.

நூல்களிலே தம் பெயரைத்தாமே தேரன் என்பர் ஆசிரியர். இதனால் இவர் தேரன் என்றும், இப்பெயர் தேரர், தேரனார், தேரையன், தேரையர் என வழங்கலாயிற்று என்றும் கருத இடமுண்டு. தேரைக்கதை பெயர்க்குக் காரணம் கற்பித்த பிற்காலத்தில் எழுந்தது போலும். உள்ளீடற்று வெறுங் காயாய் இருத்தலைத் தேரைபாய்தல் என்பது மரபு. தேரையர் என்ற பெயர் மண்டிகை மகரிஷி எனச் சங்ககத்திலே மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

தேரையர் தயிலவருக்கச் சருக்கத்திலும், மகாமகிமைக் கரிசலிலும் தருமசவுமியரைத் தம்மாசிரியர் என்பர். தயிலவருக்கச் சருக்கம் சிவபெருமான், உமாதேவியார், நந்தி, தன்வந்திரி, அச்சுவினிதேவன், அகத்தியர், புலத்தியர், தருமசவுமியர் என்று தேரையரின் வைத்திய பரம்பரையைக் கூறுகிறது. முற்கிளந்த வைத்திய பரம்பரையிலே தருமசவுமியரைத் தவிர்த்து சிந்தாமணி 800 எனும் நூலிலே தேரையரைத் தம் ஆசிரியராகக் கொள்ளும் யூகிமுனிவர் கூறுவர். யூகிமுனிவர் தேரையரின் ஆசிரியர் புலத்தியர் என்பர். இதனால் சிலர் தருமசவுமியரின் சீடர் தேரையர் வேறு என்றும் யூகிமுனிவர் ஆசிரியர் தேரையர் வேறு என்றுங் கருதுவர்.

தேரையர் தாம், இராமதேவர் என்ற கதைக்கு ஆதாரம் யாதெனப் புலப்படுமாறில்லை. இராமதேவர் மக்கா சென்று இஸ்லாத்தைத் தழுவி யாக்கூப் என்றும் பெயர் பெற்றுச் சதுரகிரி மலையில் வந்து வாழ்ந்தனர் எனவும், இவ்வரலாறு யாக்கோபு வைத்திய சிந்தாமணி காணப் பெறுவதாகவும் கூறுவர்.⁶

சிகாமணி வெண்பா, நிகண்டு, சேகரப்பா, காப்பியம், தரு, நாடகம், அந்தாதி, மிகாவண்ணம், நான்மாலை, யமகவெண்பா, எதுகைப்பா, கரிசல் எனும் பன்னிரு நூல்களே தேரையர் இயற்றியவை என்பர். இவற்றுடன் நீர்நிறக்குறி, நீர்நெய்க்குறி, தயில வருக்கச் சருக்கம், தினக்கிரமாலங்காரம், சிகிச்சைக்கிரமம், நோய்மருந்தளவை, பிரதான குணமூலத்தகு, வயித்திய பள்ளநாடகம், மருந்துப் பாரதம் எனும் ஒன்பது நூல்களையும் சேர்த்து 21 நூல்கள் தேரையரால் இயற்றப் பெற்றனவென்பர் வேறு சிலர். இவ்வொன்பது நூல்களுள் முதலானும் காப்பியத்துள்ளும், பிரதானகுணமூலத்தரு என்பது தருவிலும், ஏனைய இரு நூல்களும் நாடகத்துள்ளும் அடங்குவதாற் பன்னிரு நூல்கள் என்பதே பொருத்தம் என்ற கருத்தும் உண்டு.

யமகவெண்பாவை வைத்திய யமகவெண்பா என்றும் கரிசலை, வைத்தியக் கரிசல்கள் என்றும், சிகிச்சைக் கிரமத்தை சிகிச்சையாயிரம் என்றும் வழங்குவர்போலும். மகா மகிமைக் கரிசில் கரிசல்களுள் ஒன்று போலும். நாடிக்கொத்து, நோயணுகாவிதி, நோயின்சாரம் என்பன முற்கிளந்த பன்னிரு அல்லது இருபத்தொரு நூல்களுள் அடங்குவனவோ அல்லது வேறு நூல்களோ என்பது தெரியவில்லை. (மணிவெண்பாவும் இத்தகையதே) பதார்த்த குண சிந்தாமணியில் மேலும், அவர் பதார்த்த குணசிந்தாமணியில் இடம் பெறும் பாடல்களிற் பலவற்றைப் பாடியவர் தேரையர் என்று கூறுவதே பொருத்தமாகும். மேலும், அவர் பதார்த்தகுணசிந்தாமணியில் 1504 பாடலுள் என்பர். தேரையர் பேராற் பிறநூல்களும் வழங்குகின்றன. (தேரையர் 100, ஷெ 500, ஷெ 1001, ஷெ 1500, தேரையர் வைத்தியம், தேரையர் குணவாகடம்.

இனி, இந்திய வைத்திய சாஸ்திர நூல்கள் குறித்த செய்திகளை நோக்கலாம்.

சிவநெறிப் பிரகாசம் என்னும் நூல் பதார்த்தங்களைப் பக்குவம் பண்ணும் முறை, தாதுப்பொருட்களின் தன்மை குறித்தும் விவரிக்கும். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தால் அச்சிடப்பெற்று 1968 இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது இந்நூல்,

என்புதோளரம்பு மயிர் தசைகளெல்லா
மிசைத் துடுதறரணியின்றனிடத்தே யாகும்
புன்புலானாறு நீர் செந்நீர் மற்றும்
புல்கின்ற நெகிழ்ச்சியெலா மப்பினாகும்
அன்பு செயுந் தீபன பாசனங் களாது
யானைவைதாஞ் சூக்குமமா மனலினாகும்
வன்புடைய பிராணாதி வாயுப்பத்தும்
வருவதுவுஞ் சூக்குமமாம் வாயுவிடமாயே.⁷

சூக்குமப் பிருதிவியிலே நின்றும் என்பு, தோல், நரம்பு, மயிர், தசை இவைகளெல்லாம் பொருந்தவுண்டாகும். சூக்கும பூத அப்புவினிடத்திலே நின்றும் பொல்லாதாகிய புலால், துர்க்கந்தமாகிய நீர், இரத்தம் மற்றுமுண்டான பொருத்தப்பட்ட நெகிழ்ச்சியான வெப்பம் உண்டாகும். சூக்கும பூதத்தேயு வினிடத்திலே நின்றும் சுகத்தைப் பண்ணுகின்ற தீபனம் பதார்த்தங்களைப் பக்குவம் பண்ணுதல் முதலானவை உண்டாகும். சூக்குமபூதமான வாயு வினிடத்திலே நின்றும் பலமுடைய பிராணாதி வாயுக்கள் பத்துமுண்டாய துமாம். இது பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு பற்றியது. இந்திய மருத்துவ நூல்களிலே பெருமளவில் இடம்பெறும் பஞ்சபூதியத் தந்துவங்கள் பெரு வழக்கிலே திருமுறைகளிலேயும் வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, சம்பந்தர்

தேவாரத்திலும் அப்பர் தேவாரத்திலும் ஒவ்வொரு பாடல்களை இடம் நோக்கிச் சுட்டலாம். சம்பந்தர் தேவாரம் மேல்வருமாறு:

ஈறாய்முதல் ஒன்றாயிருபெண்ணான் குணமூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய் வரு பூதமவை ஐந்தாய்
ஆறார் சுவையேழோசையொட்டெட்டுத் திசை தானாய்
வேறாயுடன் ஆனானிடம் வீழிம்மிழலையே.⁸

அப்பர் தேவாரம் மேல்வருமாறு:

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமானனாயெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாசமாயப்பட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறவுருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்றவாறே.⁹ (இயமானன் - ஆன்மா)

2. சுவையின் நோக்கம், சுவையின் இலக்கணம், சுவையின் வகை, சுவையின் பயன், மருத்துவக் குணாம்சங்கள்

மனக்கவலை பலக்குறைவு என்பது ஒரு முதுமொழி. சுவை மனத்திலும் உடலிலும் உள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி. அது நிகழும்போது,

- I. ஊக்கம் வலியேறும்.
- II. இதனாலே அகமுயற்சி கூடும்.
- III. இரத்தாசயம் சுவாசாசயம் முதலிய சில கருவிகள் பலமாக இயங்கும். இரைப்பை முதலிய வேறு சில தொழிலைக் குறைக்கும்.
- IV. உடலின் சில பாகங்களிலுள்ள இரத்தக் குழல்களில் இரத்தம் வேகமாக ஓடும். வேறு சிலவற்றில் மெல்ல ஓடும்.
- V. இவ்வேற்றுமைகளால் உண்டாகும் ஆதிக்கம் மனதிலே புலப்படும்.

இவற்றின் தொகுதி சுவையெனப்படும். ஆயினும், ஊக்கத்தின் வலியேற்றமே மாற்றங்களுக்குக் காரணமாதலால், அவ்வேற்றமே சுவையின் மூலமாம். இதுவேயன்றி, உடலிலுண்டாகும் விகாரங்களின் புலப்பாடும் மனசில் நிகழ்தலால் இவ்விரண்டன் கூட்டமே சுவை மூலமெனக் கொள்ளினும் அமையும். சில அறிஞர்கள் ஊக்கு வலியேற்றத்துக்குக் காரணமாய் மனத்தில்

ஒரு நிகழ்ச்சியுண்டென்றும் அதுவே சுவையின் மூலமென்றுங் கூறுவர். அப்படிப் பிரத்தியேகமான நிகழ்ச்சிக்கு அநுபவ சாட்சியில்லாமையால் அது அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்றென வேறுசிலர் கூறுவர். சுவையின் அங்கங் களுள் உடலின் அகமுயற்சியின் ஏற்றம் தொழிலில் உள்ள தடைகளை நீக்கி அதை நிறைவேற்றுவதில் உறைப்பாய் நிற்கும். மனதுக்கும், மூளைக்குந் தொடர்புண்மையால் அகமுயற்சியேற மூளையின் முயற்சியும் ஏறும். அதனாலே மூளையிலுள்ள நாடிகள் நேராகவேனும் பிறவழியாகவேனும்,

- I. இரத்ததாசயம் முதலிய கருவிகளையும்,
- II. தசை நார்களையும்,
- III. உடம்பின் சிற்சில இடங்களுக்குப் போகும் இரத்தக் குழாய்களையும்,
- IV. சரீரபலத்தையும் - தாக்குகின்றன.

சுவைகளுள் முக்கியமானவையும் அவைகள் சார்ந்து வரும் ஊக்கங்களும் மேல்வருமாறு:

சுவை	-	ஊக்கம்
கோபம்	-	பேருக்கம்
அச்சம்	-	ஒதுங்குக்கம்
அன்பு	-	காப்பூக்கம்
காமம்	-	காதலூக்கம்
செருக்கு	-	முதன்மையூக்கம்
உவர்ப்பு	-	அருவருப்பூக்கம்
அடக்கம்	-	பணிவூக்கம்
ஆச்சரியம்	-	ஆராய்வூக்கம்
தனிமை	-	கூட்டுக்கம்

இவைகளுள் முதலில் நிற்பவை பின்வருவனவற்றிலும் பொதுப்பட வன்மையாற் கூடியவை. உதாரணமாக, அச்சம் அருவருப்பிலும் வலியது. அன்பு செருக்கிலும் வலியது. காமம் தனிமையிலும் வலியது. அருவருத்தல், பணிதல் ஆராய்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்வதற்குப் பெருந்துணை வேண்டியதில்லை. இவை காலதாமதப்பட்டுஞ் செய்யத்தக்கவை. ஆதலால் இவற்றுக்குத் துணையாகுஞ் சுவைகள் மென்மையானவை. முதலிற் கூறப்பட்ட நான்கு சுவைகளும் வன்மையாற் கூடியவை. இவற்றுள் கோபமும் அச்சமும் பகைவனால் வரும் இடரினின்றுந் நீங்கத் துணைசெய்வன.

பகைவனிலிருந்து தப்புதற்கு மேலதிகமான பலமுஞ் சுறுசுறுப்பும் தளரா மையும் வேண்டும். இம்மூன்றையும் மூளையிலுள்ள நாடிகள் 10 நேரேயும் கலாசயத்துக்கும் மேலேயிருக்கும் ஊற்றுப்பையின் துணியைக் கொண்டும் வருவிக்கின்றன. நாடிகள் ஊற்றுப்பையை அருட்ட அதன் ஊற்றுப் பெருகி இரத்தத்தோடு சேரும். இது இரத்தத்தோடு பித்தாசயத்துக்குப் போய், அங்கு சேமித்திருக்கும் சர்க்கரையைத் கவர்ந்து தசைநார்களுக்குக் கொடுத்து, இரத்தாசயத்தையும், சுவாசாசயத்தையும் தாக்கி அவற்றின் தொழிலை அதிகரிப்பித்துச் சீவவாயுவை உடற்கூறுகளுக்கு மேலதிகமாய் ஊட்டுகின்றது. இதனால் அந்த நேரத்திலே தொழில் செய்தற்கு உதவத்தக்க சரீரபலம் ஏறும். இளைப்புக் குறையும். உடம்பின் எந்தப்பாகத்துக் கருவிகள் அதிகம் முயற்சி செய்ய வேண்டியனவோ அந்தப் பாகத்துக்கு இரத்தம் அதிகமாகச் செல்லும். அந்த நேரத்திலே தொழில் செய்ய வேண்டாதவைகளாகிய இரைப்பை முதலியவற்றுக்குச் செல்லும் இரத்தம் அளவாற் குறையும். அச்சம் நிகழும் போது, ஒடுதற்குத் துணையாகச் சரீரத்தை இலகுபடுத்தற்காக மலசல நீக்கமும் உண்டாகும். ஆதலால் கோபமேனும் அச்சமேனும் தோன்றும்போது சரீரத் திலுண்டாகும் வேறுபாடுகளுட் பெரும்பாலானவை இவ்வூற்றினாலும் இதை அருட்டும் அநுரச நாடிகளாலும் ஆக்கப்படுகின்றன என்பதை அறிக. இவற்றிலேயன்றி வேறெவ்வகைச் சந்தர்ப்பத்திலும் வேதனையைத் தாங்குவதற்கும் ஆற்றலை ஏற்றுவதற்கும் இவ்வூற்றே துணையாகின்றன. அன்பு கோபத்தையும் அச்சத்தையும் போன்ற ஒரு வலிய சுவை. குழந்தைக்கு ஏதாயினும் இடர் நேர்ந்தால், அதன் தாய் தந்தையரிடத்தே இச்சுவை உண்டாகும். இதை வடநூலார் வாத்தசல்யம் என்பர். 'வத்தம்' என்பது பசுக்கன்று. 'வாத்தசல்ய'மாவது பசு தன் கன்றிலே கொள்ளும் அன்பு. இது சுவைகளுள் ஒப்புயர்வில்லாதது. இந்தச் சுவை தோன்றும் போது தொழில் செய்யுமாற்றலும் வேதனையைத் தாங்கும் வன்மையும் ஏறுகின்றன.¹¹

கலப்புச்சுவை

சிறந்த சுவைகளுள் ஒன்றாகிய இரக்கம் ஒரு கலப்புச் சுவை. துன்பத்தினதும் அன்பினதும் சேர்க்கையே இரக்கமாம். உபகாரஞ் செய்தவர்களைக் காணும் போது நன்றியென்னுஞ் சுவை உண்டாகிறது. இது பணிவும், அன்பும் கலத்தலால் வருவது. பணிவும் மதிப்பும் சேர்ந்து வியப்பாகின்றன. வியப்பும் அச்சமும் சேர்ந்து பயபத்தியாகின்றன. நாணம், இகழ்ச்சி, பொறாமை முதலியவைகளும் கலப்புச் சுவைகளாம்.¹²

அச்சத்தினாலுண்டாகும் திருக்காட்டம் இரத்தாசயத்தைத் தாக்கும்.
அதனாலுண்டாகும் ஏக்கம் சில காலங்களிலே மூளையைத் தாக்கி
விடுகின்றது.¹³

என்பர் சு.சிவபாதசுந்தரம்.

அகத்தியமகாமுனிவர் அருளிச் செய்த ஞானம் பதின்மூன்று எனும்
நூலில் மேல்வரும் பாடல்கள் மூன்றினை முன்னர் எடுத்து விளக்கிய கருத்து
களுக்குச் சான்றுச் செய்யுட்களாகக் கொள்ளலாம்.

கர்ப்பமென்ன வெகுதூரம் போக வேண்டாம்
கனமலையில் குவடுகளிலலைய வேண்டாம்
சர்ப்பமென்ற நாகமது வொரு தலையில் நின்று
சாகாத கால் கண்டு முளையில்யேறி
நிர்ப்பமென்று மனமுறுத்து மனதில் நின்றால்
நிசமான ஒரு நெல்லி வெண்சாறை காணும்
சொர்ப்பமென்று விட்டுவிட்டா வலைந்து போவாய்
துரியமென்ற பராபரத்திற் சென்று கூடே.¹⁴

ஆமென்ற பூரணந்தான் சுழிமுளையிற் பாரு
அழகான விந்துநிலை சந்திரனிற்பாரு
ஓமென்ற ரீங்காரம் புருவமையம் பார்
வுத்தமனே வில்லென்ற வீட்டிற்காணும்
வாமமென்ற அவள் பாதம் பூசைபண்ணு
மற்றொன்றும் பூசையல்ல மக்காள் சொன்னேன்
பரமென்ற பர நல்லோ முதலெழுத் தாம்
பாடினேன் வேதாந்தம் பாடினேனே.¹⁵

குருவான உமைபாகனெனக்குத் தந்த
கூறியா ஞானமது பத்தின் மூன்றும்
பொருளாக சொல்லிவிட்டேனப்பா நீங்கள்
பொருளறிந்தான் பூரணமும் பொருந்திக்காணு
அறிஞர்கணின்னுலைப் பழித்தபேர்க
ளழி நரகிற் பிசாசெனவேயடைந்து வாழ்வார்
அருளாக ஆராய்ந்து பார்க்கும் பேர்க்கு
ஆகாய நின்ற நிலை யறியலாமே.¹⁶

அகஸ்திய மாமுனிவர் அருளிச் செய்த ஞானோபதேசம் பதினான்கு எனும்
நூலில் இடம்பெறும் மேல்வருஞ் செய்யுள் புலத்தியன் எனும் பெயரோடு
வருகிறது.

தானென்ற ஞானிக்கி குளிகை யொன்று
 சாற்றுகிறேன் புலத்தியனே சார்ந்துகேளு
 தேனென்ற விந்துவல்லோ ரசமுமாகும்
 சேர்ந்துநின்ற வாசியல்லோ மூலியாகும்
 மானென்ற அக்கினியே பீடமாகும்
 மக்களே ரசமணியின் மார்க்கத்தாலே
 ஊனென்ற ரசமதனை மணிபோற்செய்தால்
 உத்தமனே கெவுணத்தி லோடலாமே¹⁷

எனும் கூற்றுக்கிணங்க இந்திய இலக்கியங்களுள் அறநூல்களும், திருமந் திரமும் கூறியுள்ள மருத்துவம் பற்றிய கருத்துக்களை இனி நோக்கலாம்.

3. திருக்குறளும் திருமந்திரமும்

திருக்குறளில் 'மருந்து' எனும் அதிகாரத்தில் மருத்துவக் கருத்துகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை வெளிப் படையாகக் கூறுகின்ற திருக்குறள் அப்பொருள்களை அனுபவித்தற்கு இடையூறாக ஒரு மனிதனுக்குப் பிணி காணப்படும் எனக் கருதியே அப்பிணியினை வாராமற் காப்பதற்கு 'மருந்து' எனுமோர் அதிகாரம் செய்துள்ளது எனக் கருதுகிறார் பரிமேலழகர். 'மருந்து' எனும் சொல் வடசொல்லன்று. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ச் சொல்லே என்பதனை அறிய முடிகிறது.¹⁸

'மருந்து' என்னும் சொல் ஒளஷதம், பரிகாரம், வசியமருந்து, அமிர்தம், சோறு, குடிநீர், இனிமை, வெடிமருந்து, முள்ளுக்கூம்பு, புதற்புல் என்று பல பொருள்களில் வரும். தமிழ் லெக்ஸிக்கன்³¹ இன்னும் பலவாறு விவரித் துள்ளமை காணத்தக்கது.

நோய் என்ற சொல் மனம் சார்ந்த துன்பத்தையும் 'பிணி' என்பது உடல் சார்ந்த துன்பத்தையும் குறித்து வருகின்றது என்பர். ஆங்கிலத்தில் முறையே 'Psychological factor,' 'Physiological factor' எனப்படுகின்றன.

அளவறிந்துண்பது திருக்குறளிலும் ஏனைய அறநூல்களிலும் வற்புறுத் தப்படுகிறது.

அளவறிந்து உண்ணும் உணவினால் கேடு உண்டாகும் எனத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்ற கருத்து ஆயுள் வேதத்திற்கும் பொதுவானதாகும். வடமொழிச் சூத்திரமொன்று 'மித்யா அதியோக ஆகார விகார' என்று குறிப்பிடுகிறது. இதன் பொருள் 'நோய்க்கான பிரதான காரணம் மாறிமாரியும் (மித்யா) அதிகளவிலும் (அத்யோக) உணவு உட்கொள்வதே' என்பதாகும்.

பழமொழிகள் பலவும் இக்கருத்துக்களை நுவலுகின்றன. எடுத்துக் காட்டுக்கள் சில மேல்வருமாறு:

'வயிறு சுருங்க வாழ்வு பெருகும்'

'வளவனாயினும் அளவறிந்துண்'

'அன்னம் ஒடுங்க ஐந்தும் ஒடுங்கும்'

'அகப்பை குறைந்தால் கொழுப்பை அடக்கலாம்'

'பூமலர்ந்து கெட்டது வாய் விரிந்து கெட்டது'

என்பன காணத்தக்கன.

திருக்குறள் 'மருந்து' அதிகாரத்தில் சித்த ஆயுள் வேத மருத்துவ விடயங்கள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை நோக்குமிடத்துச் சங்கமருவிய காலத்தில் தமிழகத்தில் தமிழர் மருத்துவமாகிய சித்த மருத்துவமும், ஆரியர் மருத்துவம் எனப்படுகின்ற ஆயுள் வேதமும் சிறந்திருந்தன என்பதையும், அம்மருத்துவ முறைகளின் தனித்தனிச் சிகிச்சை முறையல்லாமல் பொது மருத்துவ அடிப்படையினைத் திருவள்ளுவர் தனது நூலில் சுட்டியுள்ளார் என்பதையும் அறியலாம். நோயறியும்முறை, நீக்கும்முறை, உணவு, மருந்து, சமுதாய ஒழுக்கம் போன்றனவற்றால் விரிவாகவும் திட்டவட்டமாகவும் பொருந்துவதாகவுள்ளன.

தமிழ் மருத்துவம் குறித்த செய்திகளைத் தத்துவம், நடைமுறை என்பவற்றுடன் பொருத்தி விவரிக்கும் நூல் திருமந்திரம். உடல் ரீதியான விளக்கங்களும் திருமந்திரத்தில் நேர்த்தியாக இடம் பெற்றுள்ளன. வாரசரம், நாடிசாத்திரம், உடல் வைத்தவாறு, பாய்கின்ற வாயு, மாதாஉதரம், குழுவியும் ஆணாம், உடம்பார் அழியில், அமுரிதாரணை, உடல்விடல் எனப் பல்வேறு அம்சங்களையும் திருமந்திரம் விவரிக்கின்றது. தமிழ் மருத்துவத்தின் மூலத் தத்துவங்கள் அனைத்தும் திருமந்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

உயிர்ப்பின் ஓட்டத்தைச் சரமென்பர். அது வெள்ளி, திங்கள், புதன் கிழமைகளில் இடமுச்சின் வழியாகச் செல்லுதல் வேண்டும். சனி, ஞாயிறு, செவ்வாய்க்கிழமைகளில் வலமூக்கின் வழியாக ஓடுதல் வேண்டும். வியாழக் கிழமைக்கு வளர்பிறையில் இடமூக்கும் தேய்பிறையில் வலமூக்குமாக ஓடுதல் வேண்டும் எனக் கூறுகின்றது திருமந்திரம். மேல்வரும் பாடலெடுத்துக்காட்டை உதாரணத்திற்காகக் கொள்ளலாம்:

வெள்ளி வெண் திங்கள் விளங்கும் புதனிடம்

ஒள்ளிய மந்தன் இரவி செய்வாய் வலம்

வள்ளிய பொன்னே வளரும் பிறையிடந்

தெள்ளிய தேய்பிறை தான் வலமாமே.¹⁹

மனித உடலின் உற்பத்தி (கருவுற்பத்தி) குறித்த செய்திகள் திருமந்திரத் திலே மிகவிரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் மருத்துவ உலகில் என்றும் பேணப் படத்தக்க அடிப்படைக் கொள்கைகளாகவே இவை மிளிர்கின்றன. எடுத்துக் காட்டுக்களாக மேல்வருஞ் சில செய்யுட்களைச் சுட்டலாம்:

உதயத்தில் விந்துவில் ஓங்கு குண்டலியும்
உதயக் குடிலில் வயிந்தாம் ஒன்பான்
விதியிற் பிரமாதிகள் மிகு சக்தி
கதியிற் கரணங் கலவை கரியே²⁰

வித்தினிலன்றி முளையில்லை அம்முளை
வித்தினிலன்றி வெளிப்படுமாறில்லை
வித்தும் முளையும் உடனன்றி வேறல்ல
அத்தன்மையாகும் அரனெறி காணுமே.²¹

இன்புறு காலத்திருவர் முன்புறிய
துன்புறு பாசத் துயர்மனை வானுளன்
பண்புறு காலமும் பார்மிசை வாழ்க்கையும்
அன்புறு காலத் தமைத் தொழிந்தானே²²

விழுந்தது லிங்கம் விரிந்தது யோனி
ஒழிந்த முதல் ஐந்தும் ஈரைந்தோ டேறிப்
பொழிந்த புனல்பூதம் போற்றுங் கரணம்
ஒழிந்த நுதல் உச்சி உள்ளே ஒளித்ததே.²³

சுக்கிலநாடியில் தோன்றிய வெள்ளியும்
அக்கிரமத்தே தோன்றுமல் வியோனியும்
புக்கிடும் எண்விரல் புறப்பட்டு நால்விரல்
அக்கரம் எட்டும் எண் காணது வாகுமே.²⁴

ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண் மிகிற் பெண்ணாகும்
பூணிரண்டொத்துப் பொருந்தில் அலியாகும்
தாண்மிகு மாகில் தரணி முழுதாளும்
பாணவமிக்கிடில் பாய்ந்ததும் இல்லையே.²⁵

பாய்கின்ற வாயுக் குறையிற் குறளாகும்
பாய்கின்ற வாயு விளைக்கின் முடமாகும்
பாய்கின்ற வாயு நடுப்படிற் கூனாகும்
பாய்கின்ற வாயுமாதர்க்கில்லைப் பார்க்கிலே.²⁶

மாதா உதரம் மலமிகில் மந்தனாம்
மாதா உதரம் சலமிகில் மூங்கையாம்

மாதா உதரம் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை
மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக்கே.²⁷

உருவம் வளர்ந்திடும் ஒண்டிங்கள் பத்திற்
பருவம் தாகவே பாரினில் வந்திடும்
மருவி வளர்ந்திடு மாயையினாலே
அருவம் தாவதிங் காரறிவாரே.²⁸

இன்புற நாடி இருவருஞ் சந்தித்துத்
துன்புறு பாசத்தல் தோன்றி வளர்ந்த பின்
முன்புற நாடி நிலத்தின் முன் தோன்றிய
தொன்புற நாடி நின் றோதலுமாமே²⁹

4. அகத்தியர் வைத்திய காவியம் 1500

i. யாப்பமைதி

இந்நூல் முழுமையும் செய்யுள் நடையிலேயே அமைந்துள்ளது. 1500 பாடல்களும் விருத்தப்பாவிலேயே அமைந்துள்ளன. அறுசீர் மற்றும் எண்சீர் விருத்தப்பா வகைகளே மிகுதியாக உள்ளன. நூலின் முதல் இறுதியிலுள்ள ஆயிரத்து ஐந்நூறாவது பாடல்வரை முழுமையும் அந்தாதித் தொடையிலேயே அமைந்துள்ளன. குறிப்பிட்ட மருத்துவச் செய்திகளையும் மருந்து செய்ம் முறைகளையும் தொடர்ச்சியாகக் கூறுவதற்கு இதுவே மிகவும் பயனுள்ளதாக இருப்பதால் இம்முறை கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதுடன் சுவடியில் தொடர்ச் சியாக எழுதிவரும் பொழுது இடையில் மாறுபாடு தோன்றாதிருப்பதற்கும் இம்முறை பயனுடையதாகிறது. சுவடியிலுள்ள பாடல்கள் யாவும் அசை, சீர், அடி என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல் உரைபோன்று ஒரே தொடர்ச்சி யாகவே எழுதப் பெற்றுள்ளது.

ii. மூலபாடத்திறனாய்வு

பழையான நூல்களில் உள்ள வாசகர்களுக்குக் கிடைக்கும் பாடங்கள் (Texts) பலவற்றையும் நுணுகி ஆராய்ந்து, ஆசிரியருடைய பாடம் எதுவாக இருக்கும் என்று எண்ணி முடிவு செய்தல் மூலபாட ஆய்வு ஆகும்.³⁰ அதாவது மூலப்பிரதி காலந்தோறும் வெவ்வேறு எழுத்தாளர்களால் பார்த்தெழுதப்பட்டு வரும் பொழுது, அவ்வெழுத்தர்களால் நிகழும் பிழைகளை நீக்கி மூலப் பிரதியின் பாடம் (Text) இன்னதென்று ஆய்ந்து முடிவு செய்தலே மூலபாட ஆய்வு (Textual criticism) ஆகும்.

iii. அகத்தியர்

அகத்தியர் என்ற பெயர் கொண்ட புலவர்களும், முனிவர்களும் சித்தர்களும், மருத்துவர்களும், அறிஞர்களும், சாதாரண மனிதர்களும், அரசியல் தூதுவர்களும் பலராவர். பொதியமலை அகத்தியர் என்கிற குறுமுனியின் காலம் 16,000 B. C என்றும், இவருக்குப் பிறகு கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை 37க்கும் மேற்பட்ட அகத்தியர் வாழ்ந்தனர் என்றும், அவர்கள் பல்வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் கூறுவர்.³¹

பொதியமலை அகத்தியர்
முத்தூர் அகத்தியர்
வாதாபி அகத்தியர்
உலோபா முத்திரை அகத்தியர்
மைத்திராவருண அகத்தியர்
மானிய அகத்தியர்
கும்ப அகத்தியர்
அவிர் பூ புத்திரர் அகத்தியர்
கந்தவென் புத்திரர் அகத்தியர்
ஏழு இருடிகளுள் ஒருவராகிய அகத்தியர்
புரோகித அகத்தியர்
தொடித்தோன் செம்பியன் காலத்து அகத்தியர்
பஞ்சவடி அகத்தியர்
மலையமலை அகத்தியர்
குஞ்சரகிரி அகத்தியர்
துவாராபதி அகத்தியர்
யசோமதி அகத்தியர்
காரைத்தீவு அகத்தியர்
போதலகிரி அகத்தியர்
துலோத்தமை அகத்தியர்
பாவநாசமலை அகத்தியர்
சித்த அகத்தியர்
தேவார அகத்தியர்
நூல் எழுதிய அகத்தியர்
திருமாலைச் சிவராக்கிய அகத்தியர்
அகத்தியப்பட்டர்
பள்ள அகத்தியர்

எனப் பல அகத்தியர் பெயர்கள் கிடைக்கின்றன. அகத்தியமுனிவர் என்னும் தலைப்பில் 41 அகத்தியர் பற்றி அபிதானசிந்தாமணி விளக்குகிறது. இவருள்

அகத்தியர் வழங்கியவாறே மருத்துவ நூல்கள் போன்றவற்றையும் வழங்கியுள்ளார் என்பது இந்நூலாசிரியர் கருத்து. என். கந்தசுவாமிப்பிள்ளை மேல்வருமாறு கூறுவர்:

Agastya is an enlisted personage amongst the siddhars. He received tutition from the gods siva and murugan in Tamil and is said to have written more than 50 treatise on medicine. Alchemy and magic composed at different periods. He compiled the first Tamil grammar (Agasthiyam) Besides the many valuable work mentioned above he has also written various dissertations on moral and natural philosophy and only some of them are now in existence. His thirty stanzas are like the wisdom of solomon. It is difficult to ascertain the period at which he lives, although Dr. caldwell fixes it as the 6th or 7th century B.C. He is one of the greatest writers of antiquity amongst the Tamilians and is said to have had a divine origin. The popular belief is that even now, at times, he is visible and that healing sprit lovers amongst the mountains of Courtallum in Tinnevely District.³²

iv. பாடப்பட்டுள்ள முறைமை

அப்பனே, அப்பா, உத்தமனே, என் மக்காள், என் மகனே, புலத்தியனே, மக்களே. மச்சகேந்திரா, மைந்தனே, மைந்தா, வள்ளலே என விளித்துப் பாடியுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

உலகியலிலே நீதிநெறி ஒழுக்கங்களை முறையாகக் கொள்ளாதவருக்கும் நோய்கள் உண்டாகும் என்பதை இந்நூலில் கூறுவர். உதாரணமாக மேல் வருஞ் செய்யுளைச் சுட்டலாம்:

ஆகுமடா நோய் வரும் காரணந்தா னப்பா
அறிவுள்ளோர் தமைப்பழித்து அகந்தை கூறி
பாகுமடா சாத்திரங்கள் தன்னைப் பாரார்
பரிவாகத் தர்மத்தைச் சிந்தியார்கள்
போகுமடா கோத்திரங்கள் தன்னைக்காரார்
புத்தியால் குருவினுக்கு இன்பஞ் செய்யார்
வாகுமடா பாத்நிரங்களிந்து நன்றாய்
மைந்தனே ஈயாதமட்டை தானே.³³

v. பூசைவிதி எடுத்துக்காட்டுகள்

'கணேசனுக்கத் தூபதீபம்'³⁴

'பரபாரையை நினைந்து கொண்டு'³⁵

'மனோன்மணியைச் சதாசிவனை வணங்கிச் செய்ய'³⁶

'விநாயகர்க்குப் பூசைசெய்து தாய் பதத்தை மறவாதே'³⁷

'கணபதிக்கும் தேவி வடுகனுக்குஞ்'³⁸

'பரைபூசை கணேசன் பூசை'

'தட்சிணாமூர்த்தி பதங் கேத்திரபாலன்',

'தியானமென்ன சித்தருக்கும் பெரியோர்க்கெல்லாம்',

'சிறப்பாகப்பூசை செய்து'³⁹

'தேகமதற்கழிவேது வைரவனைப்பூசி',

'சிந்தாரம் எடுத்தடக்கிச் சிவனைப்பூசி',

'தேவியொடு கணபதிக்குப் பூசைபண்ணு'⁴⁰

என்று மருத்துவர்களுக்கான பூசைவிதிகளைச் சுட்டுகிறது அபிதான சிந்தாமணி.

மருத்துவத் தொழிலின் புனிதத் தன்மையை விளக்கும் பாடலாகவும், பொருளாசையின்றி மருத்துவம் செய்யும் மருத்துவனை இறைவனென்றே போற்றுவர் என்பதை மேல்வரும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

வணங்கடா கணபதியைச் சித்தர் முத்தர்

மகத்தான ரிசி தேவர் ஞானத்தோரை

பிணங்காமல் அடிபணிந்து கருவம் விட்டுப்

போற்றி நீ வைத்தியஞ் செய் புனித மெய்தும்

இணங்காத பேருடனே இணங்க வேண்டாம்

இனமறிந்து உண்மை சொல்லு இல்லாவிட்டால்

வணங்காத சமாதியிலே நின்று கொண்டு

ஒப்பற்ற வைத்தியனென்று ஒடுங்கிடாயே.⁴¹

பண்டிதனும் பரிகாரி வைத்தியனென்றும்

பாடுகின்ற மொழி யெல்லாம் பரனுக்காகும்

கண்டிதமாய் முகம் பார்த்து நோயைப்பார்த்து

கதித்தெழுந்த நாடியுட கலக்கம் பார்த்து

முண்டிதமாய் மூன்றுக்குள் நவதாது பார்த்து

மூளைகண்டு மருந்தினுட முழுக்கும் பார்த்து

அண்டினபின் பொருளாசை மிகுந்திடாமல்

அறிந்து செய்வோன் எழுபிறப்பும் அயனாம் பாரே⁴²

அபிதான சிந்தாமணியிலிடம் பெறும் மருத்துவ உவமைகள்

பித்தந்தானும் தவளையைப் போலவே பாயும்⁴³

ஐயந்தானும் சர்ப்பம் போல் ஓடும் ஓடும்⁴⁴

வாலைப் பெண்போல வருஞ் சயம்⁴⁵

மத்துப் போற் திரண்ட குன்மம்⁴⁶

படைத்த அயன் போல படைக்கும் தாகம் ⁴⁷
 மதுக்குடம் போல் பெருவயிறு ⁴⁸
 குயில் போலிரைச்சல் மலபந்தம் ⁴⁹
 விடம் போலே துபிக்க மறுபக்க முண்டாம் ⁵⁰
 வெட்டப்பட்டபுண் போலே மேனியெங்கும் விதனமுண்டாம் ⁵¹
 தரங்கம் போன்ற அனற்குலை ⁵²
 அரங்கம் போன்ற பீனிசம் ⁵³

vi. மருந்து செய்ம்முறைப் பக்குவங்களிலே வரும் உவமைகள்

கடலலை போலே உருட்டியே ⁵⁴
 நீளவே ஆட்டு நீ குன்றி போலே ⁵⁵
 வெண்ணெய் போல் ஆட்டியதை ⁵⁶
 உளுந்து போற் குளிகை கட்டி ⁵⁷
 சிறுபயறு போலே கட்டி ⁵⁸
 புட்டவித்தாற் போலே ⁵⁹

பேரிச்சம்பழம், குமிழம்பழம், மாதுளம்பழம் என்பன போன்ற பழவர்க்கங்ளை மருந்து செய்யும் போது சேர்ப்பதுண்டு என்னும் செய்ம்முறைக்குச் சான்றாக மேல்வரும் பாடல் அமைகிறது. ஆயுள்வேத முறைமையில் பழவர்க்கங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறைமை வழக்கிலிருந்துவருவது இச்செய்யுளாலே உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

கொத்தமல்லி மாங்கொட்டை பேரிச்சம் பழமும்
 கூறான முந்திரிகை பெருங்குமிழின் பழமும்
 வித்தமல்லி அரத்தை சுக்கு வேரிமலர்த் தாது
 வெள்ளிலவம் பிசின் கொற்றான் காட்டாத்திப்பூவும்
 மத்தமல்லிக் கீழ்க்காயும் ஒதியம் பட்டை
 மாதுழம்பழத்தோடு வில்வப் பிஞ்சு
 சுத்தமல்லி அதிமதுரம் விளாம்பிசினுடன்
 துய்யவெள்ளி லோத்திரமும் முத்தக் காசே ⁶⁰

அபிதான சிந்தாமணிச் செய்யுளமைப்பு பாடல்களின் முதலடிகள்,

கேளப்பா
 நாளப்பா
 தாளப்பா
 ஆளப்பா

என்றும், ⁶¹

தூக்கியே
தாக்குவாய்
வீக்குமே
பாக்கியங்

என்றும்,⁶²

பாரப்பா
சாரப்பா
சேரப்பா
வாரப்பா

என்றும்,⁶³

வேருடனே
வாரமுடன்
சீருடனே
நேருடனே

என்றும்⁶⁴

நாட்டா
ஊட்டா
மூட்டட்டா
தீட்டா

என்றும்,⁶⁵

கூட்டி
ஊட்டு
வாட்டி
நாட்டில்

எனவும்,⁶⁶

எட்டுடனே
விட்டிடுவாய்
கட்டுடனே
மட்டுடைய

எனவும்⁶⁷

போமப்பா
ஆமப்பா
வேமப்பா
தாமப்பா

எனவும்,⁶⁸

வருவன தக்க உதாரணங்களாகும்.

போகமுனிவரின் சத்த காண்டம் எனும் நூல் கிடைத்துள்ளது. காப்புச் செய்யுட்களிரண்டு மேலவருமாறுள்ளன.

ஆனந்தமாய் நிறைந்த ஆதிபாதம்
 அண்ட பரிபூரணமா மையர் பாதம்
 வானந்தமாகி நின்ற கணேசன் பாதம்
 மருவியதோர் மூலத்தின் நந்திபாதம்
 தானந்தமாகிய தோர் காலாங்கி பாதம்
 சனகருட வியாக்கிரமர் பதஞ்சலியின் பாதம்
 போனந்தமாகியதோ ரிஷிகள் பாதம்
 போற்றி ஏழாயிர நூல் புகலுவேனே⁶⁹
 கரிமுகன் பதம் போற்றி கடவுள் பதம் போற்றி
 கடாட்சித்து என்னையின்ற ஆயிபதம் போற்றி
 வாணிபதம் போற்றி அருள் தந்து
 லட்சுமிதானாயி பதம் போற்றி
 துரியமாம் பாட்டநென்ற மூவர்பதம் போற்றி
 துணையாகக் காலாங்கி அய்யர் பதம் போற்றி
 நிருவிகற்ப சமாதியுற்ற ரிஷிகள் பதம் போற்றி
 நிறைந்து நின்ற சரணமே காப்பு.⁷⁰

‘நூல்’ பற்றிய செய்யுள் வருமாறு

தானானயேமூலட்சம் சிவன்தான் சொன்ன
 சாஸ்திரத்தின் கருவெல்லாந் தரிக்கப் பண்ணி
 கோளான குருநூலாம் யேழு காண்டம்
 கொட்டினேன் வாதமென்ற முறை கடன்னை
 பானான பாட்டரைத்தான் கருக்கள் கேட்டு
 பயின்றெடுத்த ஆயி சொன்ன பண்பு கேட்டு
 தேனான காலங்கி ஐயரையுங் கேட்டு
 செப்பினேன் சத்த காண்டம் திரமாய் காணே.

இரண்டாவது காண்டத்துக் காப்புச் செய்யுள் வருமாறு

ஆதிபராபரத்தினிட கிருபை போற்றி
 அன்பான வடிமுடியும் நந்தி காப்பு
 சோதியாமுச் சுடரின ருளே காப்பு
 சூட்சமாஞ் சதாசிவத்தின் பொருளே காப்பு
 பாதிமதி சடையணிந்த பரமன் காப்பு
 பத்தியுடன் முத்திதரு முதல்வன் காப்பு
 ஓதியதோர் வாணி சரஸ்வதியே காப்பு
 ஓங்காரத்துள் வட்டத் தொளி காப்பாமே.

போகர், சீனபதிக்கு வந்தது குறித்த செய்தி மேல்வரும் பாடலினால் சொல்லப்படுகிறது.

ஏகினேன் சீனமென்ற பதிக்கு மைந்தா
 யெழிலான குளிகை கொண்டு பறந்தேனப்பா
 பாகமுடனுபதேசம் பெற்ற மார்க்கம்
 பாங்குடனே வெள்ளையென்ற மனிதரப்பா
 வாகுடனே நூல்படியே முறைபோதித்து
 வளைமை பெற சமாதிக்கு வழியுஞ் சொன்னேன்
 வேருடனே வெகுகால மிருந்தேன் யானும்
 வேடிக்கை சிமிட்டு வித்தை செய்தேன் தானே.⁷¹

மூன்றாம் காண்டத்துக் காப்புச் செய்யுள் மேல்வருமாறு

அண்டபரமான முதலே காப்பு
 அடியேனுங் காலாங்கி நாதர் பதங்காப்பு
 புகன்று நின்ற காலாங்கி குருபதமே காப்பு
 புகழான வல்ல முனி சித்தர் பதங் காப்பு
 தகன்ற பெரியோர் ஞானி தான் பதமே காப்பு
 சதாசிவத்தின் சுடரொளியே தனிபதமே காப்பு
 நிகன்ற சத்த தாண்டமது யேழாயிரந்தான்
 நிகழ்த்தினேன் மூன்றாவது காண்டமிது தானே.

‘யோகி’ பற்றிய பாடல் வருமாறு

யோகி யென்றால் ஞானத்தின் மகிமை வேண்டும்
 யோசனைகள் மிக வேண்டும் வாசி வேண்டும்
 போக மென்றமாய் கைத நூவிட்டொழிக்க
 பொருமையுடன் சிவயோகம் காணவேண்டும்
 பாகமது யெப்போதும் கைவிடாமல்
 பார்த்துபனே செய்குபவன் யோகியாவான்
 சாபமுடன் காலாங்கி தனை நினைந்து
 சாற்றினோள் போகறிஷி பண்பாய்த்தானே.⁷²

நான்காவது காண்டத்துக் காப்புச் செய்யுள் வருமாறு

ஓடியே சதா சிவந்தான் பாதங்காப்பு
 வுரைத்துடுவேன் போகரேழாயிரத்தில்
 தேடியே சத்த சாகரமதாக
 திறமாகப் பாடி வைத்தேன் சத்த காண்டம்

கூடியே காலங்கி னாதர் பாதம்
 குருவான நாதாக்கள் பாதம் போற்றி
 ஆடியே வயித்தியமாம் நாலாங்காண்டம்
 அப்பனே வாதமது காப்பதாமே.

யாக்கோபு சாபத்தால் சீடர் குருடானமை பற்றிய செய்தி கூறும் பாடல்
 மேல்வருமாறு:

வந்ததொரு யாக்கோபு முனிவர் தாமும்
 வாகுடனே பகடுறைத்த மாந்தரெல்லாம்
 சிந்தனையாய் மனங்கலங்கி மெய்நடுங்கி
 சிற்பரனார் யாக்கோபு வந்தாரென்று
 தத்தமக்குள் பயந்துமல்லோ ஒடுக்கமாகி
 தாரணியில் அவர் மயங்கி நிற்கும் போது
 நிந்தனையாய் வந்ததொரு சாபத்தாலே
 நீணிலத்திலெல்லவருங் குருடரானார்.
 கொள்ளவே போகரேழாயிரந்தான் கொற்றவனே
 நெடுங்காலந் தவமிருந்து
 உள்ளபடி யுடல் பொருள்களாவினெல்லாம்
 வுத்தமனே யிந்நாலுக் கொப்பி வைத்தேன்
 கள்ளமில்லா சாத்திரமாஞ் சத்தகாண்டம்
 கலியுகத்தார் தான் பிழைக்கப் பாடி வைத்தேன்
 உள்ளபடி சாமறு யிந் நூற் கில்லை
 வுத்தமனே காண்டமது யேழுதானே.⁷³

போகர் சத்தகாண்டம் எனும் நூலின் ஏழாவது காண்டத்திலிடம்பெறும்
 இறுதிப்பாடல் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

தானான காண்டமது யேழுக்குள்ளே
 சதகோடி சூரியன் போல் மருத்துவங்கள்
 கோணான காலாங்கி கடாட்சத்தாலே
 கொற்றவனே பெருநூலாம் குருநூலாக
 தேனே மனோன்மணியாள் கிருபையாலும்
 தேஜோனிலின் சின்மயத்தினருளினாலும்
 மானான போகரேழாயிரந்தான்
 மார்க்கமுடன் பெருநூலும் முற்றதாமே.⁷⁴

viii. பதார்த்த குணசிந்தாமணி

பதார்த்த குண சிந்தாமணி என்னும் நூல் பதார்த்தங்களின் குணங்கள் பற்றி விவரமாகக் குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலின் பாயிரச் செய்யுள் விநாயகர்த்துதியாக நேரிசை வெண்பாவினால் அமைந்துள்ளது. அச்செய்யுள் மேல்வருமாறு:

ஆதியுமைக் கருள்செயற்புத சிந்தாமணியை
பாதியுமை யருளாலம்புலியுட் - கோதறுநந்
செந்தமிழாற் கூறுதற்குச் செம்பவள வேழமுகன்
கந்தமலர்ச் செஞ்சரணங் காப்பு.

இச்செய்யுளின் பொழிப்புரை வருமாறு

சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கு உபதேசித்தருளிய பதார்த்தகுண சிந்தாமணி ஆகிய ஆயுள் வேதத்தை அந்த உமாதேவியாரது திருவருளைக் கொண்டு அழகிய இந்த உலகத்தில் குற்றமற்ற இயற்றமிழ்ப் பாடலாற் சொல்லுதற்குச் சிவந்த பவளம் போலும் நிறத்தையுடைய பிரணவ வடிவமாகிய யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளது பரிமளம் பொருந்திய செந்தாமரை மலரையொத்த சிவந்த திருவடிகள் காப்பாகும்.

'பரமசிவ வணக்கம்' கூறும் பாடல் மேல்வருமாறுள்ளது.

எல்லாப் பதார்த்தமுமா யெங்கு நிறையொன்றை முந்நூற்
சொல்லாப் பதார்த்தத்தைக் துப்புரவை - வல்லார்கள்
கூடற் பதார்த்தத்தைக் கொண்டேத்திக் கூறுதுமியாங்
கோடற் பதார்த்த குணம்.

இதன் பொருள் வருமாறு

தபரசங்கமப் பொருள்களும் ('தாவர சங்கமம்' என்பது திருவாசகம்) எவ்விடத்தும் நீக்கமறப் பரிபூரணமாக நிறைந்திருக்கின்ற ஒரு பொருளும் இத்தன்மையுடையதென்று துணிந்து சொல்லப்படாத பொருளும், அநுபவிக்கப்படும் பொருளும், ஐம்பொறிகளையும் வென்ற வல்லவர்களாகிய பரமயோகிகள் சேருவதற்குரிய பொருளுமாயிருக்கின்ற பரமசிவத்தைத் தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்து யாவரும் நாடோறும் உண்ணத்தகுவனவாகி இவ்வுலகத்திலிருக்கின்ற பதார்த்தங்களின் குணங்களைச் சொல்லுகிறோம். கணபதி - குமரவேள் - சிவன்- உமை- தன்வந்திரி - சித்தர்கள் துதி:

சீரார் பதார்த்த குண சிந்தாமணிக் கரணாந்
தாரார் கஜமுகனுஞ் சண்முகனு - நீராருஞ்
செஞ்சடையனும் பரையுந் தேவ வயித்தியனும்
விஞ்ச சித்த நாதர்களுமே

திருவாத்திப் பூமாலையைச் சூடிய யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளும், ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமார்க்கடவுளும், கங்கையணிந்த சிவந்த சடையிணையுடைய பரமசிவமும், உமாதேவியாரும், தேவவயித்திய ராகிய தன்வந்திரியும், சித்தர்களுக்குள் மேலாகிய ஒன்பது சித்தர்களும் சிறப்புப் பொருந்திய அந்த பதார்த்த குண சிந்தாமணியாகிய ஆயுள் வேதத் துக்குக் காப்பாவர் என்றவாறு.

'பதார்த்த உற்பத்தி'யின் வரலாறு மேல்வரும் விருத்தப்பாவின் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகிறது:

தேடரும் கண்டவொளிப் பிழம்பாய் ஞான
தீதபூரணமாய்த்தற் செயல் கொண் டெல்லா
மூடவிட வல்லதுமாய்த் தனித்தவொன்றுண்
மூழ்கி நின்றமுக் குணச் சிற்சத்தி தன்னில்
நாடனம் பிறந்ததிற்காலுதித்த திற்றீ
நார மண்ணுண்டாய் மண்தானங் கவந்த
ஓடதியிலனமுமதி லுலகுநிற்கு
முயர்வாய்ந்தவ் வோட தியினுரிமை சொல்வாம்.

(ஓடதி - ஓ(ள)ஷதி)

ஓளஷதியின் வகைகள் பற்றிய பாடலொன்று கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளில் மேல்வருமாறு வருகிறது:

விருக்கஞ்செடி கொடி புன்னான தொவ்வொன்றின் விரிய
வருக்கந்தமிற் சில வேராதி வித்துவரைக்கு மெட்டா
யிருக்கும் பதார்த்த மவற்றிலொவ் வொன்றிங்கிருநிலத்துட்
செருக்கும் பன்னோயை முருக்குங் குணக்கண்டுதேர்வரிதே.

இதன்பொருள் மேல்வருமாறு

இந்த அகன்ற பூமியினிடத்து முளைத்த ஓஷதி நான்கு வகைப்படும். அவை யாவன மரம், செடி, கொடி, புல் என்பவைகளாம். இதில் ஒவ்வொரு வருக்கங்களினின்றும் பிரிவுற்ற பேதங்களைச் சொல்லுமிடத்து அளவிறந் தவைகளாம். அவைகளிற் சிலது வேர் முதல் வித்தீறாக எண்வகைப் பதார்த்தங்களாக இருக்கின்றன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பற்பல ரோகங்களைக் கொடுக்கும், ஆதலால் அப்பதார்த்தங்களின் குணங்களைக் கண்டறிதல் அரிது என்க.

பதார்த்த வகை 'ருசிகள்' குறித்த வெண்பாச் செய்யுள் மேல்வருமாறுள்ளது:

ஆதியுரி யுண்ணீரடைமலர் மெங் காய் விதையென்
 நோது பதார்த்தமிவை யோரெட்டும் - பூதலத்துட்
 கைப்புவர்ப்பு தித்திப்பு கார்ப்புளிப்பு துவர்ப்பு
 வைப்பிவை யாறும் பொருந்து மால்

இதன்பொருள் மேல்வருமாறு

இப்பூமியில் நான்கு வகையாகிய ஓஷதிகளிருக்கிற எண்வகைப் பதார்த்தங்
 களாவன:

வேர், பட்டை, கட்டை, ரசம், இலை, புட்பம், பழம், வித்து
 என்பவைகளாம்.

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் கசப்பு, உப்பு, தித்திப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு,
 துவர்ப்பு ஆகிய ஆறுவகை ருசிகளையும் பெற்றிருக்கும் என்க.

பதார்த்த குண சிந்தாமணியின் அவையடக்கச் செய்யுள் மேல் வருமாறு:

பதார்த்த குணஞ் சொல்வதெவன் பார்க்கின்ற வெல்லாம்
 பதார்த்த மெனி னீக்கிற் பழியாம் - பதார்த்தமெனக்
 கூறு கடற்குள்ளணவின் கூற்றி னவ்வியதத்தத்தோர்
 கூறுரைத் தனம் பாருக்குள்.

'நூற்பயன்' குறித்து வசனரூபமாக இடம்பெறும் கருத்துகள் மேல்
 வருமாறுள்ளன:

'இந்தப் பதார்த்த குண சிந்தாமணி என்னுஞ் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட
 பதார்த்தங்களின் குணங்களையெல்லாம் நன்றாயறிந்து அவற்றுள் நித்திய
 போசனத்துக்கு உதவத்தக்க பதார்த்தங்களை சித்தபாகம், வீம்பாகம், நளபாகம்,
 தேவபாகம் என்னுஞ் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய பிரகாரம் பாகஞ் செய்து
 புசிக்கவேண்டும். அவுஷதங்களுக்கு உதவத்தக்க பதார்த்தங்களைச் சுத்திக்
 கிரமம் என்னுஞ் சாஸ்திர விதிப்பிரகாரஞ் சுத்தி செய்து சிகிச்சா சாரம்
 என்னுஞ் சாஸ்திரக் கிரமப்படி முப்பத்திரண்டு வித அவுஷதங்களாகக்
 கைபாகத்துடன் செய்து முடித்து ஜீவரஷாயிர்தம் என்னுஞ் சாத்திரத்தில்
 சுரரோகம் ஆதியாகக் கீடபேதரோகமீறாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்ற சகல
 ரோகத்தையும் சிகிச்சாக்கிரமம் என்னுஞ் சாஸ்திரக் கிரமப்பிரகாரம் கொடுத்து
 நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு மேற்சொல்லிய பதார்த்தங்களை
 உண்டு அனுபவிப்பதுமன்றிச் சூரியோதய முன் விழித்தல் முதலாகச் சொல்
 லப்பட்ட தினக் கிரமங்களும் தவறாமல் நடப்பவர்கள் அறம், பொருள்,
 இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த தங்களை அடைவதற்கேதுவான அரோக
 திடகாத்திரமும் சந்தான சௌபாக்கியமும் தீர்க்காயுளும் பெற்று இவ்வுல
 கத்தில் வாழ்வார்கள்.'

viii. பஞ்சபூதவகை

பிருதிவியின் குணம்

பூசவிரணம் பொருமல் போம் பொன்முதலாம்
ஆசையுள்ள பண்ட மதிலுண்டாம் - நேசமதாய்த்
தின்றிடிற் பாண்டு செழிக்குமிகத்தே மொழியே
சென்றுலகில் மண் குணத்தைத் தேர்.⁷⁵

அப்புவின (தண்ணீரின்) குணம்

காசமறுந் தத்தங் கழலாது மேகமுதல்
வீசுமல றணியும் வீரியமாம் - வாசமென
உந்திவளர் குன்ம முதிர்ஞ் சொறியிவைபோம்
இந்த நறுந் தண்ணீருக்கே.⁷⁶

தண்ணீர்க் குணமெல்லாந்தான் கேண்மட மயிலே
மண்ணின் குணமெல்லான் மற்றுமுண்டோ - உண்ணுங்காகல்
ஆறுகுளமேரிமடு வாழ்ந்த கூபஞ் சனையுள்
ஈறவியென்னு முலகு.

தேயுவின் குணம்

கன்னடக்கா னோயுள் வலி காதம் போங் காய்ந்தக்கால்
விண்டே பல பிணியும் விட்டேகும் - விண்டோய்
பொருப்பனைய விட்டமுலைப் பூவையே நாளு
நெருப்பினது குணங்காண்⁷⁷

வாயுவின் குணம்

மேகக் கடுப்பை விளைவிக்கும் வீறி நின்ற
தாகமனலிளைப்பைச் சாந்திசெய்யு - மேகத்தின்
புண்ணோய்க்கும் பொல்லாது பூவையரே ருட்சைக்குக்
கண்ணோய்க்கு மாகாது காற்று.⁷⁸

ஆகாயத்தின் குணம்

உலகுமனமும் பலவா மோடதியு மண்ணுஞ்
சகலமுனலுங் காலுஞ் சாற்ற - அலகில்
அநந்தம் பொருமு மடங்கவுழி நல்கும்
அநந்தந் தனைக் கண்டறி.⁷⁹

செவ்விளநீரின் குணம்

பித்தமொடு தாகம் பெருத்த வழி நடையா
லெய்தலா யாசமிவை யேகு - நித்தியமுஞ்

செவ்விள நீருண்டக்காற் நீறும் பலகயமு
மவ்விள நீர் கொங்கைமின்னே யாய்.⁸⁰

முலைப்பால் பொதுக் குணம்

தன்னியமென் றோதிச் சருவதோஷங்களும் போம்
உன்னியதாப மொழியுங் காண் - சந்துயொடு
வாதசுரம் பித்தசுரம் வன்கபச் சுரந்தணியுங்
கோதில் வலுமையுண்டாங் கூறு.⁸¹

அடிக்குறிப்புகள்

1. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா.,(1958), இலக்கிய வரலாறு, பக். 330-332.
2. மேலது, ப. 330.
3. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி., (1960), தமிழ்ப்புலவர் அகராதி, ப.150.
4. பாவலர் சரித்திர தீபகம், (1779), பகுதி 2, (பதிப். கலாநிதி பொ.பூலோகசிங்கம், திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னாகம், பக். 155- 156.
5. மேலது ப. 343.
6. அப்துற்றஹீம், (1957), முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர்கள், ப. 10.
7. சிவநெறிப்பிரகாசம், (1968), திருவாவடுதுறை ஆதீனப் பதிப்பு, ஸ்ரீ நமசிவாய மூர்த்தி அச்சகம், திருவாவடுதுறை, ப.124 செய் 140.
8. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம், (1996), ஆறாம் பதிப்பு, பாரிஆப் செட் பிரிடர்ஸ், சென்னை, ப.341
9. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம், (1995), ஏழாம் பதிப்பு, லிப்ரா ஆப் செட் பிரிண்டர்ஸ், தஞ்சாவூர், பக். 523-525.
10. இவை அநுரசநாடிகள் எனப்படும்
11. சிவபாதசுந்தரம், சு., (ஆண்டு நூலில் இல்லை), அகநூல், பக். 144-152. (பதிப்புத் தொடர்பான குறிப்புகள் பெறக்கூடியதாக நூல் இல்லை. சிதிலமடைந்துள்ள நிலை பார்வைக்குக் கிடைத்தது.)
12. மேலது, பக். 144. 152.
13. மேலது, பக். 144-152.
14. சிவவாக்கியர் பாடல், (1910) அகத்திய மகாமுனிவர் அருளிச் செய்த ஞானம் பதின் மூன்று, செய். 1 (இஃது), ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம் வீராசாமிச் செட்டியார் அவர்கள் மருகரும் தொண்டை மண்டலம் கல்விச்சாலை தமிழ்ப்புலவருமாகிய வித்துவான் சூ.அப்பன் செட்டியவர்கள் மாணக்கராகிய மா.வடிவேலு முதலியாரால் முன் அச்சிடப்பட்டுள்ளவற்றோடு வேறு ஏட்டுப் பிரதிகளில் அதிகமாகக் கிடைக்கப் பட்டவைகளையும் சேர்த்துப் பரிசோதிக்கப்பட்டுச் சென்னை ஸ்ரீ பத்மநாபவிலாச அச்சியந் திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்னுங் குறிப்புகளுடன் இந்நூல் காணப்படுகின்றது.

15. மேலது, செய், 3
16. மேலது, செய், 13
17. மேலது, அகத்திய மாமுனிவர் அருளிச் செய்த ஞானம் பதினான்கு, செய். 2
18. லலிதா காமேஸ்வரன், (1972), மருத்துவம், திருக்குறளில் அறிவுத் துறைகள், சென்னை, ப. 180.
19. திருமந்திரம், (1997) காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள், ப. 25, செய். 790, பக்.106.
20. மேலது, செய். 1923, ப. 255.
21. மேலது, செய். 1932, ப. 257.
22. மேலது, செய். 453, ப. 62.
23. மேலது, செய். 455, ப. 62.
24. மேலது, செய் 464, ப.63.
25. மேலது, செய் 478, ப. 65.
26. மேலது, செய். 480, ப. 65.
27. மேலது, செய்.481, ப. 65.
28. மேலது, செய். 485, ப. 66.
29. மேலது, செய். 487, ப.66.
30. விநாயகமூர்த்தி, அ., மூலபாடஆய்வியல், சென்னை ப.10.
31. சிதம்பரனார், அகத்தியர் வரலாறு, ப.9.
32. Kandaswamypillai, N., *History of Siddha Medicine*, p.270.
33. அபிதான சிந்தாமணி, சென்னை, செய். 1101.
34. மேலது, செய். 224.
35. மேலது, செய். 260.
36. மேலது, செய். 307.
37. மேலது, செய். 488.
38. மேலது, செய். 757.
39. மேலது, செய். 932.
40. மேலது, செய். 1489.
41. மேலது, செய். 308.
42. மேலது, செய். 510.
43. மேலது, செய். 13.
44. மேலது, செய். 13.
45. மேலது, செய். 519.
46. மேலது, செய். 818.
47. மேலது, செய். 850.
48. மேலது, செய். 857.

49. மேலது, செய். 1200.
50. மேலது, செய். 1445.
51. மேலது, செய். 1445.
52. மேலது, செய். 1370.
53. மேலது, செய். 1370.
54. மேலது, செய். 157.
55. மேலது, செய். 181.
56. மேலது, செய். 426.
57. மேலது, செய். 546.
58. மேலது, செய். 589.
59. மேலது, செய்யுட்கள், 845, 897.
60. மேலது, செய். 240.
61. மேலது, செய். 313.
62. மேலது, செய். 314.
63. மேலது, செய். 315.
64. மேலது, செய். 317.
65. மேலது, செய். 324.
66. மேலது, செய். 337.
67. மேலது, செய். 339.
68. சத்த காண்டம், முதலாவது காண்டம், செய். 1.
69. மேலது, செய். 9.
70. மேலது, இரண்டாவது காண்டம், செய். 799.
71. மேலது, மூன்றாவது காண்டம், செய். 328.
72. மேலது, நான்காவது காண்டம், செய். 898.
73. மேலது, ஏழாவது காண்டம், செய். 1000.
74. மேலது, செய். 1001.
75. பதார்த்தகுண சிந்தாமணி, ப.6.
76. மேலது, ப.6.
77. மேலது, ப.6.
78. மேலது, ப.6.
79. மேலது, ப.7.
80. மேலது, செய்.59.
81. மேலது, செய். 83.

இயல் நான்கு

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஒப்பீடு

1. இந்திய மருத்துவ நூல்களுக்கும், ஈழத்துமருத்துவ நூல்களுக்குமான இலக்கியப் பொதுமை ஒப்பாய்வு

i. ஒப்பாய்வு - சிறுவிளக்கம்

மருத்துவ இலக்கியங்கள் குறித்த இவ்வாய்வில் ஒப்பாய்வுகள் முதற்படியில் இலக்கியங்களின் ஒப்பாய்வு என்பதும் மருத்துவமுறைமைகளின் ஒப்பாய்வு என்பதும் விளங்குகின்றன. ஜேர்மன் மொழியிலே 'ஒப்பீடு' என்ற அடைமொழி இனமரபியல் (Ethnology), உளவியல் (Psychology), வரலாற்றியல் (Historiography), செய்யுளணியியல் (Poetics) என்பவற்றிற்குப் பொருந்திற்று. பிரெஞ்சு ஆங்கிலத் தொடர்களுக்கு முற்பட்டது ஜேர்மன் தொடர் ஆட்சி (வழக்கு) (Usage). இத்தாலியம், ஸ்பானியம் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகள் பலவற்றிலும் பிரெஞ்சு மொழியைப் பின்பற்றி 'இலக்கிய ஒப்பீடு' என்ற தொடர் நிலை பெறலாயிற்று. ரஷ்ய ஒப்பீட்டறிஞர் அலெக்ஸாண்டர் வெசெலோவ்ஸ்கி (Alexander Veselovsky) ஜேர்மன் மொழியில் வழங்கியது போன்ற தொடர் ஒன்றைத் தமது மொழியில் பயன்படுத்தினார்.

எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளையும், வ.வே.சு ஐயரும் குறிப்பிடத்தக்களவு ஒப்பிலக்கியத்தை வலியுறுத்தியிருப்பதுடன் இத்துறையில் முன்னோடிகளாகவும் விளங்கியுள்ளனர். வ.வே.சு ஐயர் கம்பனைக் கிரேக்க, இலத்தீன், ஆங்கிலக் காப்பியங்களுடனும், வால்மீகியுடனும் ஒப்பிட்டு அவர்களிலும் கம்பன் காவியம் திருந்திய நிலையில் காணப்படுவதற்குத்தக்க சான்றுகள் பல தந்துள்ளனார்.

இலக்கியத்துக்கு முன்னதாக ஒப்பியல் நோக்கு மொழியாராய்ச்சியின் சிறப்புப் பண்பாக இருந்தது. அதற்கும் முன்னதாக அறிவியற்றுகைகளின் தனிச் சிறப்புப் பண்பாகவிருந்தது. ஒப்புநோக்கு மொழியாராய்ச்சியை நெறிப்படுத்திய பின்னரே அறிவியலின் (Science) அந்தஸ்தைப் பெற்றது.

இதற்கும் முன் மானிடவியல், சமூகவியல், பொருளியல், புவியியல் முதலிய வற்றிற்கு அறிவியல் அந்தஸ்தைக் கொடுத்தது ஒப்பியல் ஆய்வேயாகும்.

ii. தமிழில் ஒப்பாய்வு

புராதன சமுதாயங்களிலே மனிதனது அறிவு முழுவதும் செய்யுள் வடிவிலேயே இருந்தது. மந்திரம், மாயம், வானநூல், வரலாறு, புராணம், அறிவியல், இயற்கையறிவு முதலிய யாவும் பன்னெடுங்காலமாகச் செய்யுள் வடிவிலேயே வழங்கி வந்தன. 'புலம்' என்ற சொல்லின் பொருளைக் கவனித்தால் இச்செய்தி துலக்கமுறும். 'புலம்' என்பது அறிவு, கூர்மதி, துப்பு, நூல், வேதம், இடம் என்றும், 'துறை' என்றும் பொருள்படும். 'புலன்' என்பது 'பொறி' என வழங்கப்படும். 'புலன் பொறி வழிச் செல்லாது' என்று குறிப்பிடுகிறது இறையனார் களவியலுரை. 'புலமை' என்பதற்குக் கல்வி, மெய்ஞ்ஞானம், செய்யுளியற்றும் ஆற்றல் என்ற பொருள்களுண்டு. 'புலமையோர்' என்றால் கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி என்ற நால்வகைக் கல்வியாளரும், கற்றோரும், நிபுணரும் கருதப்படுவர். 'புலந் தொகுத்தோன்' என்று தொல் காப்பியரைக் குறிப்பிடும் மரபுண்டு. புலவரை 'அறிவர்' என்றும் அழைத்தனர். திருமுருகாற்றுப்படை 'புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்', 'நன்மொழிப் புலவரேறே', 'அறிந்தோர் சொன்மலை', 'நூலறி புலவ' என்றெல்லாம் முருகக் கடவுளைத் துதித்துள்ளது. புலமைத் தெய்வத்திடம் புலவர் ஆற்றுப்படுத்தப் படுதல் இயல்பே.

புலவரைச் சர்வக்ஞராகக் கருதிப் புராதன சமுதாயம் போற்றியதில் வியப்பெதுவுமில்லை. ஒப்பியல் இலக்கிய ஆராய்ச்சி இவ்விளக்கம் பிறக்க வழி செய்கிறது¹ என விளக்கியுள்ளார்.

iii. மருத்துவ நூல்களின் இலக்கியப் பொதுமை

மருத்துவ நூல்களின் இலக்கியப் பொதுமை ஒப்பீடு முதன் முறையாக இவ்வாய்வே முன்னெடுக்கிறது. இந்திய மருத்துவர்களையும், மருத்துவ நூல்களையும், மரபுகளையும் பின்பற்றி ஈழத்து மருத்துவ நூல்கள் குறிப்பிடும் செய்யப்பட்டுள்ள மருந்துகள் குறித்த சான்றாதாரங்கள் வருமாறு:

சித்த வைத்தியத் திரட்டு (1983) எனும் நூல் 2 இத்தொடர்பில் குறிப்பிடற்பாலது. இந்நூலின் முகவுரையில் மேல்வருமாறு குறிப்பொன்றுள்ளது.

மருந்துகளின் பெயர், செய்முறைகள், துணை மருந்துகள், தீரும் நோய்கள் யாவற்றையும் பல நூல்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்துச் சிலமுறைகளையும் அந்நாளில் பெயரும் புகழுமோடு வாழ்ந்த பெரிய

மருத்துவர்கள் ஆண்டு அனுபவித்தமுறைகளையுஞ் சேர்த்து, அதனிலும் மருந்து செய்தலில், கேடின்றி எளிதில் செய்து முடிக்கக்கூடியதுமான முறை களைத் தொகுத்து ஒரு பட்டியலும் அதோடு வெளியாகியது.³ என்ற குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நூலிலே பாடல்களின் இலக்கங்கள் அச்சிடப் படவில்லை. மருந்துகளின் விளக்கங்கள் கூறுமிடத்துக் கையாளப்படும் முறைமைகளில் குரு மரபு கிளர்த்தியும், உவமைகளாற் சுட்டியும் கூறும். உவமேயங்களும் கையாளப்படுகின்றன. சிறுபயறளவு 4, குன்றியளவு 5, மிளகளவு 6, இலந்தை விதையளவு 7, சணல் விதையளவு 8, இரண்டு உளுந்தளவு 9, இரு சணல் விதைப் பிரமாணம் 10, மெழுகு போல் அரைத்து 11, ஒரு கறிந்சிக் காயளவு 12, பொட்டுக் கரண்டியளவு 13 என்று வருவன வற்றைக் காணலாம்.

பயறு, குன்றிமணி, மிளகு, இலந்தை விதை, சணல் விதை, உழுந்து, கறிந்சிக்காய், பொட்டுக்கரண்டி என்பன உவமேயங்களாக வந்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. 'மெழுகு போல்' என வரும் உவமை குறிப்பிடற்பாலது. எளிமையாய் விளங்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு 'பசுமையாய் அரைத்து' என்னுமாப்போல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'பேரண்டபற்பம்' பற்றிய பாடலிலே,

தானென்றயிரமையது கொண்டேமேர்க்குதயைவாக
மருந்தொன்று சொல்லக் கேளு கோனென்ற போகருட கடாசத்தாலே
குணமாகப் புலிப்பாணி விளக்கஞ் செய்தேன்⁴

என்றுள்ளது.

புலிப்பாணி மருத்துவம் தொடர்பாகவே இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. எனினும் 'போகருட கடாசத்தாலே புலிப்பாணி விளக்கஞ் செய்தேன்' என்று வரும் குறிப்பு நோக்கற்பாலது.

உப்புச் செந்தூரம் குறித்த செய்யுளில் மேல்வரும் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 'போகருட கடாசத்தாலே புலிப்பாணி வகுத்திட்டானே,' 'புலிப்பாணி வகுத்திட்டானே' என்றும் இச்செய்யுளிலே குறிப்புகளுள்ளமை காணத்தக்கனவாயுள்ளன. முழுமையான பாடல் வருமாறு:

அறைகிறேன் வணத்தின் செந்தூரங் கேற்
அப்பனே கல்லுப்பு பலந்தானாலு
கறைகிறேன் சூதமது பலந்தானொன்று
கல்வத்தில் தாளிட்டு வில்வச்சாற்றில்
மறையவே தானரைத்திரண்டு சாமம்
மார்க்கமாய்க் குகையில் வைத்துச் சொல்லக்கேளு

விரைகிறேன் போகருட கடாசத்தாலே
 விபரமுடன் புலிப்பாணி விளம்பக்கேளே.
 கேளேதான் உலையில் வைத்துப் பழுக்க ஊதக்
 கிருபையுடனுருகியது மணிபோலாகும் கோளே தான் வாராமல்
 ஆறவிட்டுக் கொற்றவனே கல்வமிட்டுப் பொடியாய்ச் செய்து
 நானே தான் அந்தரத் தாமரையின் சாற்றால்
 நாற்சாமந் தானமைத்து வில்லை தட்டிப்
 பாலே தான் போகாமல் காயவைத்துப்
 பக்குவமாய்ச் சில்லிட்டுப் புடமுழுமுமாமே
 ஆமே நீ முன்போலே ஐந்து புடம் போட்டால்.
 அப்பனே செந்தூரமாகும் பாரு.
 (லவணம் - உப்பு)

தாமே நீயெடுத்தனைச் சிமிளில் வைத்துத் தயவாகப் பண்வெடைதான்
 தேனிற கொள்ள போமே நீ குன்மமென்ற தெட்டுந் தீரும் போல்லாத
 நெஞ்செரிவு சூலை ரோகம் வாமே நீ சூதகத்தின் வாயு தீரும் வல்லமையால்
 புலிப்பாணி வகுத்திட்டானே.¹⁵

'தாம்பிரச் செந்தூரம்' பற்றிக் குறிப்பிடும் பாடலில்,

வேணுமென்ற விஷபாகம் பிறநீர்க் கோவை
 வீக்கமொடு கனத்திருந்த விஷநீரெல்லாங்
 கோணுமே செந்தூரங் கண்ட போதே
 கூட்டிலுள்ள நோய்களெல்லாங் குடிபோம்பாரு
 ஆணுவத்தாற் சொன்னதடா விந்த நூல் தான்
 ஆச்சரியஞ் சித்தருக்காயறைந்தேன் பாரே.¹⁶

என வருவது காணத்தக்கது.

சிறறண்டமெழுகு பற்றிக் கூறும் பாடலில்,

வார்த்த பின்பு நாற்பது நாளிரவியிலில் வைத்து
 வற்ற வற்றத் தைலமதை வார்த்து வந்தால்
 பார்த்திருந்த பண்டிதர்கள் மாயமாகப்
 பசுமையுள்ள மெழுகாகும் பகரக்கேளு
 தூர்த்து வந்த வாதமெல்லாந் தொலைந்து போகுஞ்
 சுண்டைக் காயள வெடுத்துத் தேனிந்தால்
 ஆர்ந்திருந்த சூலையெல்லா மயர்ந்து போகு
 மளவாகம் புலிப்பாணி அறைந்துட்டானே.¹⁷

என வருகிறது.

‘நவவுப்பு மெழுகு’ பற்றிக் கூறும் பாடலில்,

கூட்டவே மண்டலங்கால் கொண்டா யானால்
கூறுகெட்ட வாதமெல்லாங் குடிகெட்டோடும்
நீட்டுவாய் குலைக்குத் தேனிலப்பா
நினைவாகச் சந்திக்கு இஞ்சி நீரில்
மாட்டுவாய் சுரங்களுக்குப் பஞ்சமூலம்
வளமான வலுபான மறிந்து போடு
நாட்டிலே வியாதியெல்லாந் தீருமென்றே.¹⁸

இப்பாடல் போகரிஷியின் மருத்துவத்தை அங்கீகரித்துள்ளமை காணத் தக்கது.

‘பஞ்சசூதமெழுகு’ பற்றிக் குறிப்பிடும் பாடல் மேல்வருமாறு:

பண்ணவே கணபதிக்கும் மகேஸ்வரிக்கும்
பாங்காகப் பூசை செய்தெடுத்துக் கொண்டு
என்னவோ வென்று சொல்லி மயங்க வேண்டாபூ
இதமான பஞ்சசூத மெழுகு தன்னை
உன்னதாய்ச் சித்தரெல்லா மொளிந்தா ருண்மை
பொருவாத விதன் பெருமை மென்ன சொல்வேன்
சந்தியென்ற பதின் மூன்று மிதன் பேர் சொல்லத்
தலைகாட்டா தோடுமடா வறிந்துபாரே.¹⁹

இதில் ‘சித்தர்கள் மொழிந்தாருண்மை’ என்று கூறப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

‘வானமெழுகு’ குறித்தபாடல் வருமாறு:

விந்து விந்துச் செந்தூர நாத மொளி
வீரமான சிவகாமியும்
வெள்ளை சிங்கி நட்சத்திரம்
பசுருவீறு மாண் குறியோடபின்
தொந்தமான முருகன் புராண
மொடு தூப தீபமரிசனெடை
சுத்தியாசவினவ பாருபாரு
பரிசுத்தமான கலுவத்திலே.²⁰

iv. சரக்குகளின் ஐம்பூதப் பிரிவு

1. மண் கூறுப்பொருள்கள் - மிருதாருசிங்கி, காந்தம்.
2. நீர்க்கூறுப் பொருள் - வெள்ளை கௌரி

3. தீக்கூறுப் பொருள் - தாளகம், பூரம், வீரம், கந்தகம்
4. காற்கூறுப்பொருள் - இலிங்கம், இரசச் செந்தூரம்
5. வெளிக்கூறுப் பொருள் - சாம்பிராணி, கற்பூரம்

கௌசிகர் குழம்பு என்ற பெயரில் மருந்துண்டு. இதில் இடம்பெறும் ஈற்றடிகள் மூன்றும் மேல்வருமாறு நிறைவுறுகின்றன:

பார்தினில் மக்கட் பயன் பெற வேண்டி
சீர்பெரு கவுசிகக் குழம்பின் குணத்தை
மொழிந்தனர் கவுசிக முனிவன்றானே

பாலன் தேவராயன் இயற்றிய கந்தசஷ்டிகவசத்தோடு ஒப்பீடு செய்யத்தக்க வகையில் செப்பலோசை நடை இப்பாடலில் அமைந்துள்ளமையை மேல்வரும் உதாரண மூலம் காணலாம்:

கண்ட மாலை கழுத்திற் கழலை
தொண்டைப் பிளவை தொப்புட் சிலந்தி
அண்டி மார்பி லாணிச் சிலந்தி
பெண்டுகள் மார்பில் பிறக்கும் புற்று
முதுகிற் பிளவை மூலப்பிளவை
பக்கப் பிளவை பளுவாழ்ச் சிலந்தி
கன்னவிப் புருதி சுக்கச் சிலந்தி
மூக்குப்பருக்கள் முளையரை யாப்பு
றாக்குப் பிளவை நரம்புச் சிலந்தி
ஒடுவிப்புருதி யோனிப்புற்று
இலிங்கப்புற்று நேத்திரப்பிளவை
குவளைவிப் புருதி குழிவாழைப் புண்கள்
துடை வாழைக்கடி துள்ளுமரை யாப்பு
கிரந்திரணங்கள் கிளர் பல புண்கள்
பச்சைப்புண் கொடியப் பாதசக் கரமும்
ஏறுஞ் சிலந்திகளெண்பத்து நான்கும்
மதுயுகை பிசுக்க வாங்கு மன்றோ
மூக்கு நீர்ப்பாய்ச்சல் முகவாத சந்நி
நாக்கச் சரங்கள் நல் பல்லாணை
பல்லு சந்திகள் பற்குத்து ரோகம்
மண்டைச் சுரப்பு மாதவனான்கும்
அண்டிய பீசை மருவிரு நான்கும்
கபால சூலை கல்னஞ் சிரந்தி
இப்படிக் கொத்த யெழுவகை ரோகமும்

செப்பிர ரோகம் சிரந்தினில் யாவும்
 தீரவே சீலையிலெருக்கு பாலூட்டியே
 திரியாய்த் திரிந்து நிம்பநெய் தோய்த்து
 நெருப்பினிற் மெளுத்தினின் றிடு புகையை
 நாசியிலேற்ற நலின்ற பிணிகள்
 தீருமே நல்ல கவுசிகள் குழம்பால். (91-120 வரிகள்)

185 அடிகளைக் கொண்டுள்ள இப்பாடலில் விஷகடி வைத்தியமும் இடம் பெற்றுள்ளமையும் கவனத்திற்குரியது. ('இப்படிக்கொத்த' என்பது பேச்சு வழக்குச் சொல்).

எருக்கிலைச் சாற்றிலினிதுடன் கொள்ள
 வெறிநரி நாய்க்கடி மிக்க வெலிக்கடி
 அரணை செய்யான் அரிவண்டு பூரான்
 பொரிவண்டு நீர்வண்டு பொன்வண்டு பூவண்டு
 சிறுவண்டு கடியோடு சிலவிட முற்றதும்
 தேள்கடி வாயிற் சிறுகப் பூசிட
 வாள்கடி போல வருநட்டுக்காலி
 நாவிற் பணவெடை நன்றாய்த் தேய்த்து
 கூவிய வெந்நீர் குடித்திடத் தீரும்
 ஐயாவிடங்களுபத்து நான்கும்
 பொய்யா வெருக்கம் பழுப்புச் சாறுட்டே
 மை போல் கறுத்த வழலை மயக்கம்
 கொம்போறி மூக்கன் கொடியவிரியனும்
 வம்புறு நாகம் மண்டலியுடையன்
 தீண்டிய போது சிறுபயறளவு
 கண்ணிடு கலிக்கம் கருகவுள்ளுக்கு
 எருக்கிலைச் சாற்றில் சிதமுடன் கொடுக்கப்
 பறந்துமே விடங்கள் தானது ஓடும்
 விரிதலை நாகம் விடமது தீண்டில்
 பரிஷுடன் வேலிப் பருத்திச் சாற்றில்
 கண்ணிற் கலிங்கங் காலுமுந்தளவு
 உண்ணக் குழம்பு மொரு குன்றியளவு
 திண்ண விடங்கள் சீர் குலைந்தோடும்.²¹

இதன் பொருள் வசன வடிவில் வருமாறு:

'வெறிநரி, வெறிநாய், எலி, அரணை, செய்யான், அரிவண்டு, பூரான், பொரிவண்டு, நீர் வண்டு, பொன்வண்டு, பூவண்டு, சிறுவண்டு முதலிய கடிகளும் சில்விடங்களும் தேள்கடிக்கும் கொட்டுவாயில் மேற்பூச்சாகவும்

நட்டுவாக்காலிக் கடிக்கு மெழுகை நாக்கில் தேய்த்து, வெந்நீரைக் குடிப் பித்தலாலும் 64 விடங்கள் எருக்கன் பழுப்புச் சாற்றிலும் கருத்தவழலைக்கடி மயக்கம் கொம்பேறி முக்கன்கடி விரியன் பாம்புக்கடி நாகபாம்புக்கடி, மண்பலிக்கடி, புடையன் கடி முதலானவை பயறளவு கண்ணில் கலைக்கமிட்டு உள்ளுக்கு எருத்திலைச் சாற்றில் கொடுக்க விடங்கள் தீரும். விரிதலைநாகக் கடிக்கு வேலிட் பருத்தியிலைச் சாற்றில் உள்ளுக்குக் கொடுத்துக் கண்ணிலும் கலக்கமுடத் தீரும். கலிக்கத்தினால் கண்ணில் வருத்தம் உண்டானால் கண்ணின் மீது கற்றாழஞ் சோற்றால் ஒற்றிடமிட்டுக் கட்டத் தீரும். (மிட்டுக் கட்ட - இட்டுக்கட்ட)

‘சீரகச்சூரணம்’ பற்றிய பாடலின் இறுதி நான்கடிகளும் மேல் வரு மாறுள்ளன:

‘உள்ளப்பா வக்கினியா மந்தத் தீரும்
உஷ்ணமாங் காங்கையெல்லா மகலும்பாரு
விள்ளப்பா போகரிட கடாட்சத்தாலே
விதமாகப் புலிப்பாணி பாடினானே”

இப்பாடல் போகர் பற்றியும் புலிப்பாணி பற்றியும் கூறுகிறது. போகர் குருவாகவும் புலிப்பாணி சீடராகவும் இருந்தமையும் இவ்வரிகள் மூலம் புலப்படுகிறது. ‘கடாட்சம்’ என்னுஞ் சொல் அருளுதல் என்னும் பொருளில் ‘ஆசிவழங்கும்’ பண்பில் இங்கு இடம் பெற்றுள்ளமையுங் கருத்தத்தக்கது.

இந்திய மருத்துவ நூல்களுக்கும் ஈழத்து மருத்துவ நூல்களுக்குமான இலக்கியப் பொதுமை ஒப்பீட்டடிப்படையிலே வெகு நுண்மையான ஆய் வாகவேயமையத்தக்கன. ஈழத்திலெழுந்த செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகிய நூல்களிலும் இந்திய நூற் தொடர்ச்சியின் தாக்கமும், தொடர்பும் பெருமளவிலுள்ளன. இனி, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகியவற்றின் அமைப்பு ஒப்பாய்வை நோக்குவாம்.

v. பரராசசேகரச் செய்யுட்கள் குறித்த கருத்துகள்

பரராசசேகரத்திலிடம் பெறுஞ் செய்யுட்கள் தொடர்பாகப் பல்வேறு வாதப் பிரதி வாதங்கள் எழுந்துள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இலக்கிய ஆய்வினிலே வெள்ளிப்பாடல்கள், இடைச்செருகல்கள் என்னும் சொல் வழக்குகள் உள்ளன. நீண்டதொரு செய்யுட் பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழ் மொழி நூல் வரலாற்றிலே செய்யுட் பரிச்சயங் கொண்டோர் அவற்றைப் பேண வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் நூல்களுக்குரிய செய்யுட்களை மட்டும் அச்சேற்றாது மிகைப் பாடல்களையும், திருத்தஞ் செய்த பாடல்

களையும் அச்சவாகனமேற்றுவது மரபாயிருந்து வந்துள்ளது. மகாபாரதம், கம்பராமாயணம் போன்றவற்றிலும் இடைச் செருகல்கள் நிகழ்ந்துள்ளமையை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை நிறுவியுள்ளார். பயில்நிலையில் வெகுஜனச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இவ்விதிகாசங்கள் செய்யுள் வழக்காகவே பேணப் பட்டன. ஆயினும் இவற்றிலிடம் பெறும் கதை மரபுகள், அரசவம்ச வரலாறுகள் என்பன மீட்டுருவாக்கம் பெற்ற வேளைகளில் செய்யுட் சிதைவுகள் இடம்பெறுவது தவிர்க்கமுடியாத தொன்றெனலாம். இனி, தொகுப்பாசிரியரின் எழுந்தமான அதிகாரம், புலமைநலன், இலக்கண வளம், பேணல் மனோநிலை என்பனவற்றின் காரணமாகவும் செய்யுட்கள் புகுந்திருக்கலாம், சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம், செப்பஞ்செய்யப்பட்டிருக்கலாம், மாறி மாறி இடம் பெற்றிருக்கலாம்.

முழுத்தகைமையும் (Competent Authority) கொண்டதோர் அதிகாரமும் மருவத்துறைசார் மருத்துவர்களுக்கு இருக்கின்ற காரணத்தால் தமது கருத்துக்களே சரியானவை, பொருத்தமானவை, பரப்பப்பட வேண்டியவை என்று கருதப்பட்டமையினால் மருத்துவ நூல்களிலே மிகைப்பாடல்கள் இடம்பெற்றிருத்தல் கூடும். சரியான மூலப் பாடல் (Text) என்று நிர்ணயஞ் செய்தமையினாலும் அவற்றைச் சேர்த்து நூல் அச்சிடுவதே பொருத்துவதாகும் என்றும் கருதியிருக்கலாம். இக்காரணங்களினால் பரராசசேகரத்திலும் ஒரே பாடல்கள், மிகைப்பாடல்கள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

பிற செல்வாக்குகளும் கூட பரராசசேகரப் பாடல்களின் வகைதொகை வித்தியாசத்திற்குக் காரணங்களாக முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, சமயம், குலமரபு, நிபுணத்துவ மேன்மை, வித்துவப் புலமை, சமூக அந்தஸ்து, மதிப்பு என்பன குறித்தும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இவை பற்றிய கருத்துக்கள் தொடர்பில் சி.பத்மநாதன் இவ்வாய்வு மேற்பார்வையின்போது தெரிவித்த விரிவான கருத்துக்களை முதலிலே நோக்குவாம். செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் குறித்து மேல்வருமாறு ஆய்வு செய்யலாமென்றும் வழிப்படுத்தினார்:

இருநூல்களிலும் பொதுவான செய்யுள்கள் உண்டு. பரராசசேகரம் காலத்தாற் பிற்பட்ட விரிந்த தொகுப்பு நூல் போலத் தெரிகிறது. பல நூல்களின் ஏட்டுப்பிரதிகள் அதற்கு மூலமானவை போலும்? செகராசசேகரப் பாடல்களையும் அதன் தொகுப்பாசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர். பதிப்பாசிரியருக்கோ ஏட்டுப்பிரதிகளை எழுதியவர்களுக்கோ இதற் பங்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.²³

பொ. பூலோகசிங்கம் பதிப்புக்குறைபாடுகள் பற்றி விவரித்துள்ளார். பொன்னையா பதிப்பிற் பூ. வெண் துணிதல் அரிதாயிருத்தல் வருந்தத்தக்கது.

பாடபேதச் செய்யுளுக்கு எண்ணிட்டும் எண்ணிதாதும் மயக்கம் தருவதோடு வசனப்பகுதிகளுக்கு எண்ணிட்டுத் திகைப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இவை போதாவென்பது போல, அச்சப் பிழையாகச் சில பாடல் எண் பெறாமலும் சில பாடல் தவறான எண் பெற்றும் அமைந்திருத்தல் முழுப்பதிப்பிலும் காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது.²⁴

செகராசசேகரப் பதிப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் மீண்டும் பரராசசேகரப் பதிப்பிலும் சிறுவேறுபாடுகளுடன் இடம்பெற்றுள்ளமைக்குப் பிறிதொரு காரணம், பதிப்பாசிரியர் ஏடுகளில் இருந்தவாறு பதிப்பித்திருக்கக் கூடும் அல்லது பரராசசேகரத்தில் இல்லாத செய்யுட்களைச் செகராசசேகரத்திலிருந்த செய்யுட்களைக் கொண்டு ஏடு எழுதியவர்களோ அல்லது பதிப்பாசிரியரோ இட்டு நிரப்பியிருக்கவுங் கூடும். அன்றியும் செகராசசேகரம் பதிப்பாசிரியர் பரராசசேகரச் செய்யுட்களை ஏற்கெனவே கையாண்டிருக்கவுங் கூடும்.

2. செகராசசேகரம் - பரராசசேகரம் ஆகியவற்றின் அமைப்பு - ஒப்பாய்வு

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் இருநூல்களும் மன்னரது சிம்மாசனப் பெயர்களாலமைந்துள்ளமை கவனத்திற்குரியது, அரசரின் விருதுப் பெயர்கள் நூலுக்காகி வந்துள்ளமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. அரசரின் விருதுப் பெயர்களைப் பற்றிக் கூறும் சி. பத்மநாதன் மேல்வருமாறு கூறுவர்:

வளவன், செழியன், தொண்டையர்கோன், தாடவர்கோன் என்னும் விருதுகள் முறையே சோழ, பாண்டிய, பல்லவ குலங்களைச் சேர்ந்த அரசர் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. ஆனால் குணபரன், மத்த விலாசன், சத்துருமல்லன், சனநாதன், நித்த விநோதன், நிருபசேகரன், பண்டித சோழன், கங்கைகொண்ட சோழன், எல்லாந்தலையானான், 'கச்சி வளங்கும் பெருமாள்' போன்றன தனிமன்னருக்குரிய விருதுப் பெயர்களாம். இவ்வாறே யாழ்ப்பாண மன்னரும் பல விருதுகளைப் பெற்றிருந்தனர். ஆரியச் சக்கரவர்த்தி, சிங்கையாரியன், காங்கேயன், காங்கைநாடன், சேதுகாவலன் என்பனவே அவ்விருதுகளாகும். அவையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்து அரசரனைவருக்கும் பொதுவான குலவிருதுகளாகும்.²⁵

சிம்மாசனப் பெயர்கள் பற்றிய விளக்கத்தைப் மேல்வருமாறு விவரித்தார் சி. பத்மநாதன்:

இளவரசர் முடிசூடி அரசபதவியைப் பெறுமிடத்துப் பட்டப் பெயர்களைப் பெறுவது வழக்கம். இவற்றை வடமொழி நூல்கள் அபிஷேக நாமம் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்கள் முடிசூடிய

விடத்துப் பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்னும் பட்டப் பெயர்களைச் சூடினார்கள். இந்த வழக்கம் சோழரதும், பாண்டியரதும் மரபுகளை ஒத்ததாகும், சோழப் பெருமன்னர் முடி சூடியபொழுது இராசசேகரி, பரகேசரி என்று மாறிவரும் சிங்காசனப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தனர். பாண்டியரும் அரச பதவியினைப் பெற்ற பொழுது சடையவர்மன், மாறவர்மன் என்னும் பட்டப் பெயர்களை மாறிமாறிச் சூடிக்கொண்டனர். அவ்வாறே யாழ்பாண மன்னரின் பட்டப் பெயர்களும் பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என மாறிமாறி வந்தன.²⁶

மன்னனது பெயரினாலேயே நூல்களும் ஆக்கப்பட்டன என்பதற்கு இவ்வாய்வு பிரதானமான இடத்தினைக் கொடுக்க முனைவது தவிர்க்க வியலாத தொன்று. கல்வி மரபுகளும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் நூற் பெயர்கள் மன்னன் பெயராயமைவதற்குப் பெருந்துணை புரிந்துள்ளதென்பதனை விவரித்தார் சி. பத்மநாதன்.

சமஸ்கிருதமொழிப் பயிற்சியுந் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுங் கொண்டிருந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கல்வி வளர்ச்சிக்குங் 'கவிவாணருக்கும்' ஆதரவுகள் புரிந்தனர். அவர்களுள் ஒருவனைக் 'கற்றவர் திலகன்' என. ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாசபுராணம் புகழ்ந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் புலவர்களைக் கூட்டித் தமிழ்ச் சங்கமொன்றினை அமைத்திருந்தனர் என்பது மரபுவழிக் கதையாகும். முதலாம் சிங்கையாரியனைச் 'சங்கச் சமூகத் தமிழாளன்' எனக் கைலாயமலை குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரியதாகும். அவர்களின் அரண்மனையிலே வேதத் திருமுறைகள், சைவத் திருமுறைகள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், காப்பியங்கள். இலக்கணநூல்கள், மருத்துவ நூல்கள், சோதிட நூல்கள் ஆகியவற்றின் ஏட்டுப் பிரதிகள் சேர்க்கப்பட்டு இருமொழிப்பயிற்சி பெற்ற அறிஞர்களாலே ஆராயப்பட்டன என்று கொள்ள முடிகிறது.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் கவிவாணருக்கும் ஆதரவளித்தனர் என்பதைச் சமகால நூல்கள், தனிப்பாடல்கள் என்பவற்றின் மூலமாக அறியமுடிகிறது. அவர்களுள் ஒருவன் யானையையும் மூவாயிரத்தெழுநூறு காசுகளையும் காவலருக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தானென்று செகராசசேகரமலை குறிப்பிடுகிறது.

செந்தமிழ் வளம் பெறுவதற்காக அரசன் பொன். காளாஞ்சி, கெண்டிகை பொற்கலம் முதலானவற்றைத் தகைமையுள்ளோருக்குக் கொடுப்பது வழக்கம் என்பதை மேல்வருஞ் செகராசசேகரமலைச் செய்யுள் தெளிவுபடுத்துகிறது. பலவினைப்படலத்தில் வரும் அச்செய்யுள் வருமாறு:

மன்னர் மன்னு செகராசசேகரன் மணவையாரியவரோதயன்
பன்னு செந்தமிழ் வளம் பெற்றுகுதவு பரிசிலங்கவர் சித்தியாம்
பொன்னின் மிஞ்சிய காளாஞ்சி கெண்டிகை பொலங்கலன் பிறவுமாம் பரிச்
சின்ன முள்ள தொகை யாவுமில்விதி சிறந்தறிந்துரை சேயிழாய்.

தமிழ்புலவரொருவர் பரராசசிங்கமென்னும் அரசனிடமிருந்து பொற் பந்த
மொன்றினைப் பரிசிலாகப் பெற்றமையை மேல்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

பொங்கு மிடியின் பந்தம் போயதே யென்கவிதைக்
கெங்கும் விருதுபந்த மேற்றதே- குங்குமந்தோய்
வெற்பந்தமான புயவீர பரராசசிங்கம்
பொற்பந்த மின்றளித்த போது.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தூண்டுதலினாலும் ஆதரவுடனும் சோதிடம்,
மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலே சில நூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டன.
சமஸ்கிருத நூல்களைக் கற்று அவற்றின் சாராம்சங்களைத் தெளிந்து செகராச
சேகரமாலை என்னுஞ் சோதிட நூலும் செகராச சேகரம் என்னும் வைத்திய
நூலும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வரோதய சிங்கையாரியரின் ஆட்சியில்
எழுதப்பட்டன. செகராசசேகரன் என்னும் பட்டப் பெயரைக் கொண்ட
அவ்வரசனின் பேராதரவுடன் அவை எழுதப்பட்டதால் அவனை நினைவு
கூரும் வண்ணமாக அவைமுறையே செராசசேகரமாலை, செகராசசேகரம்
என்று நூலாசிரியர்களினாலே பெயரிடப்பட்டன. வடமொழியிலுள்ள சோதிட
மதனைத் தமிழிலே நூல் செய்யுமாறு மன்னன் பணித்ததால் அரசகுலத்தவனும்
மறைநூல் வல்லுனருமாகிய சோமசர்மா செகராசசேகரமாலையைப் பாடினார்.
என்பது மேல்வருஞ் செய்யுளினாலே தெளிவாகிறது.

தன்கடவுட் சுருதிகளின் மனமெனுஞ் சோதிடமதனைத் தலத்தின்மீது
மின்குலவு தென்கலையாற் றருகவென வருள்புரிய விருத்தப்பாவாற்
பொன் குலவு செராசசேகரமாலையைச் செய்தான் பொருந்து மேன்மைத்
தொன்குலவு மிராச விரா மேசனருள் சோமமெனுஞ் சுருதியோனே.

செகராசசேகரனொருவன் சத்திரவைத்திய முறையிலும் நாடி சாஸ்
திரத்திலும் வல்லுநனராக விளங்கினான் என்பதைச் செகராசசேகரம்
என்பதிலுள்ள செய்யுளொன்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது. தமிழி
லுள்ள ஆயுர்வேத மருத்துவ நூல்களுட் செகராசசேகரம் என்பதே
மிகப் பழைமையானதென்று கருதப்படுகிறது. பரராசசேகரம் என
வெளிவந்துள்ள மருத்துவநூலானது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்து
மருத்துவ நூல்கள் பலவற்றின் தொகுப்பு நூலாகும். அது பதினாறாம்
நூற்றாண்டிலே தொகுக்கப் பெற்றது. என்று கருதலாம்.²⁷

யாழ்பாணத்தாரால் இன்றைக்கும் பெரும் பொக்கிஷமாய்ப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருவது பரராசசேகரம், செகராசசேகரம் ஆகிய தமிழ் மருத்துவ நூல்களாகும்.²⁸

செகராசசேகரம் என்ற வைத்தியநூல் செகராசசேகர வைத்தியம் என்றும் வழங்கும். இதனாசிரியர் யாரென்று தெரியவில்லை. இது ஆயுர்வேத வைத்திய முறையைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டுள்ளதென்பது.

மணிதங்கு வரையுளாதி
மன்னுயிர் படைத்தபோது
பிணி தங்கு வகையு நோயின்
பேருடன் குணமுங்காட்டி
அணிதங்கு மருந்துங் காட்டு
மாயிரு வேதந் தன்னைக்
கணி தங்கு வகையால் வேதங்
கடந்தமாமுனிவன் செய்தான்.

'வேதங் கடந்த மாமுனிவன்' செய்த ஆயுர்வேத நூலிலிருந்து சில வற்றைத் தேர்ந்தேடுத்து அந்தாதித் தொடைபெற்ற விருத்தமாக இதனாசிரியன் இதனைச் செய்தானென்பதும் அவற்றைக் கொய்தெடுத்த ஒழுங்கிலேயே இதனைக் கோத்தானென்பதும்.

செய்தவர் தமது நூலும்
தேர்ந்ததோர் தெரிப்பும்பார்க்கிற்
பொய்த்தவம் பயர்ந்த பௌவம்
போலுமிங்கிதனை யாய்ந்து
வெய்தவ நோய்கள் தீர
விருத்தவந்தாதி யாகக்
கொய்தவ வொழுங் கிலே தான்
கோப்புறச் செப்பலுற் றாம்.

என்ற இந்நூற் செய்யுளால் புலப்படும். சில செய்யுட்கள் செகராசசேகரன் புகழ் கூறும். அங்காதி பாதம் பற்றிய செய்யுளில்,

'செயம்பெறு சிங்கை நாடன் செகராசசேகரன் நான்' என்றும், 'முகவாத சன்னிக்கு' மருந்து கூறுஞ் செய்யுளில்,

'செகராசசேகரனெனும் சிங்கையாரியனை யெதிரொண்ணர்களென்னவே திசை கெட்டகன்று விடுமே' என்றும் சிங்கைச் செகராசசேகரன் புகழ் பேசப்படுவதைக் காணலாம்.

செகராசசேகரம் வைத்திய நூலானது கனகசூரிய சிங்கையாரியன் ஆறாம் செகராசசேகரன் காலத்தில் தோன்றியது என்று சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

யாழ்பாண வைபவ விமர்சனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁹ எனினும் வரோதய சிங்கையரின் காலத்திலேயே (கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில்) செகராசசேகரமலை என்னும் சோதிட நூலும், செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலும் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று பொ. பூலோகசிங்கம் கருதுகிறார்.³⁰ 1380 ஆம் ஆண்டளவில் ஆட்சிக்கு வந்த ஐந்தாம் செகராச சேகர மன்னன் காலத்திலேயே இந்நூல்கள் உருவானதாகக் கூறியுள்ளார் முதலியார் குல. சபாநாதன்.³¹ ஏறத்தாழ 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் கதிர்காமத்தைப் பலவிடங்களிலும் கதிர்காமம் என்றே பாடியுள்ளார். ஆனால் பரராசசேகரத்தில் கதிர்காமம் என்று கூறாமல் கதிரை மலை, கதிரைநகர் என்றே சொற்கள் இடம் பெற்றிருத்தலைக் காணும் போது அவற்றை இயற்றியவர் யாழ்பாணச் சரித்திரத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் போலத் தோன்றுகிறது. திருக்கதிர்காமம் பதினொராம் நூற்றாண்டு முதலாகவே தமிழ் இலக்கியத்தில் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது என்றும் பொ. பூலோகசிங்கம் கூறுவர்.³² செகராசசேகரத்திற்குப் பிறகே பரராசசேகரம் உருவாகியது என்பதற்குச் சில காரணங்களை எடுத்துக் காட்டி நிறுவியுள்ளார் பா.சிவகடாட்சம்.³³

மிகப்பழைமை வாய்ந்த சித்தமருத்துவ நூல் செகராசசேகரம் என்னும் கருத்தை முன் வைக்கும் சிவசண்முகராஜா, மேல்வருமாறு குறிப்பிடுவர்:

கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் பரராசசேகரத்தையே காலத்தால் முற்பட்டதாகவும் சுமார் 600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அது உருவானதாகவும் கூறுகின்ற போதிலும் செகராசசேகரமே காலத்தால் முற்பட்டது என்று அறிஞர் பலரும் கருதுகின்றனர். அவ்விதமாயின், தற்போது எமக்குக் கிடைத்துள்ள ஈழத்துச் சித்த மருத்துவ நூல்களிலேயே செகராசசேகரம் தான் பழைமை வாய்ந்த நூலாகும்.³⁴

இந்நூல் பரராசசேகர வைத்தியம், பரராசசேகர மாலை பரராசசேகரம் பன்னிராயிரம் என்னும் பெயர்களில் வழங்கப்பட்டு வந்ததாகவும் கூறுவர். முதற்பாயிர விநாயக(ர்) வணக்கச் செய்யுளைக் காட்டி, பரராசசேரமானது தன் வந்திரி பகவானின் வடமொழி ஆயுர்வேத வாகடத்தைத் தழுவி உருவான நூல் என்றுங் கூறுவர். எனினும் பாயிரத்தில் நூல் வரலாறு கூறுமிடத்தில் சிவசம்பிரதாயம் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் அகத்திய முனிவர் சொன்ன வைத்தியத்தைப் பின்பற்றியே இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளதென்ற கருத்தும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது:

அந்தமிலருள் பெறு மகத்தியன் முனே
சுந்தர வைத்தியஞ் சொல்லல் சேகரன்

சந்தமில் சாத்தியாங் கால சாத்தியம்
சந்தமில் கட்ட சாத்தியமுஞ் சாற்றினான்.³⁵

என்ற செய்யுள் நோக்குதற்குரியது. அகத்தியர் முதலானோரின் நூல்களைப் பின்பற்றிப் பரராசசேகர மன்னன் இந்நூலை இயற்றினான் என்பதற்கு மேல்வருஞ் செய்யுளைப் பலரும் எடுத்தாள்வர்:

வேதன் முன் வகுத்த வாயுள் வேதத்தில் விரித்துச் சொன்ன
கோதிலா வியல்பினாரே குறுமுனி அருளிச் செய்தார்
ஆதலாற் றமிழினாலே யாய்ந்த வரறிந்துரைத்த
புதுரை வாகடத்தின் முறைமையை மொழியுமாறே.³⁶

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகிய இரு மருத்துவ நூல்களும் ஆரியச் சக்கரவத்திகள் காலத்தனவெனப் பொதுவாகக் கூறினும் பரராசசேகரத்தை விடச் செகராசசேகரம் காலத்தாற் சிறிது முற்பட்டதென்பதற்குச் சில ஆதாரங்களைக் காட்டலாம். செகராசசேகரத்தோடு நோக்குமிடத்துப் பரராசசேகரம் பாரிய நூலாகும். செகராசசேகரத்திற் சொல்லப்பட்டனவும் சொல்லப்படாத பலவும் பரராசசேகரத்திற் சொல்லப்படுகின்றன. செகராசசேகரம் செய்யப்பட்ட பின்னர் அதனைச் கண்ணுற்ற ஒருவரே செகராசசேகரத்தின் குறைபாடுகளை நோக்கிப் பரராசசேகரத்தைச் செய்திருக்க வேண்டும். செகராசசேகரம் சுருக்கமான மருத்துவ நூலென்றும் பரராசசேகரம் விரிவான மருத்துவ நூலென்றுஞ் சொல்லலாம்.³⁷

3. செகராசசேகரம் - பரராசசேகரம் ஆகியவற்றின் உள்ளடக்கம் - ஒப்பாய்வு

இவ்வாய்வின் இயல் இரண்டில் பரராசசேகரம் நூலின் உள்ளடக்கம் என்னும் பகுதியிலே எடுத்துக் காட்டியுள்ள கருத்துக்கள் மீளவும் இப்பகுதியில் ஒப்பாய்வுக்காக இடம்பெறுவது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும். சே.சிவசண் முகராஜாவின் கருத்துகள் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் நூல்களின் உள்ளடக்கச் செய்யுட்களின் எடுத்தாளுகைகள் பற்றியனவாகவும் அமைந்துள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கவை. இடம் நோக்கிச் சுருக்கமாகவே சில கருத்துகளை ஆராயலாம்.

இன்றைய சிகிச்சை முறைமையின் தாற்பரியம் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் நூல்களின் தாடனமான செயன்முறையாகவே யாழ்ப்பாணத்திலமைந்துள்ளமையும் நடைமுறையிற் கண்டின்புறத்தக்கது.

வித்துவசிரோமணி கணேசையர் பொன்னையாவின் பதிப்புகள் பல வற்றிற்கு உறுதுணையாக நின்று திருத்தங்கள் செய்ததுடன் பரராசசேகரம். சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம் போன்ற நூல்களுக்குச் சிறப்புப் பாயிரங்களும்

வழங்கியுள்ளார். அச்சிறப்புப்பாயிரங்களிலே அகத்தியர் மரபுச் சித்தமருத்துவ நெறியினைக் கணேசையர் பெரிதும் வாழ்த்தியும் அவற்றைத் தழுவியுமே இந்நூல்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளதாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை மனங் கொளற்பாலது. ஐயர் அவர்கள் ஒரு வைத்தியராக இல்லாதிருந்த போதிலும் போற்றியிருப்பது இங்குள்ள வைத்தியம், அகத்தியர் முதலான தமிழ்ச் சித்தர்களின் வழியைப் பின்பற்றி வந்ததாக வைத்தியரல்லாதாரும் அறிந்து வைத்திருந்தமைக்கும் சான்றாக அமைகிறது.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் நகரா
அரசிருந்தாண்டு பல்லுயிர் புரத்தலோ
டமையா துளமாரருளது துரப்ப
நல்லுயிர்க் கினிது நாடியோர் சங்கந்
நிறீஇப் பன்னுனீடு நுண்மதியின்
ஆய்தல் செய்தும் அவைபல வியற்றியும்
அருந்தமிழ் புரந்த திருந்து நல்லறிஞன்
பரராசசேகரப் பார்த்திபன் பெயரோடு
கிழமை கொண்டிலகிய கெழுமிய தென்றிசை
பொருப்பன் முதலோர் புகன்ற முன்வைத்திய
நூல்கள் பலவுந் நுண்ணிதின் நோக்கு.³⁸

பிற்காலத்திலே தமிழ் மருத்துவமானது இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளிலேயே பெருமளவில் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளமை நுனித்துக் கவனித்தற்குரியது. இதனாலேயே, இலங்கையில் சித்தமருத்துவத்தின் தாயகமாக யாழ்ப்பாணம் விளங்குகிறது.³⁹ என்பர் கலைப்புலவர் நவரத்தினம். பயபக்தியுடனும், தூய்மையுடனும், தனித்துவத்துடனும் இயலும் சித்த மருத்துவத்தின் பிறிதொரு பெருமையை விவரிக்கிறார் உரகொட.

சித்தமருத்துவமானது அதன் தூய்மையுடனும் தனித்துவத்துடனும் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று வரை கையாளப்பட்டு வருகிறது.⁴⁰

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ், சமயம் நூல்களை அச்சேற்றும் முயற்சியில் யாழ்ப்பாணத்தில் முன்னோடியாக விளங்கிய ஸ்ரீலபுரீ ஆறுமுக நாவலர் அதற்காக ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரித்தபோது அவர் வசம் பரராசசேகரம், செகராசசேகரம் சம்பந்தப்பட்ட சில ஏட்டுச் சுவடிகள் கிடைத்தன என்றும் ஆனால் அவர் அவற்றை உரிய மருத்துவர்களிடம் சமர்ப்பித்து விட்டதாகவும் கூறுவாருமுள். எனினும் ஆறுமுக நாவலர் இம்மருத்துவ நூல்களின் பெருமையினை நன்கு ணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அதனால் தான் இவை அச்சவாகனம் ஏறுவதற்குச் சுமார் 75 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, இவற்றை

யாழ்ப்பாணத்தவரின் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் என்ற வரிசையில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.⁴¹

'பரராசசேகரம் பதிப்பிலுள்ள குறைபாடுகள்' எனச் சிவசண்முகராஜா குறிப்பிடும் விடயம் குறித்தும் இங்கு நோக்குதல் தகும். பதிப்பாசிரியரின் முழுக் கவனமும் 'வைத்தியம்' சிகிச்சையென்று அமைந்திருந்தது' என்று கொள்ள முடியாதிருந்திருக்கலாம் என்ற செய்தி பதிப்பு என்று வரும்போது பிரதானம் பெறாதிருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் விடுகை (Omissions) என்னும் செய்யுட் தவிர்ப்புக் கொள்கையே பதிப்பு முயற்சியில் மேலோங்கியிருந்தமை பிரதான நோக்கமாக அமைந்திருக்கலாம். அதனாலேயே ஒரே செய்யுள் வெவ்வேறு நிதானங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கலாம். பாடபேத ஆய்வு (Textual Criticism), பாடாந்தர ஆய்வு, 'மூலபாடத் திறனாய்வு' நோக்கு இவ்விடத்தில் பொருத்திப் பார்த்தற்குரியது.

பரராசசேகரம் 'சன்னிரோக நிதான'த்தில் பிடரிவழி பிறவீச்சின் குணம் வாதரோக நிதானத்தில் 'பிறவீச்சு வாதம்' என்ற தலைப்பின் கீழ் மேல்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளது. ஒன்று 'குணம்' எனவும், மற்றையது 'வாதம்' எனவும் வந்துள்ளமை காணத்தக்கது. இங்கு நோய்கான குணங்குறியா? நோயா? என்னும் மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இதுமேலும் ஆராயத் தக்கது.

பிடரிவலித்து நோமிகுந்து பேரப்பிரிய வொண்ணாமல்
உடனே மயங்கித் தலை கணக்குமுடனே நடுக்குந்திமியிருண்டாம்
விடமே மிகுந்தவது போல மேனி வரளுநாடோறும்
இடரே பண்ணும் பிடரிவலியிதுவும் பிறவீச்செனலாமே.⁴²

பிடரிவலித்து நொந்துளைந்து பேரம்பிரியவொட்டாமை
உடனே மயக்கியலகடித்தே யோடியடங்கும் பெருநரம்பில்
விடமே காந்து மதுபோல மிகுமே புளியிலு வாதி மிகும்
இடரே பண்ணும் பிடரிவலியிலும் பிறவீச் செனலாமே.⁴³

இங்கு சில சொற்கள் இரு செய்யுட்களிலும் வித்தியாசப்படுகின்றன. 'பேரப்பிரிய வொண்ணாமல்' என்று முதற் செய்யுளின் முதல் அடி இரண்டாஞ் செய்யுளில் 'பேரம்பிரிய வொட்டாமை' என வருகிறது. 'உடனே மயக்கித் தலை கணக்கும்' என்ற முதற்பாடலின் இரண்டாமடி, இரண்டாஞ் செய்யுளிலே 'உடனே மயக்கியல கடித்தே' என்று வருகிறது. 'விடமே மிகுந்தவது போல மேனிவரளு நாடோறும்' என்ற முதற் செய்யுளின் மூன்றாமடி 'விடமே காந்துமதுபோல மிகுமே புளியிலு வாதிமிகும்' என்று வேறுபடுகிறது. நான்காமடி இரு செய்யுட்களிலுமே ஒன்றாயியல்வது காணத்தக்கது. திரிபு,

மடக்கு என்னும் செய்யுள் யாப்பு இவ்விடத்திலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இலக்கிய நோக்கிலே கூர்ந்து அவதானிக்கத்தக்கது.

திருமந்திரப்பாடல்களும், திருவாசக உந்திபற என்னும் பாடல்களும் இவ்வாறு வருவதும் ஒப்பிடத்தக்கனவே.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை

மரத்துள் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைத்தது பார் முதற் பூதம்

பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.⁴⁴

என்ற பாடலை உதாரணத்திற்காக நோக்கலாம். வைத்திய சிகிச்சை நோக்கிலே இப்பண்பு குறையுடையதாகத் தெரிந்தாலும் இலக்கிய நோக் கிலும் யாப்பியன் முறைமையிலும் கருத்தளவிலே வேறுபாடுள்ளமை நயந்து காணத்தக்கது.

'சன்னிரோக நிதான'த்தில் பிறவீச்சின் குணம் கூறுமிடத்திலும், 'வாதரோக நிதான'த்தில் 'பிறவீச்சு வாதம்' என்றதன் கீழும் இடம்பெறும் செய்யுள் ஒன்றையும் ஒப்பிடலாம். இரு செய்யுட்களும் வருமாறு:

அடுத்தடுத்த தெதிர்த்துக் குத்தி யதிகமாய் விறைத்து வேர்த்துப்

படுத்த நாத் தடக்கிக் பேசும் பல்லது கிட்டி நெஞ்சம்

அடுக்கவே கட்டிச் சீறி யங்கமும் பிறகே வீழில்

திடுக்கெனப் பிறவீச் சென்று தெளிந்தவர் செப்பினாரே.⁴⁵

'அடுத்தடுத்த தெதிர்த்துக் குத்தி யதிகமாய் விறைத்து வேர்த்துப்

படுத்துநாத் தடக்கிக் பேசிப் பல்லது கிட்டி நெஞ்சம்

அடுக்கவே சிறிக்கட்டிய யங்கமும் பிறகே வீழ்ந்து

திடுக்கிடிற் பிறவீச் சென்று செப்பினார் தெறிந்தோர்தாமே.⁴⁶

இச்செய்யுட்களின் இரண்டாமடிகள் வேறுபடுகின்றன. முதற் செய்யுளிலே 'படுத்தநாத் தடக்கிக் பேசும் பல்லது கிட்டி நெஞ்சம்' என்ற இரண்டாமடி இரண்டாஞ் செய்யுளிலே 'படுத்து நாத்தடக்கிப் பேசிப் பல்லது கிட்டி நெஞ்சம்' என்று வேறுபடுகிறது. இவ்வேறுபாடுகள் கருத்திலும் தமிழ் இலக்கண முறைமையிலும் வேறுபடுவனவென்பதும் உண்மையே. தமிழ்ச் சொற்களின் தமிழ் இலக்கணப் புணர்ச்சிகளின் தாற்பாரியங்களினடியாக இச்செய்யுள் வேறுபாடுகளை நோக்குவோர் தமது அநுபவத்தினாலும், வித்துவப் புலமையினாலும் புதுப்புது விளங்கங்களையும் வியாக்கியானங் களையும் இனியுங் கண்டு நிறுவுதல் கூடும். இவ்வாறு புதிய புதிய அணுகு முறைகளை இம் மருத்துவ இலக்கிய நூல்கள் நல்குகின்றமையை இவ் வியவிலே துலக்கலாம்.

பிறிதொருவகையிலேயும் பரராசசேகரப்பதிப்பில் குறைபாடுகள் உண்டெனக் கூறும் சிவசண்முகராஜா, செகராசசேகரம் நூலில் காணப்படும் சிலபாடல்கள் பரராசசேகரப் பதிப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளமையை எடுத்துக் காட்டுவர். இங்கு 'ஒப்பியலின் கோட்பாடு' பொருத்திப்பார்த்து ஆராயத் தக்கது. பாடலுக்குப் பாடல் வேற்றுமை, 'நூலுக்குநூல் ஒன்றுபடுதல்' என்ற நோக்குகளில் ஒப்பீட்டு முறைமை கையாளத்தக்கது. ஒரே வகையான எதுகை, மோனைகளைக் கொண்டு ஒரு சில சொற்களின் வேறுபாடுகளால் இயலும் மூன்று பாடல்களையும் ஆராய்வாம். செகராசசேகரம் 'வாதரோக'த்தில் உளைவாதத்தின் குணம் மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

ஓடி யுளைத்து திமிருண் டாயொருக்கால் மிகக் குத்தும்
வாடிக் காயம் வரண்டு வரும் வலுவாய்க் கடுத்து உளைத்தேறும்
தேடிப் புணர்ச்சிதனைச் செலுத்தா சிறுநீர் கருகிக் தெளிந்து வரும்
நாடிக் கபால வலி கனப்பு நண்ணு முளைவாதம் தானே.⁴⁷

பரராசசேகரம் 'வாதரோகநிதான'த்தில் உளைவாதத்தின் குணம் மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

ஓடி உளைந்து சந்துதொறு மொருக்கல் விடாமன் மிகக்குத்தும்
வாடிக் காயம் வரண்டுவரும் வலுவாய்ப்பற்று முளைவாதம்
தேடிப் புணர்ச்சிதனைச் செய்தாற் சிறுநீர்கருகிக் தெளிந்து வரும்
நாடிக் கபாலங் கனப்புவலி வந்தே நாளில் நல்குமதே.⁴⁸

சிவசண்முகராஜாவின் ஏட்டுப்பிரதியிற் கிடைத்த செய்யுள் வருமாறு:

ஓடியுளைந்து சந்து நொந்து ஒருக்கால் விடாமல் மிகக் குத்தும்
வாடிக்காயம் வரண்டு வரும் வலுவாய்ப்பதறு முளைவாதம்
தேடிப்புணர்ச்சி தனைச் செய்யாச் சிறுநீர் தெளிந்து
நாடிக் கபாலங் கனப்புறுகில் நலிந்த நாளில் மறுகுவதே.⁴⁹

முதற் செய்யுளிலே 'ஒருக்கால் மிகக் குத்தும், தொகுப்பு என்பது இரண்டாவது செய்யுளில் 'ஒருக்கால் விடாமல் மிகக் குத்தும்' எனவும் மூன்றாவது செய்யுளில் 'ஒருக்கால் விடாமல் மிகக் குத்தும்' என்றும் வருகின்றன. முதற்செய்யுளிலே இரண்டாவது அடியில் 'வலுவாய்க் கடுத்து உளைத்தேறும்' எனவும், இரண்டாஞ் செய்யுளிலே இவ்வடி 'வலுவாய்' பற்று முளைவாதம் என்னும், மூன்றாஞ் செய்யுளிலே 'வலுவாய்ப் பதறு முளைவாதம்' என்றும் வருகின்றன. மூன்று அடிகளுமே ஒரே விடயத்தையே வெவ்வேறு சொற்களினாலே சுட்டுகின்றனவென்பதனை ஏற்பதேமுறை. மூன்று செய்யுட்களிலும் மூன்றாவது அடியை ஒப்புநோக்கியாராய்தல் இலக்கண முறைமையின் திட்டபுரட்பத்தினை உணர உதவும்.

தேடிப்புணர்ச்சிதனைச் செலுத்தா சிறுநீர் கடுகித்தெளிந்து வரும்
தேடிப்புணர்ச்சிதனைச் செய்தாற் சிறுநீர் கருகித் தெளிந்து விழும்
தேடிப்புணர்ச்சிதனைச் செய்யாச்சிறுநீர் தெளிந்து வருமென்னில்

எனவருகின்றமை காணத்தக்கன.

முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் முறையே 'செலுத்தாச் சிறுநீர்', 'செய்யாச் சிறுநீர்' என்று 'சிறுநீருடன்' அதாவது 'சிறுநீர்' என்ற சொல்லுடன் 'செலுத்தா' 'செய்யா' என்னும் சொற்களை இணைக்காமல் 'தேடிப்புணர்ச்சிதனைச் செலுத்தா' என்றும் 'தேடிப் புணர்ச்சிதனைச் செய்யா' என்றும் இணைப்பதே இலக்கண நுட்பம் காண உகந்த முறைமையாகலாம். இங்கு காலம் உணர்த்தும் இடைநிலைகள் இடம் பெற்றுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. செய்யு, செய்யாச், செய்யூ, செய்தென, செய், செயின் என்று இறந்தகால இடைநிலைகள் இலக்கண வழக்கிலேயாளப்படுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது. ஆதலினாலே 'செலுத்தா' என்ற இடைநிலை செலுத்தினால் என்னும் பொருளிலும் 'செய்யா' என்ற இடைநிலை 'செய்தால்' என்ற இறந்தகால வினை முடிக்கும் பொருளிலேயும் வருவன காணத்தக்கன. இதனை எதிர்மறையாயும் (எச்சமாயுங்) கொள்ள முடியும். அதாவது, செயல் நிகழ்ந்துள்ளமையே 'செலுத்தா' 'செய்யா' என்பன உணர்த்துவதாகக் கொண்டு அதன் பின்னரேற்படும் நோய்க் குணங்களைப் பற்றிய செய்யுட்களே இம்மூன்று செய்யுட்களுமாம். செலுத்தா, செய்யா, என்னும் எதிர்மறைச் சொற்கள் ஈற்றில் 'ஆ' என்னும் விசுவசையைக் கொண்டியல்வதுவும் நோக்கற்பாலது. (உதாரணமாக 'நடவானின்றான்' என்பது நடந்தான் என்பது போல.)

செகராசசேகரத்தில் 'நடுக்குவாதத்தின் குணம்' மேல்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளது:

நடுக்குஞ் சுழற்சி திமிர் நாவரட்சி வெப்பு
யடுக்க நடுக்கி லசைய - முடுக்கிக்
கிடுகி டெனக் கொண்டு கெடியில் விழுத்தாட்டும்
நடையிடராம் பார் நடுக்கு வாதம்.⁸⁰

பரராசசேகரத்தில் 'நடுக்குவாதத்தின் குணம்' மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

நடுக்குஞ் சுழற்சி செயு நாத்தடக்கிப் பேசும்
படுத்து முழு தங்கம் பரக்கும் - முடுக்கிக்
கிடுகிடெனக் கொண்டே கெடியில் விழுத்தள்ளும்
நடையிடறு மென்றே நவில்⁸¹

இச்செய்யுட்களிலே முதற்சொல் முறையே 'நடுக்கஞ்', என்றும் நடுக்குஞ் என்றும் வருகின்றன. 'க' கரவரிசைச் சொல்லான 'க' கரமும் 'கு' கரமும்

வேறுபாடாயமைந்துள்ளன. முதற்பாடலிலுள்ள முதற் சொல்லுக்கும் இரண்டாவது பாடலிலுள்ள முதற் சொல்லுக்கும் பொருள் 'நடுக்கம்' என்பதேயாகும். அதாவது 'உடலிலே நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தும்' என விரிக்கலாம். 'நாவரட்சி' 'நாத்தடக்கிப் பேசும்' என்று வெவ்வேறு குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 'நாவரட்சி' என்பது 'உமிழ் நீர்ச்சுரப்புடன் தொடர்புபட்டும், 'நாத்தடக்கிப் பேசும்' என்பது 'திக்குவாய்' எனவும் வரும். 'விழுத்தாட்டும்', 'விழத்தள்ளும்' என்னுஞ் சொற்கள் 'விழுத்திவிடும்' என்னும் பொருளிலே வருவதையும் காணலாம்.

இன்றும் மட்டக்களப்புப் பேச்சுவழக்கிலே 'விழுத்தாட்டும்', 'நித்தாட்டும்' 'வரக் காட்டும்' என்றும், யாழ்ப்பாண வழக்கிலும் போக்காட்டு, வரக்காட்டு என்ற பிரயோகங்களும் வழக்கிலுள்ளன.

செகராசசேகரத்தில் 'பெருவாதத்தின் குணம்' மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

வருத்திட முடக்குங் காயும் வசமற வீங்குங்கால் கை
யுருத்திட னுழைந்து குத்தி யுவாதியும் பயமுமுண்டாம்
கருத்துடனசனஞ் செல்லா கருத்திடு முறக்கம்வாரா
பெருத்திடும் பெரியவாதஞ் செய்குணம் பேசங்காலே.⁵²

இது பரராசசேகரத்தில் மேல்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ளது:

வருத்திடுமுடக்குங் காயும் வசமற வீங்குங் கால்கை
உருத்திடனுளைந்து குத்தி யுவாதியும் பயமுண்டாம்
கருத்துடனசனஞ் செல்லா கருத்திடு முறக்கம் வாரா
பெருத்திடும் பெரியவாதஞ் செய் குணம் பேசங்காலே.⁵³

செகராசசேகரத்தில் 'சன்னிவாதக் குணம்' மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

கையுங்காலு மொருபக்கங் கனத்துத் திமிர்த்துச் சாவாகி
மெய்யுமறவே மெலிந்துவரும் வெதும்பு நாவுந்நடுமாறும்
செய்யுங் குணத்தை நாடியறி செப்புஞ் சன்னி வாதமென
உய்யும் படிக்கு வகை காணோ முணர்ந்தோருரைத்த மொழியாமே.⁵⁴

இச்செய்யுள் பரராசசேகரத்தில் மேல்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ளது:

கையுங்காலு மொருபக்கங் கனத்துத் திமிர்த்துச் சாவாக்கும்
மெய்யுமறவே மிகமெலிந்து வெதுபும் நாவுந்நடுமாறும்
செய்யுங் குணத்தை நாடியறி செப்புஞ் சன்னி வாதமென
உய்யும் படிக்கு வழிகாணா துலகோரறிய வுரைத்தாமே.⁵⁵

செகராசசேகரத்தில் 'சர்வாங்க வாதம்' மேல்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

குத்திடுங்கடுக்கும் வீங்கும் குமிறிடும் பரந்து நோவாய்
ஒத்திடுங் கணக்கு மெங்கு முளைத்திடும் விறைத்து வாங்கும்
பித்திடு மயக்குஞ் சோரும் பிடித்திடுமெழும் பொணாது
கத்திடுங் கறையுண்டாகுங் கடுஞ்சறுவாங்கவாதம்.⁵⁶

இது பரராசசேகரத்தில்,

குத்திடுங் கடுத்து வீங்கும் குமிறிடும் பரந்து நோகும்
ஒத்திடக் கணக்கு மேனியுளைந்திடும் விறைத்து வாங்கும்
பித்திடு மயக்குஞ் சோரும் பிடித்திடுமெழும் பொணாது
கத்திடுங் களையுண்டாகுங் கடுஞ்சருவாங்கவாதம்.⁵⁷

செகராசசேகரத்தில் 'நெஞ்சடைவாத குணம்' வருமாறு.
நெஞ்சினிலடைத்து நொந்து நின்றதித் சேடமுண்டாய்க்
கஞ்சி சோறருந்தில் விக்கிக் கடினமாய் வணசிற்றள்ளி
மிஞ்சிட வெடுத்து முட்டாய் மிகுதியுங் களையுண்டாகும்
வஞ்சநெஞ்சடை வாதஞ் செல் குணமென வகுத்தாரன்றே.⁵⁸

இது பரராசசேகரத்தில் மேல்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளது.

நெஞ்சினிலடைத்து நின்று நின்றதிற் சேடமுண்டாய்க்
கஞ்சி சோறருந்தில் விக்கிக் கடினமாய்வணசிற்றள்ளி
மிஞ்சவே யடைத்து முட்டாய் மிகுதியுங் களையுண்டாகும்
வஞ்சநெஞ்சடைக்கும் வாத குணமென வகுக்கலாமே.⁵⁹

இதுவுமது..

அன்றியுஞ்சரீர நொந்து அன்னமு மறந்தாள் வற்றி
யொன்றிய சவிகேடுண்டாயுதரமு மெரிந்தாரண் செல்லா
நன்றி சேராறாத் திங்கள் நல்கிய வெட்டாந்திங்கள்
வென்றிசேர் பன்னிரண்டில் விதிவழிக் காலனென்ன.⁶⁰

இது பரராசசேகரத்தில்,

அன்றியுஞ் சரீர நோவா யன்னமு மறந்தாள் வற்றி
ஒன்றிய சவிகேடுண்டா மூதை விம்மிடுமே வாயு
நன்றி சேராறா மாத நல்கிய வெட்டா மாதம்
வென்றிசேர் பன்னிரண்டில் விதிவழிக் காலமாமே.⁶¹

செகராசசேகரத்தில் 'விக்கலும் குணமும் மருந்தும்' பற்றிக் கூறுகையில்,

நீடு கூவிளை நெற்பொரி சர்க்கரை
தேடு நிற்பலி தேனிற் குளைத்துண்ணப்

பீடு செய்யும் பெருவிக்கல் சத்தியை

ஓடவோடத் துரத்து மிதுண்மையே.⁶²

இது பரராசசேகரம் 'விக்கல் ரோக நிதான'த்தில் மேல்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளது:

'நீடு மாதளை நெற்பொரி சர்க்கரை

தேடு திப்பலி தேனிற் குளைத்துண்ணப்

பீடை செய்யும் பெருஞ்சத்தி விக்கலும்

ஓடவோடத் துரத்து மிதுண்மையே⁶³

செகராசசேகரப் பதிப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் மீண்டும் பரராசசேகரப்பதிப்பிலும் சிற்சிறு வேறுபாடுகளுடன் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணக்கூடியதாகவே உள்ளது. இதற்குக் காரணம் பதிப்பாசிரியர் ஏடுகளில் இருந்தவாறு பதிப்பித்திருக்கக் கூடும் அல்லது பரராசசேகரத்தில் இல்லாத செய்யுட்களைச் செகராசசேகரத்திலிருந்த செய்யுட்களைச் கொண்டு ஏடு எழுதியவர்களோ அல்லது பதிப்பாசிரியரோ இட்டுநிரப்பியிருக்கவுங் கூடும். அன்றியும் செகராசசேகரப் பதிப்பாசிரியர் பரராசசேகரச் செய்யுட்களை ஏற்கெனவே கையாண்டிருக்கவும் கூடும்.

பொ. பூலோகசிங்கம் இவ்வாய்விலெழும் குறைபாட்டை மேல்வருமாறு சுட்டுவர்:

பொன்னையா பதிப்பிற் பாடவெண் துணிதல் அரிதாயிருத்தல் வருந்தத்தக்கது. பாடபேதச் செய்யுளுக்கு எண்ணிட்டும் எண்ணி டாதும் மயக்கம் தருவதோடு வசனப் பகுதிகளுக்கு எண்ணிட்டுத் திகைப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இவை போதாவென்பது போல. அச்சப் பிழையாகச் சில பாடல் எண் பெறாமலும் சில பாடல் தவறான எண்பெற்றும் அமைந்திருத்தல் முழுப்பதிப்பிலும் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

4. செகராசசேகரம் - பரராசசேகரம் வெளியீட்டுப் பாக்வு ஒப்பாய்வும் சிகிச்சைமுறை ஒப்பாய்வும்

சித்தமருத்துவத்தைப் பொதுவாக அகத்தியனாரோடு தொடர்பு படுத்திக் கூறும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. ஆயின் சித்த மருத்துவம் பற்றி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் பேசப்படாமையாலும், அதுபற்றிய பழந்தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகள் எதுவும் இன்மையாலும், சித்த மருத்துவம் செய்தாருள் ஒருவராகக் கருதப்படும் சித்தரான அகத்தியர் வேறு தமிழ் இலக்கணம் வகுத்த முதற்சங்கப் புலவராகக் கொள்ளப்படும் அகத்தியர் வேறு என்றே அறிஞர் கொள்வர்.⁶⁴

வெளியீட்டுப்பாங்கு ஒப்பாய்வு குறித்த சில முடிவுகள் மேல் வருமாறு:

ஈழத்து மருத்துவ நூல்கள் பெரும்பாலும் விருத்தப்பாக்களாற் செய்யப் பட்டிருப்பினும் பரராசசேகரத்திற் சிறுபான்மை ஆசிரியப்பாவும் கலி வெண்பாவும் இடம் பெற்றிருப்பது போலச் செகராசசேகர வைத்திய நூலிற் சிறுபான்மை வெண்பாவும் இடம்பெறக் காணலாம். இவையனைத்தும் யாப்பமைதி பெற்ற இனிய செய்யுட்களாக அமைந்து விளங்குகின்றன. ஈழத்துச் சோதிடநூல்களின் யாப்பழகு போல இவ்வைத்திய நூல்களின் யாப்பழகும் ஈழத்தில் விளங்கிய பழமையான செய்யுள் இலக்கியப் பாரம் பரியத்தைச் சுட்டி நிற்கிறதெனலாம்.⁶⁵

இந்நூல்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள நோய்களையும் அவற்றின் நிதானம், மருந்து ஆகியவற்றையும் அவதானிக்குமிடத்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் உடல்நோய் பலவற்றிற்கும் ஈழத்தில் வைத்தியம் நடைபெற்றிருக் கிறதெனக் காணலாம்.⁴¹ சத்திர வைத்தியம் புண்களைப் பொறுத்தமட்டில் அக்காலத்தில் நடைபெற்றிருப்பதாகப் பரராசசேகரம் சான்றுபகரும். சுரத்தில் 64 வகைக்கும், சன்னியில் 40 வகைக்கும், சுவாதத்தில் 10 வகைக்கும், வாதத்தில் 80 வகைக்கும், பித்தரோகத்தில் 40 வகைக்கும், சிலேற்பன ரோகத்தில் 96 வகைக்கும் மேகரோகத்தில் 40 வகைக்கும் சுவாதத்தில் 10 வகைக்கும், வாதத்தில் 80 வகைக்கும், உதரரோகத்தில் 108 வகைக்கும் வைத்தியம் நடந்த அக்காலத்தில், மனநோய், எலும்பு முறிவு, பல்நோய், இரத்தக் கொதிப்பு, இருதயரோகம் என்பனவற்றிற்கு வைத்தியம் நடந்த சான்றுகள் தென்படவில்லை⁶⁶. விஷவைத்தியம் பின்னர் விருத்தியடைந்தது போல, ஈழத்திலே இவற்றிற்கான வைத்தியமும் ஒல்லாந்தர் காலத்தின் வளர்ந்திருக்கலாம்.

செகராசசேகரம் சுரத்தில் 15 வகையே கூறுகையில் பரராசசேகரம் அதில் 64 வகை பற்றிக் கூறும். அதே போலச் சன்னியில் 13 வகை பற்றிச் செகராசசேகரம் கூறப் பரராசசேகரம் 40 வகைபற்றிக் கூறும். ஆனால் வாதம் பற்றிப் பரராசசேகரம் 80 வகை கூறுகையிற் செகராசசேகரம் 85 வகை கூறும். அதேபோல மூலம் பற்றிக் கூறுகையிற் பரராசசேகரம் 13 வகை கூறச் செகராசசேகரம் 21 வகை கூறும். இவ்வாறே ஒன்றற்கொன்று நோய்களின் எண்ணிக்கையில் வேறுபடும். அன்றியும் நோய்க்கு மருந்து கூறுமிடங் களிலும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபடக் காணலாம். ஆயுர்வேத வைத்திய முறையைப் பின்பற்றியே இரு நூல்களுமே எழுந்தபோதும். அவற்றுள்ளும் பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இரு நூலாசிரியர்களும் வெவ்வேறு பரம்பரை வாகடங்களைப் பின்பற்றியதால் அவ்வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக் கலாம். ஆயுர்வேத வைத்திய முறை வடமொழி வழிவந்ததேயெனினும் அதனைக் கையாண்ட வைத்தியர்களின் அனுபவங்களுக்கேற்ப, அது காலத்

துக்குக் காலம் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் பெற்று வந்திருக்கிறதென்பதை இவ்வேறுபாடுகள் காட்டி நிற்கும்.

அக்காலத்தில் சித்தவைத்தியம் பரவுவதற்குமுன், ஆயுள் வேத வைத்திய முறையே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது என்பதைத் தன்வந்திரியின் ஆயுர்வேத நூலைத் தழுவிச் செய்யப்பட்ட வைத்திய நூல்கள் எடுத்துக்காட்டும்.⁶⁷

ஆயுர்வேதம் பற்றிய வரலாற்றில் பிரம்மாவிடமிருந்து அஸ்வினி தேவர் களும், அவர்களிடமிருந்து இந்திரனும், இந்திரனிடமிருந்து பரத்துவாச முனிவரும் மருத்துவத்தை அறிந்து உலகிற் பரப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது. சித்தவைத்தியமானது (தமிழ் மருத்துவம் அல்லது சுதேசமருத்துவம்) சிவசம் பிரதாயமுடையது என்றும் ஆயுர், வேத வைத்தியமானது பிரம்ம சம்பிரதாயம் உடையது என்றும் கூறப்படுகிறது. சிவசம்பிரதாய சித்த மருத்துவமும், பிரம்ம சம்பிரதாய ஆயுள்வேதமும் ஆயுளைப்பற்றி விளக்கும் வைத்திய முறைகளேயாகும். ஆயுர் வேதம் அதர்வவேதத்தின் உபவேதமாகவும் கருதப்படும். சிவசம்பிரதாய வைத்தியமுறைக்குச் சித்த வைத்தியம் என்ற பெயர் பின்னாளிலே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். 'ஆயுர்வேதம்' என்றும், 'ஆயுள் வேதம்' என்றும் இது வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

சித்தவைத்தியம் தமிழிலும் ஆயுள்வேத வைத்தியம் சமஸ்கிருதத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும் அவற்றின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் பெருமளவில் ஒத்திருப்பதை இவ்விரு மருத்துவ நூல்களையும் ஆராய்ந்த பலரும் கூறியுள்ளார்கள்.⁶⁸

என்பர் உரகொட.

நந்திதேவரிடமிருந்து திருமூலர் மருத்துவத்தைக் கற்றறிந்து கொண்டதாகக் கூறப்பட்ட போதிலும் தமிழ் மருத்துவத்தினதும் பதினெண் சித்தர்கணத்தினதும் தலைவராக அகத்தியரைக் கொள்வதே மரபாகியுள்ளது. அதேவேளை இந்த மருத்துவம் ஆயுள் வேதம் என்ற பெயராலேயே இவர்களால் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது.⁶⁹

என்ற கருத்துப் பெரிதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது. இதற்குக் காரணம் இவ்விரு மருத்துவங்களும் இந்தியாவிலே இந்துமதத் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் எழுந்தமையினாலாகும். முக்கியமான வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து நாடிப் பரீட்சை மூலம் நோய்களைக் கண்டறிதல், உலோக, தாது வர்க்கங்களைக் கொண்டு செய்யப்படும் பற்ப, செந்தூரங்களைப் பெருமளவில் பயன்படுத்துதல் என்பன பூர்விக மருத்துவத்திற்கேயுரிய தனிச் சிறப்பம்சங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

பிணியினைப் போக்குதல், ஆரோக்கியம் காத்தல் என்பதனுடாக ஒரு வருக்கு நீண்ட ஆயுளைத் தருகின்ற முறைமையால் இந்துக்கள் ஆயுர்வேதம் எனத் தமது மருத்துவக் கலையைப் போற்றினார்கள். காஸ்யப சம்ஹிதையிலும், பிரம்மவைவர்த்த புராணத்திலும் ஆயுர் வேதமானது ஐந்தாம் வேதம் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் பொதுவாக நான்கு உபவேதங்களுள் ஒன்றாக ஆயுர் வேதத்தைக் கருதுவதே மரபாகும். எல்லாக் கலைகளினதும் மூலத்தையும் தோற்றத்தையும் இறைவனோடு தொடர்புபடுத்தித் தெய்விகப் பாரம்பரியத்தோடு அவற்றைப் போற்றிக் காத்தல் இந்துக்களுடைய வழக்கமாகும். அந்தவகையில் ஆயுர் வேதத்தின் தோற்றம் பற்றியும் ஒரு தெய்விக வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் பேசப்படுகிறது. பிரம்மா பிரஜாபதிக்குக் கற்பித்தார் என்றும் அவரிடமிருந்து அச்வினி குமாரர்களும் இவர்கள் மூலம் இந்திரனும் கற்றான் என்றும், இந்திரனே பூவுலகமக்கள் நோயின்றி வாழ்வென ஆயுர் வேதத்தின் ஒரு கிளையாகிய உடல் மருத்துவத்தை பரத்வாஜ முனிவருக்குக் கற்பித்தான் என்னும் கருதப்படுகிறது. பரத்வாஜரிடமிருந்து ஆத்ரேய அக்னி வேசர் வழியாக சரகர் அறிந்து கொண்டு சரக சம்ஹிதையை இயற்றினார் என்பர். ஆயுர் வேதத்தின் இன்னொரு பிரிவான அறுவைச் சிகிச்சை முறையைத் தன்வந்திரி, சுச்ருதர் முதலிய சீடர்களுக்கு உபதேசித்தார் என்றும் சுச்ருதர் அதைப் பயின்று சுஸ்ருத சம்ஹிதையை இயற்றினார் என்றும் கருதப்படுகிறது.

பொதுவாகத் தன்வந்திரியையே ஆயுர் வேதத்தின் தந்தையாகப் போற்றுவோரு முள்ளனர். சிகிச்சா தத்துவ விஞ்ஞானம், சிகிச்சா கௌமுதி, சிகிச்சாதர்சனம் ஆகிய மருத்துவ நூல்களை இவர் எழுதியதாக அறியப்படுகிறது. இவரே ஆயுர்வேதத்தினை அஷ்டாங்கமாக வகுத்துத் தந்தவர் ஆவார். ஆயுர் வேதத்தின் அஷ்டாங்கங்கள் வருமாறு:

- I. காயசிகிச்சை (உள்மருந்து),
- II. பால சிகிச்சை (குழந்தை வைத்தியம்),
- III. கிரக சிகிச்சை (மனை இயல்),
- IV. சாலக்ய தந்த்ரா (கண், காது, மூக்கு, தொண்டை தொடர்பான சிகிச்சை முறை),
- V. சல்ய தந்த்ரா (அறுவைச் சிகிச்சை),
- VI. விஷ தந்த்ரா (விஷ முறிவு வைத்தியம்),
- VII. ரசாயன தந்த்ரா (மூப்பியல் மருத்துவம்),
- VII. வாயிகரண தந்த்ரா (ஆண்மலட்டுத்தன்மை, அலித்தன்மைக்கான சிகிச்சை)

'வடமொழி மரபில் சச்சுருத சங்கிதை, சுரகசங்கிதை ஆகியவற்றுடன் விருத்தவாகப்பட்டரால் இயற்றப்பட்ட அஷ்டாங்க சங்கிரகம் என்ற மருத்துவ நூலும் முற்றுமுழுதாக மருத்துவக் கலையைப் பற்றி விவரிப்பதாகும். இருமருத்துவ முறைகளும் ஒன்றன்மீது ஒன்று செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கலாம். என்று கருதும் மு.அருணாசலத்தின் கருத்தினை மேல்வரும் கருத்துக்களால் பி.பி. வன்னிநாயக்கா மெய்ப்பித்து அரண் செய்கிறார்.

இந்நூல்களின் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகளின் பல வடமொழி ஆயுள் வேதநூல்களின் காணமுடியாதுள்ளது எனினும் இந்நூலாசிரியர் களுக்கு ஆயுள்வேத மருத்துவத்திலும் இருந்த ஆழ்ந்த அறிவு காரணமாக அதன் நிழல் அவர்களின் நூல்களில் படிதல் தவிர்க்க முடியாது போய்விட்டது போலும். கருங்கக்கூறின் சித்தர்களாற் செய்யப்பட்ட தமிழ் மருத்துவ நூல்களுக்கும் மருத்துவ முறை களுக்கும் பிற்காலத்தில் தான் சித்தமருத்துவம் என்று பெயர் சூட்டப் பட்டது போல் தெரிகிறது. உயிரைப் பற்றி அறிய உதவும் நூல் - உயிர்காக்கும் நூல் என்னும் கருத்தில் அக்காலத்தில் தமிழ் வைத்திய நூல்களுக்கு ஆயுள்வேதம் என்றே பலரும் பெயரிட்டுள்ளனர். அகத்தியர், தேரையர் போன்ற சித்தர்கள் கூடத் தமது நூல்களில் ஆயுண் மறை, ஆயிரு வேதம் என்றே கூறியுள்ளனர். இலங்கையில் 1961 ஆம் ஆண்டு 'ஆயுள்வேதச்' (Act: No, 31) சட்டப்பிரகடனத்தின்படி, 'ஆயுள்வேத' என்பது ஆயுள்வேத வைத்தியம், சித்த வைத்தியம் யுனானி வைத்தியம் என்பவற்றைக் குறிப்பதாக அமையும் என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.⁷⁰

செகராசசேகர(ம்) 'மருத்துவ நூலில் கதிரைமலை என்ற சொல் குறிப்பிடப் படாத போதிலும், அதே காலப்பகுதியில் வெளிவந்ததாகக் கூறப்படும் செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிட நூலில் 'கந்தமலை' என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கந்தமலை ஆரியர்கோன் செகராசசேகரன்

கங்கை நாடன்.⁷¹

கதிரைமலையைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணத்தரசர்களும் சித்த வைத்திய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் சித்த வைத்தியத்தில் பாண்டியத்தியம் பெற்ற வைத்தியர்களை நாடிவந்து மாருதப்புரவீகவல்லி தனது குன்மநோயை நீக்கிக் கொண்டாள். அவ்விள வரசி, பின்னர் கதிரைமலையை ஆண்ட மன்னனொருவனையே (உக்கிர சேனன்) திருமணம் செய்து கொண்டாள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கதிரைமலை மன்னர்கள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் சித்த வைத்தியம் செழிப்புற்றிருந்தது என்பதை இதுபற்றி குறிப்பிடும் சமமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சித்தமருத்துவமானது பொதுமருத்துவம், சிறப்புமருத்துவம் என்று இருபிரிவுகளாக வளர்ச்சி கண்டிருந்தது. இதில் பொதுமருத்துவமானது சாதாரணமாக ஏற்படக்கூடிய நோய்களுக்குச் சிகிச்சையளிக்குந் துறையாகவுள்ளது. சிறப்புமருத்துவமானது சில விசேட காரணங்களின் அடிப்படையில் பல்வேறு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.⁷²

குழந்தைப்பிணி வைத்தியம் (Siddha Paediatrics)

தமிழர் வாழும் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரையில் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் நோய்களுக்குச் சித்த மருத்துவர்களை நாடும் வழக்கமே இன்றும் அதிகளவில் காணப்படுகிறது. குழந்தை வைத்தியத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற வைத்தியர்கள் அளவெட்டி, சில்லாலை போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட நோய்களுக்குச் சிகிச்சையளிப்பது மட்டுமன்றி அவர்களுக்கு நோய்வராமல் தடுப்பதும், குழந்தைப்பிள்ளை வைத்தியத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். குழந்தை பிறந்த சில நாட்களில் கோரோசனையை மிளகளவு எடுத்துத் தாய்ப்பாலில் உரைத்து நாக்கில் தடவுவர். இவ்விதம் வாரத்தில் ஒரு தடவை செய்து வருவர். அதனால் குழந்தைகளுக்குச் சளி, காய்ச்சல், அஜீரணம், வயிற்றுப்பொருமல் முதலியன ஏற்படமாட்டாது. மலமும் நன்கு கழியும்.

யாழ்ப்பாணக் குழந்தை வைத்தியத்தில் கோரோசனை அல்லது கோரோசனை சேர்ந்த முக்கூட்டு மாத்திரை, கோரோசனை மாத்திரை என்பன இன்றுவரை வழக்கிலுள்ள சிறந்த சித்தாயுள்வேத மருந்துகளாம்.

குழந்தை பிறந்ததிலிருந்து கோரோசனை கொடுப்பது, கிரந்தி எண்ணெய் தலைக்கு வைப்பது போன்ற பலவிடயங்களையும் சித்தமருத்துவர்களின் ஆலோசனையுடனே மக்கள் செய்வர். இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வசிக்கும் தமிழ்மக்கள் தமது குழந்தைக்குக் கோரோசனை மாத்திரை, கிரந்தி யெண்ணெய் முதலியவற்றை யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசித்திபெற்ற சித்த வைத்தியர்களிடமிருந்து இன்றும் வாங்கிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாக வுள்ளது. கோரோசனை மாத்திரை, முக்கூட்டு மாத்திரை, பால சஞ்சீவி மாத்திரை, பிரமிநெய், வல்லாரைநெய், மாதுளைநெய், வடிகிரந்தி எண்ணெய், கொதி யெண்ணெய், கோழியவரைச்சாற்றெண்ணெய், செவ்வரத்தம் பூக்கிரந்தி யெண்ணெய், அரக்க சஞ்சீவி மாத்திரை என்பன யாழ்ப்பாணச் சித்த வைத்தியர்கள் குழந்தை வைத்தியத்தில் பயன்படுத்தும் முக்கியமான விசேட மருந்துகளிற் சிலவாகும். பரராசசேகரம் நூலில் 'பாலரோகநிதானம்' என்னும் பிரிவில் சிறுவர் நோய்களுக்கான சிகிச்சை முறைகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த 'பாலரோகம்' சம்பந்தமான நூல்கள் யாவும் அதன் தழுவலாகவே அமைந்துள்ளன.

ஸ்திரிரோகம், கெர்ப்பரோகம் (Siddha Gynaecology obstrics)

பரராசசேகரத்தில் இவ்விரு துறைகளும் ஒரே பிரிவின் கீழ் அதாவது, 'கெர்ப்பரோக நிதானம்' என்ற பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற் பாலது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கைலாசபதி, க., (1982), ஒப்பியல் இலக்கியம், சென்னை புகழ்வுஸ் (பி) லிமிட், சென்னை, பக். 21-22.
2. குப்புசாமி முதலியார்., உத்தமராயன், க.ச., (1983), சித்த வைத்தியத்திரட்டு. (Siddha pharmacopedia Tamil) சண்முகானந்த புகடிப்போ, சூளை, சென்னை.
3. மேலது, முகவுரை, ப.04.
4. மேலது, ப.17.
5. மேலது, ப. 01.
6. மேலது, ப.03.
7. மேலது, ப.10.
8. மேலது, ப.12.
9. மேலது, ப.20.
10. மேலது, ப.25.
11. மேலது, ப.55.
12. மேலது, ப.203.
13. மேலது, ப.254.
14. மேலது, ப.120.
15. மேலது, ப. 143.
16. மேலது, ப.153.
17. மேலது, ப.186.
18. மேலது, ப.194.
19. மேலது, ப.198.
20. மேலது, ப.210.
21. மேலது, ப.209.
22. மேலது, ப.213.
23. 06/12/2006 அன்று பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் இவ்வாய்வேட்டின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் திருத்தஞ் செய்து ஆலோசனைகள் வழங்கி நெறிப் படுத்திய போது இவ்விடயம் குறித்த விவரமான செய்திகளைத் தெளிவுபடுத்தினார். இவ்வாய் வேட்டின் மிகப்பிரதான கருத்தினை அனுசரித்துத் தெளிவான சிந்தனை களையும் ஆய்வுக் கருவிகளையும் வழிப்படுத்தினர். மேற்பார்வை

செய்த பேராசிரியரின் நெறிப்படுத்தலிலே பல புதிய ஆய்வு அணுகுமுறைகள் இவ்வியலிலே இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக இலக்கிய ஆய்வு வரன்முறைகளை விவரித்து விளக்கினார் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்.

24. சிவசண்முகராஜா, சே., (1993), ஈழத்துச்சித்தமருத்துவ நூல்கள் ஓர் அறிமுகம், புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம் ப. 35.
25. பத்மநாதன், சி., (2004), ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, ப.06.
26. மேலது, பக். 309 - 310.
27. மேலது, பக். 315-317.
28. சிவசண்முகராஜா, சே., (1993), மு.கு.நூ., ப. 37.
29. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி., (1928), யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், ப.90-92.
30. பூலோகசிங்கம், பொ., (1988), 'பரராசசேகரம்', சித்தமருத்துவம், சித்தமருத்துவ மாணவர் மன்ற வெளியீடு, ப.53.
31. சபாநாதன், குல., (1971), இலங்கையின் புராதன சைவாலயங்கள், நல்லூர்க் கந்தசுவாமி, நல்லூர்த் தேவஸ்தான வெளியீடு, ப.04.
32. பூலோகசிங்கம், பொ., (1988), மு.கு.நூ., ப.54.
33. சிவகடாட்சம், பா., (1979), பண்டைய மருத்துவமும் பயன்தரு மூலிகைகளும், பேராதனை, ப.59.
34. சிவசண்முகராஜா, சே., (1993) மு.கு.நூ., ப.42.
35. பரராசசேகரம், நூல் வரலாறு, செய். 19.
36. மேலது, செய். 12.
37. நடராசா, க.சொ., (1987), 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டிறுதி வரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
38. பரராசசேகரம், (1928), முதற் பாகம், சிறப்பாயிரம்.
39. Navarathnam K., (1963, (shidies in Hinduism), p. 165.
40. சிவசண்முகராஜா, சே., (எ + டு), G.G., (1987), *A Historic Medicine in Sri Lanka*, P. 14.
41. தமிழ்மலர், 9, அரசாங்க அச்சகத் திணைக்களம், கொழும்பு, ப.67.
42. பரராசசேகரம், மூன்றாம் பாகம், சன்னிரோக நிதானம், செய். 265.
43. மேலது, நான்காம் பாகம், செய்.78.
44. திருமந்திரம், (1997), காசித்திருமடம், ஸ்ரீ குமரகுருபரர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், திருப்பனந்தான், எட்டாந்தந்திரம், செய். 2290.
45. பரராசசேகரம், மூன்றாம் பாகம், செய். 236.
46. மேலது, நான்காம்பாகம், செய். 130.
47. செகராசசேகர வைத்தியம், செய். 1.
48. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 151.

49. மேலது, வாகடத்தொகுப்பு.
50. செகராசசேகரம், நடுக்குவாதம், செய். 1.
- 51.. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 73.
- 52.. மேலது, பெருவாதத்தின் குணம், ப.23.
53. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 193.
54. செகராசசேகரம், சன்னிவாதக் குணம், செய். 1.
55. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 153.
56. செகராசசேகரம், சர்வாங்க வாதம், செய். 1.
57. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 192.
58. செகராசசேகரம், நெஞ்சடைவாத குணம், செய். 1.
59. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 56.
60. செகராசசேகரம், நெஞ்சடைவாதம், செய்.1.
61. பரராசசேகரம், நான்காம்பாகம், செய். 57.
62. செகராசசேகரம், செய். 89.
63. பரராசசேகரம், மூன்றாம் பாகம், செய். 18.
64. நடராசா, க.செ, (1987), ப. 143.
65. மேலது, ப. 143.
66. இந்நோய்கள் தொடர்பில் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் வரலாற்றுரீதியான மிக முக்கியமான கருத்தொன்றினைத் தெளிவுபடுத்தினார். அதாவது மனநோய், எலும்பு முறிவு, இரத்தக் கொதிப்பு, இருதய ரோகம் என்பவற்றிற்கு வைத்தியம் நடந்தமைக்கான வேறொருமரபு இருந்திருக்க வேண்டும். அது ஏடுகளைப் பார்த்து ஆராய வேண்டியதாயுள்ளது என்றார் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன். ஏடுகள் குறித்த ஆய்வுள் இத்துறையில் முன்னெடுக்கப் படல் வேண்டும் என்று பேராசிரியர் தெரிவித்துள்ளமை ஈண்டு பெரிதும் கருத்திருத்தற்பாலது. வரவேற்புக்குரியது. அது தனித்தவோர் ஆய்வாகவே மேற்கொள்ளத்தக்கது. அதற்கான சில கருது கோள்களை இவ்வாய்வு முன்மொழிந்துள்ளமையையும் சுட்டுதல் தகும்.
67. சிவசண்முகராஜா, சே., (193), ப. 3.
68. சிவசண்முகராஜா., (எ + டு) Uragoda, G. G., (1987) Ibid, p.14.
69. முகுந்தன், ச., (2003), 'அதர்வவேதத்தில் ஆயுர் வேதம்' நல்லைக் குமரன் மலர், யாழ்ப்பாண மாநகராட்சி மன்றச் சைவசமய விவகாரக் குழு, வெளியீடு, நல்லூர், பக். 76 - 77.
70. இக்கருத்துக் குறித்த மேலதிக விளக்கத்திற்குப் பார்க்க: சிவசண்முகராஜா, சே. (1933), பக். 3-5.
71. செகராசசேகரமாலை, (1942), யாழ்ப்பாணம்.
72. பிருந்தா, டாக்டர்., (2002), 'இந்திய மருத்துவம்'. சுத்தானந்தம் 50, சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பொன் விழா மலர், வவுனியா, பக். 169.

இயல் ஐந்து

பரராசசேகரத்தின் இலக்கிய நோக்கு

1. இலக்கிய நோக்கு - சிறுவிளக்கம்

ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்பிலும் தாக்கம் இருக்கிறதெனின் அத்தாக்கம் அந்த எழுத்தாளர் தமக்கு முந்தைய எழுத்தாளரின் படைப்பைப் படிக்காமல் விடுவதில்லை. இலக்கிய உலகில் இருக்கும் ஒவ்வொருவரும் தமது இலக்கிய மரபினை அறியாமல் இருக்கமுடியாது. தமக்கு முந்தைய காலகட்டங்களில் இருக்கும் - இருந்த - இலக்கிய மரபை எந்த ஒரு படைப்பாளனும் தவிர்த்து விட முடியாது. அவ்வகையில் 'மரபு' என்பது இலக்கியத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது.

நூல்களின் வாழ்வும் அழிவும் நாட்கணக்கில் அல்ல ஆண்டுக் கணக்கின. எல்லா நூல்களும் அழிவனவல்ல. அவற்றுள் அழியாதன சில உள. அந்தச் சிலவே கலையுலகில் இலக்கியங்களாகப் போற்றத் தக்கன⁵

பழைய சொற்கள், புதிய சொற்கள் குறித்துத் தெ.பொ.மீ மேல்வருமாறு கூறுவர்:

ஒரு மொழி இலக்கியப் பழம் பெருமை உடையதாக வளரும்போது பழைய சொல் மறையும். புதிய சொல் நுழையும்.⁶

மூலநூல்கள் குறித்தும் உரைநூல்கள் குறித்தும் கருத்துரைக்கும் வி.ஆர். சத்தியமூர்த்தி மேல்வருமாறு கூறுவர்:

மூல நூல்களுக்குள்ள பெருமை உரை நூல்களுக்கும் உண்டு. சிலமூல நூல்கள் உரை நூல்களாகவே பெருமையடைந்துள்ளன.⁷

தேடுவாரற்று, அமுங்கி, மங்கிக் கிடக்கும் சுதேசமருத்துவ இலக்கிய ஏடுகள், நூல்கள், மருந்துகள் பற்றிய வாகடங்கள் இனிமேற்றான் முயன்று வெளியுலகுக்குக் கொண்டு வரப்பட வேண்டியுள்ளது. இத்தொடர்பில், மூல நூல், வழிநூல், சார்பு நூல் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வுருவங்களின் செம்மைப்படுத்தல்

வாசிப்பு முறைமையும் பெரிதும் கூர்மையுடன் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய தோர் அவசியச்சூழ்நிலை இன்று உருவாகியுள்ளது.

வெண்பா, அகவல் என்னும் பாவடிவங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் மு.வரதராசன் மேல்வருமாறு கூறுவர்:

இன்று கற்றறிந்த புலவர்கள் மட்டுமே அறிந்ததாய் இலக்கணமும் செறிவும் உடையதாகக் காணப்படும் வெண்பா, அகவல் முதலிய யாப்பு வகைகளின் தோற்றத்தை ஆராய்ந்தால் அவைகளும் ஒரு காலத்தில் இலக்கணம் அறியாமல் மக்கள் பாடிவந்த நாட்டுப்படல்களிலிருந்து தொடங்கின என்று உணரலாம்.⁸

அந்தாதித் தொடையின் இன்றியமையாமையானது மனனஞ் செய்தற் பொருட்டுச் செவிவழி வாசிப்பின் தேவையே. பாடல்களை மனத்திருத்தித் தேவையானபோது வாசிக்க (ஒப்பிக்க - சொல்ல) வேண்டிய தேவை இருந்ததால் செவிவழி ஏற்புக்கும் வாசிப்புக்கும் எளிமை கிடைக்கும் பொருட்டு அந்தாதித் தொடையின் பாக்களை ஆக்கிப் போற்றியுள்ளனர். திருக்குறளிலும் கல்வி பற்றிய குறட்பாக்கள் 'கேள்வி' தொடர்புடையனவாக உள்ளமை நோக்கற்பாலது. எனவே ஒலைச்சுவடி தோன்றிய பின்பும் செவிவழி வாசிப்பு இருந்தது என்பது துணியப்படும்.

பழந்தமிழர் இலக்கியத்தையும் பாடல்களையும், ஒலைகளில் எழுதி வந்தமையே மிகுதி. ஒலையில் இரும்பு ஆணிகொண்டு எழுதுவதால் புள்ளி வைக்க இயலாது. புள்ளி வைத்தால் ஒலையின் அடுத்த பக்க எழுத்திலும் அப்புள்ளி அமைந்து விடும். அது மட்டுமன்றி ஒலை கிழிந்து விடவுங்கூடும். எனவே ஒலைச் சுவடியின் வரிவடிவத்தில் புள்ளி எழுத்து எனப்படும் ஒற்றெழுத்துக்களும் முற்றுப்புள்ளி, அரைப்புள்ளி முதலியனவும் இடம்பெறா.

'மனனமுறை' பற்றி, சி. பத்மநாதன் மேல்வருமாறு கருத்துக் கூறுவர்:

செய்யுள் இலக்கியத்தை மனனஞ் செய்து படிப்பது வழமை. ஏடுகளில் நூல்கள் இருந்தன. அவை மாணவருக்குக் கிடைப்பதில்லை. மனனஞ் செய்யப்படுவதால் இலக்கியம் வாய்மொழி இலக்கியமாகாது. அந்தாதி மனனஞ் செய்வதற்கு உகந்தது.⁹

2. இலக்கியங்களில் யாப்பு

தமிழ் யாப்பியலின் அம்சங்கள் எவ்வெவ்வாறு பரராசசேகரத்தின் இலக்கிய நோக்கினைச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளன என்பதற்கான சில அடிப்படைகளை நோக்குதல் மிகப் பொருந்துவதாகும். இத்தொடர்பில் தமிழ் யாப்பியலின் வரலாறும் வளர்ச்சியும் குறித்துச் சில கருத்துகள் வருமாறு:

இலக்கிய வரலாறு, மொழி வரலாறுகளைப் போல யாப்பியல் வரலாறும் தமிழின் ஆற்றலையும் வளத்தையும் வனப்பையும் அறிந்து கொள்ளுதற்கு உதவும். உலகில் வாழும் மாந்தர் யாவர்க்கும் உரிய பொதுமைப் பொருளாக யாப்பு விளங்குகிறது.¹⁰

என்ற கருத்து மனங்கொளத்தக்கது.

i. ஒத்திசை யாப்பு (Rhythm)

கலையமைப்பின் பொதுப் பண்புகளில் ஒன்றாகவும் இயற்கையின் முடிந்த நிலை மெய்மைகளில் ஒன்றாகவும் ஒத்திசை (Rhythm) என்னும் ஒலி ஒழுங்கின் அழகு திகழ்கிறது. ஒத்திசை என்பது இயற்கையின் நியதி. புறத்தே புலப்படத் தோன்றும் ஒத்திசைவும் நாம் காணக்கூடிய ஒழுங்கின்மையினை ஒழுங்குறுத்திக் கொள்ளும் இயல்பான மனப்பான்மையினால் விளையும் ஒழுங்குணர்ச்சியாக அகத்தே உணரப்படும் ஒத்திசைவும் என்று புறத்தும் அகத்தும் ஒத்திசைவு பொருந்தி நிற்கக் காணலாம். ஆதலின் அனைத்திலும் நியதியாக அமைந்திலங்கும் ஒத்திசைவு இயல்பாக எழும் பாட்டிலும் இயைந்திருத்தல் கருதத்தக்கது.

தொடக்க காலத்தில் ஒத்திசைவு ஒன்றினை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு மாந்தரால் உருவாக்கப்பெற்ற பாடல்களில் பின்னர் வளர்ச்சி பெறுவதற்குரிய மூலக்கூறுகள் இயல்பாகவே பொருந்தியிருந்தன. யாப்பியல் வளர்ச்சி பெற்ற இக்காலத்துச் செய்யுள்கள் தாளில் எழுதப் பெற்றுப் பின் அச்சுருத் தாங்கி வரிவடிமாகவே நின்று விழிகளின் வழியாக மனத்தில் நுழைகின்றன. எனின், தொடக்க காலத்தில் பாட்டு இசைவடிவமாகி விளங்கிப் பாடகர்கள் இசைக்கும் ஒலி வடிவமாக ஒளிர்ந்து செவி வழியாகவே மனத்தை எட்டியது.¹¹

மொழியின் அடிப்படை அலகுகளாகிய எழுத்து, சொல் முதலியவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்த பொழுது கூட யாப்பிலக்கணம் தோன்றியிருத்தல் இயலாது. அகம், புறம் ஆகிய வாழ்வியல் பற்றிய இலக்கணமாகிய பொருள் இலக்கணம் வகுக்கப்பெற்று வரையறை பெற்ற காலத்தில் அந்தப் பொருள் வகைகளை நடப்பியலை ஒட்டியும் இலட்சிய நெறியினைச் சார்ந்தும் புலப் படுத்துவதற்குரிய புறவடிவமாகிய சொற்களையும், தேவைப்பட்ட பொழுது யாப்பின் இலக்கணமும் வகுக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

உரை, வாய்மொழி, பிசி. அங்கதம், முதுசொல் என்பனவென்றும் மக்களின் அன்றாட நடைமுறை வாழ்வில் மிகுதியாக இடம்பெற்றவை. இவற்றுள் உரையும். முதுசொல்லும் காலப்போக்கில் தனி இலக்கிய வடிவம் பெற்று மக்கள் பயன்பாட்டிற்குக் கூடுதலாக உதவின. பிசி, அங்கதம் என்பன

விரண்டும் வினோத உரையாடல்களிலும், பொழுது போக்குகளிலும், கேளிக் கைகளிலும் நிலவி வந்தன. இவை நிலந்தோறும் வேறுபட்டனவாகவும் நிலப்பொதுமை கொண்டனவாகவும் விளங்கின எனலாம். நாகரிக வளர்ச்சிக் காலத்தில் பாட்டுக்களைத் தொகுக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு இணையாக, மேற்சட்டிய ஐவகை மக்கள் இலக்கியங்களைத் தொகுத்துப் பெறுவதற்குரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஏட்டு வழக்கிலிருந்த யாப்பு வடிவங்களாகத் தொகுப்பதற்குப் புலவரும் புரவலரும் காட்டிய அக்கறையில் சிறிதளவு கூட நாட்டு வழக்கில் நடமாடிய யாப்பு வடிவங்களுக்குக் காட்டப்பெறவில்லை என்று தோன்றுகிறது. தொல்காப்பியர் இவற்றின் பெயர்கள் அடியோடு மறைந்து போய்விடக் கூடாது என்ற பெரிய நோக்கத்துடன் இவற்றை ஓரளவேனும் நூற்பாக்களில் பேணி வைத்திருப்பதால் அவற்றைப் பற்றி ஓரளவேனும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

யாப்பிலக்கண விதி முதன்மையானதா? படைப்பு முதன்மையானதா? என்ற வினா எழும் போது பின்னதற்கே படைப்பாளர்கள் முதன்மை வழங்கிய உண்மையினை யாப்பியல் வரலாறு உணர்த்துகிறது.

தமிழ் விருத்த யாப்பு வடமொழி விருத்தயாப்பினின்றும் வேறுபடினும் எழுத்தெண்ணிப் பாடப் பெறும் சில விருத்த வகைகளும் யாப்பு வடிவங்களும் வடமொழி வழித் தமிழாசிரியர்களின் முயற்சியால் தமிழில் கொண்டு வரப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தமிழிலிருந்தும் சில யாப்பியல் சிந்தனைகள் அதே அறிஞர்களால் அப்பிற மொழிகளுக்கு வழங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இணைத் தொடர்பும் கலப்பும் நிகழும்போது கருத்துகள் இருவழியும் இணைப்புப் பெறுதல் இயல்பாக நடக்கக் கூடியது. இத்திறன்களை ஆராய்தலும் இவ்வாய்வின் பிறிதொரு பிரதான நோக்கமாக அமைகிறது.

பரராசசேகரம், செகராசசேகரம் என்னும் மருத்துவ நூல்களிலிடம் பெறும் சில செய்யுட்களிலே தமிழ்மரபும், வடமொழி மரபும் இணைந்துள்ளமையும் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. இந்த வகையில் வீரசோழியத்தின் யாப்பியல் இலக்கணச் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்துத் தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே விரவிக் காணப்படுகின்றன என்பதையும் சான்றுகளுடன் நிறுவ முடியும். இந்நோக்கு நிலையில் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பெறும் விடயங்கள் தமிழ் மருத்துவ இலக்கியங்களின், குறிப்பாகப் பரராசசேகரத்தின் இலக்கியப் பெறுமானங்களைத் துலக்குவதற்கு உறுதுணை புரிவனவாகும்.

வீரசோழியமும், யாப்பருங்கலக்காரிகை போலவே கட்டளைக் கலித் துறை யாப்பினால் பாடப் பெற்றது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்து பகுதிகளாக அமைந்தது. 181 காரிகை நூற்பாக்களைக் கொண்டது. நான்காவதாக விளங்கும் யாப்பதிகாரம் யாப்புப் படலம் என்ற

ஒரே இயலைக் கொண்டது. இவ்வியல் 36 நூற்பாக்களினால் யாப்பிலக் கணத்தைப் புலப்படுத்துவது. அசை, சீர், அடி ஆகிய உறுப்புகளின் இலக் கணம் முதலில் மொழியப் பெற்றது. பின் மோனை, எதுகைத் தொடையினை ஆசிரியர் குறித்தார். செய்யுள் உறுப்புகளில் எஞ்சியவற்றை இவர் சுட்டாமை சிந்திக்கத்தக்கது. குறளடி முதல் கழிநெடிலடி வரையுள்ள ஐவகை அடிகளையும் வான்முதல் நிலம் வரையுள்ள ஐம்பூதப் பெயர்களினால் வழங்குதல் யாப்பியல் வரலாற்றில் ஒரு புதுமை. இதனால் அடிகளைப் பரிணாம முறைப்படி உணர்த்தினர் எனலாம். செய்யுட்களைப் பத்தியம், சத்தியம் என்று வடமொழி நெறி பற்றி வகைப்படுத்தியுள்ளார். பாக்களுக்குப் பெரும்பாலும் யாப்பருங்கலக் காரிகையினை ஒட்டியே இலக்கணங் கூறினார். முதன் முதல் கட்டளைக் கலித்துறைக்குரிய இலக்கணம் நூற்பா வடிவில் வகுத்துத் தந்தவரே புத்தமிழ்த்திரே. கலிவெண்பாவினை வெண்பாவின ஒரு வகையாகக் கூறிய முதல்வர் இவரே. இவர் பாக்களால் பாசுபடுத்திய முறையிலும், விருத்தம், தாண்டகம், சந்தம் ஆகியவற்றின் இலக்கணம் கூறிய வகையிலும் வடமொழி யாப்பினைப் பின்பற்றியுள்ளார் என்பது புலனாகும்.

ii. யாப்பியலின் வளர்ச்சியிலே

சிதம்பரப்பாட்டியல்	- கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டு
சிதம்பர செய்யுட் கோவை	- கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டு
இலக்கண விளக்கம்	- கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டு
தொன்னூல் விளக்கம்	- கி.பி 18 ஆம் நூற். முற்பகுதி
சுவாமிநாதம்	- கி.பி 19ஆம் நூற். தொடக்க காலம்
முத்துவீரியம்	- கி.பி 19ஆம் நூற். பிற்பகுதி
விருத்தப்பாவியல்	- கி.பி 1855 இல் தோன்றியது.
பாட்டியல் நூல்கள்	- கி.பி 15, 16 ஆம் நூற்றாண்டு
பன்னிருபாட்டியல்	- கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு
வெண்பாப்பாட்டியல்	- கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டு
நவநீதப்பாட்டியல்	- கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு

என்ற நூல்களெழுந்த நூற்றாண்டுக்காலம் பற்றிய பிரக்ஞை மனங்கொள்ளப் பட வேண்டும்.

ஏறக்குறையச் சமகாலத்தில் எழுந்தனவாகக் கருதப்படும் யாழ்ப்பாணத் தரசர் கால நூல்களிலேயும் இந்நூல்களின் செல்வாக்கு அபரிமிதமாயிருந்துள்ளமையையுங் காணலாம்.

iii. தமிழ் இலக்கணச் சிந்தனைக்குழு

இலக்கணக் கொள்கைகளை அவ்வவற்றின் தனித்துவங்களைக் கருத்திற் கொண்டு சிந்தனைக் குழு என்னும் முறையிற் சிலர் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். அதாவது 'இலக்கணவாசிரியனின் கோட்பாடுகளை அடியொற்றியும் பின்பற்றியும் வழங்கும் முறைமை'யாளர் என்று கூறலாம். 'இலக்கண நூலாசிரியனின் வழிநின்று இயலும் பாங்கு' இதிலடங்கும். யாழ்ப்பாணத் தரசர் காலத்து இலக்கியங்களின் தோற்றவரலாற்றிலேயும் 'குழு' நிலையிலேயே செய்யுட்களியற்றப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது.

iv. எதுகை

அடிதொறும் முதலெழுத்து எல்லாம் தம்முள் ஒத்த அளவுடையனவாக இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரின் எதுகை என்று ஒதுவர் என ஆசிரியர் முன்னோர் மொழிந்த கருத்தினைத் தாமும் வழிமொழிவர்.¹²

உரையாசிரியர்,

'எதுகை எனினும் தொடை எனினும் ஒக்கும்' என்று கூறுதல் எண்ணத் தக்கது. எதுகைத் தொடையின் சிறப்புக்கருதி இவ்வாறு குறித்தனர் எனலாம். வடமொழியிலும் பிராசம் (எதுகை) செய்யுட்குச் சிறப்புறுப்பாகக் கூறப் பெறுதல் காணலாம்.

எதுகைத் தொடையில் சில விகற்பங்களையும் சுட்டுகிறார். மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றி வந்த எதுகை, இரண்டடி எதுகை, சீர் முழுதும் ஒன்றி வந்த எதுகை, வல்லின எதுகை, மெல்லின எதுகை, இடையின எதுகை, இரண்டாம் எழுத்தின் ஏறின உயிரெழுத்து ஒத்தும், ஒற்று ஒவ்வாதும் வந்த உயிரெதுகை ஆசிடையிட்ட எதுகை என்பவற்றை நூல் வழிநின்று உரையாசிரியர் பாகுபடுத்திக் காட்டுகிறார். இவற்றுள் பலவும், யாப்பருங்கலம், காரிகை உரைகளிற் சுட்டப்பட்டனவேயாகும். நான்கடி கொண்ட பாடலில் முதலிரண்டடியும் ஒர் எதுகையாகவும், பின்னிரண்டையும் வேறெதுகையாகவும் வருதல் எதுகை எனப்படும். இவ்வகை எதுகை திருமுறைகளிலும், சிந்தாமணி முதலிய இலக்கியங்களிலும் பயிலப் பெறுதல் கூறத்தக்கது. பரராசசேகரத் திலும் இவை இடம் பெற்றுள்ளமை காணலாம். பெருமளவிலான பாடல்கள் இப்பண்பினவேயாகும்.

v. மரபு

'மரபு' என்ற சொல்லைப் பல இடங்களில் தொல்காப்பியர் பயின்றனர். நூன்மரபு, மொழிமரபு, விளிமரபு, மரபியல் போன்ற இயல்கள் இவண் எண்ணற்பாலன. 'மரபு' என்பது தொன்று தொட்டு வழங்கி வரும் வழக்காறு எனலாம். எனினும் செய்யுட்களின் உறுப்பாகக் கூறுமிடத்து 'மரபு' என்ற சொல்லிற்கு அவர் வழங்கும் வரையறை நோக்கத்தக்கது.¹³

யாப்பிற்கும், மரபிற்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. மரபாவது நான்கு வகைச் சொல் வழக்கினால் ஏழு வகை யாப்புகளிலும் அமைந்து காணப்படுவது. யாப்பு மரபு ஏழ் என்றார். யாப்பில் வழங்கும் சொல்மரபினை நான்கு என்றார். நாற் சொல் என்பதற்கு இருவகை விளக்கம் உண்டு. இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்றும், பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்றும் உரைப்பர். இந்நான்கு வகைச் சொற்களினாலும் எழுவகை வழுவும் படாமல் புணர்ப்பது மரபு எனப்படும்.

இயற்சொல் மரபு எனப்படுவது சொல்லதிகார இலக்கணத்தோடு பொருந்துதல் ஆகும். திரி சொல்மரபு ஆவது தமிழ் நாட்டகத்தும் பல வகை நாட்டகத்தும் தத்தமக் குறித்தாகி வழங்கும் மரபு எனப்படும். வடசொல் மரபு தற்பவம், தற்சமமமாக ஆளப்பெறும் வடசொல் வழக்காகும். பொருள் உணர்த்துவன இந்நால்வகைச் சொற்களுமே ஆகலின் இவை ஒரு பொருளுக் குரிய ஆண், பெண் பெயர்கள், குழவிப் பெயர் முதலாயின பிற பொருளில் வாராமையான் அவற்றை அவ்வம் மரபினால் கூறுதலும், ஒருமை, பன்மை மயங்காமையும், பெயரும் வினையும் முடிவு பெறக் கூறுதலும் மரபு எனப்படும் என்பார் இளம்பூரணர்.

பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் தரும் விளக்கம் மேலும் சிறப்புடையது. செய்யுளில் ஆளப்பெறும் சொல்லும் பொருளும் அவ்வக் காலத்தார் வழங்கும் வகையினால் அமைய வேண்டும். ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்தில் இகலாகலும் பொருள் மாற்றம் அடைதலும் உண்டு. ஒரிடத்தில் வழங்கும் பொருள் மற்றோர் இடத்தில் வழங்குவதில்லை. இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு பொருத்தமும் இயையும் தோன்றப்பாடுதல் வேண்டும்.

தமிழ் மரபுணர்ந்து யாப்பியல் விதி அறிந்து பாடப்பெறும் செய்யுள் சிறப்புடையதாக மதிக்கப்படும் என்பது புலனாம்.

vi. செப்பலோசை

'வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது அகவலோசை அன்று' இவ்வோசையைச் செப்பலோசை என்பர் பிற நூலாசிரியர். அகவுதல் என்ற தொழில் இதன் கண் இல்லாமையால் 'அஃதன்று' என்றார் தொல்காப்பியர். அகவலோசை இசை குறித்து வரும் என்பதும், செப்பலோசை செப்புதலாகிய வாக்கியம் போன்ற ஓசைத்தாகி வரும் என்பதும் இளம்பூரணர் தரும் விளக்கமாகும். 'அகவிக் கூறாது ஒருவனுக்கு ஒருவன் இயல்பு நிலையில் ஒரு பொருண்மையினைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஓசை செப்பலோசை' என்பர் பேராசிரியர். 'அவ்வோசை செய்யுள் முழுவதும் ஒருங்கு தழுவிக் கிடக்கும்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.¹⁴

vii. துள்ளல் ஓசை

துள்ளல் ஓசை கலிப்பாவிற்கு உரியது.¹⁵

துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதலாகும். 'கன்று துள்ளிற்று என்றார் போலக் கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்றார் இளம்பூரணர். அகவல், செப்பல் என்பன இரண்டும் வழக்கியலாற் கூறப்படும் ஓசை என்றும், துள்ளலும் தூங்கலும் செய்யுளில் மட்டுமே வருவன வழக்கிலும் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவன அல்ல என்றும் பேராசிரியர் கருதினர். துள்ளலோசை என்பது வழக்கியலாற் கூறப்படாது முரற்கைப்படுமாற்றால் துள்ளச் சொல்லும் ஓசை என்பர். கலி (கலித்தல்) என்ற சொல்லிற்கே ஓசை என்பது பொருளாகும். ஏனைய பாக்களிலும் கலிப்பா ஓசைவளம் மிக்க இசைப்படலாகவும் இலங்குவதாயிற்று.

viii. பா

'பா' என்னும் செய்யுள் உறுப்பிற்கு இளம்பூரணர் விளக்கம் தரவில்லை எனினும் பேராசிரியரும் அவரைப் பின்பற்றி நச்சினார்க்கினியரும் அரிய விளக்கம் தந்தனர்.

மாத்திரை, எழுத்து, அசை முதலிய உறுப்புக்களை உடையதாய் நீண்ட தூரத்திலிருந்து சொல்லும் பொருளும் தெரியாமல் பாடம் ஒதிய வழியும், அவன் ஒதுவது இன்ன செய்யுள் என்று வேறுபடுத்திக் காண்பதற்கு ஏதுவாகிப் பரந்து பட்டுச் செய்வதோர் ஓசை 'பா' என்று கூறப்படும்.¹⁶

இவ்விளக்கம் தொல்காப்பிய மூலத்தில் காணப்படவில்லை. உரையாசிரியர்களின் சிந்தனைத் திறனால் கூறப்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது.

‘பா’ என்னும் உறுப்பினைக் குறித்துச் சுமார் 76 நூற்பாக்கள் கூறப்பட்டன.¹⁷

இந்நூற்பாக்களை நுணுகி நோக்கின் பிற்கால யாப்பியலார் கூறிய ‘செய்யுளியல்’ முழுமையாக இப்பகுதியில் கூறப்படுதல் புலனாகும். இந்நூற்பாக்களின் கருத்துக்களாலே தொல்காப்பியர்க்குப் பின் நூல் செய்தோர் யாப்பிலக்கணத்தின் தனி ஒரு இயலாக அமைத்துக் கொண்டமையினைக் கருத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும். நால் வகைப் பாக்களும் அவற்றோடு சார்த்தி எண்ணப் பெறுவனவும், அடிவரையறை உடையனவும், அவை இல்லனவும் அவற்றால் பாடுதற்குரிய பொருளும், பாக்களின் அடிச் சிறுமை பெருமை எல்லைகளும் ‘பா’ என்னும் உறுப்பினை உரைக்கும் பகுதியில் விரிவிக் கூறப்பட்டன.

கூற்றுவகை என்னும் செய்யுளுறுப்பு செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் நூல்களிலே பெருமளவிலே கையாளப்பட்டுள்ளமையை மனங் கொண்டு ‘கூற்றுவகை’ என்னுமிச் செய்யுளுறுப்புக் குறித்து ஈண்டு விவரிப்பதும் பொருந்துவதாகும்.

இருவகை அக ஒழுக்கங்களிலும் கூற்று நிகழ்வதற்கு உரியவர் யாவர் என்பதையும் ஆசிரியர் வரையறை செய்தனர். இவர் தம் கூற்றுக்கள் செய்யுளின் உறுப்பாகி வரும் என்பது கருத்து. களவொழுக்கத்திற் குரியராகிய சீர்த்தகு சிறப்பின் தலைவன், தலைவி, பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி ஆகிய அறுவரின் கணவின் கண் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு உரியர்.¹⁸

மேலும் சுட்டும் பொழுது,

கற்பொழுக்கத்தின் கண் இவ்வறுவருடன் பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் முதலிய அறுவரும் கூடப் பன்னிருவர் பேச்சும் நிகழும்.¹⁹

தமிழிலேயுள்ள மருத்துவத்திரட்டு அல்லது சித்தவைத்தியத் திரட்டு எனும் நூலிலுள்ள பாடல்களின் யாப்புகள் குறித்த பெயர்கள் அவ்வச் செய்யுட்களின் மேல் தரப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாகப் மேல்வரும் யாப்புகளை நோக்கலாம்:

எண்சீர் விருத்தம்

எழுசீர் விருத்தம்

அறுசீர் விருத்தம்

எண்சீர்ச் சந்தவிருத்தம்

எழுசீர்ச் சந்த விருத்தம்

நேரிசை வெண்பா
 பதினான்கு சீர்விருத்தம்
 கலிநிலைத்துறை
 அகவல்
 பதினான்கு சீர்க் கழிநெடிலடி விருத்தம்
 சந்த விருத்தம்
 இரட்டையாசிரிய விருத்தம்
 கலி விருத்தம்
 அறுசீர்க்கழி நெடிலடி விருத்தம்
 சந்த ஆசிரியவிருத்தம்
 வெண்பா
 நேரிசையாசிரியப்பா
 பதினான்கு சீர்முடுகு விருத்தம்
 வஞ்சி விருத்தம்
 கழிநெடில் விருத்தம்
 நடைவிருத்தம்
 இணைமாட்டு விருத்தம்
 ஆசிரியத்துறை நெடில்
 துள்ளல் ஆசிரியம்
 இணையிரட்டை மருட்பா
 சந்தம்
 கலித்துறை
 கட்டளைக் கலித்துறை
 பதினான்கு சீர்க்கழி நெடில்முடுகு விருத்தம்
 தருதிருபுடை
 திபதைக் கலப்புப் பஃறொடை
 திரிபுடை

ix. சொல்விற்பன்னமும் வித்துவப்புலமையும்

பரராசசேகரத்தின் மொழிப்பயன்பாடு பற்றிய ஆய்வு மிக்க விரிவானதாகும். மருத்துவர்களும், பொதுமக்களும், ஆய்வாளர்களும், பிறமொழியினரும் பயன்பாட்டில் உவந்து கைக்கொள்ளும் சொற்கள் மொழிப்பயன்பாட்டு நோக்கில் பரராசசேகரத்தில் செறிவாக விரவி வந்துள்ளமையைக் காணலாம். பெரும்பாலும் சித்தாயுள்வேதப் பரிபாஷைச் சொற்களும், பழைய திராவிட (தமிழ்ச்) சொற்களும், அகத்திணை சார்ந்த செம்மொழி இலக்கிய வழக்குப் பயன்பாட்டுச் சொற்களும், பேச்சுவழக்குச் சொற்களும், வடசொற்கள் சிலவும் பரராசசேகரத்தில் விரவிவந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

சி.பத்மநாதன், இது தொடர்பில் மேல்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்:

வீரசோழியத்தைப் போல சமஸ்கிருதப் பாட்டியல் இலக்கணங்களை அனுசரித்துள்ளனர். ஆயினும் மொழி வழக்கிலே சமஸ்கிருதச் சொற்கள் பெரும்பாலும் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.²⁰

தமிழ்ப்புலமை நலனுடன் இணைந்த செந்தமிழ்ச் சைவசமயச் சார்பான பரிபாஷைச் சொற்பிரயோகங்களும் அவற்றினை அரசபரம்பரையினர் விரும்பிய பாங்கும், அவர்கள் கொடுத்த ஊக்கமும் உற்சாகமும் என்பன பரராசசேகரத்தின் தனித்துவ மேன்மையுடனான மொழிப்பயன்பாட்டு வெற்றிக்கு அடிகோலின எனலாம்.

மேதாவிலாசமிக்க புலமையாளர்களும் வித்துவமேதைகளும் பரராசசேகரத்தின் உருவாக்கத்திலே பெரிதும் பங்கெடுத்தமை அதன் தூய மொழிப் பிரயோக வளத்திற்கும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதாயமைகிறது. செந்தமிழ் மரபின் செந்நெறிச் செழிப்பினைக் காணமுடிகிறது.

மொழிப்பயன்பாடு பற்றிய ஆய்வுக்கான காரணம் என்று சிந்திக்கும் போது பரராசசேகரத்தின் உள்ளடக்கம் குறித்தும், அதன் தத்துவ நோக்குநிலை கருதியும், ஆழமான கடவுள் நம்பிக்கை, வழிபாட்டு மரபின் பேணல் குறித்த தெய்விக உணர்வு நலன், பரிபாஷைச் சொற்களின் வீச்சுப்பாங்கு என்பன பற்றிய விஷயங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்வது அவசியம். சுருங்கக்கூறின் பரராசசேகரத்திலே அறவழி, பக்திவழி, பயன்பாட்டுவழி, பண்பாட்டுவழிச் செல்நெறிகள் நூலின் மொழிப்பயன்பாட்டிலே பெரிதும் செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளன.

பிரிதொரு வகையில் மூலநூல், வழிநூல், சார்பு நூல் என்னும் உத்தி முறையால் இடையறாத மொழிப் பொருண்மைத் தொடர்ச்சியின் விளைவே பரராசசேகரம் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது.

நீண்டதொரு இலக்கிய மரபின் செழுமையும் வனப்பும் வலிவும் மிக்க அறிவியல் கருத்துக்களின் பிடிமானம் பரராசசேகரத்தில் உள்ளன. இத் தொடர்பில் திருக்குறள், சித்தர்பாடல்கள் என்பவற்றின் ஒத்தியலும் பண்பு கவனத்திற்குரியது.

உலகின் பல்வேறு பகுதிகளின் மருத்துவ வரலாற்றைக் காணுங்கால் துவக்க நிலையில் பூசாரிகளே மருத்துவத் தொழிலையும் செய்து வந்திருக்கின்றனர்.²¹

என்னுங் கருத்துக் கவனித்தற்குரியது.

சமயச் சடங்கோடு கலந்த மருத்துவத்தையே பண்டைய தமிழர்களும் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறித்து ஆராய முனையும் பொழுது மேல்வருங் கருத்துக் கவனத்திற்குரியதாகிறது:

இந்திய மருத்துவ முறைகளில் இறந்தோரின் ஆவிகளின் இயல்பு, அவற்றின் பார்வையால் நோய் ஏற்படுதல், அவற்றை விரட்டுதல், அதற்குரிய மந்திரப் பிரயோகம், சடங்குகள் முதலாம் விடயங்கள் பண்டைநாளிற் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன என்பது உண்மையே. காதல் நோய் கொண்ட பெண்ணுக்கு வேலன் என்ற உளநோய் மருத்துவன் மந்திர உருப்பெற்றுப் பரிகாரம் செய்தலை ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம். அது போன்றே போர்க்களத்திற் புண்பட்டவர்களிடம் கெட்ட ஆவிகள் அணுகா வண்ணம் வீட்டிலே வேப்பிலை தூக்குதல். அகிற்புகை பிடித்தல், இசைபாடுதல் என்பன நடைபெற்றுள்ளன. இவற்றுக்கு விஞ்ஞானரீதியான விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டனும் அன்றைய நிலையிற் சமயரீதியான நம்பிக்கையே பெரிதும் போற்றப்பட்டமையை மேல் வரும் பாடல் சான்றுபடுத்துகிறது:

தீங்கனி இரவமொடு வேம்பு மனைச் செரீடு
வாங்கு மருப்பு யாமொடு பல்லியம் கறங்க
கை பயப் பெயர்த்து மை இழுது இழுசி
ஐயவி சிறறி ஆம்பல் ஊது
இசைமணி எறிந்த காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பின் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ காதலந்தோழி
வேத்துறு விழுமம் தாங்கிய
பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே.²²

இனி, மருத்துவத்தில் ஆரியரின் மருத்துவம், திராவிடரின் மருத்துவம், சித்த மருத்துவம் என்று பேதங்காட்டுவது குறித்து சி. பத்மநாதன் மேல்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

மருத்துவத்தில் ஆரியரின் மருத்துவம் திராவிடரின் மருத்துவம் என்று பேதங்காட்டுவது பொருத்தமற்றது. இந்திய மருத்துவம் என்று பார்க்குமிடத்து ஒரு புதிய பரிமாணம் ஏற்படுகிறது. சமஸ்கிருத மொழியில் ஆதியில் மருத்துவ நூல்கள் எழுதப்பட்டபட்டுள்ளன. இவை இந்திய சமுதாயங்கள் அனைத்துக்கும் உரியவை. தென்னாட்டவர்களும் அவ்வாறே கொண்டனர். பழந்தமிழ் ஆரிய மருத்துவம், தமிழர் மருத்துவம் என்ற பேதமில்லை. அந்தச்சிந்தனை

19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டது. 21 இல் அதிலிருந்து மீட்சி பெற வேண்டும்.²³

என்று விவரித்துள்ளார்.

தமிழ்லெக்ஸிக்கன், 'நோய்' என்பதற்கு அறுவகைப் பொருளைத்தந்துள்ளது.²⁴ அவை மேல்வருமாறு:

வியாதி
துக்கம்
துன்பம்
குற்றம்
அச்சம்
நோவு

இவற்றோடு மேலதிமாக 'வருத்தம்' என்பதனையும் கழகத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது.²⁵ அதன் விளக்கம் மேல்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ளது:

கட்டுகை
கட்டு
பற்று
பின்னல்
அரும்பு
நோய்
துன்பம்
நெசவுத்தறியின் நூற்படை

ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற பொழுது, 'நோய்' என்பதும், பிணி என்பதும் 'வியாதி' என்ற பொருளில் பெரும்பாலும் வழங்கப்பட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்று
அப்பானாற் கூற்றே மருந்து²⁶

இக்குறளுக்கான பரிமேலழகரது உரை வருமாறு:

பிணிக்கு மருந்தாவது அதனை உற்றவன் அதனைத் தீர்க்கும் மருத்துவர், அவனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து அதனைப் பிழையாமல் இயற்றுவான் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதியுடைய நான்கு திறத்தது.

இத்தகு கருத்துவளமும், சித்தர்களின் அகக்காட்சியனுபவங்களும் ஒருங்கு இணைந்துள்ள பாங்கினைப் பரராசசேகரத்திற் காணலாம். சித்தர் களுள் மேல்வரும் பதினெண்மர் மருத்துவத் துறையோடு தொடர்புபடுத்தி யுரைக்கப்படுவர்.²⁷ பெயர்கள் வருமாறு:

அகத்தியர்
 திருமூலர்
 காளாங்கி
 போகர்
 புலிப்பாணி
 சட்டமுனி
 ராமதேவர்
 கமலமுனி
 மச்சமுனி
 உரோமரிஷி
 கருவூரார்
 இடைக்காடர்
 சுத்தானந்தர்
 அகப்பேய்ச் சித்தர்
 பாம்பாட்டிச் சித்தர்
 தேரையர்
 யூகிமுனி
 யாகோப்பு²⁸

பரராசசேகரத்திலுள்ள அக்காலமொழி நடை, மொழிப் பயன்பாடுகள் பற்றி ஆராயும்போது அறவியல் தொடர்பான கருத்துகளிலே அதிக கவனஞ் செலுத்துவது அவசியமாகும். நல்லது அல்லது தீயது என்னும் செயல்களின் மூலம் தானே வெளிப்படும் மக்களுடைய நடத்தையைப் பற்றிய ஆய்வியற் கலையே 'அறவியல்' என்பதாகும். 'அறவியல்' என்பது சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களின் நடத்தைபற்றி ஆராயும் கலை என்று வரையறுத்துக் கூறலாம்.

செயலுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது எண்ணமாகும். எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால் தான் சொல்லும் செயலும் தூய்மையாக அமைய முடியும். எனவே எண்ணம் தூய்மையாக இருக்க வேண்டுமானால் எண்ணத்தின் எழுச்சிக்கு நிலைக்களனாக உள்ள மனம் மாசு இல்லாததாக இருக்க வேண்டும். மனம் மாசற்றுத் தூய்மையாக இருக்கும் நிலையே அறம். அதற்கு மனத்தில்

பொறாமையுணர்வு, அவா, வெகுளி ஆகிய தீய உணர்ச்சிகள் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொள்வதோடு, அவ்வுணர்ச்சிகளின் உந்தலால் கடுமையான சொற்கள் தோன்றாமல் காத்து ஒருவன் நடப்பதே அறமாகும். மருத்துவம் அறக்கருத்தக்களுடனும், இயற்கை மருத்துவத்துடனும் தொடர்புபடுத்தப் படுகிறது. பரராசசேகரத்திலே இத்தொடர்பு நிலைகளனைத்தையுங் காணலாம்.

நோய் உள்ளிருந்து வெளியேறிப் போகுமாறு மருத்துவம் அமைய வேண்டும். மருந்து பின் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடாது. மருந்து மிக நுண்ணிய அளவில் இருக்க வேண்டும்.²⁹

இக்கருத்துகள் நோய்க்கு மருந்து கூறும் பரராசசேகரத்திற்கும் ஹோமியோபதி சிகிச்சை முறைமைக்கும் பொருந்துவதாகும்.

தொகுத்து நோக்கின் செந்தமிழின் பல்வேறு பெறுமானங்களையும் தன்னுட் கொண்டெழுந்த பரராசசேகர வைத்திய நூல் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்திலும், தமிழர் வாழும் பிறமாவட்டங்களிலும் மிகுந்த மதிப்பிற்குரிய வைத்திய சாத்திரமாகவே விளங்குகிறது. பரியாரிமார் எனப்படும் சித்த வைத்தியர்களும், பாரம்பரிய வைத்திய முறைமைகளை அனுசரித்து மருந்துகள் கொடுப்பவர்கள் அனைவரும் தாம் மனனஞ் செய்து வைத்துள்ள பாடல்களைப் பாடிப்பாடி மருந்து கொடுக்கும் வழக்கத்தை இன்றும் கண்ணாரக் காணமுடியும். வழிபாட்டு நிலையில் பக்தி நோக்கியே பாடும் பாடல்களின் வகை ஒரு வகையான சமய வழிபாட்டு மரபை அழுத்தமாக வெளிக்காட்டிக் கொள்ள, வைத்திய சிகிச்சைப் பாடல்கள் பிறிதொரு வகையிலே தமிழ் மொழிவழக்குப் பேணலை அறிந்தோ அறியாமலோ தெரிந்தோ தெரியாமலே செய்து வருவது கவனித்தற்குரியது.

சந்ததிமுறைமையிலும், பாரம்பரிய முறைமையிலும் அறிவியல் விளக்கத் துடன் பேணப்படும் பரராசசேகரத்தின் மொழிமரபு தொடர்ந்தும் பேணுவதற்குரிய வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடித்து வளர்த்தெடுப்பது தமிழர் சமுதாயத்தின் தலையாய கடனாகும்.

3. பரராசசேகரத்திலே அகத்தியர் பற்றியும், ஆயுர் வேதம் பற்றியும் வரும் செய்யுட் சான்றாதாரங்கள்

தகவுடைய சீர்த்தி பெறு மாயுள்
வேதப் பேரணியும் வாகடத்தை.³⁰

அந்தமிலாயுரு வேதமாயுயர்
சுந்தரமந்திரி சொல் சிந்தாமணி.³¹

'அந்த நல்லிறையவனருளின் றன்மையால்
முந்துறப் புகன்றிடு முறைமை தேர்ந்துறீஇச்
சந்தமார் பொதுகையிற் சாருமாதவன்
பந்தமிலகத்தியன் பன்னினானரோ.' ³²
(தேர்ந்துறீஇ - உயிரளபெடையாய் வந்தது)

'அந்தமிலருள்பெறு மகத்தியன்முனே
சுந்தர வைத்தியஞ் சொல்ல' ³³

'துன்னிய பாயிரத்தைச் சுருக்கமாய் முனிவர் சொன்னார்.' ³⁴

'அன்றியு மாயுருவேதஞ் சொன்னதில்
துன்றிடு தானமுத் தொகையுஞ் சொல்லுவாம்.' ³⁵

'அற்புறு நந்திக்கநாளறைந்திடு மாயுள் வேதம்.' ³⁶

'அன்றியுமாயுள் வேதவருமறை யறைந்த நூலில்.' ³⁷

'வேதன்முன் வகுத்தவாயுள் வேதத்தில் வகுத்துச் சொன்ன
கோதுலா வியல்பினாலே குறுமுனியருளிச் செய்தான்
ஆதலாற் றமிழினாலே யாய்ந்தவரறிந்துரைத்த
மூதுரை வாகடத்தின் முறைமையை மொழியுமாறே.' ³⁸

'மேவுநல்லாயுள் வேதம் விரித்து முன்னூலோர் சொன்ன.' ³⁹

'நூல் வல்லோருரைத்தாராயுள் வேதத்தினுவலுமாறு.' ⁴⁰

'உயிரகட்காக வோதிடு மாயுள் வேதந்.' ⁴¹

'தமிழ் முனிவ னன்றுரைத்த.' ⁴²

'வாட்டடங் மடமானே தீரும் வேதம்
வகுத்தவுண்மை மூன்றுபிறை தொடர்ந்து கொள்ளே.' ⁴³

'மேய சூலை தீருமென வேதம் வகுத்த விதியாமே.' ⁴⁴

'ஒளிபெறு கைலை மேவியுற்றிடு மமல மூர்த்தி
அளிபெறு முனிவர்க் கந்நாளமைந்தி மாயுள் வேதத்
துளிலுறு பேதந்தன்னிலுற்றிடு குட்டரோகம்.' ⁴⁵

'போதினான் முகத் தோன் முன்னம்புகன்றவாயுருவே
தத்தின் ஓதிய வாதமென்பதின் குணமுறு பேர் மீளும்'. ⁴⁶

'போதவே தோன்றுமென்று பொருந்தவே முனிவர்
சொன்னார்'. ⁴⁷

'திட்டாந்த மலகிலுறு வாத மென்று
செப்பினாராயுண்மறை தெளிந்தாய்ந் தோதே.' ⁴⁸

'மன்றுரையீசன் மலரடி பேணி
நன்றிசேர் முனிவர் நயந்துரைத்ததுவே.' ⁴⁹

'ஆனலிம் முறைவழாமலாற்றியே மருந்து செய்யில்
தானறும் விழிநோயென்று தவமுனி யுரைத்த தாமே.' ⁵⁰

'திருவுறு கைலை மீதிற் சேர்ந்திடு மமலமூர்த்தி
உருவுறு நந்திக் கந்நாளுரைத்திடு மாயுள் வேதத்(து).' ⁵¹

'மாதுமை பாகன் சொன்ன மாமறை மூலமாய்ந்து
திதுகடர வென்று திருவுளங் கொண்டு வெற்பில்
ஆதிமாமுனிவன் கூறுமாயுரு வேதத்துள்ளே
நாதனார் தெரித்துரைத்த நயனமாம் விதியிதன்றே.' ⁵²

'வருந்துநோய் கடுகமாறி மாசறத்தீரு மென்று
பெருந்தவ முனிவன் கூறும் பெற்றியையுணர்ந்துகொள்ளே.' ⁵³

'செந்தமிழ்ப்புலமையோர் கண் சேர்ந்திது செப்பினாரே.' ⁵⁴

'அமுதமா யோக மென்னும் வகையிது கண்ணுக்காகக்
குமுதமாயருந்தவத்துக் கொற்றவனருளிச் செய்தான்.' ⁵⁵

'வாரணவதனத் தெந்தை மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி
காரணமறியா வண்ணலருளிய வாயுள் வேதம்
தாரணியுள் ளோருய்யத் தமிழினால் விரித்தவற்றுள்.' ⁵⁶

'குலையுஞ் சுரத்திலிக் குணங்கள் கூழுங்கபத்தில் வாதமென
மலையின் முனிவனாய்ந்து வகுத்தானாயுள் வேதமதே.' ⁵⁷

'வெய்யசுர மசாத்தியமா மென்றே யாயுள்
வேதத்திலருளினார் பெரியோர் தாமே.' ⁵⁸

'நழுவிவிடுமிக் குணங்கள் சாத்திய மென்றே
நல்லாயுண்மறை தெரிந்து நவின்றவாறே.' ⁵⁹

'இரசிதமான சோதி யெழின் மிகு மலையில் வாழும்
பரசிவனருளினாலே பவமறு முனிவனந்நான்
உரைசெயு முதர ரோக முறுகுணங் கிரியை சொல்லக்
கரிமுக முடைய முக்கட் கணபதி துணைத்தாள் காப்பே.' ⁶⁰

'உதரமதனிலுறு ரோக பெயரு மது செய் குணவேக
விதன மதுசெய் குறி சோர்வு தெளிவுமிவைகண் முதலாய
விதியின் மொழியை யயனாரு மறிய வினிய வயுள் வேத
விதியை யுலகிலறை கூறவிரவி யுரை செய்ததுவாகும்.
முதிய முனிவரொரு நால்வறிய வரனு மொருகால

முதிய மொழியை வடநீழலதனின் மொழியவுணர்வாய்மை
உதனையறியு மறிவாளர் பொதிய மலையின் முனி
முதர கிரியை யறியாதா ரொரு கிரியையு மறியாரே. ' 61

(வாயு வேத - ஆயுள் வேத)

'துனிதரு கபங்கடம்மாற் றோன்றுநோ யிருபத் தெட்டாம்
எனவரு முறைகளாய்ந்தே யியம்பினன் முனிவனம்மா. ' 62

பாடபேதம்

'துனிதரு கபங்கடம்மாற் சொல்லிருபத்திரண்டாம்
எனவரு முறைகளாய்ந்தே யியம்பினை முனிவனம்மா. ' 63

'தாவியிப்படிய தாகிற் றான் கோப சூலமென்று
கோபமே யாறலுற்ற குறுமுனி யருளிச் செய்தான். ' 64

சங்கைதின்றிமாறு மென்றனன் தமிழ்வல்லோனே. 65

'அப்படித் தெகிப்பதென்றே யருண்முனியருளிச் செய்தான். ' 66

'தப்பற மருந்து செய்யச் சாற்றினார் முனிவர் தாமே. ' 67

'கந்தமா முனிவனந் நாட்கழற்றினன் றமிழினாலே. ' 68

'குத்திய வாயு பீலி குடகரி வயிற்றுரோகம்
இத்தனை நோயுந் தீரு மென்று மா முனிவர் சொன்னார். ' 69

'மிதமுறப் புண்ணதாக்கி மேலியே கொதித்துப் பொங்கில்
இதமுறவோடு மென்றே யியம்பினார் முனிவரம்மா. ' 70

'மின்பயிலெகுத்துப் போல மிகக் கொடி தான் தில்லை
என்பது முன்னாளீச எகத்தியற் இயம்பினானே. ' 71

'சற்று நில்லாது தீருஞ் சாற்றினார் முனிவர் தாமே. ' 72

'தெரிப்புறு வெந்நீர் தன்னிற்றின்புடிப்பித்தகுரை
தரித்திடா தேகுமென்று தமிழ்முனிசாற்றினாரே. ' 73

'சோது சேர்கைலை மீதிற் றோன்றிய வமல மூர்த்தி
நீதிசேர் முனிவர்க்கந்நா ணிகுழ்த்திய வாயுள்வேதத்
தோதிய நோய்கடம் முளுற்றிடு கரப்பன் ரோக
பேதமு மவற்றின் கேற்ற சிகிச்சையும் பேசலுற்றாம். ' 74

'கண்ணுந்துலங்கி நடுவுந்தி கனத்துச் சுரந்து வெதும்புமுடல்
நண்ணுந் துடையு மிகக்கனத்து நைந்தே தலையுங்கிறுகிறுக்கும்
புண்ணாய் நொந்து காயுமுடல் போர்த்த திமிர்த்துப் பொருமலுமாம்

எண்ணும் வாத கரப்பெனைன விசைத்தார் மலுமாம் முனிவ
ரிருநிலத்தே.' ⁷⁶

'களைத்தே தீரு மெனமுனிவர் கழறிவைத்தார் காரிகையே.' ⁷⁶

'தேரும் வாத கரப்பனிலே திரண்டு வந்த வீக்கமெலாம்
சோரக் கரைத்து வற்று மெனச் சொன்னர் முனிவர் நன்றாமே.' ⁷⁷

'பாட்டிலுரைத் துள்ளபடி தீருமென்று
பகர்தவத்துக் குறியமுனி பகர்ந்தவாறே.' ⁷⁸

'தாமமுறு மணிமார்பன் கதிரை மேவுந்
தமிழ்க்குரவனகத் தியற்குச் சாற்றினானே.' ⁷⁹

'பவந்தனை யகற்றுந் தெய்வப் பண்ணவன் கதிரை வேலன்
தவம் பெறு முனிக்கு முன்னாட் சாற்றுஞ் செங்கரப்பனாமே.' ⁸⁰

'நாடுங் கரப்பெனவுரைத்தார் நன்கு தேர்ந்த முனிவரரே.' ⁸¹

'சுகமாங்கோழி முட்டையுடன் சொல்லுமுருங்கைக் காய் கூட்டிப்
பகையாமுப்புப் புளியகற்றப் பகர்ந்தார் முனிவர் பாரோர்க்கே.' ⁸²

'சீலமாராயுள் வேதஞ் செப்பிய பேதந் தன்னில்
மூலமார் கிரந்தி முற்றி முதிர்ந்திடுமிருபத்தாறில்.' ⁸³

'தெரித்தமிழகத்திய முனிக்கரனுரைத்தருள்
சிகிச்சை தனையுற்ற றிவதே.' ⁸⁴

'தலம் புகழு மாயுள் வேதத்தின் முத்தி
தரும் பரமனுரைத்தருளித் தகைமையாலே.' ⁸⁵

'..... மைப்புறு குழலாய்
செப்பிய வியாதி தீர்வது கேளாய்
வெப்புறு வாதம் விளம்புமென்பதில்
முப்பது சிரத்துண் மொழிந்த வாதமும்
சந்து வாதஞ் சருவாங்க வாதம்
உந்து வாத முடற் குத்து வாதம்
வந்து நேர்ந்த நரித்தலை வாதமும்
இந்த வுடம்பிலிரத்த ரோகமும்
ஓடுவாதமொடு முகவாதமும்
கேடதான தனுக்கிடுகிடென்ன
நாடி யாடு நடுக்கிய வாதமும்
தேடலங்கந் திமிர்ப்புறு வாதம்
கூட்டு சுக்கிலப் பிரமேக வாதமும்

ஒண்டொடியாகத் தோன்றிய வாதமும்

அண்ட வாதமும் மடும்பக்க சூலையும்
 பக்க வாதமும் பிறவீச்சு வாதமும்
 தொக்க மூத்திரக் கிரிச்சிர வாதமும்
 என்றிவை முதலா வெண்பதிற் றெறித்தே
 ஒன்றிய யீசன் மலரடி பேணி
 நன்றிசேர் முனிவர் நயந்துரைத்ததுவெ. ' 86

நாகமாமுனி

'பரராசசேகரச் செய்யுள் ஒன்று 'நாகமாமுனி' என்று குறிப்பிடுகிறது. நாகமாமுனியுரைத்தான் என்று வருகிறது. இங்கு 'நாகம்' என்ற சொல் பலபொருள்களிலே சுட்டப்படுகிறது என்னுஞ் செய்தியை விவரித்தவர் 'பிள்ளைக்கவி' வல்லிபுரம் சிவராசசிங்கம் அவர்கள். இச்செய்யுளில் நாகம் என்பது மலையைக் குறித்தது. எனவே நாக மாமுனி என்பது 'மலைமுனி' என்பதாக வந்து அகத்திய முனிவரைக் சுட்டிற்று எனலாம்.' 87

ஒரு சொல் பலபொருளில் வருவது 'சிலேடை'யாகும். இதனை விளக்கி விவரித்த 'பிள்ளைக்கவி' வ.சிவராசசிங்கம் மேல்வரும் 'கோவைப் பாடல்' ஒன்றினையும் கூறினார். அப்பாடல் வருமாறு:

'நாகம் சொரிந்த மலர்க்காவிற் போய்வரும் நன்கிளியே
 நாகம் சரிந்த தெவ்வாறு கண்டாய் நல்லவேடரைப் போல்
 நாகத்தை நாகம் துரத்தியதால் என்னங்கம் நடுநடுங்கி
 நாகஞ் சரிந்ததெடி எணையின்றெடுத்த நாயகியே'

- ★ இருகுரங்கு - மொசுமொசுக்கை
- ★ ஏரண்டம் - ஆமணக்கு
- ★ நித்திரை கொள்ளாத பிராணி - ஏறும்பு

என்றும் சொன்னார்.

'சுதிரைமலை மேவு முனிவன்
 கழலிணைகளனு தினம் பரவுமுயர் தமிழமுனி
 கழறு மொழி யாகு மிதுவே.' 88

'பொதியமலை முனிபகரு மறைபயிலுறை தெரிகவிஞர்
 புகலவெகு புண்ணிய மிதே' 89

'கரிமுகனடியை வாழ்த்திக் கமலவாசனியைப் போற்றி
 அரிய செந்தமிழினாலே யசுத்திய முனிவன் சொன்ன

பெரியமா வியாதியான பேசுமக்கணையின் றோஷம்
தெரியவே புயியின் மீது செப்புவன் சிந்தை வைத்தே.' ⁸⁰

'சிவமேயன்றி யவமொன்றுஞ் சேராத் தவத்துக் குறு முனிவன்
செப்புமருத்து நூன் முறையே தெளிதன் முறையாஞ் சேயிழையே.' ⁸¹

'தென்றமிழ் முனிவனந்நாட் செப்பிய வாயுள் வேதத்
தொன்றிய பேதந் தன்னிலுற்றிடு பித்தரோகம்
துன்னிய பெயர் குணங்கள் தோற்று சாத்தியத்தினோடு
கன்றிய வசாத்தியங்கள் மருந்திவை கழறலுற்றாம்.' ⁸²

'செந்திருவுமையோர் பாகன் சேவடி வணங்கிப் போற்றி
வந்துறு சிலேற்பனத்தில் வகுத்திடுரோகந் தன்னில்
முந்திடு பெயர் குணங்கள் சாத்திய மசாத்தியங்கள்
தந்திடு சிகிச்சை மற்றுந் தெரிந்தவர் சாற்றலுற்றாம்.' ⁸³

'வாரண வதனத் தெந்தை மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி
ஆரண மறியா வண்ணலருளிய வாயுள் வேதம்
தாரணியுள்ளோருய்யுத் தமிழினால் விரித்தவற்றுள்
நீரணி மேகத்தாதி நிகழ்த்துவ முணர்ந்து கொள்ளே' ⁸⁴

'இரசிதமான சோதியெழின் மிகு மலையில் வாழும்
பரசிவனருளினாலே பவமறு முனிவனந்நான்
உரைசெயு முதரரோக முறு குணங் கிரியை சொல்லக்
கரிமுகமுடைய முக்கட் கணபதி துணைத்தான் காப்பே.' ⁸⁵

'பரமனருளறு முகவனடி மலர்கள் மறவாது
பரவு தமிழறி முனிவனே.' ⁸⁶

'பாய்ந்திடுங் கங்கை சூழ் தென்கதிரை நகரிலுறை

பரமனறு முகவனுகள்

பாதமலரனுதினமு மறவாத குறியமுனி

பாரினிலுரைத் தானரோ.' ⁸⁷

'அருளொளி வடிவாம் வெள்ளியசலத்திலமர்ந்த மூர்த்தி
திருவடி மறவாச் சிந்தைத் தென்றமிழ் முனிவனந்நான்
உரைசெயுமாயுள் வேதத்தோதிய வாய்வு ரோகம்
பெருகிய குணமுமேற்ற சிகிச்சையும் பேசலுற்றாம்.' ⁸⁸

'ஆலமுண்டருள் கண்டனாரரு ளாயுண் மாமறையில்
மூலரோகங்களுங் குணங்களுங் குறிகளு மொழியிற்
சாலவுள்ளிலும் புறத்து மொன்பதுவிதஞ் சாற்றும்
மேலுமுள்ளிலேள் நாலும்பின் வெளியினி லந்தோ.' ⁸⁹

'சோதி சேர் கைலை மீதிற் றோன்றிய விமலமூர்த்தி
நீதிசேர் முனிவர்க்கந்நாணிகழ்த்திய வாயுள் வேதத்
தோதிய நோய்கடம் முளுற்றிடு கரப்பன் ரோக
பேதமும்வற்றிற் கேற்ற சிகிச்சையும் பேசலுற்றாம்.' ¹⁰⁰

'ஒளிபெறு கைலை மேவி யுற்றிடு மமலமூர்த்தி
அளிபெறு முனிவர்க்கந்நா ளறைந்திடு மாயுள் வேதத்
துளிலுறு பேதந் தன்னி லுற்றிடு குட்டரோகம்
தெளிவுறு குணமு மேற்ற சிகிச்சையும் செப்பலுற்றாம்.' ¹⁰¹

'தாமமுறு மணிமார்பன் கதிரை மேவுந்
தமிழ்க்குரவனகத்தியற்குச் சாற்றினேனே.' ¹⁰²

4. பரராசசேகரத்தில் தெய்வங்கள் குறித்த காப்புச் செய்யுட்களும் பிறவும்

'சீரணியுந் திருமாலு மயனுங் காணாச்
சிவபெருமானளித் தருளு மொரு வெண்கோட்டுக்
காரணி மெய்யைங் கரத்து நால்வாய் முக்கட்
கடவுளிரு பதயுகளங் கருத்துள் வைப்பாம்.' ¹⁰³

'அந்தியின் மதியென வலர்ந்த கோட்டுடைச்
சுந்தர நிறைமதித் துதிக்கை யானையே.' ¹⁰⁴

'வாரண மங்கையை வதுவை செய்திடும்
சீரிய வேள் பதஞ் சிந்தை செய்குவாம்.' ¹⁰⁵

'வெண்டாமரை அந்தநல்லாசன மமர்ந்து பல்லுயிர்
தந்தவர் நாவினின்றரிக்குந் தன்மை சேர்
சுந்தர வாணியைத் தொழுது போற்றுவாம்.' ¹⁰⁶

'சந்தநல் வடமொழி தமிழ் வளம் பெற
எந்தை தன்னருளி னாலியம்பு வாமரோ' ¹⁰⁷

'பொற்புறு கைலை மீதிற் பொலிவுறு மமலமூர்த்தி.' ¹⁰⁸

'பூவுளோளரியும் போற்றும் புங்கவனிருதாள் போற்றி.' ¹⁰⁹

'ஆலமுண்ட கண்டர் திருவருண் முன் மாயையது போலாம்.' ¹¹⁰

'ஒளிபெறு கைலை மேவியுற்றிடு மமலமூர்த்தி.' ¹¹¹

'போதினான் முகத்தோன் முன்னம் புகன்ற வாயுரு வேதத்தின்' ¹¹²

'போக வானை முகத்தனைப் போற்றுவாம்' ¹¹³

'வாரண வதனத் தெந்தை மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி' ¹¹⁴

'பங்கயன் மாயோன் காணாப் பரனருள் புரிந்ததாமே.' ¹¹⁵

'இரசிதமான சோதியெழின் மிகு மலையில் வாழும்
பரசிவனருளினாலே பவமறு முனிவனந்நான்.' ¹¹⁶

'சோதிசேர் கைலை மீதிற் றோன்றிய வமலமுர்த்தி.' ¹¹⁷

'கண்டிடு கரப்பனவை தீருமறு முகவனருட்
கருணப் பெருக்கினாலே.' ¹¹⁸

'தாமமுறு மணிமார்பன் கதிரை மேவுந்
தமிழ்க் குரவனகத்தியற்குச் சாற்றினானே.' ¹¹⁹

'பவந்தனையகற்றுந் தெய்வப் பண்ணவன் கதிரை வேலன்
தவம்பெறு முனிக்க முன்னாட் சாற்றுஞ் செங் கரப்பனாமே.' ¹²⁰

'அண்டர் படைக் கதிபதிதென் கதிரை மேவு
மறுமுக வேலனரு ளாற் போமன்றே.' ¹²¹

'பாட்டிலுரைத்துள்ளபடி செய்து கொண்டு
பயன்பெறுவீர் முருகனருட் பண்பினாலே.' ¹²²

'நாறுகின்ற கடப்பமலர் மாலை வேய்ந்த
நாயகன் றென் கதிரைமலையுவுந்த நாதன்
கூறுகின்றவாறு முக வேலன் செய்ய
கோகனகப் பதம் பணியுங் கொள்கையாரே.' ¹²³

'வாள் விழியாய் செய்து கண்ட வெண்ணெயென்று
வகுத்தனர் மாமுனிவர்மணி கங்கை சூழும்
தாழ்வரை சேர் தென்கதிரை மேலி வாழும்
சண்முக நாயகனருளாற் றரணிமீதே.' ¹²⁴

'போகாத வீக்கமவை யனைத்தும் போகும்
மன்றாடும் பரமசிவனருளுஞ் சுப்ர
மணியனடி மறவாத மனத்தினீரே.' ¹²⁵

'கட்டியபினதிகாலை யந்திவேளை
கணபதியை யடிவணங்கியுள்ளே கொண்டால்.' ¹²⁶

'கிரந்தியாவும் வள்ளிமண வாளனிரு பாதம் போற்றும்
வாலறிஞர் பவம் போல மாறுமன்றே.' ¹²⁷

'வேகமாநெறி சேரும் வினைகளும்
தாகமோகம் விடாத தளர்ச்சியும்
சோத வாரியினால் வருந்துன்பமும்
போகவானை முகத்தானைப் போற்றுவாம்.' ¹²⁸

‘திருவுறு கைலை மீதிற் சேர்ந்திடுமமல மூர்த்தி
உருவுறு நந்திக் கந்நாளுரைத் திடு மாயுள் வேதத்
தருவிழி யதனா னோய்களவை பெயர் குணஞ்சிகிச்சை
தெரிவுறு மிரட்சை யாதி யறிந்தவா செப்பலுற்றாம்.’ ¹²⁹

‘மாதுமைபாகன் சொன்ன மாமறை மூலமாய்ந்து
தீதுகடர வென்று திருவுளங் கொண்டு வெற்பில்
ஆதிமா முனிவன் கூறு மாயுரு வேதத்துள்ளே
நாதனார் தெரித்துரைத்த நயனமாம் விதியிதன்றே.’ ¹³⁰

‘உருத்திராக்கம்’ மருந்தாகப் பயன்படும் என்பதற்குப் பாடல்.

‘கலையின் கொம்பு ருத்திராக்கங் காளைப்பல் கழுதைப்பல்லு
நலமுறு பீதரோணி நற்குதந் துரிசு துத்தம்
குல விந்து சந்தந் தாரங் கோவின் ரோசனையே கோட்டம்
இலகிய சீனக்கார மினியமுக்கடுகு கொள்ளே.’ ¹³¹

‘சேவலங் கொடியேன் முன்னாட் சிந்தையிலிரக்க முற்றுப்
பூவுலகோர்களுய்யப் புகல் கின்ற வன்மமற்றும்
மூவுலகோருமெச்ச முதிய சத்திரமும் பாடக்
காவலனொற்றைக் கோட்டுக் கணபதி காப்தாமே.’ ¹³²

5. பரராசசேகரத்திற் கையாளப்பட்டுள்ள உவமைகள், உருவகங்கள், அன்மொழித் தொகைகள்

‘மானின் விழியார் பெண்மணியே கேள்’ ¹³³

‘பொன்னாய் கேள்’ ¹³⁴

‘காவியங் கண்ணினாளே’ ¹³⁵

‘ஏலவார் குழலினாய் கேள்’ ¹³⁶

‘நாரியே யலகிரண்டின்’ ¹³⁷

‘தோகையே’ ¹³⁸

‘மின்னிடைமின்னே’ ¹³⁹

‘மானே’ ¹⁴⁰

‘ஏலக்குழலாய்’ ¹⁴¹

‘வடுவேயனைய கண்மடல்’ ¹⁴²

‘ஆலமுண்ட கண்டர் திருவருண்முன் மாயையது போலும்’ ¹⁴³

‘வாட்டடங் மடமானே’ ¹⁴⁴

‘கிளிசேர் மொழியாய்’ ¹⁴⁵

- 'வள்ளைக் குழலாய்' ¹⁴⁶
- 'முருகவிழ் குழலாய்' ¹⁴⁷
- 'பேனேயூரும் போலூரும்' ¹⁴⁸
- 'கார்குழன் மானே' ¹⁴⁹
- 'மானோ விழியிலெழுதிவர' ¹⁵⁰
- 'தாமரை நாளம் போல' ¹⁵¹
- 'தாமரைத் தண்டு நீர் போல்' ¹⁵²
- 'மங்குல் போலவே யெழுந்த' ¹⁵³
- 'செப்புப் போன் முலை மாத நலாய்' ¹⁵⁴
- 'சுக்குப் போலுலர்வாகி மயங்கிட' ¹⁵⁵
- 'முத்தையொத்த நகைமானே' ¹⁵⁶
- 'குமுதவாயினாய்' ¹⁵⁷
- 'வட்டமுலையாய்' ¹⁵⁸
- 'வல்லிக்கொடியிடையாய்' ¹⁵⁹
- 'படைத்த சிவனருள் பேணும் பழவடியார்கள் பாவமென' ¹⁶⁰
- 'தொண்டர் பவப்பிணியகற்றிக் கதிரை மேவும் தூயனருண்'
- முன்மாயை போலப் போமே' ¹⁶¹
- 'சொற்பெறுமாயுண் மறை தெரி முனிவர்
- துணிந்து சொன் முறை தவறாது
- கடிநிக ரிடைமென் கிளிமொழித் தொடித் தோட்
- சுரத மெல்லிய கருங் குயிலே' ¹⁶²
- 'கோங்கார் முகிழ்முலைக் கோதை நல்லாய் கேள்' ¹⁶³
- 'வீசபுகழ்ப்பரராசசேகரன் முன்
- மிடியெனவே யகலுமிது மெய்மையாமே' ¹⁶⁴
- 'வண்டுசேர் குழலினாளே' ¹⁶⁵
- 'மட்டவிழ் குழலினாளே' ¹⁶⁶
- 'வடுவிழிமானே' ¹⁶⁷
- 'கோதையே' ¹⁶⁸
- 'கோற்றொடியே' ¹⁶⁹
- 'ஏடவிழ் குழலினாளே' ¹⁷⁰
- 'நேரிழையே' ¹⁷¹
- 'மைப்புறு குழலாய்' ¹⁷²

- 'மைப்புறு குழனன்மாதே' ¹⁷³
 'கார்செறி குழலினாளே' ¹⁷⁴
 'இருண்டெழு குழலினாளே' ¹⁷⁵
 'வண்டமர் குழலாய்' ¹⁷⁶
 'முல்லைநகை மானே கேள்' ¹⁷⁷
 'முல்லை நகையீறிவை யொன்று' ¹⁷⁸
 'குரும்பையின் முலை நன்மாதே' ¹⁷⁹
 'ஏந்திளமுலையினாய் கேள்' ¹⁸⁰
 'பொன்றிகழ் முலையாய்' ¹⁸¹
 'ஏய்ந்து முலையாய்' ¹⁸²
 'மால்தரு மடமான் கன்றே' ¹⁸³
 'வாள்விழியாய்' ¹⁸⁴
 'தொண்டர் பவப்பிணியகற்றிக் கதிரைமேவும்
 தூயனருள் முன்மாயை போலப் போமே.' ¹⁸⁵
 'தெள்ளதமிழுணர்ந்த திருமலை முனிவன் கூறும்
 திறமறிந்து நோயியல்பு தேர்ந்து மருந்தருந்தே' ¹⁸⁶
 'கேளாய் மடமயிலே' ¹⁸⁷
 'பைந்தொடியீர்' ¹⁸⁸
 'வாட்டடங்கண் மடமயிலே' ¹⁸⁹
 'ஏலக்குழலாய் கேள்' ¹⁹⁰
 'மையார் குழலாய்' ¹⁹¹
 'மட்டுறு குழலினாளே மணலைப்போல் வங்கு வீழும்' ¹⁹²

6. பரராசசேகரத்திலிடம் பெற்றுள்ள எதுகை - சில மோனைகள்

உண்மையாய்
 வண்மையாய்
 திண்ணமாய்
 மண்ணுளோர்¹⁹³

காரணமறிந்தோர்
 தாரணையறிந்து
 வாரணி முலையினாளே
 பூரணமாகச்¹⁹⁴

ஏயநற் கபாலத்துள்ளே
தீயவக் குணமே
தூய்மையில் கியனீர் கொண்டு
ஆயகண் துடித்த வீங்கி¹⁹⁵

தானே
மானே
பேனே
தேனே¹⁹⁶

வேலிப்பருத்தி
சாலத் தண்ணீர்
மேலுங் கிருமி
சீலு நீரு¹⁹⁷

பாக
நோக
தோக
ஏகுமிதுவே¹⁹⁸

ஆதளை
கோதையே
ஓதிய
தீதிலா¹⁹⁹

வெள்ளை
உள்ளே
மெள்ள
துள்ளுங்²⁰⁰

7. பரராசசேகரத்தில் இடம்பெறும் கலைச்சொற்கள் - மருந்துகளின் பெயர்களாக வருவன:

திதம்	- வெப்பம்
உலம்	- கல்லு
கழல்	- கழற்சிப்பருப்பு
இங்கு	- பெருங்காயம்
இராவடி	- ஏலம்

செளுகச் செய்தல்	-	அட்டைவிடல்
சக்திவேர்	-	சத்திச் சாரணவேர்
கற்கம்	-	இலுப்பைப்பூ
கல்லாரம்	-	செங்கழுநீர்க்கிழங்கு
சோமன்	-	பெருங்காயம்
பாளம்	-	நேர்வாளம்
சிவை	-	வேர்
பாராங்கி	-	சிறுதேக்கு
கணம்	-	திப்பிலி
வீண்துகில்	-	பகல்நித்திரை
உசிர்	-	வெட்டிவேர்
துடி	-	ஏலம்
அட்டி	-	மதுரம்
பூவின் சர்க்கரை	-	பூமிசர்க்கரைக் கிழங்கு
செந்தொட்டி	-	சிறுகாஞ்சோன்றி
சுட	-	வறுத்து
குளம்	-	வெல்லம் (பனை வெல்லம்)
வன்னி	-	கொடுவேலி
கடுப்பொடி	-	கடுக்காய்ப்பொடி
சிரை	-	காரித்தோட்டநரம்பு
கிஞ்சகம்	-	முள்முருக்கு
வாரியிற்றீ	-	கடல்நுரை
செவ்வாலவிதை	-	நேர்வாளவித்து
அயத்தினீர்	-	வெள்ளாட்டுச் சலம்
நெய்யரி	-	பன்னாடை
பருப்படி	-	பெருஞ்செருப்படி
இருளி	-	கோரைக்கிழங்கு
காற்பாசம்	-	பருத்தி
குட்டியிடுக்கி	-	கோடைக்கிழங்கு

குதிரை	- அமுக்கிரா
பன்னம்	- இலை
சீரமிரு	- இருசீரகம்
மெய்வழிநீர்	- சிறுநீர்போலும்
மகளிர் பூத்த	
ஐந்தாநாள்	- மாதவிடாய் வந்த ஐந்தாம் நாள்

8. பரராசசேகர(ன்) மன்னன் பெயர் கட்டும் பாடற் சான்றுகள்

சீர்மேவு நதி மதியும் பொதியுந் தூய
 செஞ்சடைநஞ் சடைக் கண்டன் றிருப்பாகஞ்சேர்
 வார்மேவு களபமுலை மலைமான் கேட்ப
 வண்மை பெற வுரைத்தமணி வாகடத்தைப்
 பார்மேவ மரசர் குல திலகமான
 பரராசசேகரன் மால் பருதியேந்தி
 ஏர்மேவு முலகு புரந் தருளு நாளி
 லிசைத்தனைநங் கரக்கரியையிறைஞ்சலுற்றே ²⁰¹

சாய்த்திடுக வொன்பது நன்முறை வழாமற்
 நகடாக வுருக்கியதிற் சாய்த்து வாங்கி
 வாய்த்து தென்றால் விழிக்கு மருந்தெழுதுங் கோலாய்
 வகுத்திடுவீரெனில் வண்மை வளரு மண்ணில்
 பார்த்திவர்களேனு நோய் தொலைக்குமீதே
 பரராசசேகரன் மன் பணித்த செங்கோல்
 காத்தபுவியோர்களிரு னீங்குமா போற்
 கண்ணினிரு னீக்குமிது திண்ணந் தானே. ²⁰²

பூசியரு மதலைக்கு முட்டி கட்டப்
 புண்புரைகள் வெகு கிரந்தி சொறி சிரங்கு
 மாசுடைய லொடு கரப்பன் புடைக் கரப்பன்
 வாய்வயிற்றிற் புண் கெந்த தாளி யாப்புத்
 தேசுடைய வுடலதனை வீங்கச் செய்யுந்
 தீமை பெறு கரப்பனுடன் வெகு கரப்பன்
 வீசுபுகழ் பரராசசேகரன் முன்
 மிடியெனவே யகலுமிக மெய்மையாமே ²⁰³

பரராசசேகரம் ஐந்தாம் பாகம் முகவுரை மேல்வருமாறுள்ளது:

எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளால் பரராசசேகரத்தின் ஐந்தாம் பாகம் இப்போது வெளியிடப்படுகின்றது. இதற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் வன்மவிதி, சத்திரவிதி, சிரைவிதி, இரட்சைவிதி என்பன இதற்குமுன் தமிழிலே வெளிவராத புதிய பகுதிகள். வன்மவிதி, சத்திரம், சல்லியம் முதலியவற்றால் ஊறுபடின் அபாயத்தை விளைவிக்கும் தானங்களைப் பற்றிக் கூறுவது. சத்திரவிதி - புண்கள் கட்டிகள் முதலிய வற்றைக் கீறுதல் முதலிய வேலைகளுக்கு வேண்டிய கருவிகளின் தன்மை, அளவு என்னும் இவைகளைப் பற்றிக் கூறுவது. சிரைவிதி வேறுசிகிச்சைகளால் தீராத நோய்கள் சிலவற்றில் இரத்த மெடுக்கும் முறைகளும் சிரையென்னும் காரிரத்தோட்ட நரம்புகளின் நிலைகளும் முதலியன பற்றிக் கூறுவது. இரட்சைவிதி சிலநோய்களின் கடுந்தானங்களும் அதற்கு வேண்டிய கருவிகளின் இலட்சணங்களும் என்னும் இவை முதலியன கூறுவது.

இவற்றின் கையெழுத்துப்பிரதி ஒன்று மாத்திரமே எம்மிடமுள்ளது. அதுவும் தொட்டால் ஒடிந்து விழக்கூடிய அத்துணைப் பழைமை வாய்ந்ததும், இராமபாணம் முதலியவற்றால் பெரிதும் பழுதடைந்தும் இருக்கும் நிலையிலுள்ளது. இவற்றால் அப்பகுதிகளை நன்கு செப்பஞ் செய்து பூரணமாக வெளியிட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. சிரை விதியில் ஏறக்குறைய நூற்றைம்பது செய்யுட்களும், சத்திர விதியில் முப்பது செய்யுட்களுக்கு மேலும், வன்மவிதியில் நூறு செய்யுட்களுக்கு மேலும் பிரதியிற் காணப்பட்டும் செம்மை செய்து கொள்ள முடியாமையினால் தவிர்க்கப்பட்டன. ஏறக்குறைய 500 செய்யுட்கள் வரையுள்ள சத்திரகர்மவிதி, நயனசத்திரவிதி, சல்லிய விதி என்பன எழுதப்பட்டிருக்கும் பாகம் அத்துறைகளிற் பயிலும் வைத்தியரொருவர் எம்மிடம் இரவலாக வாங்கியிருந்தார். பின் நாம் போய்க் கேட்டபோது, பிரதி செய்துவிட்டுத் தருவதாகச் சொல்லிப் பல தடவைகள் அலைத்துவிட்டு முடிவில், வைத்தவிடத்திற் காணாமற் போய்விட்டது என்று சொல்லி எமக்கு வெறுங்கையைக் காட்டி விட்டார். நாமும் பெரிய ஏட்டிலிருந்து அப்பாகத்தைக் கழட்டிக் கொடுத்த எமது குற்றத்தையே நினைத்து நொந்து கொண்டு திரும்பி விட்டோம்.' ²⁰⁴

வாகடத்துவம், நாடி தீபிகை என்னும் நூல்கள் பற்றியும் ஐ.பொன்னை யாபிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். ²⁰⁵

'வைதியர் அறிய வேண்டியன' என்னுங் குறிப்புடன் பரராசசேகரத்தின் ஐந்தாம் பாகம் மேல்வருமாறு கூறுகிறது.

மந்திர மருந்து தீர்த்த மறைமொழி குருக்கடெய்வம்
புந்தியிலிவை பொய் யென்னிற் பொய்க்கு மெய்யென்னின் மெய்யாம்
முந்திர வனைய கூந்தன் முகிழ் முலைக் கமலமின்னே
தந்திர வகையால் வெப்புத் தணித்திடு மாறு கேண்மோ.²⁰⁶

9. பரராசசேகரத்தில் இடம்பெறும் செய்யுள் யாப்பு வகைகளுக்கான சில சான்றாதாரங்கள்

i. அந்தாதி இலக்கியங்கள்

சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்பட்ட அந்தாதிச் செய்யுட்களை விடத் தனி இலக்கியமாகுந் தன்மையை அந்தாதி கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே அடைந்து விட்டபோதும், கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஈழத்திலே அந்தாதி இலக்கியம் தோன்றவில்லை. எனினும், ஈழத்தில் எழுந்த முதற் புராண காவிய நூல்கள் அந்தாதித் தொடைச் செய்யுட்களைக் கொண்டிருந்தன என்பதைக் காணலாம். காலப்போக்கில் அந்தாதி இலக்கியம் பல்சந்தமாலை, ஒலியலந்தாதி, பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி எனப் பல வடிவங்களில் வளர லாயிற்று. இவற்றைவிடக் கலியந்தாதி, சிலேடையந்தாதி, திரிபந்தாதி, யமக அந்தாதி, நிரோட்டகயமக அந்தாதி என்ற வடிவங்களும் அந்தாதி வகையில் எழுந்தன. இவையனைத்தும் அந்தாதி முறையில் அமைந்த வகையில் எழுந்தன. இவையனைத்தும் அந்தாதி முறையில் அமைந்த செய்யுட்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களாகையால் அந்தாதிப் பெயர் பெற்றனவாகும். ஆயின், அந்தாதி முறையிற் செய்யுட்களைக் கொண்டு ஒழுகிய போதும், வெவ்வேறு பொருளமைதி காரணமாக வெவ்வேறு பெயர்களால் வழங்கப் படும் இலக்கியங்களும் உள. அவை அட்டமங்கலம், இரட்டைமணிமாலை, இணைமணிமாலை, நவமணிமாலை, நான்மணிமாலை, மும்மணி மாலை, மும்மணிக்கோவை, ஒருபா ஒருபது, இருபா இருபது, அலங்கார பஞ்சகம் முதலாய பல்வேறு வகையினவாம். இவற்றுள் ஈழத்தெழுந்த அந்தாதி பல்வேறு வகையினவாம். இவற்றுள் ஈழத்தெழுந்த அந்தாதி இலக்கியங் களுக்கு இனமாய் பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி, ஒலியந்தாதி, பல்சந்தமாலை (பதிற்றுப்பத்தந்தாதி) ஆகியவற்றின் இலக்கணத்தையும் அவற்றின் வடிவ வளர்ச்சியினையும் நோக்கலாம்.

பதிற்றந்தாதி என்ற பிரபந்தவகைபற்றிப் பன்னிரு பாட்டியல் முதற் சிதம்பரப் பாட்டியல் வரை ஏதுங்கூறாதொழிந்தன. இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலே முதன்முதலாக அதன் இலக்கணத்தைக் கூறவந்து,

வெண்பாப் பத்துக் கலித்துறை பத்துப்
பண்புற மொழிதல் பதிற்றந்தாதி

என்றுரைத்தது.

அதன் பின்னெழுந்த பிரபந்த தீபிகை,

பத்துவெண் பாக் கலித்துறை பத்துடன் பொருள்
பற்றிருந் தன்மை தோன்றப்
பல சிறப் புற்றவந் தாதியாய்ப் பாடுவது
பண்பதிற் றந்தாதியாம்.

என இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலைப் பின்பற்றியுரைக்கும். அக்கருத் தினையமைத்தே சதுரகராதியும்.

'பத்து வெண்பா பத்துச் கலித்துறைப் பொருட்டன்மை
தோன்ற வந்தாதித்துப் பாடுவது பதிற்றந்தாதி' என்று கூறும்.

இவற்றிலிருந்து பத்து வெண்பா அல்லது பத்துக் கலித்துறை அந்தாதித்து வருவது பதிற்றந்தாதியா அல்லது முதலிற் பத்து வெண்பாவும் அதனையடுத்துப் பத்துக் கலித்துறையும் அந்தாதித்து வருவது பதிற்றந்தாதியா என்பது தெளிவாயில்லை. பிரபந்த தீபிகை, 'பத்துவெண்பாக் கலித்துறை பத்துடன் என்று கூறுவதிலிருந்து இரண்டுவகைச் செய்யுளும் இணைந்து வருதலே முறையெனக் கொள்ளத் தோன்றுகிறது. எனின், நூற்றந்தாதி அவ்வாறின்றி அவற்றுள் ஒரு வகைச் செய்யுள் நூலாதலின், இதுவும் அதற்கிணங்கப் பத்துவெண்பா அல்லது கலித்துறை பத்து அந்தாதித்து வருதலே தகுமெனக் கொள்ளல் பொருந்தும். சிதம்பரப்பாட்டியல் செய்யப் பட்ட கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை இது ஒரு பிரபந்த வகையாகப் பேணப்படாதிருந்தது போலும்.

நூற்றந்தாதி என்ற பெயர் இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியலாருக்கு முன் வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனினும், அந்தாதி என்ற பெயரில் அவர்க்கு முன்னிருந்த பாட்டியலார் அதனைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். பன்னிருபாட்டியல்,

வெண்பாக் கலித்துறை வேண்டிய பொருளிற்
பண்பா யுரைப்பதந்தாதித் தொகையே.

என்று செய்யுள்வகை செப்பி எல்லை கூறாது விட்டது. இது அவ்வகைச் செய்யுள் பத்து, நூறு ஆகிய தொகையினவற்றை மட்டுமன்றிப் பிற தொகையினவற்றையுமுள்ளடக்கத்தக்கவொன்றாகும். வெண்பாப்பாட்டியல்,

ஒத்தாய வெண்பா வொருநூறு - ஒத்தசீர்
அந்தாதி யாகுங் கலித்துறையு மவ்வகையே
வந்தாலதன் பேரவை

என்று செய்யுள் வகையும் எல்லையுங் கூறிற்று. நவநீதப்பாட்டியலும் அக்கருத்தைத் தழுவி அந்தாதியென்றே கூறும். சிதம்பரப் பாட்டியலும்,

வள்ளை நூறு கலித்துறை நூறாதல்
நன் குறிலந்தாதி

என்றே கூறும். இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல்,

நூறு வெண்பா நூறு கலித்துறை
கூறுதல் நூற்றந் தாதிக் கோளே

எனச் செய்யுள் வகையோடு எல்லையுங் கூறி நூற்றந்தாதி யென்ற பெயரும் வழங்கிற்று. பிரபந்த தீபிகையும்,

வெற்றி வெண்பா நூறினாலுங் கலித்துறையின்
விண்டு வந் நூற தேனும்
வினவியந் தாதித்துரைத்தல் நூற்றந்தாதி

என நூற்றந்தாதிப் பெயரிலோதி, வெண்பா அல்லது கலித்துறை நூறு அந்தாதித்து வருமென விளக்கிற்று. இவற்றிலிருந்து, இப்பிரபந்தம் கி.பி பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் அந்தாதியென்றே வழங்கிற்றெனவும், அதன்பின்னரே நூற்றந்தாதியென்றே பெயர் பெற்றதெனவுந் தெரிகிறது.

ஒலியலந்தாதி எனப் பிரபந்த தீபிகையும், சதுரகராதியுங் குறிப்பிடும் இப்பிரபந்த வகையை ஏனைய நூல்கள் ஒலியந்தாதியென வழங்கும். அதனைப் பன்னிருபாட்டியல்,

தத்தம் இனத்தில் ஒப்புமுறை பிறழாது
நாலடி ஈரெண் கலையொரு முப்பது
கோலிய தொலியந் தாதியாகும்

என நாலடி பதினாறு கலை வண்ணப்பா முப்பது அந்தாதித்து வருவது ஒலியந்தாதி என்றோதும். வெண்பாப்பாட்டியலும், நவநீதப்பாட்டியலும், இலக்கண விளக்கப்பாட்டியலும் முன்னைய கருத்தினையே கூறுவன. சிதம்பரப்பாட்டியல்,

'வகுப்பு முப்பான் சூழொலியந்தாதி'
எனக் கலையைக் குறிக்காது கூறும். பிரபந்த தீபிகை,
முறையினீரெண் கலையை
முடியவோ ரடியதாய் நாலடி மூன்று
நாலடி மூன்று

முடிகலெண் ணெண் கலையதா
 யடிகள் பல சந்தமாய் வண்ணமுங் கலைவைப்பு
 மந்தாதி தவறாமலே
 யலகுமுப்பது செய்யுட்பாடுதுஞ் சிறுபான்மை
 யாகுமெட்டுக் கலை யெனுந்
 தொடர்புறு மன்றிவெண் பாவக வலுங்கலித்
 துறையான விம் மூன்றையும்
 சேர்வில்பப் பத்தாக வந்தாதி யாகவுஞ்
 சொல் லொலிய வந்தாதியே
 என்று கூறுவதன் பொருளைச் சதுரகராதி.

‘பதினாறு கலை யோரடியாக வைத்திங்ஙன் நாலடிக் கறுபத்து நாலு கலை வகுத்துப் பல சந்தமாக வண்ணமுங்கலை வைப்புந் தவறாமலந்தாதித்து முப்பது செய்யுட் பாடுவது சிறுபான்மையெட்டுக் கலையானும் வரப்பெறும். அன்றியும் வெண்பா வகவல் கலித்துறையாகியவிம் மூன்றையும் பப்பத்தாக வந்தாதித்துப் பாடுவதுமாம்.

என்று மூன்றுவகை ஒலியந்தாதி செப்பும்.
 * பல்சந்தமாலை யின் இலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல்,
 சொன்ன கலம்பக உறுப்புவகை நீக்கி
 மன்னிய பத்து முதல்நூ றளவா
 வந்த மரபின் வருஉஞ் செய்யுள் முதலா
 வந்தது பல்சந்த மாலை யாகும்.

எனக் கலம்பக உறுப்புகளை விட்டு, முன்னோர் பாடிவந்த முறையான வருஞ் செய்யுளை முதலாகக் கொண்டு, பத்து முதல் நூறு அமையப் பாடுவது பல்சந்தமாலை யென்றுரைக்கும்.

வெண்பாப்பாட்டியல், ‘பத்தாதி நூறந்தம் பல்சந்த மாலையாம் எனப் பத்து முதலாக நூற்றாக நின்ற விகற்பித்தது பல்சந்தமாலை விகற்பம் என்றுரைக்கும்.

நவநீதப்பாட்டியல், ‘பத்தாதி நூறந்தம் பல்சந்தமாலை’ என்றோதி, ‘பல்சந்தங்களும் பத்து முதல் நூறளவும் வருவது பல்சந்த மாலையாம்’ என்று விரிக்கும்.

சிதம்பரப்பாட்டியல்,
 அகவல் விருத்தம் வகுப்பாதல் பத்தாதி
 யந்த நூறாகும் பல் சந்தமாலை.

என அகவல், விருத்தம், வகுப்பு ஆகியனவற்றால் பத்து முதல் நூறு வரையான செய்யுள் வருவது பல்சந்தமாலை என்றுரைக்கும்.

இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல்,

பத்து முதலாப் பப்பத் தீறா
வைத்த வண்ண வகை பத்தாகப்
பல்சந்த மாலை பகரப் படுமே.

எனப் 'பத்துக்கவி முதலாக நூறுகவி ஈறாக வைக்கப்பட்ட சந்தம் பத்துப் பத்தாகப் பல்சந்தமாலை கூறப்படும்' என்றுரைக்கும். பிரபந்த தீபிகை,

'மகிழ்வுறுஞ் செய்யுள் பப்பத்தாக வொவ்வொரு
வகைக்குமோர் சந்தமாகி
வரநூறு செய்யுளாய்ச் சொல்வதே பல் சந்த
மாலையாய்ச் சொல்வார்களே'.

எனப் பப் பத்துச் செய்யுளுக்கு ஒரு சந்தமாக நூறு செய்யுட் கூறுவது பல் சந்தமாலையாகுமென்றும். இதனைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியென்றும் வழங்குவர்.

பல்சந்தமாலை என்பது, பத்து முதல் நூறு செய்யுட்களாகக் கொண்ட தென்பதும், அவை பல சந்தங்களில் வரும் என்பதும் பலருக்குமொத்த கருத்தாகத் தெரிகிறது. இதனைச் சிலர் பலசந்தமாலை யென்றும், பலர் பல்சந்தமாலையென்றும் பெயரிட்டுரைப்பர். அவ்விரண்டு மொன்றினையே குறிக்குமென்பது தெளிவு.²⁰⁷

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய மறைசைஅந்தாதி திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியமைந்த நூற்றந்தாதி வகையினதாம். அவர் இயற்றிய கல்வளை அந்தாதியும், மயில்வாகனப் புலவர் இயற்றிய புலியூர் அந்தாதியும் யமகம் என்னும் சொல்லணி அமைந்த நூற்றந்தாதி வகையின. யமகம் அல்லது மடக்கு என்பது ஒரு கவியின் நான்கடியிலும் முன்னுள்ள சொற்றொடர் எத்துணை எழுத்தாயினும் அத்துணையும் அடிதோறும் ஒன்றுபட்டிருப்பது. திரிபு என்பது கவியின் நான்கடியிலும் முன்னுள்ள சொற்றொடரின் முத லெழுத்து நீங்க மற்றையெழுத்துக்கள் அத்தனையும் அடிதோறும் ஒன்று பட்டிருப்பது. இவ்விரு வகையிலும் எழுத்துக்கள் ஒன்றுபட்டிருப்பினும், சொல் ஒன்றுபட்டிருப்பினும் அடிதோறும் பொருள் வேறுபட்டிருக்கும். நூற்றந்தாதியானது வெண்பாஅந்தாதி, கலித்துறை அந்தாதியென இரு வகையாய் அமையும். அவற்றுள் ஈழத்துநூற்றந்தாதிகள் நூறு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களால் அந்தாதித் தொடையமையச் செய்யப்பட்ட கலித்துறை அந்தாதியாக அமைந்துள்ளன.

ஈழத்து அந்தாதி இலக்கிய மரபு

அந்தாதி இலக்கியம் பொருட் சிறப்பினை விட யாப்புச்சிறப்பே மிகுதியாக உடையதாகும். அதனால் இதனை யாப்பமைப்பாற் பெயர் பெற்ற இலக்கிய மெனலாம்.¹ செய்யுள் வடிவாக அமைந்த இலக்கிய வகைகள் பொருட் டொடர்நிலைச் செய்யுளென்றும் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளென்றும் இருவகைப்படும். இவற்றுட் பொருளமைதி தொடர்ச்சியாக வந்து, சொன் னயம் பொருணயம் ஆகியன பெற்று நாற்பொருள் பயக்கும் நெறித்தாகித் தன்னேரில்லாத் தலைவனை உடைத்தாய் இயங்குவது பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளாம். கதைப்போக்கு நூல் முழுவதுந் தொடர்ந்து வராது, செய்யுட்கள் ஆங்காங்கே பொருள் முடிவு பெற்றனவாய்ப் பொருளாலன்றிச் சொற்றொடரால் ஒன்றோடொன்று இணைந்து முழுநூலாக வருவது சொற் றொடர் நிலைச் செய்யுளாம். அந்தாதி இலக்கியங்கள் இவ்வகையினைச் சேர்ந்தவையாகும். இவ்வகைச் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் இலக்கியமாய் அந்தாதிகளிற் பெரும்பாலும் ஒரே பொருளமைப்பே இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம். இறைவனையோ இறைவியையோ பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு, அவரைத் துதித்துப் போற்றுதலே இவ்வந்தாதி இலக்கியங்களின் பொதுவான பொருளாகும். ஈழத்தெழுந்த அந்தாதி இலக்கியங்களும் இப் பொது விதிகளுக்கமையவே நடக்கின்றன.²⁰⁸

ii. பரராசசேகரத்திலிடம் பெறும் அந்தாதித் தொடைகள்

பரராசசேகரத்தில் எழுத்தந்தாதியாயும், சொல்லந்தாதியாயும் பெற்றுள்ளன. மருத்துவப்பொருள் நுதலும் இந்நூலின் இன்றைய பயில்நிலைக்கும் இவ் வகை அந்தாதிச் செய்யுளமைப்புப் பெரிதும் உறுதுணை புரிந்துள்ளதெனலாம்.

‘கபாலப்பித்தகுணம்’ பற்றிக் கூறும் பரராசசேகரச் செய்யுளின் ஈற்றடி,

‘கண்டக்காலே கண்முகமுங் காந்தும் கரமும் பாதமுமே’²⁰⁹ என்று முடிவுற, அதற்கடுத்த பாடல், ‘மேவு மலநீர் சிவந்திருக்கும்’²¹⁰ என்று தொடங்குகிறது. இச்செய்யுட்களில் ‘மே’ என்ற எழுத்து ஈற்றிலும் முதலிலுமாக நின்று ‘அந்தாதி’ப் பண்பை உணர்த்துகிறது. ‘குமரித்தைலம் - வேறு’ என்னும் பகுதியில் சிருப்பைப்பூ²¹¹ என்று செய்யுளின் ஈற்றடி ஈற்றுச் சொல் முடிவுற அடுத்த செய்யுள் ‘பூவிரு வேலி’ என்று தொடங்கி ‘பிசினே’²¹² என்று முடிவுறுகிறது. மூன்றாஞ் செய்யுள் நேரே சொல்லுங் கடைச்சரக்கு²¹³ என்று தொடங்குகிறது. இம்மூன்று செய்யுட்களும் இத்தகுமுறையிலே அந்தாதித் தொடையிலமைந்துள்ளமை நோக்கற்பாலது.

இனி, 'கொள்' எனுஞ் சொல் அந்தமாயும், ஆதியாயும் 'கொள்ளே'²¹⁴ என்றும், 'கொள்ளாய்' என்றும் 'ஏ' காரமும், 'ஆய்' விருதியும் பெற்றுச் சொல்லந்தாதியாய் வந்துள்ளமைக்கான எடுத்துக்காட்டு மேல்வருமாறு:

'குமரித்வேர்த் தைலம்', பற்றிக்கூறும் போது,
கற்றாழையின் வேர் நூறு பலங் கடுகத் தகர்த்துப் பதக்கு நீர்
அத்தோ டொக்க விடு காய்ந்தேயாக நாவென் றதுவானால்
முற்றாக் குரும்பை நீர்நாழி முன்னேயினீர் ரதுநாழி
நற்றாரணியிலெற் றெண்ணெய் நவிலும் பாலுங் குறுணி
கொள்ளே.

என்று உள்ளது.

கொள்ளாய் கலந்து பின் கற்கங் கூறுஞ் சந்தமகிலேலம் விள்ளுஞ்
சிவந்த சந்தனமும் வெறியார் வங்கங் கோட்டமுடன் தள்ளா
மதுரம் பச்சிலையுஞ் சாதிக்காய் தக் கோலமுடன் கள்ளார்
முந்திரிகைப் பழமுங் கண்டில் வெண்ணெயீறில் - கிழங்கே.²¹⁵

அந்தாதியென்றால் நூலின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் உள்ள இறுதி எழுத்து, அசை, சொல், சீர், அடி இவற்றுள் ஒன்று அதற்கு அடுத்த பாடலின் முதலாக வரும்படி அமைத்துப்பாடி, இறுதிப் பாடலின் இறுதியும் முதற்பாடலின் முதலும் ஒன்றாக இணையும்படி மண்டலித்து மாலை போலத் தொகுத்து முடிப்பதாகும். இதனைச் சொற் றொடர்நிலை என்றுங் கூறுவர். ஒரு செய்யுளிலேயே ஓரடியின் இறுதி, மற்ற அடிக்கு முதலாக அமையும்படி தொடுப்பதும் உண்டு. அது அந்தாதித் தொடை என்று கூறப்படும். அந்தாதி இலக்கியம் பல்வேறு சந்தங்களையும் கொண்டு பல்வேறு பாக்களையும் அடிப் படையாகக் கொண்டு வருகின்றது எனலாம். அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், கொச்சகக் கலிப்பா, எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம், கலிநிலைத்துறை, எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம் முதலான செய்யுள் அமைப்புக்களைக் கொண்டும் இன்னும் பிற செய்யுள் நிலைகளைக் கொண்டும் அந்தாதி இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டிருக் கின்றன. பாடல்களை நினைவு கூருவதற்கு அந்தாதி அமைப்புப் பேருதவியாக இருந்து வருகின்றது. எனவே தான் பிற்காலத்தில் அந்தாதி இலக்கியங்கள் பெருமளவில் எழுந்தன. சைவம், சமணம், இஸ்லாம் ஆகிய எல்லாச்சமயத்தவரும் அந்தாதிப் பாடல்களை இயற்றத் தொடங்கினர்.²¹⁶

அந்தாதி இலக்கியம் எனும் நூலில் கலியபெருமாள் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரே கருத்தைப் பல பாக்களின் மூலம் கூறிச் செல்கையில் குறிப்பாக அந்தாதி இலக்கியங்களில் அந்தாதி யாப்பு அமையப் பெற்றிருத் தலால் பாக்களை முறையே படிக்கப் படிக்க மேலும் மேலும் விருப்பம் எழுகின்ற நிலையை நம்மையறியாமலேயே உணருகிறோம். பாக்கள் தொடர்ந்து வருதல், கருத்தைக் கவரும் அழகு ஆகியவை சிறப்பிக்கப் படுகின்றன.²¹⁷

திரிபு, யமகம், நிரோட்டம், நிரோட்டயமகம் என அந்தாதி வகைகள் பல திறப்பட்டவை. அடிதோறும் முதலாம் எழுத்துத் தவிர இரண்டாமெழுத்து முதற் பல எழுத்துக்கள் ஒன்றுபட்டு வருவது திரிபு. 'முதலாம் எழுத்து முதற் பல எழுத்துக்கள் ஒன்றுபட்டு வருவது யமகம். சொல்லும் பொருளும் தம்முள் வேறுபட்டிருக்க வேண்டும்.'²¹⁸

ஈழத்திலக்கிய எடுத்துக்காட்டுகள் சில வருமாறு:

மாவையமக அந்தாதி, சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய கல்வளை அந்தாதியை ஒத்தது. 'கல்வளை' என்ற சொல்லை யமகமாக அமைத்திருப்பது போல 'மாவை' என்ற சொல்லை யமகமாக அமைத்திருப்பதை இவ்வந்தாதியிற் காணலாம். சான்றாக,

மாவைய மாவைய முப்புரஞ் சென்றவர் மைந்ததரு
மாவைய மாவைய தாக்கிற் கடிசை வரை நிலைக்கு
மாவைய மாவைய மன்கொள ஆண் ஞமலிந்நரிக்கா
மாவைய மாவைய வீதோ நாளென்று வருந்தினனே.²¹⁹

மாவரை மாவரை மாய்த்தெழு நீத்த மடித்தசய
மாவரை மாவரை மாணுணவாகு மலை கொடெய்வ
மாவரை மாவரை மாகணத்தார் சுதர் மாவையர்க்கே
மாவரை மாவரை மாண்கவி போற்றி வணங்குவனே.²²⁰

a. ஒத்திசை - யாப்பின் நியதி

'ஒத்திசை என்பது புறத்தும் அகத்தும் பொருந்தி விளங்குவது. உலக அசைவுகளில் ஒத்திசைவு இருத்தல் போல் கவிதையிலும் உண்டு. இயற்கையில் எங்கும் காணப்படும் பொதுவியல்புகளில் ஒத்திசைவும் ஒன்று... மூச்சிலும், நாடித்துடிப்பிலும், நடக்கும்பொழுது அடிஎடுத்து வைப்பதிலும் இந்த ஒத்திசைவினைக் காண்கிறோம். மனிதனிலும் இயற்கையிலும் செயலும் எதிர்ச்செலவும் ஒத்திசைவு கொண்டவை. திண்டால் என்னும் அறிஞர், ஒத்திசைவு என்பது இயற்கையின் நியதி என்றார்.'²²¹

அகம், புறம் ஆகிய இலக்கணம் வகுக்கப்பெற்று வரையறை பெற்ற காலத்தில், அந்தப் பொருள் வகைகளை நடப்பியலை ஒட்டியும் சில நெறியினைச் சார்ந்தும் புலப்படுத்துவதற்குரிய புறவடிவமாகிய கொள்கலம் தேவைப்பட்டபொழுது யாப்பின் இலக்கணமும் வகுக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அதற்கு உறுதுணையாக உணர்ச்சிச் கூறாகிய மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய இலக்கணமும் கற்பனைக் கூறாகிய அணியிலக்கணமும் அடுத்தடுத்து அரும்பின வாதல் வேண்டும்.

b. மொழியியலாய்வும், யாப்பியலாய்வும்

மொழியியல் ஆய்வுடன் யாப்பியல் ஆய்வு தொடர்புடையது. மொழி வரலாற்றினை ஆராய்கிறவர்களுக்கு யாப்பியலறிவு பெரிதும் உதவுகிறது என்பர் ஜெகோப் சிப்பர் (Jakob Schipper)¹⁴ சொற்களின் பழைய ஒலிப்புக்களையும் உட்பிணைப்புற்ற விசுவகளை மீட்டுருக் கொள்வதற்குரிய மூலங்களை யாப்பியல் ஆய்வு வழங்குகிறது. திரிபடைந்து செப்பம் அற்ற வகையில் வழங்கி வரும் செய்யுட்களில் பாட வேறுபாடுகளை அறுதியிடுவதற்கு இந்த ஆய்வு வகை செய்யும். செய்யுள் யாப்பின் கலை வடிவங்களின் படிப்படியான வளர்ச்சியையும் அவை எழுச்சி பெற்ற சூழல்களையும் இந்த ஆய்வினால் அறியமுடியும். செய்யுட்குச் சிறப்பியல்பாகிய பல்வகை ஒலிநயம் பொருந்திய சொற்கோவையினைப் பகுத்தாராய்தலும் ஆராய்ந்த வற்றை விளக்குதலும் யாப்பியலின் நோக்கமாகும். பாக்களுக்கு அடிப்படை யான உறுப்புகள் குறித்துக் காலந்தோறும் எழுந்த கருத்துகளை ஆராய்வதும் இந்த ஆய்வின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். பழைய பா வடிவங்கள் சில காலப்போக்கில் அருகி வழங்குதலும், ஒரு சில அறவே மறைந்து விடுதலும் உண்டு.

அவற்றை ஈடுகட்டும் வகையில் பழைய பா வடிவங்களே சிற்சில மாற்றம் பெற்று வருதலும், புதியன புகுதலும் யாப்பியல் வரலாற்றினால் அறியப் பெறுவனவாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே கூடுதலாக ஆட்சி பெற்றுள்ள உண்மையும் ஆய்வினால் புலனாகிறது. யாப்புவகைக்கும் பாடு பொருளுக்கும் இடையேயுள்ள இயைபினை அறிவதற்கும் யாப்பியல் ஆய்வு உதவுகிறது. ஒரு கால கட்டத்தில் ஒருவகை யாப்பு ஒரு வகைப்பொருளை மட்டுமே பாடுவதற்கு உகந்ததாகத் திகழ்ந்தமையினையும், வேறொரு காலக்கட்டத்தில் வேறு வகைப்பொருளைப் பாடுதற்குப் பயன்பட்ட பாங்கினையும் ஆராய்ந்து அறிதல் அவசியமாகிறது.

யாப்பு உறுப்புக்களை எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை தூக்கு என்று ஏழாக விதந்து கூறிய முதலாசிரியர் பல்காயனார் ஆவர். இவரை

அடியொற்றியே யாப்பருங்கலத்தின் ஆசிரியரும் ஏழுறுப்புக்கள் கூறினார். தூக்கு, பாட்டு, பா என்பன ஒரு பொருளை என்பதும் பல்காயனார் நூற்பாவினால் அறியப்படுகிறது.

இளம்பூரணர் செய்யுளியலுக்கு வரைந்துள்ள உரையில் ஆறு நூற் பாக்கள் அகத்தியனார் கூறியவை மேற்கோள் காட்டப் பெற்றன. கலிக்கு உறுப்பாகிய அராகம் ஈரடியானும் பல அடியானும் குற்றெழுத்துப் பயின்று வரத் தொடுப்பது என்றும், இதற்கு மேல் எல்லை ஆறடி என்றும், அகத்தியனார் ஓதினார். தரவு, எருத்தம், அராகம், கொச்சகம், அடங்கியல் ஆகிய ஐந்துறுப்புடையது பரிபாடல் என்றும், மலை, யாறு, ஊர் என்பனவற்றைப் புனைந்துரைப்பதற்குப் பரிபாடல் ஏற்ற யாப்பு என்றும் கூறினார். இப்போது கிடைத்துள்ள எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலில் திருப்பரங்குன்றம், வைகை, மதுரை என்பன வருணிக்கப் பெறுதலைப் பார்த்து இப் பிற்காலத்து அகத்தியனார் இவ்வாறு இலக்கணம் செய்திருக்கலாம். சுரிதக உறுப்பின்றியும் பரிபாடல் பாடப் பெறும் என்றும், அதன் கண் கொச்சகம், எண் என்ற உறுப்புக்கள் விரவி வரும் என்றும் கூறினார். எதுகை, மோனை முதலிய தொடைகளை அமைத்தற்கு உதவும் இன எழுத்துக்களை 'அனு' என்பர். அ, ஆ, ஐ, ஒள, இ, ஈ, எ, ஏ, உ, ஊ, ஒ, ஓ என்பன அனு எழுத்துக்கள். த, ச, ம, வ, ஞ, ந என்பனவும் அன்ன. இவை செய்யுள் செய்வார்க்குத் தொடை, அமைத்தற்குப் பெரிதும் பயன்தருவன.

என்பர் சோ.ந. கந்தசாமி.

iii. பரராசசேகரத்திலிடம் பெறும் யாப்புகளின் வகைகளும்

அவற்றிற்கான செய்யுட் சான்றாதாரங்களும் வருமாறு:

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம், நாற்சீர் விருத்தம், கலிவெண்பா, அறுசீர் வேறு வண்ணம் (இறுதிச் சீர் வேறு வண்ணம், மூவகைச் சீர் கொண்ட இறுதிச்சீர் கொண்டவை) எண்சீர்ச்சந்த விருத்தம், அறுசீர்ச்சந்த விருத்தம் (மூவகைச்சீர் விரவியது), எண்சீர் விருத்தம், சந்த விருத்தம், பன்னிருசீர்ச் சந்த விருத்தம், பதினான்கு சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம், துள்ளலோசையுடனான எண்சீர் விருத்தம் என்னும் யாப்புகளினாலான செய்யுட்கள் பரராசசேகரத்தில் உள்ளன. அவற்றிற்கான செய்யுளுதாரணங்களை நோக்கலாம்.

பரராசசேகரத்தின் பாயிரச் செய்யுள் எண்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தத் தாலானது. விநாயகர் குறித்த கடவுள் வணக்கச் செய்யுள் சான்றாகிறது.

தாரணியோர் மிகப் புகழ் தன் வந்த்ரி செய்த
தகவுடைய சீர்த்திபெறு மாயுள் வேதப்
பேரணியும் வாகடத்தைப் பெரிது பேணிப்
பெப்புடைய தமிழ்ப்பாவாற் பேசும் வண்ணம்
சீரணியுந் திருமாலு மயனுங் காணாச்
சிவபெருமானறித்தருளு மொருவெண் கோட்டுக்
காரணிமெய் யைங்குரத்து நால்வாய் முக்கட்
கடவுளிரு பதயுகளங் கருத்துள் வைப்பாம்.²²³

நாற்சீர் விருத்தமெனும் யாப்பிலமைந்துள்ள செய்யுள் வருமாறு. இதுவும்
பாயிரச் செய்யுளாக விநாயகவணக்கத்திலிடம்பெறுகிறது.

செந்திரு நிறையொளி திகழுங் கிம்புரி
அந்தியின் மதியென வலர்ந்த கோட்டுடைச்
சுந்தர நிறைமதித் துதிக்கை யானையை
வந்தனை மலர்கொடு வணங்கி வாழ்த்துவாம்.²²⁴

இதிலிடம் பெறும் சுப்பிரமணியர் துதிச் செய்யுளும் நாற்சீர்விருத்தமாகவே
உள்ளது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

'சூரனைத் துணைவரைச் சுற்றுஞ் சேனையைக்
கூரிய வேலினிற் குறைத்து வானவா
வாரண மங்கையை வதுவை செய்திடும்
சீரிய வேள் பதஞ் சிந்தை செய்குவாம்' ²²⁵

சரசுவதி துதியில் ஆறு செய்யுட்களுள். அவற்றில் மேல்வரும் இரு செய்யுட்
களும் அறுசீர்விருத்தத்தாலானவை. அவை வருமாறு:

ஆயுளைக் கொடுக்கும் வேத மறையிலெட் டிலக்கமாகும்
மீயுயர் தமிழினாயேன் விளம்புவ னென நினைத்தல்
பாயுயர் விழியிலாதான் பகலினைக் காட்டக் கண்டு
சேயுயர் செவியி லோர்க்குச் செப்பிய தன்மைத் தாமால்²²⁶

பதி பசு பாசம் மூன்றும் பகர்ந்திடி லனாதியாகும்
பதியரன் பாசஞ் சத்தி பசுவறி வாத்து மாவாம்
விதியதாலரனை யெண்ணி விளம்பிய வாயுள் வேதம்
மதியதாய்ச் சொல்லும் வாக்கு மதித்திடி லவனே யாகும்²²⁷

நூல் வரலாறு கூறுஞ் செய்யுட்களுட் பெரும்பாலானவை ஈரசைச்சீர் கொண்ட
அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம் என்னும் யாப்பினாலானவை. மேல்வரும்
நான்கு செய்யுட்களும் ஈரசைச்சீர் கொண்ட அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய
விருத்தத்திற்கான சான்றாதாரங்களாகும்.

ஏகமாயாதி யாகி யெங்குமா யாவு மாகிப்
போகமாய்ப் போகியாகிப் பொருந்துயிரிக் குள்ளீடாகிப்
பாகமா ரம்மையோடு பரசிவனருளிற் றோன்றித்
தாகமாற் கைலை தன்னிற்றனித்திருந்தருளுமெல்லை²²⁸

பித்தத்திற் சன்னி தோன்றிப் பேதிக்கவாதந் தானும்
ஒத்தத்திற் சேற்பனத்தோ டொன்றியே சிரத்திலேறிச்
சுத்தமாம் விந்துச் சத்தி தோற்றிடு மிரத்தந் தன்னை
மெத்தவே யாட்டி முட்டாய் விடவுயிர் பறியுமாறு.²²⁹

சேட்டுமந் தன்னிற் சன்னி சேர்த்திட வாத பித்தம்
மீட்டுமே திரண்டொன்றாகி மிண்டியே சிரத்திலேறி
நாட்டமும் பஞ்சு போலாய் நாவரண்டடைத்து முட்டாய்க்
கேட்டுயிர் காலன் கையிற் கெடுவதுஞ் சொல்லுற்றாம்.²³⁰

இன்னுயிர் செய்த தீமை யெலும்புறு முடலை வாட்ட
மன்னிய கன்மந் தீர்க்கும் வகைபெறு முறைமை தானும்
முன்னுறு வியாதி தீர்க்கு மருந்து செய் முறைமை தானும்
துன்னிய பாயிரத்தைச் சுருக்கமாய் முனிவர் சொன்னார்.²³¹

அடிவரையறையால் நீண்டமைவது கலிவெண்பா யாப்பாகும். இருபத்து நான்குகளைக் கொண்ட கலிவெண்பாவுக்கான சான்றாக மேல்வருஞ் செய்யுளைச் சுட்டலாம். இச்செய்யுள் பரராசசேகரம் முதலாம் பாகத்தில் 'சிரரோகம் உறுப்பு 32 பெயர்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் இடம்பெற்றுள்ளது.

வேதன் படைத்த வியனுலகினால் வகையாய்
ஓதுகின்ற யோனி தனி லுற்பவமாய் - மீதாரும்
ஏழ்வகைத் தோற்றத்தி லெண்பத்தி னான்கிலக்க
நீள் கோடி பேத நிகழ்த்தியதில் - தாழ்வில்லா
மானிட ராகியுயிர் வாழ்வார்க்குண்டாமினிய
மானின் விழியார் பெண் மணியே கேள் - ஊனினிறை
அவ்வுறுப்பின் பேருமதிற்சேர் வியாதிகளும்
எவ்வியல் பென்றே யியம்பு வேன் - செவ்வே
உறுப்பின்பே ரெண்ணான்கு மோது முச்சி மூளை
கறுத்தநுதல் கண்காது நாசிவாய் - குறித்த
புருவமதரம் பொருந்தெயிறொடறு
வருகன்னமோடலகு வண்ணாத் - திருமேவு
தொண்டை பிடரி சுரிகழுத்து நெஞ்சு முலை
விண்டலிருகை விலாவு தரம் - கொண்டாரும்
ஈரல் குடருந்தியிலிங்க மபான மண்டபம்
சேருமரை முதுகு செப்பியதால் - கூருகிரோ

டெண்ணான் குறுப்பி லிசைந்தவுடலெண் சாணில்
 பெண்ணேகே ணோயின் பெருக்கமது - உண்ணாடில்
 நாலாயிரத்தினொடு நானுற்று நாற்பத் தெண்
 மேலாம் வியாதியின் பேர் மேவு குணம் - பாலனைய
 மென்மொழியாய் சாத்தியமு மீளா வசாத்தியமும்
 நன்மைபெறு மருந்து நாடியே - புன்மையிலாத்
 தன்வந்திரியுரைத்த சாத்திரத்தைத் தென்றமிழால்
 தன்மந்திர ருரைத்த தாம்.

அறுசீர்விருத்தத்தாலான செய்யுளொன்று மேல்வருமாறுள்ளது. இச் செய்யுள்
 'சிரரோகத் தொகுப்பு' என்னும் விடயத்தலைப்பின் கீழ் வருவது:

பூவுளோனரியும் போற்றும் புங்கவனிருதாள் போற்றி
 மேவு நல்லாயுள் வேதம் விரித்து முன்னுலோர் சொன்ன
 தாவுமா மெண்சாணிளந் தானுறுப் பெண்ணான் காகும்
 பாவையே யதிலு ரோகமுள்ளவா பகரக்கேளே.

இனி, அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தத்தாலானதும், இறுதிச்சீர் மூவசைச்சீர்
 கொண்டதுமான, அறுசீர் வேறுவண்ணம் எனும் யாப்பினாலான செய்யுள்
 வகைக்கு உதாரணச் செய்யுட்களிரடினை நோக்கலாம்.

கேளாய் திரிபலை திரிகடுகு கிளருஞ் சித்ர மூலமுடன்
 தாளா கொன்று பலம் பத்துத் தண்ணீர் தூணிதனில் விட்டு
 மாளாதிவற்றை யெட்டொன்றாய் வடித்துக்கையானீர் வள்ளி
 வாளார் விழியாய் கொடுப்பை புடோல் வசைவளையஞ் சிற்றமட்டி.²³²

இறுதிச்சீர் மூவகைச்சீரார் வருவதற்கான உதாரணங்கள் வருமாறு:

திரிகடுகு, மூலமுடன், தனில்விட்டு எனவருஞ் சொற்கள் மூவகைச்
 சீராலானவை.

இவையே ரொன்று சாறுரி கொள்ளெண்ணையிரண்டுபடி கூட்டிக்
 கபிலைப்பாலு மிளநீருங் கலந்து கற்கஞ் சாதிக்காய்
 புவியிற் கரம்போ டதிவிடயம் புகழு மதுரந் தாரமுடன்
 நவிறு மாஞ்சில் மஞ்சிட்டி நாகுலி வங்கப்பத்திரியே.²³³

இச்செய்யுளின் முதலடியிலிடம் பெறும் இறுதிச்சீர் மூவசைச்சீர் கொண்டது.
 அச்சொல் படிகூட்டி(க்) என வந்துள்ளமை காண்க.

நாவலெண்ணெய் பற்றிக் கூறுஞ் செய்யுள் அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய
 விருத்தமெனும் யாப்பினாலாயது. செய்யுள் மேல்வருமாறு:

நாவிற்பட்டை சிந்தின்றுண்டு பொன்னாங் காணி
 தாவறு கமல மூலந்தகு நெல்லித் தரங் கரும்பு

மேவு பூசினிக்காய் பேயன் மிகுவாழைக் கிழங்கு தெல்லாம்
ஒவறச் சாறு நாழி யுடன் பகப் பாலு நாழி.³³⁴

பரராசசேகரத்தில் 'காயம்' பற்றிக் கூறும் பாடல் எண்சீர்ச் சந்த விருத்த யாப்பினாலானது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

கொற்றானெருக்குவாய் நிலவாகை நிம்பங்
கொடிக்கழ லிலைக் கள்ளிவான் கொன்றையோடு
சொற்பாவு நிர்க்குண்டி காற்றோட்டி கான்றை
சொலுமுத்த மாகாணி யதுமா விலங்கை
பிற்றாவு பாவட்டை நல்வேருமின்னும்
பெருகு சாறணை வேரு மொருபிடி வகைக்கே
பிற்பாடு தூளாக வே நாளி கேரப்
பெட்டற்ற துருவலிற் பிட்டாயவித்தே.³³⁵

பரராசசேகரத்தில் 'வேலம்பட்டை யெண்ணெய்' பற்றிக்கூறும் செய்யுள் எண்சீர் விருத்தமெனும் யாப்பினாலானது.

உற்றவெள்வேற் பட்டை பல மிருபானான்கு
முகந்திடித்து முக்குறுணி நீரிலிட்டே
வற்றியது நாலொன்றாய்க் காய்ந்த பின்னை
வடிகட்டி யெள்ளெண்ணெயேரண்டத்தின்
சொற்ற வெண்ணெய் வெள்ளாட்டுப் பால்வகைக்குச்
சோமராமலொரு நாழி வெள்வெண் காயம்
மற்றுமந்தாய் வேளையினவே ரதனினோடு
மருவு வெள்ளைச் சாரடைவேர் பலம் வகைக்கே.³³⁶

பரராசசேகரத்தில் இடம்பெறும் மேல்வருஞ் செய்யுள் மூவசைச்சீர் விரவிய அறுசீர் விருத்தத்தாலாயது.

வடித்த வெண்ணெய் முறைப்படியே மருவியருந்த மண்டலமும்
துடித்த கெர்ப்ப குலை குடற் சுரப்பு வாதமுள்ளெரிப்பும்
அடுத்த குருதியந்தரத்திலணையும் வாயு வடுத்த குன்மம்
துடித்த வாதஞ் சுகந்தருநீர் துணிந்தேயருந்தின் சொற் கிளியே.³³⁷

பரராசசேகரத்திலுள்ள 'இலைக்கள்ளிக் குழம்பு' பற்றிக் கூறும் செய்யுள் எண்சீர் விருத்த யாப்பினாலானது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

ஒதுமிலைக் கள்ளி தனிற் பிழிந்த நற்சா
றுரியதன்பா லாழாக்கு நெய்யுழுக்குத்
தீதகற்றுங் கோமயமோ குழுக்குங் கூட்டிச்
சேர் காயம் வெளுத்தலுடன் வெண்காயுள்ளி

சோதிபெறு மிந்துப்புக் கழஞ்சோ ரொன்று
தூளிட்டுக் குழம்பாகக் காய்ச்சியுண்ண
வாதைபுரி சூலை முதற் கெர்ப்ப வாயு
வலிகுன்ம மிவை யனைத்து மாறிப்போமே.²³⁸

‘முதியார் கூந்தலெண்ணெய்’ கூறும் பரராசசேகரப் பாடல் கலிவெண்பா வினாலாயது. இருபத்தெட்டிகளைக் கொண்டதாயமைவது. அப்பாடல் மேல்வருமாறு:

ஏயமுதியார் கூந்த லெண்ணெய்தனை வைப்பதற்கு
நேய மருந்து நிகழ்த்தக் கேள் - தூய
முதியார் கூந்தற்சாறு முன்னை கடம்பு
பொதியவிழ் காற்றோட்டி சங்கு புங்கு - புதிதான
கொட்டை யடம்பு குறோட்டை விரிபூடு
மட்டாரழிஞ்சின் மலை தாங்கி - வட்டத் தழுதாழை வேம்பு தலை சூடுவள்ளி
நிலவேம்பு நிர்க்குண்டி வள்ளி - மலையுவாய்
ஈதொன்றிற் சாறுரிய மித்தனை வேருங் குடிநீர்
மாதேயொவ் வொன்றும் வழாமலே - சாதியாய்
நல்லெண்ணெய் நாலுபடி நாடு வேப்பெண்ணெயொன்று
புல்லுமுழுந்து புகன் முதிரை வெல்லத் யொன்று
தனித்தனியாய்க் காய்ச்சிவிடு சாராவின் பாலும்
இனத்துடனே விட்டங்கிதன் மேல் - கனத்ததொரு
காரகிலுங் குக்குலுவுங் கன்மதமும் வெந்தயமும்
பாரிலுறை சந்தும் பலமொன்று - நேராம்
அரிசி வகை யாறு மரத்தை தெச்சுமலம்
பொருவரிய தக்கோலம் புட்டில் - கரியதொரு
சீரம் வசம்பு திரிகடுகு மஞ்சிட்டி
ஓரொன்று முக்கழஞ்சா யொன்றித்துச் - சீராய்
இடித் தெண்ணெயிற் றூவியே வெந்து நன்றாய்
வடித்தெடுத்துத் தேய்த்து வருவீர் - தடித்த வடற்
சோகம் பலவாதஞ் சூலை கடுப்புளைவு
பாகஞ்சேர் வாதம் பகர் செவியில் - மோகம்
பெறவலித்து நொந்துளைந்து பேச்சரை கேளாமை
உறுமிரைச்சல் சில்லென்ற லுதை - மறுபடியே
சென்னியினில் வாதந் திருகு முகவாதம்
கன்னிகாவா தம்போகுஞ் காண்²³⁹

பரராசசேகரத்தில் ‘மகப்பிரதானியெண்ணெய்’ பற்றிக் கூறும் பாடல் 118 அடிகளைக் கொண்ட கலிவெண்பாவினாலாயது. கலிவெண்பாச் செய்யு

னடக்கான உதாரணத்தை விளக்கிக் கொள்வதற்காய் மேல்வரும் வரிகளைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

எண்ணெண்ணெய் நாழிக் கிருமுந்நாழி
வெள்ளாட்டின்பால் மெய்யுறவுக் கலந்து
கள்ளார் குழலாய் கமலாக் கினியைத்
துள்ள வெரித்துத் துளங்கப் பிசறி
அஞ்ச நாளுறி யாதித்த வாரத்தில்
பஞ்சாங்கத்திற் பகர்ந்த நன்னாளில்
மிஞ்சா தெரித்து வெந்து நீர் சுவறி
மஞ்சார் குழலாய் வழுத்துநற் பதமாய்க்
காலத் துறவடி கருதிய கழஞ்சு
கோலச் சாந்துங் கூட்டிக் கலந்து
மேலு நன்னாளி வருந்திடு மேல்வையில்
ஞாலம் பெறவே நல்விளக் கேற்றி
நாடொறுமுக்களஞ் செண்ணெய் நக்கிட
நீடிய வுடம்பினி னெகிழப் பூசிட...

‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ கம்பன் கையாண்டுள்ளதும், கச்சியப்ப மாமுனிவர் கையாண்டுள்ளதுமான சந்த விருத்தப் பாடல்கள் பரராசசேகரத்திலும் உள்ளமை கண்டின்புறத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாகச் சுரரோக நிதானத்திலிடம் பெறும் மேல்வருமிரு பாடல்களை நோக்கலாம்.

வாதமொடு பித்தவகை மாறுபடு பேதம்
சேதமுறு சேற்பனஞ் செறிந்துவரு தன்மை
ஏதுமுறு மூன்று சுர பேத முறு தாபம்
தீதறவு ணர்ந்தவர்க் ளே சுர முணர்ந்தோர்.²⁴⁰

கண்டு சுரம் வந்ததினங் காலமொடு கோட்கள்
மிண்டு சுரந் தன்னில் விட மிக்க குண தோஷம்
உண்டு சுர மேழு தின மெட்டிலுட னொன்பான்
மண்டு சுரங் கண்டுணரு வார்கள் மதி வல்லேர்²⁴¹

இப்பாடல்களைப் பயின்ற வேளை கம்பராமாயணத்திலிடம் பெறும் சூர்ப்பனகை வதைப்படலப் பாடலான,

பஞ்சியொளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவமனுங்க
செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடியளாகி
அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென அன்னமென மின்னுங்
கஞ்சமென வஞ்சமென நஞ்சமகள் வந்தாள்

எனும் பாடலை நினைவூட்டி நின்றது. சந்த விருத்த யாப்பினாலாய இப்பாடல்கள் மக்கள் நாவில் நின்று நிலவித் தமிழ்ச் செய்யுனலந் தருவதற்குப் பேருதவியென இலங்குவது தமிழ் இலக்கண யாப்பியல் முறைமையே யாகும். கந்தபுராணத்திலிடம் பெறும் செய்யுள் வருமாறு:

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பணிப்பவரை யின்பாற்
குஞ்சரி நடந்த செயல் கூறுபுதுமைத்தோ
செஞ்சுடர்வை வேலுமைய செம்மலடி தீயோன்
நெஞ்சக அடுக்கலினு நின்றலவு மென்றால்²⁴²

உதரரோகநிதானச் செய்யுளொன்று பன்னிருசீர்ச் சந்தவிருத்தம்(ம்) யாப்பிலியன்று வருவது காணத்தக்கது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

உதர மதனி லுறுரோக பெயரு மதுசெய் குணவேக
விதன மது செய் குறிசோர்வு தெளிவு மிவை கண் முதலாய
விதியின் மொழியை யயனாரு மறிய வினிய வயுள்வேத
விதியை யுலகிலறை கூற விரவியுரை செய்ததுவமாகும்
முதிய முனிவ ரொரு நால்வரறிய வரனு மொரு கால
முதிய மொழியை வடநீழ லதனின் மொழிய வுணர் வாய்மை
உதனையறிவு மறிவாளர் பொதிய மலையின் முனி கூறு
முதர கிரியை யறியாதா ரொரு கிரியையு மறியாரே.²⁴³

'கரப்பன் ரோக நிதான'த்துக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் அறுசீர் விருத்தத் தாலியன்றுள்ளமை காணத்தக்கது. செய்யுள் வருமாறு:

சோதிசேர் கைலை மீதிற் றோன்றிய வமலமூர்த்தி
நீதிசேர் முனிவர்க் கந்நாணிகழ்த்திய வாயுள் வேதத்
தோதிய நோய் கடம் முழுற்றிடு கரப்பன் ரோக
பேதமு மவற்றிற் கேற்ற சிகிச்சையும் பேசலுற்றாம்.²⁴⁴

'கருங்கோழிப்பற்பம்' எனும் மருந்து கூறும் மேல்வரும் பாடல் அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தத்தாலாயது. செந்தமிழ்ச் செய்யுணயங் கொழிக்கப் பாடப்பட்டுள்ள இப்பாடலில் பத்தியம் பேணு என்று கட்டளையிடும் கருத்தில் பேச்சு வழக்கிலே இன்றும் நிலவுகின்ற கா(ர்) என்னும் எழுத்துஞ் சொல்லும் இடம்பெற்று வந்துள்ளமை கண்டின்புறத்தக்கது. இவ்வெடுத்துக் காட்டை எமக்கு எடுத்து விளக்கி விவரித்தவர் 'பிள்ளைக்கவி' வ. சிவராசசிங்கம் ஆவார். அச்செய்யுள் வருமாறு:

வேட்டின் மேற் கோழிதனை வைத்துமூடி
விதித்தபடி கடாக்கினியாயெரித்த விந்தால்

நாட்டமுடனெடுத்திடித்துப் பற்பமாக்கி
 நற்றேனி லுண்டு கடும் பத்தியங் கார்
 வாட்டமுற வோடுகின்ற கரப்பன் வாதம்
 வருகரப்பன் விஷபாக கரப்பான் வாயு
 பாட்டிலுரைத் துள்ளபடி தீருமென்று
 பகர்தவத்துக் குறியமுனி பகர்ந்தவாறே.²⁴⁵

(பத்தியங்கா (ர்) - பத்தியம் பேணு).

‘புங்கெண்ணெய்’ கூறும் பாடல் பதினான்கு சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தத்தாலாயது. அப்பாடல் வருமாறு:

புங்கு சங்கொடு சங்கங்குப்பி குருந்தெருக்கது கொன்றையும்
 பொருந்து நொச்சி கரம்பை சித்தமுலி தூதுளை வட்டுவேர்
 இங்குலுத்தயிர் வேளை சாரணை நிம்ப சம்பிரங் காய்பரா
 யிந்து கெந்தரி தாரமோடகில் காரமான வசம்பதும்
 அங்கு வந்திடு சுக்கு திப்பிலி யத்தி திப்பிலி மோதகம்
 மானதோர்கடு மரிகசீரக மத்த வெள்ளாளளி வாளமும்
 இங்கினங்குமெரண்ட வெண்ணெயெள்ளெண்ணெய் - யதுமொக்கவே
 யேறிடுந்திமிர் வாதமுற்ற கரப்பனீங்க வெறித்திடு..²⁴⁶

‘நிம்பாதித்தைலம்’ பற்றிக் கூறும் மேல்வரும் பாடல் எண்சீர் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தத்தா லியன்று வந்துள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு:

ஓதுதேவதார மாஞ்சில் ரோணி மேதை சீவக
 முள்ளிகாரு கோல் விளங்கமுறு கண்டில் வெண்ணெயும்
 சீதமுற்ற முப்பலை சிறந்த பஞ்சவர்க்கமும்
 செப்பு கெந்தராசி குக்கில் சேரமுக்கமுஞ்சதாய்த்
 தாதெழுப் பொடித்திடித்து வெந்து நற்பதத்திலே
 தைலமிட்டபோது சென்னி தங்கு சன்னி குத்துடன்
 காதுரைப் படைப்புடன் கனப்பு வெய்யபித்தமுங்
 காததாரமோடு மோடு முண்மையுண்மை காணுமே.²⁴⁷

பிறிதொரு நாற்சீர் விருத்தப்பாடல் வருமாறு:

‘இடித்துத்தூள் செய்திதனில் விசிறியே
 வடித்துத் தேய்த்திடு மண்டையுண் மீளையில்
 பிடித்த சேற்பன வாதம் பிரிந்து பார்த்
 தடித்துச் சாடியலை கடல் புக்குமே’²⁴⁸

‘தழுதாழையெண்ணெய்’ பற்றிக் கூறும் செய்யுள் துள்ளளோசை விரவிய எண்சீர் விருத்த யாப்பில் இயன்று வந்துள்ளது. அப்பாடல் மேல்வருமாறு:

தழுதாழை நிலவாகை புளியாரை நொச்சி
 சாரணையுடன் கோவை தக்கவழி சித்தி
 பழுபாகலிருவேலி கோரக்கர் மூலி
 பாங்கான வாகையகில் நன்னாரி சிந்தில்
 வழுவாத விருவேலி யிலாமிச்ச வெட்டி
 வாகாயமுக்கிரா மிளகு சாரணை வேர்
 அழகான வேங்கை வயிரத்தினுட னொவ்வொன்
 றவ்வாறு பலமாக வெவ்வேறு கொள்ளே²⁴⁹

எண்சீர் விருத்தத்தாலான மூன்று வெவ்வேறு செய்யுட்கள் முறையே முலைப் பால் நெய், நோய்வரலாறு, தீருமுபாயம் என்னும் தலைப்புகளிலே இடம் பெற்றுள்ளன. அவை மேல்வருமாறு:

மங்கையர் தம் முலைப்பாலும் பசுவின் பாலும்
 வளர்பிள்ளைக் கற்றாழை பொன்னாங்காணி
 இங்கிலையொவ் வொன்று படி யொன்றதாகி
 விதிற்பாதி பசவினெய் யிவற்றினோடே
 செயங்கைகொடு பிடுங்கும் வேர் முத்தக் காசு
 சிறந்ததொரு வேலியமுக்கிரா யெருக்குப்
 பொங்கு கெந்த மனோசிலை பொன்னரி தாரம்பின்
 புகழான திப்பில் சுக்குப் பொருந்தக் கூட்டே²⁵⁰
 கற்புடைய மங்கையரைப் பெரியோர் தம்மைக்
 கவிபாடும் புலவர்களைக் கடவுனாலை
 அற்புடைய நெறிகாட்டு மேன்மை சான்ற
 வாலயங் கடமைமதியா தகந்தையாலே
 சொற்பயிலு நிந்தை மொழி வழங்குந்தீய
 தொழில் படைத்தோர் கேடுகுழந்துளவு சொல்வோர்
 திறியிறீ விடங்கலந்த தீமையாளர்
 செப்பியவாய் ரோகமுற்று வருந்துவாரே.²⁵¹

தீருமுபாயம் கூறும்பாடல் மேல்வருமாறு:

வருந்தியே யுணவு கொள்ளுஞ் செயலுமற்று
 மாண்டாலுமுய்தி பெறு வழியுங் காணார்
 பொருந்திய வல்வினை தீருஞ் செயல் புரிந்து
 புண்ணிய வைந் தெழுத்தோதிப் புனிதன் கோயில்
 தெரிந்தமுறை வலஞ் சூழ்ந்து பணிகளாற்றிச்
 சிவனடியார்க் கடிமை செய்து பசித்தோர்க்கீய்ந்து
 மருந்தருந்தினோய் தீருமல்லாந் செய்யு
 மருத்துவர்க்கும் வினைவேகம் வந்து தாக்கும்.²⁵²

பரராசசேகரம் ஐந்தாம் பாகத்திலிடம் பெறும் எண்சீர் விருத்தயாப்பி
லமைந்த செய்யுட் சான்று ஒன்று வருமாறு:

கண்டு சுரம் வந்ததினிங் காலமொடு கோட்கள்
மிண்டு சுரத் தன்னில் விட மிக்குருண தோஷம்
உண்டு சுரமேழுதின மெட்டினுட னொன்பான்
மண்டு சுரங் கண்டுணருவார் கண்மதி வல்லோர்²⁵³

‘சண்டமாருதத்தைலம்’ குறித்த செய்யுள் அறுசீர் விருத்தத்தாலானது. அச்
செய்யுள் வருமாறு:

பதத்திலே வந்த போது பறிவுற வடித்த வெண்ணெய்
சுகத்திலே யுடம்பிலிட்டுச் சுவறவே பிடித்த பின்னை
அசத்துளே கழுஞ்சு கொண்டே யடுத்தெட்டு நாளஞ் சென்றாற்
செகத்திலே பெருவியாதி தீருமென்றிருடி சொன்னார்.²⁵⁴

‘சுரம் 63க்கும் ஒரு குடிநீர்’ கூறும் பரராசசேகரத்து ஐந்தாம் பாகத்துப்
பாடலொன்று கலிவெண்பாவினாலாயது. அக்கலிவெண்பா வரிகளுட் சில
வருமாறு:

கொத்தமல்லி கூறிய கடுகும்
இத்தனையெல்லாம் மிதம் பெறச் சமனாய்க்
கூட்டியிடித்துக் கொண்டொரு பானையில்
வாட்டிய நீரும் வாரு நானாழி
இசையக் காய்ச்சி யெட் டொன்றாக்கிப்
பசையற வெந்து பதத்திலிறக்கி
மெல்லவடித்து மேற்பொடி திப்பிலி
தெள்ளித் தூவித் தேனுடன் குடிக்கில்
எள்ளிய சுரங்க ளெட்டெட்டானவும்
நள்ளிய சன்னி நான்மூன் றொன்றும்
மானிடம் தம்மை வருத்துவதில்லை யென்
நானதோ ராயுண் மறையது தன்னிற்
தேர்ந்துரை செய்தார் சிவனுமை தனக்குப்
போந்தது கண்டு பொதுகைமாமுனியும்
மாந்தருக்காக வழத்திய திதுவே²⁵⁵

நாக்கு எனத் தலைப்பிடப்பட்டு வரும் செய்யுள் நாற்சீர் விருத்தமாய்
மைந்துள்ளது. அவ்விருத்தம் வருமாறு:

பந்தமாகும் பவநெறியேவலின்
வந்தவாறு மருந்தும் வழத்துதற்

சுந்தமாத்ரி நடுவிலதாகிய

தந்திமாழுகன் றாளிணை போற்றுவாம் ²³⁶

a. சிங்கள வைத்திய நூல்களில் தமிழ், சிங்களப் பொதுச் சொற்கள்

ஒப்பீட்டு இலக்கிய ஆய்வு - தமிழ் சிங்கள இலக்கிய உறவு என்னும் நூலிலே (Tamil Sinhala Literary Relation ship and Interacion) த. கனகரத்தினம் எடுத்துக் காட்டும் கருத்துரை மேல்வருமாறு.

‘சிங்கள ஆயுள்வேத வைத்தியர் ஒருவர் தமிழர் ஒருவருக்குக் குடிநீர் தயாரித்துக் குடிக்கும்படி ஒரு பட்டோலை போட்டுக் கொடுத்தார். அதில் எழுதி வாசித்துக் காட்டிய பல சரக்குகளின் பெயர்கள் தமிழ்ச் சொற்களாக இருந்தன. கொத்தமல்லி, திப்பிலி, நீர் முள்ளி என்ற பெயர்களுடன் மஞ்சாடி என்ற அளவுப் பெயர்களை அவர் குறிப் பிட்டார். இன்னும் அநேக தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள வைத்திய நூல்களில் இருக்கின்றனவென்பதை விளங்க வைத்தார்.

பொட்டணி, பத்தியம், சிந்தூரம், நெல்லி சாதிலிங்கம், சரக்கு, பல் மாணிக்கம், கள்ளிப்பாக்கு. ஆகிய நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ச்சொற்கள் சிங்கள வைத்திய நூல்களில் உள்ளன. இவை அன்றும் இன்றும் வழக்கிலிருந்து வருகின்றன. இவை தமிழில் பேச்சு வழக்கிலுள்ள வாறே சிங்கள நூல்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் அவை இலக்கணப் பிழைகள் உள்ளனவாகக் காணப்படுவதால் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் என்பது உறுதி. தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள வைத்திய நூல்களில் எவ்வாறு புகுந்தனவென்பதும் ஆய்வுக்குரியதே. தமிழ் மொழியில் வைத்திய சிந்தாமணி என்ற நூல் வழக்கிலிருக்கிறது. இது சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது தமிழ்ப் பதங்கள் இருந்தவாறே சிங்களத்திலும் உபயோகிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தான் தமிழ் மொழிச் சொற்கள் சிங்களத்தில் நுழைந்தன. இந்நூலைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் ஷேலசிங்க என்ற தமிழ் வைத்திய ராவர். இவர் சிங்கள மொழியில் பாண்டியத்தியம் பெற்றிருந்தார். இவர் கோட்டைக் காலத்தில் இலங்கையில் வந்து சேர்ந்த சந்திர சேகர பண்டிதரின் சீடருமாவார். ஷேலசிங்க வைத்தியர் செய்த இத்தொண்டு பெருந் தொண்டாகும். தமிழிலிருந்தே சிங்கள நூலைச் செய்தார் என்பதை இது தெளிவாகக் காட்டுகிறதல்லவா? எனவே சிங்கள வைத்திய சாஸ்திர வளர்ச்சிக்குத் தமிழ் வைத்திய நூல்கள் ஆதாரமாக விருந்தனவென்பது வெளிப்படை, இக்காலத்திலும் இந்நிலை நீடித்து வருவதைச் சில வைத்திய நூல்கள் எடுத்துக் காட்டி நிற்கின்றன.

b. சிங்கள தமிழ் இலக்கிய உறவு

இத்தொடர்பில், த. கனகரத்தினம் குறிப்பிடும் மேல்வருங்கருத்துகள் கவனித் தற்குரியன. அவை வருமாறு:

சிங்கள தமிழ் இலக்கிய உறவைப்பற்றி ஆராய்கையில் சிங்கள தமிழ்க் கவிஞர்களின் தொண்டு தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கும் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூல்கள், இருமொழிக்கும் பொதுவாய் விளங்கிய அறிஞர்களின் தொண்டு என்பனவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளலாம். சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்துக்கேற்ப இவ்விலக்கிய உறவு எவ்வாறு வளர்ந்து வந்திருக்கிறதென்பதை ஆராய்தல் பொருத்தமானதாகும். சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தை அநுராதபுர காலம், பொலநறுவைக் காலம், தம்பதெனிகாலம், குருநாகல்காலம், கம்பளைக்காலம் எனச் சிங்கள இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

அநுராதபுரக் காலத்திலே தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் பலர் வாழ்ந்து தமிழை வளர்த்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்திலே தமிழ்மொழி உயர்ந்த நிலையிலிருந்ததென அறியக்கிடக்கிறது. சோழர் படையெடுப்பிற்குப் பின்னரே தமிழ்ப் பிக்குகளின் வருகை, தமிழ் நூல்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தமை. இந்து கலாசாரம், பழக்கவழக்கம் பரவியமை என்பன நிகழ்ந்தன. தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் தொடர்பால் சிங்கள மொழியிலே தமிழ்மொழியின் செல்வாக்கு உண்டாகியது. அக்காலச் சிங்கள நூல்களாகிய சத்தர்மரத்னாவலிய, தூபவம்சம், புத்தசரணய என்பவற்றிலிருந்து இச்செல்வாக்குத் தெளிவாகிறது.

பொலநறுவைக் காலத்திலும் ஜாதக அட்டுவா - விளக்கவுரை எழுதிய ஆசிரியர் சரளமாகத் தமிழ்ச் சொற்களைப் புகுத்தி எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் சில தற்சமமானவையாகவும் தற்பவமானவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

உதாரணம்: தற்சமம் - தாளம், குந்தாலி, பொதி, விளக்கு, நாம்பன், பெட்டகம்.

தற்பவம் - தியவுல் (வெளவால்) கொகாபத் (கொக்கு).

அநுராதபுரக் காலத்தில் சிங்களத்துடன் பாலியும் தமிழும், பொல நறுவைக் காலத்திலே சிங்களத்துடன் சமஸ்கிருதமும் அதிகம் கலந்து அம்மொழியை வளம்படுத்தின. இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு அரசர் தம்பதெனிய காலத்தில் புகழ் பெற்ற பண்டிதர். அவரது சிறந்த காவியமாகிய கவிசிலுமினலில் (காவிய சூடாமணி) வரும் பாடல் ஒன்று,

தெய்வம் தொழா அள் தொழுநற் தொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை

என்ற திருக்குறளின் கருத்தை ஒத்திருக்கிறது என்று எழுதும் த. கனகரத்தினம்,

சிங்கள இலக்கியத்திற் கோட்டைக் காலம் (15 ஆம், 16 ஆம் நூற்றாண்டு) பொற்காலம் எனப்படும். நல்லூர்த் துணையார், 6 ஆவது பராக்கிரமபாகுவின் மகளாகிய உலகுடைய தேவியை (உலோகமாதா) மணமுடித்தார். இவர்களது புத்திரன் ஐயவாகுவை, சபுமால் குமாரய கொன்றான். இவன் 7 ஆம் பராக்கிரமபாகு என்ற பெயருடன் ஆட்சி செய்தான். 7 ஆம் பராக்கிரமபாகு சோழ நாடு ஆதிய தென்னிந்திய நாடுகளைக் கீழ்ப்படுத்தியிருந்தமையாலும் தமிழர் சிங்களர் தொடர்பு மிகவும் நெருக்கமாகவே இருந்தது. இக்காலத்திலே ஆக்கப்பட்ட பூவைவிடுதூது (செலனி ஹினி சந்தேஸ்ய) ஆகிய சந்தேஸ (தூது) நூல்களில் இந்துக் கோவில்களின் பெயர்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆறாவது பராக்கிரமபாகுவின் புரோகிதராக இருந்தவர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த இந்துப் பிராமணர் ஒருவர். இவ்வாறு சிங்களவர்களுக்கும் தமிழ்மக்களுக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்தது. தமிழ் மொழியும் இந்து சமயமும் தொடர்பு கூட விளங்கிய காலம் கோட்டைக் காலமே.

என்றும் விவரிப்பர்.²⁵⁷

கோட்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த வீதாகமமைத்திரேய பிக்கு உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வகித்து வந்தார். இவர் தமிழிலும் நிறைந்த பாண்டித்யம் பெற்றவர். இவர் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று தமிழிற் பௌத்தப் பிரசங்கம் செய்தார் என்பதற்கும் கற்சாசனச் சான்றுகள் உள்ளன.

வீதாகம பிக்குவின் புதுகுண அலங்காரயலில் வரும் வர்ணனைகள் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்டதாகக் கருதப்படும் மணிமேகலையிலுள்ள கருத்தைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன.

அக்காலங்களிற் பல்கலைக்கழகங்களாக விளங்கிய பிரிவேனாக்களில் தமிழ் மொழியும் கற்பிக்கப்பட்டது. வைத்தியத்திற்காகத் தமிழ் வைத்திய நூல்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. அந்நூல்கள் சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அதனாலே பல தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள நூல்களில் நிலைத்து நின்றன. தமிழிலுள்ளவாறே பிரயோகிக்கப்பட்டன. தமிழிலுள்ள வைத்திய சிந்தாமணி பைசல்ய சங்கிரகம் என்ற சந்திரசேகர பண்டிதரின் மாணாக்கரான ஷேலசிங்க என்ற தமிழ் வைத்தியர் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தார். பொட்டனி, கைப்பு, சிந்துரம், நெல்லி, திப்பிலி, சாதிலிங்கம், நீர்முள்ளி முதலிய தமிழ்ச்சொற்கள் சிங்களத்திலும் அவ்வாறே வழங்கப்படுகின்றன.

7ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் மேலோங்கி நின்ற பக்தி இலக்கியம் இங்குள்ள பண்டிதர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டதாக அக்காலத்தில் ஆக்கப்பட்ட சந்தேச - தூது காவியங்கள் பேசுகின்றன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல பண்டிதர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்ததார்களென்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள. பல்வகை மொழிகளிலும் பாண்டித்யம் பெற்ற பண்டிதர்கள் இங்கு இருந்தமையால் அவர்களை நாடியே தென்னிந்திய பண்டிதர்களும் வந்திருக்க வேண்டும். இவர்கள் வருகையாலும் சிங்கள மொழியிற் தமிழின் செல்வாக்கு மேன்மேலும் பெருகியது என்பர் த. கனகரத்தினம்.

கோட்டைக் காலத்தில் ஆக்கப்பட்ட பல்வேறு சந்தேச - தூது காவியங்களிலும் தமிழின் செல்வாக்குத் தெட்டத் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இவை மூலம் இந்தியாவிலிருந்து வந்த சோழர், பாண்டியர், தெலுங்கர் முதலிய தமிழர்கள் இங்கு வாழ்ந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் அம்பலங்களிற் தங்கியிருக்கும் வேளைகளில் இராம சீதை போன்ற காதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்களென்றும் அறியக் கிடக்கிறது. அதுமட்டுமன்றி இந்து சமயப் பழக்கவழக்கங்களும் பரவியிருந்ததாகவும் அறியக் கிடக்கின்றது. கிளி விடுதூதில் அம்பலமொன்றில் நடைபெற்றதாகப் பாடப்பெற்ற ராஜகுண வர்ணனையிலும், சிலப்பதிகார காவியத்தில் இடம்பெற்ற பாண்டிய மன்னனின் குணவர்ணனையிலும் ஒப்புமை இருப்பதைக் காணலாம். தொட்டகமுவ ஸ்ரீ ராகுலதேரர் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வர்ணனையை படித்து அறிந்திருந்தமையாற்றான் சிங்களத்தில் அவ்வாறு வர்ணனையைச் செய்தார் என்று சொல்ல முடியும். அவர் கல்வி கற்ற விஜயபாகு பிரிவேனாவில் தமிழ் கற்பிக்கப்பட்டதென்பதை.

‘பவசத் ஸக்கு மகத எலுதெமள கவி நலு...’ என்னும் அடிகளால் அறிகிறோம். அதனால் இராகுலர் அங்கே தமிழைக் கற்று நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதற்கு அவரது சந்தேச நூல்களே சான்று பகருகின்றன.

சந்தேச காவியங்களுள் திலகபிரிவேனாவைச் சேர்ந்த இருகல் குலதிலக அவர்களால் ஆக்கப்பட்ட கோகில சந்தேச தென்னிலங்கையிலுள்ள தேவந்துறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரை குயிலைத் தூதுவிடுக்கும் சந்தேச நூலாகும்.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளை வென்று யாழ்ப்பாணத்தைத் தனது ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்த சபுமல் குமாரயவைப் புகழ்ந்து பாடும் நோக்குடன் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டது. இச்சந்தேசத்தில் தமிழ்க்கிராமங்களும் கோவில் களும் விரிவாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. நூலில் வரும் 42 ஆவது பாடலில் தீபாவளிக் கொண்டாட்டத்தைப் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளது. வலிகமவில்

தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் வாழ்ந்தார்களென்பதைக் கோகில சந்தேசத்திலுள்ள கவிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆறாவது பராக்கிரமபாகுவின் ஆஸ்தான சபையிலிருந்த புலவர்கள் தமிழிற் பாண்டித்தியமுடையவர்களாக விளங்கினார்களென்பதை 155 ஆவது சந்தேஸப் பாடல் விளக்குகிறது.

சந்தேஸ நூல்களிலெல்லாம் வாசல், தோடு, மடம், அம்பலம், பந்து, சங்கம், முதலி, சிந்து போன்ற தமிழ்ச்சொற்கள் தாராளமாகப் பயின்று வருதலைக் காணலாம்.

தமிழ்ப்பகுதிப்பாடங்களைப் பின்பற்றி கோட்டைக் காலத்தில் பராக்கிரமபாகு புகழ்மாலை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு வகை விருத்தப்பாக்களில் இந்துசமயக் கடவுளோடு அரசனை உவமித்து, பெண்ணின் விரகதாபத்தை எடுத்துக் காட்டி அரசபக்தி மேலோங்கக் காட்டி இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் தமிழிலுள்ள 96 வகைப் பிரபந்தங்களில் அரசன் விருத்தத்திற்குச் சமனானது. கோட்டைக் காலத்துக்குரிய ஒரேயொரு உரைநடை நூலாகிய சத்தரம் ரத்னா வலியில் சமஸ்கிருதம் பெரும்பாலும் கலந்துள்ளது. பாளிச் சொற்களும் உள. அதில் தமிழின் செல்வாக்கு அதிகமில்லையெனினும் ஆங்காங்கு சத்தத் தமிழ்ச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. உதாரணத்திற்கு ஆலவட்டம், திக்கு (திக்குப்படுதல்), இலைத்தட்டு வெற்றிலைத் தட்டு என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

என்பர் த. கனகரத்தினம்

போர்த்துக்கீசர் வருகையின் பின் பொருளாதாரமும், சமயவளர்ச்சியும் சீர்குலைத்தன. இலக்கிய வளமும் குன்றியது. சீதாவாக்கை காலத்தில் இந்நிலை இன்னும் கீழ்நிலை அடைந்தது. 1 ஆவது இராசசிங்கன் இந்து சமயத்தைத் தழுவினான். சிங்கள இலக்கியச் செல்வங்களை நாசஞ் செய்தான். இக்காலத்தல் சிங்கள இலக்கியத்தை உயிருடன் வாழச் செய்த பெருமை தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற இருவரைச் சேரும். அவர்களில் ஒருவர் அழகியவண்ணமுகவெட்டி. மற்றவர், இவரது தந்தை தர்மத்துவஜ பண்டிதர். அழகிய வண்ணரது சுபாஷித என்னும் நூல் மூலம் சிங்கள பாஷையில் தமிழின் செல்வாக்கும் தமிழிப்பாண்டிதர்கள் இங்கு வாழ்ந்து தொண்டாற்றினார்கள் என்ற செய்தியும் தெளிவாக விளங்கக் கிடக்கின்றன. சமஸ்கிருத பாளி நூல்கள் மாத்திரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு சுபாஷிதி என்னும் நூல் செய்யப்படவில்லை. தமிழிலுள்ள நீதி நூல்களைத் தழுவி யுமே இந்நூல் செய்யப்பட்டுள்ளது. நூலின் ஆரம்பத்திலே ஆசிரியரே இந்த உண்மையைச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார். அத்துடன் ஒளவையாரால் இயற்றப்பட்ட மூதுரை, நல்வழி, நீதி வெண்பா என்ற நீதி நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கருத்துகள்

சுபாஷித என்ற நூலில் இடம் பெறுகின்றன. அழகிய வண்ணரினால் ஆக்கப் பட்ட சந்தேஸ நூலாகிய சேவல் விடுதூதிலிருந்து அக்காலச் சமூகச் செய்தி களை அறியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. அழகிய வண்ணர் தமிழர் குழுவில் வாழ்ந்தாரென்றும் அவரது மன்னனாகிய 1 ஆவது இராசசிங்கன் சைவ சமயத்திற் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார் என்றும் சேவல் விடுதூது எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் 1 ஆவது இராசசிங்கனின் கவிஞர் குழாத்தில் இருந்த புலவர்கள் சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் மட்டுமன்றித் தமிழ் மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களாக விளங்கினார்கள்.

கண்டிக் காலத்திற்குரியது நணஸ்கல்ல பிக்குவின் உலோகோபகாரய என்ற இலக்கிய நூலாகும். அழகிய வண்ணரிலும், பார்க்க நணஸ்கல்ல தமிழில் பாண்டியத்தியம் மிக்கவராக விளங்கினார். இவர் திருக்குறள் போன்ற நீதிநூல்களையும் ஆராய்ந்து கற்றவர் என்பதனை இவரது உலோகோபகாரய என்ற நூல் சான்று பகருகிறது. அழகிய வண்ண பின் பற்றிய மூதுரை, நல்வழி ஆகிய நீதிநூற் கருத்துக்களையும் தழுவி நணஸ்கல்ல சுவாமி அவர்கள் தமது உலோகோபகாரயவில் அவற்றை எடுத்தாண்டிருக்கிறார். நணஸ்கல்ல சுவாமிகள் தமிழ்ப்பாடங்களை நேரடியாக மொழி பெயர்த்தார் என்று சொல்ல முடியாது. எனினும் தமிழிலுள்ள நீதிநூற் கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, சிங்களத்தில் நூல் செய்துள்ளார் எனத் துணிந்து கூறலாம். கண்டிக் காலத்தில் சிங்கள தமிழ் இலக்கிய உறவுக்குச் சிறந்த இலக்கியப் பாலம் அமைத்த பெருமை நணஸ்கல்ல சுவாமியையே சேரும்.

சிங்கள ராச்சியம் தமிழ் நாயக்கர் கையிலிருந்த காலத்தில் மக்களும் தமிழை எழுத - வாசிக்க - பேச அறிந்திருந்தார்களென அக்காலத்தில் வழங்கிய மொழி மூலமும், சில ஆவணங்கள் மூலமும் தெரிய வருகிறது. 1815 இல் கண்டி இராச்சியம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு வந்தபோது சிங்கள ஆங்கிலேயர் உடன்படிக்கையிற் கையெழுத்திட்ட மலைநாட்டு நிலைமைகள் (கெப்பற்றி போல, கலகொட, கலகம தவிர்ந்த) தமிழிலேயே கைச்சாத்திட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு தமிழ் அக்காலச் சமூகத்திலேயே சிறந்த செல்வாக்கும் புகழும் பெற்றிருந்தது.

கண்டிக் காலத்தில் வாழ்ந்த சிறந்த பண்டிதர் 'அத்தறகம ராஜகுரு பண்டார' என்பவராவர். அவர் குழந்தைகளுக்காக யாத்த கணதெனிஹல்ல (தோத்திரம்) என்ற நூலின் மூலம் தமிழிற் சிறந்த பாண்டியத்தியம் பெற்றவர் என்பது தெளிவாகிறது. அவர் கல்விக்கதிபதியாகிய கணபதியை வேண்டித் செங்கையில், கல்வியின் சிறப்பை அழகாகக் கூறுகிறார். அதில் வரும் அச்செய்யுள் நாலடியாரில் கல்வி பற்றி வரும் செய்யுளையே தழுவிததாக இருக்கிறது.

மாத்தறைக் காலத்தை ஆராயுங்கால் சிங்களப்புலவர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களிலுள்ள சிருங்கார ரசமுள்ள காவியங்களைத் தழுவின நூல்கள் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இக்காலத்திற் சிங்களத்திற் சிறந்த இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்று சொல்வதற்கிடமில்லை. மகரத்துவஜு என்ற நூலை ஆக்கிய திசாநாயக்க முதலியும், சின்னமுத்துகதை என்ற நூலை எழுதிய விதான என்பவரும் தமிழிற் பாண்டியத்தியம் பெற்றவர்களாக விளங்கினார்கள். மாத்தறைக் காலத்துக் கவிஞர்கள் செய்த சந்தேச காவியங்கள் எல்லாம் தமிழர் தெய்வமாகிய கதிர்காமக் கந்தன்பால் தூது அனுப்புவதாக அமைந்திருக்கின்றன.

18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்பட்ட கஜபாகு காவியத்தில் (நீலன் என்ற வீரன், சோழ நாட்டிற்குச் சென்றமையை வர்ணிக்கும் காவியம்) சிலப்பதி காரத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதைக் காணலாம். பத்தினி தோத்திரம், பத்தினி கதை, வசந்தமாலை என்ற நூல்களும் சிலப்பதிகாரக் கதையைத் தழுவி எழுந்தவைகளாகும்.

18 ஆம் நூற்றாண்டிலே புகழ்பெற்ற சிங்களப்பண்டிதராக விளங்கியவர் யாகோமே கொன்ஸால்வெஸ் என்பவராவர். அவர் தமிழ் சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நூல்கள் செய்திருக்கிறார். துக்பிராப்தி பிரசங்கம் என்ற நூலை முதலிற் சிங்களத்தில் எழுதித் தமிழிலும் அவரே மொழி பெயர்த்துள்ளார். பேதகாரயன்கே தர்க்கம் என்ற நூலையும் கலிப்பாடல்களில் யாத்துள்ளார். போர்த்துக்கீச - சிங்கள தமிழ் அகராதி என்பதனையும் ஆக்கியுள்ளார். இவ்வகையில் பலரின் பாராட்டைப் பெற்ற சிறந்த புலவராக தமிழ் சிங்கள உறவை மேலோங்கச் செய்திருக்கிறார். பிலிப்பு சிஞ்கோ என்பவர் முதல் எழுதிய நாடகங்கள் பன்னிரண்டு. அனைத்தும் தமிழ் நாடகங்களைத் தழுவினமைந்திருக்கின்றன. பேதுறு சில்வா என்பவர் தமிழிலிருந்து ஹரிச்சந்திரவின் நாடகத்தைப் பின்பற்றிச் சிங்களத்தில் அதனை எழுதினார். சிங்கள நாடகம் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தவரும், சிங்கள நாடகத்திற்குப் புத்துயிரளித்தவரும் சிறந்த நாடகக் கலைஞருமான ஈ. ஆர். சரத்சந்திர அவர்கள் தமது சிங்கள நவகதா என்ற நூலில் நாடகம் தமிழிலிருந்து தான் சிங்களத்திற்கு வந்தது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஹிஸ்ஸல்வே தம்மரத்தினதேரர் சிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கினார். அவர் தமிழ் மணிகேமலா காவியத்தைச் (1951 ஆம் ஆண்டில்) மணிமேகலா சம்பு என்ற பெயரிலும் சிலப்பதிகார காவியத்தைப் பத்தினி தெய்யோ என்ற பெயரிலும், சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். அவர் சீவகசிந்தாமணி என்ற காவியத்தையும் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப்புலவர் எழுதிய இரகு

வம்மிச சரிதாமிருதத்தை இரகுவம்மிச சரித்திரா மிருத விளக்கவுரையாக எழுதியுள்ளார். அத்துடன் தமிழ் சிங்கள மகா அகராதி ஒன்றையும் ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

தமிழிலே சிறந்து விளங்கும் திருக்குறள் என்ற நூலை 1961 இல் சிங்களத்திற்கு மொழி பெயர்த்த பெருமை வரிகம்பிற்றி ஜீ. மினிஹாமி என்ற அம்மையாரைச் சாரும். கம்பரெலிய நாவலைக் கிராமப்பிறழ்வு என்ற பெயரில் அல்ஹாஜ் எம்.எம் உவைஸ் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். செலலிஹினி சந்தேச என்ற தூது காவியத்தைப் பூவைவிடுத்துது என்ற பெயரில் அழகான செய்யுள் நடையில் நவாலியூர் சோ.நடராசன் யாத்திருக்கிறார். இவ்வாறு இயல்கிறது சிங்கள தமிழ், தமிழ் சிங்கள இலக்கியப் பரிவர்த்தனை, என்பர் த.கனகரத்தினம்.

iv. செய்யுளாக்க விதிமுறைகள்

பாக்களின் வகைகள்

வெண்பா ஆசிரியம் கலியே வஞ்சியெனப்

பண்பாய்ந்துரைத்த பா நான்காகும் ²⁵⁸

வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும், கலிப்பாவும், வஞ்சிப்பாவும் எனத் தத்தம் தன்மையால் தெரிந்து சொல்லப்பட்ட பா நான்கு வகைப்படும்.

வெண்பாவின் வகை

குறள் சிந் தின்னசை நேரிசை பஃறொடை

என்னவந்தாகும் வெண்பாத் தானே ²⁵⁹

குறள் வெண்பாவும், சிந்தியல் வெண்பாவும், இன்னிசை வெண்பாவும் நேரிசை வெண்பாவும், பஃறொடை வெண்பாவும் என ஐந்து வகைப்படும் வெண்பா என்பர் ஆசிரியர்.

ஆசிரியப்பா

அகவல் இசையன அகவல் மற்றவை

ஏ ஓ ஈ ஆய் என ஐயென் நிறுமே ²⁶⁰

அகவல் ஓசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடைய நான்கு ஆசிரியப்பாவும் அவை தாம் 'ஏ' என்றும் 'ஓ' என்றும் 'ஈ' என்றும் 'என்' ஐ என்றும் இறும்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

ஒத்த அடியின ஆகியும் ஒற்றிற
நிற்பவும் என்னும் நிலைமண்டிலமே ²⁶¹

எல்லா அடியும் சீர் ஒத்து நின்றவாறே நின்று முடிவன ஆகியும் அவ்வவற்று ஈற்றினும் யாதானும் ஓர் ஒற்றினையும் ஈறாக நிற்பனவும், 'என்' என்னும் அசைச்சொல் ஈறாக நிற்பனவும், நிலைமண்டிலமே நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா எனப்படும்.

கலிப்பா

துள்ளல் இசையன கலிப்பா மற்றவை
வெள்ளையும் அவலுமாய் விளைத்திறுமே ²⁶²

துள்ளல் ஓசைக்குத் தமக்கு ஓசையாக உடைய எல்லாம் கலிப்பா: அவை வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவுமாய் இறும்.

கலிப்பாவின் வகை

ஒத்தாழிசைக்கலி வெண் கலிப்பாவே
கொச்சகக் கலியொடு கலி மூன்றாகும் ²⁶³

ஒத்தாழிசைக் கலியும், கலிவெண்பாவும், கொச்சகக்கலியும் என மூன்று வகைப்படும் கலிப்பா.

வஞ்சிப்பா

தூங்கல் இசையன வஞ்சி மற்றவை
ஆய்ந்த தனிச் சொல்லோ டகவலின் இறுமே ²⁶⁴

தூங்கல் ஓசையைத் தமக்கு ஓசையாக உடையன வஞ்சிப் பாக்கள். அவை தனிச் சொல்லோடு புணர்ந்து ஆசிரியச் சுரிதகத்தால் இறும்.

யாப்பு என்பது

எழுத்தசை சீர் தளை அடிதொடை, தூக்கொடு
இழுக்கா தடைய தியாப் பெனப்படுமே ²⁶⁵

அசையின் வகை

நேரசை என்றா நிரையசை என்றா
ஆயிரண்டாகி அடங்குமன் அசையே ²⁶⁶

தனையும் அதன் தொகையும்

சீரோடு சீர் தலைப் பெய்துவது தனை: அவை
ஏழென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே ²⁶⁷

அடி

குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிவடி
கழிநெடில் அடியெனக் கட்டுரைத் தனரே ²⁶⁸

தொடை

தொடையே அடியிரண்டியைத் தோன்றும் ²⁶⁹

a. இரகுவம்மிசம் இயலும் முறைமை எடுத்துக்காட்டுக்கள்

I. ஆற்றுப் படலம்

தெள்ளனந் தமதாகிச் சிறை கொடு
வெள்ளி வெண்கிரி விண்ணெழல் போலெழா
பள்ள வேலை பருகுபு வஞ்சருட்
கள்ளமென்ன விருண்டன காரரோ ²⁷⁰

II. நாட்டுப் படலம்

தெளிநயந்தரு நாட்டிடைப் பலபொருட்டிருனவ
யளிநயந்து சிற் சில சொல வமைந்தன மனைத்து
மொளிநலந்தரு திகிரியா னுலகமேழ் பூத்த
நளினமென்னதை யன்னது கோசல நாடே ²⁷¹

III. நகரப் படலம்

வியன்படப் படைத்தவை விதியன் றென்றுபின்
மயன்படைத் திடும் வகை வகுத்துக் காட்டுவான்
பயன்படப் பஹொழிற் பதைப்பிலாதிருந்
தயன் படைத் துள நக ரயோத்தி யென்பவே ²⁷²

IV. அரசியற் படலம்

இந்நகருக் கிறைவனிருங்கழற் பதுமராகமுமோ
மின்னுருட பத்திர நின் மனியுமிள வெயிலுமிராத்
துன்னிருளு மிகலேறிப் பொருவனபோற் சுடர்தோற்ற
மன்னவர் பொன் முடிவருடச் சேந்தமது மலர்த்தாளான் ²⁷³

V. குறைசூறு படலம்

ஆயவனெதிர்வ நல்ல வல்லவை யடாது சென்ற
தீயவை படாது தன்மச் செம்மையிற் செல்லுமோர்நாட்
பாய் கதிர்ப் படலை வட்டப் பரிதியஞ் செல்வன் பெளவந்
தூய்துறத் தோற்றிக் கீழ்பாற் றிசைமுகந்துளக்கு காலை ²⁷⁴

VI. தேனுவந்தனப் படலம்

ஈரிருமறைத்தொளி செவித்துறையிறுத்தே
தாரெவுரக் குரிசிறன்றுயிலெழுப்ப
பூருவ திசைப் புணரியிற் கதிர்கள் பூவா
வாரிருள் குடித்தொளி ரருக்கனு முதித்தான் ²⁷⁵

VII. இரகுவற்பத்திப்படலம்

நனிகூரும் பொன்மவுலி நரபாலன்னனிலா
வொளிகூரு மதிவதனி யொடு மின்பாலுறையுநா
றெளிகூரு மவள் வயினே பாயதாலன் பறாக்
கனிகூரு நல்லறத்தின் விளைவால் கருப்பமே. ²⁷⁶

VIII. யாகப்படலம்

உரையொருங் காளை யோங்கக் கடாத்தொடு முரவுக்காலின்
புரையொடுஞ் சாரற் காலத்தின் பொலிவொடும் பொருந்தா நின்ற
நிறையொடுங் கரிய செய்ய வெண்மைய நெடிய செய்கை
வரையொடுங் கனலியோடு மதியொடுங் கடுத்த மன்னன் ²⁷⁷

IX. திக்குவிசயப்படலம்

கனைகழல் வீரனுங் காவலான்றரு
புனைமணி முடியொடும் பொலிந்து தோன்றினான்
தினகரன் றிவாந்தகா லத்திற் சேர்த்திய
வினவொளி கொடுகன லிலங்கிற் றென்னவே ²⁷⁸

X. அயனெழுச்சிப்படலம்

புதிதுறவிளவ லிங்ஙன் வளர்தலும் போசனெனும்
விதியமைவிதர்ப்பர் வேந்தன் விளங்குதன்னுடன் றோற்றிந்து
மதிமண வினைக்கு வல்லே வம்மினென்றரசர் யார்க்கு
முதியமை யோலை யோடுந்தூ தரை யுய்த்திட்டானே ²⁷⁹

XI. மாலையீட்டுப்படலம்

தண்ணு நாநீர் படிந்து தாமமுஞ்
சண்ணமுங் கலவையுந் துதைந்து சூழ்துகில்

வண்ணவான் கலன்பல புனைந்து மாமணப்
பெண்ணெனப் பொலிந்தது பெரிய வீதியே ²⁸⁰

XII. கடிமணப்பருவம்

வேற்படைக் கண்ணிமேற்செல் சிந்தனை வீண் போய் வீயப்
பாற்படு கதிர் மழுங்கப் பகற்படு மதிபோற் சாம்பி
மாற்படைக் காம பாண வடுவொடு மன்னரெல்லா
நாற்படைக்குழுவிற்புக்கார் நம்பியும் வீதிபுக்கான் ²⁸¹

XIII. மீட்சிப்படலம்

மணவினை முடிந்த பின்னர் மன்னரும் வழிபாடோடு
கணமலி பொருள்க ளெல்லாங் காவலனானைக் கொண்டு
பணைமுதிர் பாணம் படப்படப்பற்றுஞ் செந்நீ
பிணையனா ளிருந்த நெஞ்சிற் பிறந்திடப் பெயர்ந்து போனார். ²⁸²

XIV. இரகுகதியறு படலம்

கூனேறத் தெவ்வானிற் குடியேறச் சிலை வாங்குங் குமரற் றாங்கித்
தேனேற மதுவேறத் திருவேறு மலர்மார்பிற் சேர்த்தா நின்றான்
ஊனேறு முளத்திடை நல்லுணர்வேறச் சிந்தை தவத்தூக்கமேறக்
கானேறப் பவவேலைக் கரையேற நின்றருளுங் கருத்தினானே ²⁸³

b. வைத்திய சிந்தாமணி

ஏழாலை ஐ.பொன்னையா அவர்களால் 1932 இல் ஏழாலை திருஞான சம்பந்தர் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற இந்நூலின் ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை. 'அரியதொரு வசனநூல் ஏட்டுப் பிரதியில் உள்ளது' என்று பதிப்பாசிரியர் இந்நூலை விளம்பரப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நூலில் அட்டவிதப் பரீட்சை என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒரு நோயாளியை பரீட்சிக்க வேண்டிய எட்டு விடயங்களான நாடி, பேச்சு, நாக்கு, கண், சருமம், மலம், சலம், என்பனபற்றியும் (அட்டஸ்தானப் பரீட்சை) என்றழைப்பது தான் பொருத்தமுடையது போல் தோன்றுகிறது) ரோகங்களில் அசீரணம், சுரம், சன்னி, வாத, பித்த, சுபதோஷங்கள், அதிசாரம், உவாந்தி, விக்കல் என்பன பற்றியும் அறிவுடையோர்க்கடாதன, வைத்தியம் செய்யத் தகுந்தவன் பற்றிய விவரங்களும், இலக்கண விதியின் கீழ் பட்டினி இருக்க வேண்டிய நிலைமைகள், முறைகள் பற்றியும் கூறியுள்ளதுடன் கஷாய விதியின் கீழ் பல்வேறு நோய்களுக்கான கஷாயங்களையும், சரக்குச் சுத்தியின் கீழ் (Purification) மருந்துச்சரக்குகளைச் சுத்தி செய்வது பற்றியும், பற்ப சிந்தூர விதியின் கீழ் பல்வேறு பற்ப செந்தூரங்களையும், மாத்திரை விதியின் கீழ்

மாத்திரைகள் பலவற்றையும், சூறண விதியின் கீழ் பல்வேறு நெய்களையும் (Medicated Ghee), இரசாயன விதியின் கீழ் பல்வேறு இரசாயனங்கள் பற்றியும் கற்ப விதியின் கீழ் கற்ப மருந்துகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், கண் மருந்துகள், தைலங்கள் (Medicated Oil) பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

c. வைத்தியத் தெளிவு

நீருமாய்த் தீயுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி ஏருடைக்
கதிர்களாகியிமை யவறிறைஞ்ச நின்று
ஐந்தும் உடன் இயற்றிய மழுவாள்
நெடியோன் தலைவனாக

என்றும் வருவன காண்க.

‘வைத்தியத் தெளிவு’ (அனுபந்தத்துடன்), செட்டியார் இயற்றியது என்ற குறிப்புடன் ஐ.பொன்னையா இந்நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார்.²⁸⁴ (பொன்னையா, ஐ., (பதிப்), (1930), வைத்தியத் தெளிவு, அனுபந்தத்துடன், திருமகள் அச்சியந்திரசாலை சுன்னாகம்.

செட்டியார் என்று குறிப்பிடப்பட்டவர் வைத்திய விளக்கம் எழுதிய இருபாலைச் செட்டியாரா? அல்லது தீவகப் பகுதியில் வசித்த முத்துச் செட்டியாரா? என்ற சந்தேகத்தையும் பதிப்பாசிரியர் கிளப்பி அதைத் தீர்க்க முடியாத நிலையில் ‘செட்டியார்’²⁸⁵ என்று பொதுவில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனினும், அரசாங்க வெளியீடான ஆயுள் வேத (சித்த) அவுடத சங்கிரகம் 286 (பொன்னையா, எஸ்.எம்., சபாபதிப்பிள்ளை, ஐ., ஆயுள்வேத அவுடத சங்கிரகம், ஆயுள் வேதக் திணைக்கள வெளியீடு, பக்.21 - 59) என்னும் நூலில், இதிலிருந்து எடுத்துத் தொகுக்கப்பட்ட பறங்கிக்கிழங்குச் சூறணம், வெள்ளை வெங்காய லேகியம் என்பவற்றிற்கான மூலநூலாக ‘இருபாலைச் செட்டியார் வைத்தியத் தெளிவு’ எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது கவனத்திற்குரியது. வைத்தியத் தெளிவானது 500 செய்யுட்களையுடையது என்று கூறப்படுகிற போதிலும் சுமார் 200 செய்யுட்கள் வரையிலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூலிலும் நாடி பற்றியும், முத்தோஷங்கள், சில பொதுவான நோய்கள் பற்றியும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதுடன் அவற்றுக் கான மருந்துகள் பத்தியத்திற்கு ஆவன. ஆகாதன பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

d. வைத்திய பூரணம் - 205 சூத்திரம் - 25

இந்நூல் ஈழத்துச் சித்தமருத்துவ நூலல்ல. ஆயினும் யாழ்ப்பாணத்தவரால் பெரிதும் கையாளப்பட்டு வந்த காரணத்தால் இதைத் தாம் பதிப்பித்துள்ளதாக ஐ.பொன்னையா அதன் முகவுரையில் கூறியுள்ளார். அகத்திய முனிவர் அருளிச் செய்த வைத்திய பூரணம் - 205 என்று நூலுக்குப் பெயரிட்டுள்ள போதிலும் சில கையெழுத்துப் பிரதிகளில் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய வடகோவை 205 என்றும் வடகோவை 205 ற் சூத்திரம் 25 என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும் பதிப்பாசிரியர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்நூலானது யாழ்ப்பாண மருத்துவர்களாற் கையாளப்பட்டு வந்த பற்பல செந்தூரங்கள், நீறுகள், தைலங்கள் என்பனவற்றை அடக்கியுள்ளது.

தமிழகச் சித்த மருத்துவ முறைகள் இங்கு பரவியிருந்தன என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் குருநாடி 250, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் வைத்தியம் 500, தக்ஷிணாமூர்த்தி சுவாமிகள் வைத்தியம் 200, அகத்தியர் சாரப்போக்கு போன்ற நூல்களும் இங்கு வழக்கிலிருந்ததாக ஐ. பொன்னையாவின் முகவுரையிலிருந்து அறியக் கூடியதாக உள்ளது.²⁸⁷ (பொன்னையா, ஐ.(பதிப்), அகத்தியமுனிவர் அருளிச் செய்த வைத்திய பூரணம் - 205, திருஞானசம்பந்தர் அச்சக் கூடம், மல்லாகம், வெகுதானிய வருடம், கார்த்திகை மாதம்.)

e. சுதேச வைத்திய அவுடதத் திரட்டு

யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு வைத்தியர்களால் மரபு வழியாகக் கையாளப்பட்டுவந்த பல மருந்துகளை அடக்கிய தொகுப்பாக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இதில் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட மருந்துகளின் மூலநூல் பற்றிய விவரம் எதுவும் குறிப்பிடப்பட்டில்லை. இதில் கூறப்பட்டுள்ள சிவகரத்தைச் சூறணம், கொத்தமல்லிச் சூறணம், பஞ்சதீயக்கினிச் சூறணம் தசமூலச் சூறணம், பெரியபற்பம் (பெரிய வேர்க் கொம்புச் சூறணம்) நந்தீசுர சிந்தாமணி சின்னச் சிவப்புக்குளிகை, சின்னப் புன்னை வேர்க்குளிகை, சிவன் குளிகை (ஈசுர குளிகை) பெரிய சிவப்புக் குளிகை, நயன விதிஎண்ணெய் போன்ற மருந்துகள் இன்றும் யாழ்ப்பாண மருத்துவர்களிடையே கைகண்ட மருந்துகளாக விளங்குகின்றன.²⁸⁸ (சுதேச வைத்திய அவுடதத் திரட்டு, அச்சவேலி ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை)

f. ஆயுள் வேத (சித்த) அவுடத சங்கிரகம்

ஆயுள் வேத அவுடத சங்கிரகம் என்ற பெயரில் சித்த அவுடத செய்ம் முறைகள் பற்றிய நூலொன்று அரசாங்க வெளியீடாக ஆயுள்வேத சங்கிரக சபையின் அனுசரணையுடன் வெளிவந்துள்ளது. எனினும் இந்நூலானது பரராசசேகரம், இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கம், வைத்தியத் தெளிவு, சுதேச வைத்திய அவுடதத்திரட்டு, சில ஏட்டுப்பிரதிகள் என்பவற்றையும் தென்னிந்திய சித்தமருத்துவ நூல்களான சித்த வைத்தியத்திரட்டு, தேரையர் தைலவர்க்கச் தருக்கம் போன்றவற்றிலிருந்தும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மருந்துகளின் தொகுப்பாகவே அமைந்துள்ளது.

மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் பழைய தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அளவைகளைத் தற்காலத்துக்குரிய முறையில் மாற்றியமைக்க வழிகாட்டியிருப்பதும், மருந்துகளின் செய்ம்முறை விதிகளைத் தெளிவுபடக் கூறியிருப்பதும் இந்நூலிற் காணப்படும் சிறப்பம் சங்களாகக் கொள்ளலாம்.

பாலவைத்தியத்திரட்டு²⁸⁹, சித்த வைத்திய சிகிச்சைக்கிரமம் 290, அனுபவ முள்ள குடிநீர் வகைகள்²⁹¹ போன்ற நூல்களையும், மறைந்த வைத்தியர்களின் நினைவுகளைப் போற்றும்முகமாக எழுந்த பல சிறுநூல்களையும் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

g. ஐம்பூத தத்துவம் - அட்டமூர்த்தம்

ஐம்பூதங்களாகிய பிருதுவியின் அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் ஆகியன இறைவனின் ஐம்பூத தத்துவமாக விரித்துரைக்கப்பெறுவன. இவ்வைந்தாடனும் சூரியன், ஆன்மா, சந்திரன் ஆகிய மூன்றையையும் சேர்த்து ஆகும் எட்டனையும் இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களுடன் தொடர்புபடுத்திய பேசப்பட்டிருக்கக் காணலாம். இந்த எட்டும் தெய்வாம்சங்கள் கொண்ட தனித்தனித் தெய்வங்களாக இருக்குவேதத்தில் போற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. நால்வர் பாசுரங்களிலும் ஐம்பூதங்களும் ஏனைய சூரியன், சந்திரன் ஆகிய மூன்றும் எட்டு மூர்த்தங்களாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள மையைக் காண முடிகிறது.

'நில நீர் நெருப்பு நீர் நீள் விசம்பு நிலாப் பகலோன்

புலனாயமைந்தனோ டெண் வகையாய்ப்

புணர்ந்து நின்றான்.³²²

எனவும்,

'இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமானனாயெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
யாகாச மாயட்ட மூர்த்தியாகி' ²⁹³

'தரிக்கும் தரை நீர் தழல் காற்றந்தரஞ் சந்திரன் கவிதா
இயமானனீர்' ²⁹⁴

'நீருமாய்த் தீயுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி ஏருடைக்
கதிர்களாகியிமை யவறிறைஞ்ச நின்று' ²⁹⁵

'நீரும் நிலனும் வழியுமாக விசும்பொடு
ஐந்தும் உடன் இயற்றிய மழுவாள்
நெடியோன் தலைவனாக' ²⁹⁶

என்றும் வருவன காண்க.

பண்டைக்காலத்திலே தேவர்களே வைத்தியஞ் செய்து வந்ததாக அறிய முடிகிறது. மேல் வருஞ் செய்யுட்கள் சான்றுகளாகும்.

பொருப்பவும் நினைப்பவும்
கொல்லும் நோயும் குணமும் மருந்துடன்
வல்லி கேட்ப வகுத்தனராதியே எனவும்,
ஆதி அம்பிகைக்குரைப்ப அதை நந்தி கேட்டுவந்து
வேதனுக்குரைப்ப வேதன் மேகநாதனுக்குச் சொன்னான்
போதிலிருந்திரனும் வாசி மகவுக்குப் புகன்றான் பின்னும்
கோதிலா அசுவர் தன் மந்திரர்க்கு நினைத்ததினைக் கூறும்.
கூறுமாயுர் வேதத்தைக் குறுமுனி குறித்து நோக்கி
மாறுபாடில்லா வண்ணம் வளர் திராவிடமதாக்கி
வீறுயர் சாரந்தன்னை உலகினுக்குதவச் செய்தான்.
செய்ய தேனுமே தொந்திகள் கவி சில சேர்த்தான்
வையம்மீதினில் பூஞ்ஞைப்பாதரும் வகுத்ததுண்டே
தூய வெண்மலர் மாது தோற்ற நாவலர்கள் சாற்ற
வையமிச் சுருதி நூலை அறைந்தனருலகுக்கம்மா ²⁹⁷

பார்த்திடவே நந்தீசர் மூலத்தீசர்

பண்பான அகத்தீசர் சட்டநாதர்

காத்திடவே இடைக்காடர் சண்டிகேசர்

கனராமர் போகர் சிவவாய்க்ய சித்தர்

சேர்த்திடவே கோரக்கர் புண்ணாக்கீசர்

சிறப்பான மச்சமுனி பூனைக் கண்ணர்

வார்த்திடவே யுகிமுனி கொங்கணர் பாணி

வரரிஷிகள் மலர்ந்தாரும் காப்பதாமே ²⁹⁸

h. கிறிஸ்தவ பண்டிதர் வைத்திய நூற்றிரட்டு

கிறிஸ்தவ பண்டிதரின் பாவனையிலிருந்த வைத்திய நூற்றிரட்டு என்ற பெயரில் அச்சவேலி ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. சுதேவைத்திய அவுடதத்திரட்டு என்னும் நூலும் மேற்படி அச்ச கத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் பதிப்பாசிரியர் பெயர் அறியுமாதில்லை. இவ்விரு நூல்களினதும் பதிப்பாசிரியர் ஒருவரேயென்றும் அவர் அச்சவேலியைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர் என்றும் ஆனால் அவர் ஒரு வைத்தியல்வர் என்றும் கூறுவர்.²⁹⁹

இந்நூற்றிரட்டில்,

- (1) வயவை ஸ்ரீ பிரான்சீஸ் பண்டிதர் இயற்றியதும் திருத்தியதுமான நூல்.
- (2) பண்டத்தரிப்பில் வசித்த ஸ்ரீ பெரிய சமரக்கோன் முதலியாரியற்றிய - நூல்.
- (3) இராசரிஷி வீரமாமுனிவர் இயற்றிய 'நசகாண்ட வெண்பா' ஆகிய மூன்று நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள நூல் நூல் ஈழத்து நூலா என்பது தெளிவாகவில்லை. இந்நூல்களில், நாடிவிதி, பண்டிதரிலக்கணம், மருந்து பலியாதோர் - சுகுன சாத்திரம், பேய், பில்லி, சூனியம் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. என்றும்,

சென்மக்குறி (தேகதத்துவம்) முத்தோஷக்குறி, மரணக்குறி போன்ற அடிப்படைத் தத்துவங்களும், பல்வேறு நோய்களுக்குரிய மருந்துகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

சான்றாக, மேல்வருஞ் செய்யுளை நோக்கலாம்.

கருவழித்திட மருந்து கொடுக்கலாகா
சனமயக்குஞ் செய்மருந்து காட்டலாகா
வருபெல்லி சூனியத்தை நம்பலாகா
மாற்றுவோமரை யென்று வழத்தலாகா
பெருமுழக் கிட்டஞ்ஞானக் கிரியை செய்வார்
பேதமைக் கனுசரணை செய்யலாகா
குருபரனை யெந்நாளும் வணங்கிப் போற்று
குற்றமறு மோட்சமதிற் குலவுவாரே

மேலும், சுமார் பத்துச் செய்யுட்களில் மருத்துவனிலக்கணம், கடமைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.³⁰⁰

இந்நூலில் வைத்தியனியல்பு பற்றிக் கூறும்போது கூட கடவுள் நம்பிக்கை வலியுறுத்தப்படுகிறது. கடவுள் நம்பிக்கையற்ற நிலையில் வைத்தியம் பலனளிக்காது.

கற்ற குரவர்க்குங் காதலித்த வாகடமும்
பற்றுக் கோலொன்றே பரிகாரம் - முற்ற
அவன் பொறுப்பல்லா லொன்று மாவதில்லையென்றே
இவணுரைக் கீர்த்தி இங்கு ³⁰¹

அதே நேரத்தில் மக்களின் மூடநம்பிக்கைகளைக் கேலி செய்து கண்டிக்கவும் சித்தர்கள் தயங்கவில்லை.

'தங்கள் தேகநோய் பெறில் தனைப் பிடாரி கோயிலில்
பொங்கல் வைத்து ஆடுகோழி பூசை பலியிட்டிட
நங்கச் சொல் நலிமிசூத்து நாளுந்தேஞ்சி மூஞ்சூறாய்
உங்கள் குலதெய்வமுங்கருளுக் குலைப்பதுண்மையே'.

என்ற சித்தரின் பாடல் கோயிலிற் பலியிடுவதைக் கண்டிக்கிறது. எனவே பேய் பிசாசு, மருத்தீடு பில்லி சூனியம் போன்ற மூடநம்பிக்கைகள் எல்லாம் சில போலி மதவாதிகளின் சுயநலத்துக்கான கற்பனைகளேயன்றி, உண்மையான மதவாதிகளுடனோ, அல்லது சித்தமருத்துவடனோ எவ் விதத்திலும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் கருத்துண்டு.

மக்கள் மத்தியில் நிலவிய மூடநம்பிக்கைகளை அகற்றுவதிலும் இவர்கள் பெரு முயற்சி எடுத்துள்ளார்கள் போல் தோன்றுகின்றது. பேய், பில்லி, சூனியம் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளைச் சிறிது நகைச்சுவையுடன் மேல்வரும் பாடல்கள் கண்டிக்கின்றன.

பேயென்று சொல்லுவார் பேயைக் காணார்
பெருகுமுளப் பேதமையே பேயாய் நிற்கும்
நீயொன்று மிதை நம்பியிருக்க வேண்டாம்
நிறைமனதைத் திருத்திபண்ணு நின்றுபோகும்
வாயொன்றைப் பேசுவதால் வண்மையில்லை
மனதாலேயதை யகற்றும் வழியைத்தேடு
போயிற்றன் றெண்ணுதற்கே மயிரைச் சேர்த்துப்
பொருந்தாணியடித்ததனைப் போக்குவாரே

கழிப்பதனைச் செய்வதாய்ச் சாலஞ் செய்வார்
காரியத்திலதுவு மனு கூலமாகும்
ஒளித்த சூனியமதனை யெடுப்போமென்பார்
உற்ற விந்தைச் சாலவழி மெலித்துப் போகும்

விழித்திருந்து பார்த்திட்டா லொன்றுமில்லை
 விகடமதினாலுள்ளம் மயங்க வேண்டாம்
 துளிர்த்த பித்தவீறுமதிமயங்குஞ் சேர்ந்தாற்
 தொடர் பேயாஞ் சூனியமும் வட்டந்தானே

'அங்கிங்குமோடியே தேடிப்பார் பார்
 அதைவெட்டுமிதை வெட்டு மென்று சொல்வார்
 செங்கையாற் பழையதாய் மயிர்கள் சுற்றித்
 தேடி வைத்திடும் சுத்த சூனியத்தை
 மங்கியதோர் பழைதென்று காட்டுதற்கு
 மண்ணுள்ளே புதைத் தெடுத்த பொருளைப் போட்டுத்
 தொங்கியே மிதித்ததனை மறைத்துவிட்டுத்
 துரிதமாய் மறுபடியுங் கிளறென்பாரே'

ஆராய்ச்சி செய்பவர்களாரும் வந்தா
 லன்று சூனிய மெடுக்க வாயா தென்று
 சாராயந்தனைப் படைத்துச் சத்தி பூசை
 தான் செய்வோமென்று நிருவாணமாகப்
 பூராமாயறையிற் புகுந்து கொள்வார்
 புத்தியில் பார் சமூகத்திற் சித்திரபாகப்
 பார்பாரென்றே பலவிடத்தில் வெட்டிப்
 பாசாங்காய்ச் சூனியங் கைப்பற்றுவாரே ³⁰²

i. இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கம் - பதார்த்த சூடாமணி

யாழ்ப்பாணத்து வைத்திய நூற்பிரசுரம் என்ற வரிசையில் ஏழாலை ஐ. பொன்னையா முதலாவதாக வெளியிட்ட நூல் இது. இருபாலைச் செட்டியரால் இயற்றப்பட்ட வைத்திய விளக்கம் என்னும் அமிர்த சாகரம், பதார்த்த சூடாமணி என்னும் இருநூல்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன. 1927 இல் இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் முகவுரையில் பதிப் பாசிரியர் ஐ. பொன்னையா மேல்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

பண்டைக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பண்டிதர்கள் பலர் அரிய பெரிய வைத்திய நூல்கள் பலவற்றை உலகோபாரமாக இயற்றி வைத்துள்ளார்கள். அவற்றுள் பிறர்க்குப் பயன்படுத்தல் கூடாது என்று எண்ணும் சுயநலக் கருத்துடைய நல்லறிவில்லா மாக்களிடம் அகப்பட்டுச் செல்லுக்கிரையாய் மாண்டொழிந்தன பல. இன்னும் ஒழிய இருப்பன பல. அரியமுறைகளில் முக்கியமான பாகங்களை மாறுபடுத்திக் கூட்டியும் குறைத்தும் ஏட்டில் எழுதி வைத்துப் பிறரை வஞ்சிக்கும் இயல்புடையோரும் நம்மூரில் காணப்படுவர். இத்தகை

யோரது வஞ்சகச் செயல்களினால் எத்தனையோ சிறந்த அவுடத பாகங்கள், எத்தனையோ சிறந்த நூல்கள் தம் உண்மையுருவமிழந்து அறிதற்கரியனவாய்ச் சிதைந்து கிடக்கின்றன. ஒரு நூலில் எத்தனை பிரதிகளைத் தேடி ஒப்புநோக்கினாலும் எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பெரிதும் முரண்பாடுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. தாமறிந்ததைப் பிறர் அறிதல் கூடாது என்னும் அறக் கொடிய எண்ணத்தினால் வைத்தியம் கற்கும் மாணவர்கள் தாமும் பெரும்பாலும் தப்புவழியே காட்டப்படுகின்றனர். இக்கூற்றுச் சுதேச மருத்துவத்துறைகள் ஆய்வாளருக்குச் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாயுள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

இவ்வாறு எழுதியவர் அதன் பின்னரும் மேல்வருமாறு கூறுவர்.

இவை போன்ற குறைகள் பல நம்மிடம் நிரம்பக் கிடக்கும்போது, தமிழ் வைத்தியம் பிறரால் அலட்சியம் பண்ணப்படுகிறது என்று கூக்குரல் போடுவதினாலும், கூட்டங்கள் பல வைப்பதினாலும் விளையும் பயன் யாதுமில்லையாம். நடுநின்று நோக்குவார் தமிழ் வைத்தியமானது ஆங்கிலம் முதலிய பிறவைத்தியங்கள் எவற்றிலும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்தது என்னும் உண்மையை மறுக்கமாட்டார்கள். ஆயினும் நம்மவர்களிடத்திலுள்ள பொறாமை யினாலும் சுயநலக் கருத்தினாலும் அதிற் பயில்வோர் பெரும்பாலும் கல்வியறிவில்லாதவர்களாயிருந்ததாலும் பிற குறைகளாலும் தன் மேன்மையிழந்து கீழ் நிலையடைந்து விட்டது. தமிழ்ச்சித்த வைத்தியம் உயர்நிலையடைந்து பிறராலும் பாராட்டப்படுதல் வேண்டுமாயின் இக்குறைபாடுகளெல்லாம் ஒழிந்து பழையனவும் புதியனவுமாகப் பல நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டும்.³⁰¹

இம்முகவுரையில் தமிழ் வைத்தியம், தமிழ்ச் சித்தவைத்தியம் என்ற சொற்களை 1927 இல் ஐ. பொன்னையா பிரயோகித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பாண மருத்துவ நூல்கள் மருத்துவ முறைகளுடன் மிகவும் ஆழமான தொடர்பும், அறிவும் கொண்டிருந்த ஐ.பொன்னையா, மேலோட்டமாக தமிழ்ச் சித்த வைத்தியம் என்ற சொல்லைக் கையாண்டிருக்கமாட்டார். இங்கு மரபுவழியாக இம்மருத்துவம் கையாளப்பட்டு வருதல் கருதியே அவர் இவ்விதம் கூறியிருக்கக் கூடும்.

இருபாலைச் செட்டியார் வைத்தியவிளக்கம், பதார்த்த சூடாமணி என்ற நூல்களின் ஆசிரியர் இருபாலை என்னும் இடத்தில் சுமார் 150 ஆண்டு களுக்கு முன் வசித்தவராகவேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார் ஐ. பொன்னையா. இயற்பெயர் தெரிந்திலது. மீசாலையில் வேலான் செட்டி மரபில் பிறந்து இவர் நீண்டகாலம் இருபாலையில் வசித்து வந்தமையால்

இருபாலைச்செட்டியார் என அழைக்கப்பட்டனர் போலும். இவர் துறவு வாழ்க்கை வாழ்ந்த பெரியவர்.

j. கர்ணபரம்பரைக் கதை

‘இச் செட்டியாரிடம் வைத்தியம் செய்யச் செல்லும் நோயாளிகளை இவர் வீட்டுத் திண்ணையில் வைத்து கைநாடி பிடித்துப் பார்த்துச் சோதிப்பாராம். பின்னர் தனது வீட்டுக் காணியைச் சுற்றி வருவாராம். அவ்விதம் வரும் போது தகுந்த மூலிகைகளைப் பிடுங்கிக் சேர்த்து வந்து நோயாளிக்கக் கஷாயம் முதலியன செய்து குடிக்கும்படி கூறுவாராம்’ இக்கதை செட்டியாரின் மருத்துவ அறிவுக்கும் காலதேச நிலைகளை அனுசரித்து அவர் கையாளும் சிகிச்சை முறைகளுக்கம் சான்றாக அமைகிறது என்பர் சே. சிவசண்முகராஜா.

இருபாலைச் செட்டியாரின் வைத்திய முறைகள் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆங்கில வைத்தியர்களாலும் வியந்து பாராட்டப்பட்டுள்ளது. பால வைத்தியத்திரட்டு நூலாசிரியர் தனது முகவுரையில் அந்நூலுக்கு ஆதாரமாகப் பரராசசேகரம் ஏடுகளை மட்டுமன்றி, ‘ஆங்கில வைத்திய ராலும் ஆயுர்வேத வைத்தியராலும் வியந்து புகழப்பெற்ற இருபாலைச் செட்டியார் அவர்களாலும் எழுதி வைத்துள்ள ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டும் எழுதப்பெற்றது’³⁰¹ என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கற் குரியது.

நான்முகத்தில் தெல்லிப்பழை க.தம்பையாபிள்ளை இந்நூல்களில் கூறப் பட்டுள்ள விடயங்களை மேல்வருமாறு தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். ‘அமிர்த சாகரமானது நாடிகளின் தோற்றம், தொழில் ஆகியவற்றையும் சுர வகை, அவற்றின் குணம், சிகிச்சை முதலியவற்றையும், சூரணம், மாத்திரை வகை களையும் மூலப்பவத்திரம், கட்டு, புண், பற்பேத்தை, செங்கரப்பன், கபாலம், கல்ரோகம், நீரிழிவு, சன்னி, வெட்டை, சூலை முதலாம் பல கொடு நோய்களின் தன்மைகளையும் அவற்றுக்குரிய மருந்து, நெய், எண்ணெய், தைல வகை களையும் சிறப்பாகக் கூறி உடம்பு நலதிற்கு இன்றியமையாத பச்சடிகள், இரசங்கள், நீராகாரங்கள் ஆகியவற்றைப் பொது வகையாலுரைத்து உயிர்கட்கு உறுதி பயப்பது. இன்னும் இந்நூலானது பிள்ளை பெற்ற பெண்கள், சிறுபிள்ளைகள், உன்மத்தர் முதலானோர்க்கு வேண்டும் முறைகளையும் சரக்குச் சுத்தியையும் தெளிவாகக் கூறும்.’³⁰⁴

பதார்த்த குடாமணியானது உடம்போடு இயைந்து பயன்தரும் பொருள் களின் குணங்களை நன்கு விளக்குவது. இன்னும் இது நல்லன தீயன என்பவற்றைப் பகுத்துக் காட்டுவது. நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் இவற்றின் குணமும் உணவுக்குரிய (பொருள்) சிறப்பும் சிறப்பற்றுவகை புன் செய் தானிய

வகை கீரைவகை, வேர், பூ, காய், இலை வகைகளும் பால், தயிர், நெய், மோர், இறைச்சி, மீன், கடைச்சரக்கு இவைகளின் குணங்களும் இந்நூலின் கண் தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றன.³⁰⁵

கொடுநோய்கள் பலவற்றைக் குணப்படுத்தி அக்கால ஆங்கில வைத்தியர்களுையே வியப்பிலாழ்த்திய சித்த மருத்துவ வல்லுனரான இருபாலைச் செட்டியாரின் நூல்களை இன்றும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சித்த வைத்தியர்கள் அரிய பொக்கிஷமாகப் பேணிப் பாதுகாத்துப் பயன்படுத்தி வருவதில் வியப்பேதும் இல்லை.

k. சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம்

யாழ்ப்பாணத்துச் சிறந்த மருத்துவ நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்நூலை இயற்றியவர் மாவிட்டபுரத்தைச் சேர்ந்த சொக்கநாதக் குருக்கள். இந்நூலைப் பதிப்பித்த ஐ.பொன்னையா மேற்படி சொக்கநாதக் குருக்களால் இயற்றப்பட்ட வேறும் சில நூல்கள் இருந்ததாகவும் அவை கிடைத்தால் தாம் அவற்றை வெளியிட முடியும் என்றும் கூறியிருந்தார். (ஆனால் அத்தகைய நூல்கள் ஐ.பொன்னையா காலத்திலோ அல்லது அதற்குப் பின்னரோ வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஐ.பொன்னையா தமது வைத்திய நூலாராய்ச்சியின் பயனாக இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கத்திற்கும் சொக்கநாதர் தன்வந்திரியத்துக்கும் இடையில் சிற்சில இடங்களிற் பெரிதும் ஒற்றுமை காணப்படுவதாகவும் எனவே, இவ்விரு நூலாசிரியர்களும் ஒரே வடமொழி வைத்திய நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தத்தம் நூல்களை ஆக்கியிருக்கலாம் என்றும் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார்.³⁰⁶

l. மறுப்பிற்கான ஆதாரம்

சொக்கநாதர் தன்வந்திரியத்தில் நூலாசிரியர் அதற்கு மூலநூலாக, 'தன்வந்திரி வடமொழிற் சொன்னதைத் தமிழாற் சொன்னோம். (செய்.212) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இருந்தும் தன்வந்திரி செய்ததாகப் பல நூல்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வழங்கி வருகின்றன.³⁰⁷ அதில் இவர் தமக்கு மூலமாக எவற்றைப் பயன்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. அதே நேரம் இருபாலைச் செட்டியார் தனது நூல்களில் தன்வந்திரி பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. மாறாகச் சித்தர் சொன்ன ஆயுள்வேதம் (பொன்னையாபிள்ளை, ஐ., இருபாலைச் செட்டியார் வைத்திய விளக்கம், (1927), ப.21. (கண்டில் வெண்ணையின் குணங்கள்) சித்தர் கூறுவர்.³⁰⁸ கையாற் தகரையின் குணம்) வாதமெல்லாம் தீர்க்கும் என்பர் சித்தர்.³⁰⁹ (மாவிலங்கையின் குணம்) என்று

சித்தர் கூறிய வைத்தியத்தையே தானும் கூறியுள்ளதாகக் கூறுவர்.³¹⁰ சொக்க நாதக் குருக்களும் தனது நூலுக்கு வட மொழி நூலை மூலநூலாகக் கூறின் சிறப்பானது என்ற கருத்தினாலும் தமக்கு ஆயுள்வேத மருந்துவத்திலிருந்த அறிவு காரணமாகவும் வடமொழியில் இருந்ததைத் தமிழிற் சொன்னேன் என்று பாடியுள்ளார் போலத் தெரிகிறது. (இவ்விதமே பரராசசேகரம் போன்ற நூல்களிலும் இடையிடையே வட மொழியிற் சொன்னதைத் தமிழற் சொன்னோம் என்ற குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.) வடமொழி ஆயுர் வேதத்தின் கலப்பு இந்நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை மறுக்க முடியாது. எனினும், தமிழ் ஆயுர் வேதம் என்ற சொல்லப்படுகின்ற சித்தர் களின் மருத்துவ முறைகளையே இவர்கள் பெருமளவில் பின்பற்றித் தமது நூல்களைத் ஆக்கியுள்ளனர் என்பது வெளிப்படடை என்பர் சே. சிவ சண்முகராஜா.

மேலும் ஏட்டுப்பிரதியொன்றின் துணையுடன் இவை குறித்து ஆய்வு செய்த சே. சிவசண்முகராஜா மேல்வருமாறு குறிப்பிடுவர்:

‘(ஏட்டுப்பிரதியில்), பொன்னையா பதிப்பில் இடம்பெற்றிராத சில செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. முக்கியமாக ‘நூல்வழி’ என்ற தலைப்பின் கீழ் பொன்னையா வெளியிட்டுள்ள இரு செய்யுட்கள் தவிர மேலும் இரு செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அதில் ஒன்று வருமாறு:

‘தன்வந்திரிக்குந் தமிழ் முனிக்குஞ் சித்தருக்குங்
தன்மந்தி பகவான் கட்டுரைத்த வாகடமாம்
பாற்கடற்கண் வந்த மருந்தொக்குமே
கூறிடமரர் மூலி குணம்’³¹¹

சொக்கநாதர் தன்வந்திரியத்திலும் சித்தர் மருத்துவ மரபுமுறைகளே பெரிதும் கூறப்பட்டுள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. செளமிய காண்டத்திலே சிவ சம்பிரதாயம் மேல்வருமாறு கூறப்படுகிறது.

இப்படி நோயொன்றுக்கா
வெண்ணிலா மருந்து சொன்னார்
தப்பற வீசனென்றுந்
தயவுளனாதலாலே
கைப்பட வரிதாய்க் காட்டின்
மலைகளிற் காணா தெல்லாம்
செப்பினன் குணமுஞ் செய்யுங்
கிரியையுஞ் சிவனே கண்டாய் 312

நூல் வரலாற்றில் மணிமந்திர அவுடதம் பற்றி வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். மணி, மந்திர, அவுடதம் என்பது சித்தர்கள் கையாண்ட மருந்துவமாகும். மந்திரம்,

மருந்தொடு மணிபல
தந்திரஞ் செயுஞ் சம்பிரதாயமும்
நிந்தியாமற் குருமொழி நேசித்துக்
சிந்தை நம்பிடச் சித்திக்கு மீதெலாம்.³¹³

(மேலது, பாயிரம், பக.8, செய்.35).

தேவ வைத்தியம் பற்றிக் கூறுகையில் (தேவ வைத்தியம் - இரசம் முதலியன கொண்டு செய்யப்படும் வைத்தியம்) சித்தர் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'தேவர் சொன்ன வைத்தியஞ் செய்முறை
மூவரிந்திர ராதியர் முக்குணம்
தாவருஞ் சித்தர் தானவராதுபோர்
ஏவருக்கு மிது பெறு மேற்றமே'³¹⁴

சொக்கநாதர் தன்வந்திரியமானது உக்கிரகாண்டம், செளமிய காண்டம் எனும் இருபிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. உக்கிரகாண்டமானது குருர காண்டம் எனவும் வழங்கப்படும் என்பர். இவ்விரு பிரிவுகளுக்கும் முன்பாக வைத்திய நிலக்கணமும் (அதாவது வைத்தியன் எனப்படுபவன் யார், அவன் கற்க வேண்டியவை. கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டியவை போன்ற விவரங்கள்) பதார்த்த குண விளக்கமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

வைத்தியனிலக்கணத்தல், வைத்தியன் பற்றிக் கூறுகையில், வாகடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளவற்றைத் தெளிவாகக் கற்றுத் தேர்வதுடன் தேசகால அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றும் கர்ம நோய்கள், பஞ்ச இலக்கண நிதானம், அனுபவ, கையாட்சி முறைகள் என்பவற்றை விருப்புடன் கற்றுணர்வோனே உயர் வைத்தியன் என்கிறார்.

மேலும், மருத்துவன் நோயாளிபால் இரக்கமுடையவனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். இரக்கம் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம். நோயாளியின் துன்பத்தைக் கண்டு இரக்கப்படுவது. (Sympathy) என்பது ஒன்று. நோயாளியின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதுவது (Empathy) மற்றது. இதுவே கருணையின் உயர்நிலை. இவையே மருந்துவனின் சிறப்பான குணங்களாகக் கூறுவர்.

ஆயுள் வேதியர் தங்கட் கருங்குறி
தாயினு முயிர் கட்டுத் தயவுளான்

நோய் பிறர்க் கெனிற்றன்னுடனோயென
ஆய்வனேலவனே யருளாளனே ³¹⁵

'அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்றோய்
தன்னோய் போல் போற்றாக் கடை' ³¹⁶

பதார்த்தங்களின் குணங்களைப் பற்றிக் கூறுகையில் இருபாலைச் செட்டி யாரின் பதார்த்த குண சூடாமணியைப் போலவே குளிகைகளின் செய்கை களை விளக்கிக் கூறியுள்ளார். எனினும், பதார்த்தகுணசூடாமணியில் கூறப் பட்டுள்ளது போல் சோற்று வகை, உலோக வகை, மீன்வகை, பறவை வகை, கடைச்சரக்குவகை போன்றன அதிகம் இடம்பெறவில்லை.

உக்கிர காண்டத்தில் மானிட சிகிச்சை தேவவைத்தியம், அரக்கர் வைத்தியம் என்னும் மூன்று வகை சிகிச்சை முறைகளையும் கூறியுள்ளார். மானிட சிகிச்சை என்னும் போது சாதாரண குடினீர், சூரணம், மாத்திரைகள், எண்ணெய்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு செய்யப்படும் சிகிச்சை முறையாகும். தேவ வைத்தியம் என்பது பஸ்பம், செந்தூரம் முதலிய உயர் மருந்துகளைக் கொண்டு செய்யப்படும் சிகிச்சையாகும். இதில் சித்தர்கள் பற்றியும் காரிய சித்தி பற்றியும் நூலாசிரியர் கூறியிருப்பது சித்தமருந்துவ மரபை அவர் பின்பற்றியுள்ளதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. ³¹⁷

'அரக்கர் வைத்தியம் என்பது கட்டி, கட்டு, கழலை, விவரணம் முதலிய வற்றை வெட்டுதல், சுடுதல், கீறுதல், பிடித்தல் போன்ற அறுவைச் சிகிச்சை முறைகளைக் குறிப்பதாக அமையும்.' ³¹⁸

உக்கிர காண்டத்தில் முக்கியமாகத் தலை முதல் பல்வேறு அங்கங்களில் ஏற்படும் வியாதிகளுக்குரிய சிகிச்சை முறைகள் முக்கியமாக காதடைப்பு, கரப்பன், உதட்டு ரோகம், நாசிகாபீடம், பீனிசம், தும்பல், நாசியரிப்பு, பற்புழு, நாப்புற்று, அரோசகம், விக்கல், கொட்டாவி, விற்புருதி, இருமல், கண்டக்கரப்பன், சயரோகம், காதுக்கட்டு, கடலைக்கட்டு, மாந்தை, கண்டவாயு, மார்புவலி, நாவரசி, முலைக்கட்டு, இதய சல்லியம், உட்குத்து வரள்வாயு, காசம், விஷ அசீரணம், அட்ட குன்மம், உத்தரவாயு, மேகரோகம், வண்டுபுடி, நிதம்பகுலை, மலட்டு ரோகங்கள், பெரும்பாடு, மூலரோகம், கிரகணி, பெருவியாதி நகச்சற்று, சிலந்தி, சன்னி 13, வெட்டுக்காயம் போன்ற பல்வேறு வியாதிகளுக்குரிய சிகிச்சை முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேலும், இரசம் முதலிய பாடி மருந்துகளின் பிரயோகம் சுத்தி முறைகள் (Purification) நாகபாம்பு முதலிய பிராணிகளின் பித்தத்தைச் சேர்த்துச் செய்யப் படும். பைரவ மருந்துகள் என்பனவும் பத்திய முறைகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘சௌமியம்’ என்றால் சாந்தம் என்று பொருள். எனவே சௌமிய காண்டத்தில் கடும் மருந்துகளோ கடுமையாக பத்திய முறைகளோ வலியுறுத்தப் படவில்லை. இதில் முக்கியமாக பலவீனம் ஆனவர்களுக்கு உதாரணமாகக் குழந்தைகள், கர்ப்பிணிகள், முதியோர், உடல் இளைத்தவர்கள் போன்றவர்களுக்கான எளிய சிகிச்சை முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. கடும் பத்தியங்களும் இங்கு வலியுறுத்தப்படவில்லை. உதாரணத்திற்கு மேல்வருஞ் செய்யுளைக் காட்டலாம்:

சிசுக்கள் நோயுறினுங் கெர்ப்பத்
தெரிவை நோயுறினும் புல்லார்
பசுக்கள் நோயுறினும் காளைப்
பருவம் போய்க் காலைக் கையை
அசைக்கவும் வலிமை யில்லா
வறமுதிர் விருத்தருக்கும்
பொசிப்பிலா தொடுங் கினோர்க்கம்
புரிவது சௌமியந்தான்

இதன் பாவனையை வெகு சிலரிடையே தான் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

iii. அகத்தியர் வைத்திய காவியம் 1500

இந்நூலின் (பதிப்பாசிரியர்) முனைவர் வே. இரா. மாதவன். தமிழ்ப்பல்கலைக் கழக வெளியீடு, கே.பி.டி.பிரஸ். அண்ணாமலை நகர் என்னுங் குறிப்பு களுடன் நூல் கிடைக்கிறது.

இந்நூல் முழுமையும் செய்யுள் நடையிலேயே அமைந்துள்ளது. 1500 பாடல்களும் விருத்தப்பாலிலேயே அமைந்துள்ளன. அறுசீர் மற்றும் எண்சீர் விருத்தப்பா வகைகளே மிகுதியாக உள்ளன. நூலின் முதல் இறுதியிலுள்ள ஆயிரத்து ஐநூறாவது பாடல் வரை முழுமையும் அந்தாதித் தொடையிலேயே அமைந்துள்ளன. குறிப்பிட்ட மருந்துவச் செய்திகளையும் மருந்து செய்ம் முறைகளையும் தொடர்ச்சியாகக் கூறுவதற்கு இதுவே மிகவும் பயனுள்ளதாக இருப்பதால் இம்முறை கையாளப்பட்டது என்னுடன் சுவடியில் தொடர்சியான எழுதிவரும் பொழுது இடையில் மாறுபாடு தோன்றாதிருப்பதற்கும் இம் முறை பயனுடையதாகின்றது. சுவடியிலுள்ள பாடல்கள் யாவும் அசை, சீர், அடி என்றும் வேறுபாடு இல்லாமல் உரைநடைபோன்று ஒரே தொடர்ச்சியாகவே எழுதப் பெற்றுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இக்கருத்தினை முன்மொழிந்தவர் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் மேற்பார்வையாளருள் ஒருவரான பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களாவார். 'வாய்மொழிப்பாடல்' மரபு சங்ககாலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என விவரிக்கும் பேராசிரியர் சங்கப் பாடல்கள் வாய்மொழிப் பாட்டாக வந்துள்ளமைக்கு என்ன ஆதாரம்? என்றும், வேதப் பாடல்களின் இயல்பு வேறானது. அவை வழிபாட்டிலே ஒதப்பட்டவை. மனனஞ் செய்து ஒதப்பட்டவை. அதுவும் எழுத்தறிவில்லாத காலத்தில் என்றும் விளக்கும் கலாநிதி சி. பத்மநாதன், சங்கப் பாடல்களின் காலத்தில் எழுத்து வழமையாகிவிட்டது. 'எழுத்தி காரம்' என்பது தொல்காப்பியத்தில் ஒரு பெரும் பிரிவு. பாணர்கள் மன்னர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் பற்றிப் பாடிய பொழுது அவற்றை யார் மனனஞ் செய்தனர்? என வினாவெழுப்பி, பாணரா? பாட்டைக் கேட்டவர்களா? என்றும் கேட்டார். எனவே அவர்கள் தாங்கள் பாடியவற்றை ஒலைகளில் எழுதிப் பாடினார்கள் என்று கொள்வதே யதார்த்த பூர்வமானது என்றும் தெளிவாகக் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். மேலும் 'மருத்துவ இலக்கியங்கள் சமூகம் பற்றிக் கூறுவதில்லை எனினும் இடையிடையே அரசனைப் பற்றி மட்டும் குறிப்பிடுகின்றன' என்றும் விளக்கினார்.
2. மீனாட்சிசுந்தரன், தெ.பொ., (1981), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சங்ககாலம், சென்னை ப.17.
3. மாணிக்கம், சுப., (1989), சங்கநெறி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, ப.19.
4. பெருமாள், வ., இலக்கியமும் வாழ்க்கையும், சென்னை ப.112.
5. வரதராசன், மு., (1959), இலக்கியத்திறன், கைஸ்டன் அச்சகம், சென்னை, ப.63.
6. மீனாட்சிசுந்தரன், தெ.பொ., (1990), உலக நாகரிகத்தில் தமிழரின் பங்கு, சென்னை ப.43.
7. சத்தியமூர்த்தி, வி.ஆர்., (1979), "உரையாசிரியர்கள் திறனாய்வாளர்களா?", ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி - I, ப. 247.
8. வரதராசன், மு., (1959), "சங்க இலக்கிய யாப்பு" தமிழியல் ஓர் அக நோக்கு, சென்னை பக். 19 - 20.
9. இக்கருத்துகளைக் கூறியவர் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களாவார். இவ்வாய்வுக் கட்டுரை தொடர்பான கலந்துரையாடலில் தெரிவித்த கருத்துகளினைவ. அத்துடன், 'யாப்பு, பாட்டியல் இலக்கணத்தைக் குறிக்கும். அது கவிதையின் முதிர்ச்சி நிலை பற்றியது. தொடக்கநிலை பற்றியதன்று' என்றும் விவரித்தார்.
10. கந்தசாமி, சோ. ந., (1989) தமிழ்யாப்பியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் முதற்பாகம், முதற்பகுதி, ஸ்ரீ வேலன் அச்சகம், சிதம்பரமுன்னுரை எடுத்துக்காட்டு., pp.5-6.
11. மேலது, (எ + டு), Sir George Young, An English Prosody on Indmetire lines, (1928), Cam Bridge, P.5.
12. புத்த மித்திரர், (1942), வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரையுடன், பவானந்தர் கழகம், வரிசை எண் 3, சென்னை, வீரசோழியம், ப. 109.

13. தொல்காப்பியம், பொருள்: இளம்பூரணம், நூற்பா. 385 உரை.
14. மேலது, நூற்பா, 387.
15. மேலது, நூற்பா, 388.
16. I. தொல்காப்பியம், பேராசிரியம், பக். 114 - 115.
II. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், நச்சினர்கினியர், ப.03.
17. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணம், நூற்பா 410 - 485.
18. மேலது, நூற்பா, 490.
19. மேலது, நூற்பா, 491.
20. இவ்வாய்வேட்டினைத் திருத்தஞ் செய்தபோது பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள் எழுதியவை இவை. 'அத்துடன் பெரியபுராணம், தலபுராணங்கள் போன்றவற்றின் செல்வாக்கு உண்டா? என்னும் வினாவையும்' கிளர்த்தினார். இத்தொடர்பில் செகராச சேகரத்திலும், பரராசசேகரத்திலும் இடம்பெறும் சமயச் செல்வாக்குகள் காணத்தக்கன. குறிப்பாக பூரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணத்தின் காலப் பின்னணி இத்தொடர்பில் கவனத் திற்குரியது. பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள் கருதுவது போலவே இந்நூல்களில் பெரியபுராணம், தல புராணங்கள் போன்றவற்றின் செல்வாக்குப் பெருமளவில் உண்டு. இடம்நோக்கி இவை விவரிக்கப் பட்டுள்ளன.
21. லலிதா காமேஸ்வரன், (1972), 'மருத்துவம்', திருக்குறளில் அறிவுத் துறைகள், சென்னை, ப.180.
22. புறநானூறு, செய். 281.
23. இவை இவ்வாய்வேட்டின் கையெழுத்துக் பிரதிகளின் மேற்பார்வைத் திருத்தத்தின் போது பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்ட கருத்துகள்.
24. *Tamil Lexicon*, Vol. V (1982) PP. 2372 & 2373.
25. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 572.
26. வரதராசனார், மு., திருக்குறள், (1993) திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், லிமிட், டி.டி.கே.சாலை சென்னை, செய். 950, ப. 193. செய். 950.
27. தமிழ்மணி, சி., (1999), சித்தமருத்துவத்தேன், சென்னை, ப.20.
28. இச்சித்தர்களது பெயர்களில் உரோமரிஷி, யாகோப்பு என்போர் யூதர் தொடர்பையும், மேல்நாட்டுத் தொடர்பையும் சுட்டுவதாக விவரிக்கும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், 'இவ்வாறாகில் சித்தமருத்துவம், தமிழ் மருத்துவம், ஆயுள் வேதத்தினின்றும் வேறானது என்ற சிந்தனைகள் அடிபட்டு விடும்' என்றும் கருதுகிறார். இவை பேராசிரியரின் கைப்பட எழுதப்பட்ட குறிப்புகள் என்பது சுட்டப்பட வேண்டியது. இத்தொடர்பில் மருத்துவங் குறித்த விசாலமான பார்வை புலப்படுமாற்றினை உணர்தல் வேண்டும். இக்கருத்துகள் இனியெதிர்கால ஆய்வாளர்களது சிந்தனைக்கு நல்விருந்தாகலாம்.

29. அகத்தியலிங்கம், ச., இராமசுந்தரம், (பதிப்), (1988), தமிழ்வழி அறிவியல், "வளர் தமிழில் அறிவியல் முதலாவது கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்", அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க்கழகம், மாணிக்கம் பிரிண்டர்ஸ், தஞ்சாவூர் பக். 273 - 275.
30. ப. சே. பாயிரம், கடவுள் வணக்கம், விநாயகர், செய்.1.
31. மேலது, பாயிரம், செய்.5.
32. மேலது, நூல்வரலாறு, செய். 17.
33. மேலது, செய். 19.
34. மேலது, செய். 27.
35. மேலது, செய். 28.
36. மேலது, செய். 29.
37. மேலது, செய். 35.
38. மேலது, செய். 42.
39. மேலது, சிரரோகத் தொகுப்பு, செய். 2.
40. மேலது, செய். 5.
41. மேலது, கெர்ப்பரோகநிதானம், செய். 1.
42. மேலது, கெர்ப்பரோகத் தொகுப்பு, செய். 2.
43. மேலது, வேலம்பட்டையெண். செய். 47.
47. மேலது, பிரமிநெய், ப. 14.
48. மேலது, குட்டரோகநிதானம், செய். 1.
49. மேலது, செய். 45.
50. மேலது, சிரரோகம். செய். 661.
51. மேலது, செய். 661.
52. மேலது, செய். 662.
53. மேலது, கண்ணுக்கு மருந்திடும் முறை, செய். 671.
54. மேலது, சிரரோகம், செய். 663.
55. மேலது, அமுத யோகம், செய். 676.
56. மேலது, மேகரோகநிதானம், செய். 1.
57. மேலது, சிலேற்பனவாதசுரம், செய். 72.
58. மேலது, சிலேற்பனரோகம், செய்.81.
59. மேலது, சுரரோகநிதானம், செய். 83.
60. மேலது, ஆ.பா, உதரரோகநிதானம், செய் . 1.
61. மேலது, செய். 2.
62. மேலது, உதரரோகம் 108 இன் வகை, செய் . 22.

63. மேலது, (பாடபேதம்) செய். 23.
64. மேலது, கோபகூலம், செய். 27.
65. மேலது, செய். 52.
66. மேலது, செய். 62.
67. மேலது, செய். 72.
68. மேலது, செய். 73.
69. மேலது, (பாடபேதம்), செய். 93.
70. மேலது, செய். 95.
71. மேலது, செய். 100.
72. மேலது, செய். 112.
73. மேலது, செய். 122.
74. மேலது, கரப்பன் ரோகந்தானம், செய். 01.
75. மேலது, செய். 4.
76. மேலது, இரசபற்பம், செய். 7.
77. மேலது, செய். 11.
78. மேலது, செய். 76.
79. மேலது, செய். 76.
80. மேலது, செய். 117.
81. மேலது, செய். 117.
82. மேலது, செய். 125.
83. மேலது, கிரந்திரோகநிதானம், செய்.1.
84. மேலது, மு.பா, செய். 513.
85. மேலது, நா.பா. வாதரோகநிதானம், சிகிச்சை மகப்பிரதானியெண்ணெய், செய். 45.
86. மேலது, செய். 45.
87. பரராசசேகரச் செய்யுள் (சிரரோகநிதானம், செய். 7) ஒன்று 'நாகமாமுனி' என்று குறிப்பிடுகிறது. 'நாகமாமுனியுரைத்தான்' என்று வருகிறது. இங்கு நாகம் என்ற சொல் பலபொருள்களிலே சுட்டப்படுகிறது என்னுஞ் செய்தியை எமக்கு விவரித்தவர் 'பிள்ளைக்கவி' வல்லிபுரம் சிவராசசிங்கம் அவர்கள். இச்செய்யுளில் 'நாகம்' என்பது மலையைக் குறித்தது. எனவே நாகமாமுனி என்பது 'மலைமுனி' என்பதாக வந்து அகத்திய முனிவரைக் கட்டிற்று எனலாம். அவர் மேலும் விவரிக்கையில், ஒரு சொல் பல பொருளில் வருவது 'சிலேடை'யாகும். இதனை மேல்வரும் கோவைப் பாட லொன்றினால் அறியலாம் என்று அப்பாடலையும் எழுதுமாறு சொன்னார். 'நாகம் சொரிந்த மலர்க்காவிற் போய்வரும் நன்கினியே நாகம் சரிந்த தெவ்வாறு கண்டாய் நல்லவேடரைப் போல் நாகத்தை நாகம் துரத்தியதால் என்னங்கம் நடுநடுங்கி நாகம் சரிந்ததெடி என்னயீன்ற நாயகியே.'

இரு குரங்கு - மொசு மொசுக்கை
ஏரண்டம் - ஆமணக்கு
நித்திரை கொள்ளாத பிராணி - ஏறும்பு
என்றும் சொன்னார்.

88. பரராசசேகரம், இ. பா, செய். 170.
89. மேலது, செய். 539.
90. மேலது, செய். 555.
91. மேலது, செய். 634.
92. மேலது, பித்தரோகநிதானம், செய். 1.
93. மேலது, சிலேற்பனரோகநிதானம், செய். 1.
92. மேலது, பித்தரோகநிதானம், செய். 1.
93. மேலது, சிலேற்பனரோகநிதானம், செய். 1.
94. மேலது, ஐ.பா, செய். 1.
95. மேலது, ஆ.பா, செய். 1.
96. மேலது, செய். 60.
97. மேலது, செய்.60.
98. ப.சே.ஆ.பா, உதரரோகநிதானம், வாய்வுரோகம், செய். 11.
99. மேலது, செய். 1.
100. மேலது, கரப்பன்ரோகநிதானம், செய். 1.
101. மேலது, குட்டரோகநிதானம், செய். 1.
102. மேலது, செய். 76.
103. பரராசசேகரம், பாயிரம், கடவுள் வணக்கம், செய். 1.
104. மேலது, செய். 2.
105. மேலது, செய். 3.
106. மேலது, செய். 4.
107. மேலது, செய். 5.
108. மேலது, செய். 29.
109. மேலது, ப. 11.
110. மேலது, ப. 113.
111. மேலது, ப. 113.
112. மேலது, வாதரோகநிதானம், ப. 1.
113. மேலது, சிரரோகம், செய். 660.
114. மேலது, மேகரோகநிதானம், செய்.1.
115. மேலது, இரத்தமேகம், செய். 39.

116. மேலது, உதரரோகநிதானம், செய். 2.
117. மேலது, கரப்பன்ரோகநிதானம், செய். 1.
118. மேலது, செய். 9.
119. மேலது, செய். 76.
120. மேலது, செய். 77.
121. மேலது, இராசகுளிகை, செய். 120.
122. மேலது, செய். 120.
123. மேலது, செய். 120.
124. மேலது, முக்கூட்டுக்கொதியெண்ணெய், செய். 135.
125. மேலது, செய். 142.
126. மேலது, பெருங்கிரந்தியெண்ணெய், செய். 38.
127. மேலது, செய். 44.
128. ப.சே. நா.பா, சிரரோகநிதானம்
129. மேலது, ப.169, செய். 661.
130. மேலது, ப. 169, செய். 662.
131. பர.சே. நா.பா, இரத்தினாதிபுண்டை, ப. 176, செய். 703.
132. மேலது, ஐ.பா, செய். 1.
133. மேலது, மு.பா, சிரரோகநிதானம், ப. 10.
134. மேலது, ப. 10, செய். 2.
135. மேலது சிரரோகத் தொகுப்பு, ப. 10இ செய். 3.
136. மேலது, ப. 10, செய். 5.
137. மேலது, ப. 11, செய். 6.
138. மேலது, ப. 11, செய். 7.
139. மேலது, ப. 16, செய். 18.
140. மேலது, ப.16, செய். 21.
141. மேலது, ப. 21, செய். 48.
116. மேலது, உதரரோகநிதானம், செய். 2.
142. மேலது, ப. 21, செய். 52.
143. மேலது, ப. 10, செய். 45.
144. மேலது, செய். 47.
145. மேலது, செய். 52.
146. மேலது, செய். 55.
147. மேலது, செய். 48.

148. மேலது, செய். 248.
149. மேலது, செய். 260.
150. மேலது, ப. 207.
151. மேலது, செய். 400.
152. மேலது, செய். 404.
153. மேலது, செய். 431.
154. மேலது, செய். 465.
155. மேலது, செய். 465.
156. மேலது, செய். 502.
157. மேலது, செய். 963.
158. மேலது, செய். 967.
159. மேலது, செய். 968.
160. மேலது, செய். 998.
161. மேலது, செய். 1052.
162. மேலது, செய். 1107.
163. ப.சே. இ.பா. செய். 27.
164. மேலது, செய். 329.
165. ப.சே.நா.பா. வாதரோகநிதானம், செய்.2.
166. மேலது, செய். 6.
167. மேலது, செய். 11.
168. மேலது, செய். 29.
169. மேலது, செய். 35.
170. மேலது, செய். 38.
171. மேலது, செய். 44.
172. மேலது, செய். 45.
173. மேலது, செய். 669.
174. மேலது, செய். 677.
175. மேலது, செய். 682.
176. மேலது, செய். 694.
177. மேலது, செய். 695.
178. மேலது, செய். 698.
179. ப.சே. ஐ.பா. செய். 22.
180. மேலது, செய். 50.

181. மேலது, செய். 53.
182. மேலது, செய். 75.
183. ப.சே.ஆ.பா, கரப்பன் ரோகநிதானம், செய். 58.
184. மேலது, செய். 135.
185. ப.சே. இ.பா, செய். 1052.
186. ப.சே. மு.பா, செய். 72.
187. ப.சே. ஐ.பா, செய். 13.
188. மேலது, ப. 57.
189. ப.சே. ஆ.பா, ப. 102.
190. மேலது, ப. 107.
191. ப.சே. ஏ.பா, செய். 118.
192. மேலது, செய். 11.
193. ப.சே. மு.பா, சிரோகநிதானம், செய். 246.
194. மேலது, செய். 247.
195. மேலது, செய். 247.
196. மேலது, செய். 248.
197. மேலது, செய். 249.
198. மேலது, செய். 250.
199. மேலது, செய். 251.
200. மேலது, செய். 252.
201. மேலது, செய். 585.
202. மேலது, செய். 619.
203. ப.சே. இ.பா, சென்னகரம்பழத்து நெய், செய். 329.
204. ப.சே. ஐ.பா, முகவுரை.
205. மேலது.
206. மேலது, செய். 101.
207. செயராமன், ந.வீ. (1982), சிற்றிலக்கியச் செல்வங்கள் சிதம்பரம், ப.46.
208. நடராசா, க.செ. (1982), "14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டிறுதி வரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி", திருமகன் அழுத்தகம். சுன்னாகம், ப. 77 - 82.
209. ப.சே. சிரோகநிதானம், கபால பித்த குணம், செய். 30.
210. மேலது, செய். 31.
211. மேலது, குமரித்தலைம், வேறு, செய். 36.

212. மேலது, செய். 37.
213. மேலது, செய். 38.
214. மேலது, குமரிவேர்த்தைலம், செய். 43.
215. மேலது, செய். 44.
216. நாகேஸ்வரன், க., (2005), யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப்பிரபந்த இலக்கியங்கள், லஷ்மி அச்சகம், கொழும்பு. பக். 53 - 54.
217. மேலது, ப. 54.
218. மேலது, ப. 157.
219. பொன்னம்பலபிள்ளை, வித்துவசிரோமணி, மாவையமகவந்தாதி, முன்னுரை.
220. மேலது, செய். 9.
221. கந்தசாமி, சோ.ந., (1989), தமிழ்யாப்பியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், முதற்பாகம், முதற்பகுதி ஸ்ரீ வேலன் அச்சகம், சிதம்பரம், ப.2. (எ + ஓ), *Paul Franklin Baum*, (1924), *The Principle of English Versification*, Cambridge, P.5.
222. மேலது, (எ + ஓ) *Jacob Schipper*, (1950), *English Versification* o p.01.
223. ப.சே. செய். 1.
224. மேலது, செய். 2.
225. மேலது, செய். 3.
226. மேலது, செய். 6.
227. மேலது, செய். 7.
228. மேலது, செய். 9.
229. மேலது, செய். 25.
230. மேலது, செய். 26.
231. மேலது, செய். 27.
232. மேலது, செய். 19.
233. மேலது, செய். 20.
234. மேலது, செய். 23.
235. மேலது, செய். 35.
236. மேலது, செய். 46.
237. மேலது, செய். 50.
238. மேலது, செய். 53.
239. மேலது, செய். 41.
240. மேலது, செய். 104.
241. மேலது, செய். 105.

242. மேலது, செய். 231.
243. ப.சே. உதாரரோக நிதானம், செய். 2.
244. மேலது, கரப்பன்ரோக நிதானம், செய். 1.
245. மேலது, செய். 48.
246. மேலது, செய். 56.
247. மேலது, செய். 267.
248. மேலது, செய். 957.
249. மேலது, செய். 959.
250. மேலது, செய். 136.
251. மேலது, ப. 1040.
252. மேலது, ப. 1051.
253. ப.சே. ஐ. ஐ.பா, செய். 105.
254. மேலது, செய். 201.
255. மேலது, செய். 117
256. ப.சே. மு.பா, செய். 1039.
257. கனகரத்தினம், த., (1974) “இலக்கிய உறவு பாளி சிங்கள இலக்கியங்களுடன் தமிழ் இலக்கிய உறவு”, அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாமன்ற (இலங்கைக்கிளை) நான்காவது மாநாடு, யாழ்ப்பாணம்.
258. அமிர்தசாகரனார், (1960), யாப்பருங்கலம், (Edited by Vidwan M. Vernugopala-pillai), Published by the Curator Governement Oriental Manuscripts Library, Madras, Printed by the Controler of Stationary and Printing, Madras, on behalf of the Government of Madras. செய்யுள் இயல். ப. 166. சூத். 2.
259. மேலது, சூத். 5.
260. மேலது, ப. 206.
261. மேலது, ப. 214.
262. மேலது, ப. 225.
263. மேலது, ப. 226.
264. மேலது, ப. 274.
265. மேலது, உறுப்பியல்.
266. மேலது, ப. 36.
267. மேலது, ப. 68.
268. மேலது, ப. 82.
269. மேலது, ப. 108.

270. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் மகாவித்துவான் அரசகேசரி இயற்றிய இரகுவம்மிசம் மூலமும் புன்னாலைக்கட்டுவன் சி. கணேசையரவர்கள் இயற்றிய பதவுரையும், இரண்டாம் பாகம், (1932), யாழ்ப்பாணம், கொக்குவில் சோதிட பிரகாச யந்திர சாலையின் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.
271. மேலது, நாட்டுப்படலம், செய். 1.
272. மேலது, நகரப்படலம், செய். 1.
273. மேலது, அரசியற்படலம், செய். 1.
274. மேலது, குறைகூறுப்படலம், செய். 1.
275. மேலது, தேனுவந்தனம் படலம், செய். 1.
276. மேலது, இரகுவற்பத்திப்படலம், செய். 1.
277. மேலது, யாகப்படலம், செய். 1.
278. மேலது, திக்குவிசயப் படலம், செய். 1.
279. மேலது, அயனெழுச்சிப்படலம், செய். 1.
280. மேலது, மாலையீட்டுப்படலம், செய். 1.
281. மேலது, கடிமணப் பருவம், செய். 1.
282. மேலது, மீட்சிப் படலம், செய். 1.
283. மேலது, இரகுகதியுறுப்படலம், செய். 1.
284. பொன்னையா, ஐ., (பதிப்), (1930), வைத்தியத்தெளிவு அநுபந்தத்தன், திருமகள் அச்சியந்திரசாலை, சுன்னாகம்.
285. மேலது, நூன்முகம்.
286. பொன்னையா, எஸ். எம், சபாபதிப்பிள்ளை, ஐ., ஆயுள் வேத அவுடத சங்கிரகம், ஆயுள் வேதத்திணைக்கள வெளியீடு, கொழும்பு, பக். 21. 59.
287. பொன்னையா, ஐ. (பதிப்), அகத்தியமுனிவர் அருளிச் செய்த வைத்திய பூரணம் - 205, திருஞானசம்பந்தர் அச்சுக்கடம், மல்லாகம், வெகுதானிய வருடம், கார்த்திகை மாதம்.
288. சுதேச வைத்திய அவுடதத்திரட்டு, ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி
289. கந்தையாபிள்ளை, க.வே., பாலவைத்தியத்திரட்டு, அஷயவருடம்.
290. முத்தையா ஜோன் ஏ., (1972), சித்தவைத்திய சிகிச்சைக்கிரமம். (ஒரு குறிப்ப வழிகாட்டி)
291. இராசையா, ஏ.சி., (1985), அனுபவமுள்ள குடிநீர் வகைகள், (அனுபவத் தொகுப்பு), (பதிப்), வைத்திய கலாநிதி வேலாயுதம்பிள்ளை குகமுர்த்தி, கந்தர்மடம், யாழ்ப்பாணம்.
292. திருவாசகம், 15:5.
293. திருநாவுக்கரசர், நின்ற திருத்தாண்டகம்.
294. சுந்தரர், அரிசிற் கரைப்புத்தூர்.
295. திருநாவுக்கரசர், புகலூர், 6.

296. மதுரைக்காஞ்சி. 453 - 55.
297. முத்தையாகோன், ப., (1972), சித்தவைத்திய சிகிச்சைக் கிரமம் என்னும் தமிழ் வைத்திய நூல், கலாபவன அச்சகம், பருத்தித்துறை. ப. 12.
298. (எ+டு), சிவசண்முகராஜா, சே., (1993), ப. 66.
299. மேலது, பக். 7-8.
300. சண்முகவடிவேல், எம்., (1979), சித்தமருத்துவ நோய் நாடல், நோய் முதல் நாடல் திரட்டு. ப.86.
301. கிறிஸ்தவபண்டிதர் வைத்திய நூற்றிரட்டு, ப. 17, செய்யுட்கள், 3-6.
302. பொன்னையாபிள்ளை, அ., அருளானந்தசிவம், (பதிப்.), (1927), யாழ்ப்பாணம் இருபாலைச் செட்டியார் இயற்றிய வைத்திய விளக்கம் என்னும் அமிர்தசாகரம் பதார்த்த சூடாமணி, சைவப் பிரகாசயந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம், ப. 1. (குறிப்பு: இந்நூலில் அ. பொன்னையாபிள்ளை என்றே காணப்படுகிறது. ஆனால் சிறப்பாயிரத்தில் வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர் ஐயம்பிள்ளை பொன்னையா என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார்)
303. கந்தையாபிள்ளை, க.வே.ஈ. (தொகுப்), பாலவைத்திரயத்திரட்டு, அஷயவருடம், முகவுரை.
304. இருபாலைச் செட்டியார் வைத்தியவிளக்கம். ப. 4.
305. மேலது, ப. 4.
306. பொன்னையா. ஐ., (1933), (பதிப்), சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம், ஏழாலை திருஞான சம்பந்தர் அச்சியந்திரசாலை, முகவுரை.
307. உத்தமராயன், க.சு., (1978), தோற்றக் கிராம ஆராய்ச்சியும் சித்தமருத்துவ வரலாறும், தமிழ்நாடு அரசு வெளியீடு, பக். 332 - 333.
308. பொன்னையாபிள்ளை. ஐ., (1927), இருபாலைச்செட்டியார் வைத்திய விளக்கம், ப. 21.
309. மேலது, ப. 18.
310. மேலது, ப. 20.
311. சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம் (வாகடத் தொகுப்பு).
312. மேலது, செளமிய காண்டம், பக். 211 - 212. செய். 210.
313. மேலது, பாயிரம், ப. 8, செய். 35.
314. மேலது, உக்கிரகாண்டம், எ - 132, செய். 717.
315. மேலது, ப. 6, செய். 19.
316. மேலது, ப. 6, செய். 19.
317. சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம். பக். 108 - 109.
318. மேலது, பக். 98, 99.

இயல் ஆறு

பயில்முறையில் செகராசசேகரம் - பரராசசேகரம் - அமுதாகரம் ஆகியவை வகிக்கும் முக்கியத்துவம்

1. அமுதாகரம் பொருள் மரபும் செய்யுள் அமைப்பும்

சித்த மருத்துவ நூல்களிலே நஞ்சியல் (Toxicology) பற்றி வெளி வந்த முதலாவது நூலாக அமுதாகரம் கருதப்படுகிறது. சித்தாரு டத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படும் இந்நூலிலே முக்கியமாக விஷகடிக்குரிய சிகிச்சைமுறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. சிறப்பாக, பாம்புக்கடி, தேள்கடி, புலிமுகச் சிலந்திக்கடி, நட்டுவக் காலி, திருநீலகண்டன், செம்பூரான், நச்சுப் பல்லி, அறணை, செவ் வட்டை, முஞ்சூறு, முதலைக்கடி, புலிக்கடி, பூனைக்கடி, நாய்கடி, கருங்குளவி, திருக்கை முள் தைத்தல், குரங்குக்கடி, கெளிற்று முள், கிழாத்தி முள் விஷங்கள் இன்னும் நாட்பட்ட பல்வேறு விஷங் களுக்குரிய சிகிச்சை முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. செய்யுள் நடை யைக் கவனிக்குமிடத்து இவரது மருத்துவப் புலமையுடன் தமிழ்ப் புலமையும் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. வடமொழி தமிழ்மொழி கலந்த மணிப்பிரவாள நடையைச் சரளமாகக் கையாண்டுள்ளதுடன் சித்த மருத்துவ முன்னோடிகளான சித்தர்களைப் போலவே குழுஉக் குறிகளையும் மறைபொருள்களையும் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார்.¹

இக்குறிப்பின் மூலம் வடமொழி, தமிழ்மொழி இரண்டிலும் புலமை பெற்று மறைஞான வல்லாளராக வரதபண்டிதர் விளங்கியமையை ஊகித் தறிய முடிகிறது. தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களும், சோதிடம், வேதாந்த, சித்தாந்த நூல்களும் நன்கு கற்றவர்.

அமுதாகரம் நூலிலே இடம்பெறும் செய்யுட்களிரண்டினைக் கவனிக்கும் போது வரத பண்டிதரின் கவிவளமும் நுட்பத்திறனும் பெருவியப்புக்குரியதாகின்றன.

ஈசுரமூலி கருடக்கொவ்வை யிறையவனிம்பமுடன்

எட்டியாடை குலைத்தானொச்சியும் பெயிளிந்நொச்சி

யாசறு காண்டை கொடிக் கழலகுப் பழையரமுறிதொட்ட விரலன்றுதறித்தான்
குந்த மயிற் குந்தத் தொடுவாய் முதிரை

தேசற நாறுகரந்தை புறங்கை திருந்தவே நாறியுடன்
செப்பிய வங்கோலங் காத்தோட்டி சிறந்திடு வேரிலைகள்
பேசிய வோரளவாகத் தூள் பொடி செய்து களஞ்சிரதம்
பிரிய முறித்துச் செறிவு மீடுதாக்கப் பேணிக்கொண்டருளே.

இச்செய்யுளிலே இடம்பெற்றுள்ள சொற்களுக்கான பொருளை முதலிலே
நோக்குவாம்.

ஈசுரமூலி	- பெருமருந்து
இறையவனிம்பம்	- சிவனார் வேம்பு
ஆடை குலைத்தான்	- குறிஞ்சா
தொட்டவிரலன்று தறித்தான்	- பாகல்
குஞ்சம்	- குருந்தம்

வாழையை, 'தாயைக் கொன்றான்' என்றும், கருடன் முட்டையை 'காள
வண்ணனூர்தி யண்டம்' என்றும், மயிலை, குர்ப்பகை, வானூர்பரி என்றும்
குறிப்பிடுகிறார்.

நசியவகை பற்றிக் கூறும் பாடல் வருமாறு:
மண்ணின் வேந்தும் மலையின் முனிவனு
முன்னுஞ் சோற்றுக் குரிசையுண்டானுமாய்க்
கண்ணின் மூக்கிற் சகக்கில் பிழிந்திடில்
விண்ணிற்போன விடங்களும் தீருமே.

இப்பாடலிலே மூலிகை மருந்துகள் சொல்லப்பட்டுள்ளமையினைக் காணலாம்.

மண்ணின் வேந்து	- முடிதும்பை
மலையின் முனி	- மிளகு
சோற்றுக் குரிசையுண்டான்	- உப்பு

அதாவது முடிதும்பை, இலை, மிளகு, உப்பு இம்மூன்றையும் துவைத்துக்
கண், மூக்கில் விட எந்தவித விடமும் இறங்கி மாறுமாம்.

பொதுவாக விஷக்கடியினால் விஷம் உடலில் பரவும் வேளையில்
ஒருவர் உணர்ச்சியிழந்து நினைவற்றுப் போவது (Coma) இயல்பு.
அங்ஙனம் மூர்ச்சையடையும் வேளையில் வாயினால் மருந்துகளைக்
கொடுத்தல் இயலாத காரியம் என்பதுடன் அப்படிக் கொடுத்தால்
அது சுவாசாயத்தை அடைந்து கேடு விளைவிக்கும் என்பது உண்மை.

எனவே தான் இந்நூலாசிரியர் வாய்வழியாகக் கொடுக்கும் மருந்துகளிலும் பார்க்க உச்சியைக் கீறி இரத்தத்துடன் மருந்தைக் கலக்க வைக்கும் (குடோரி) முறை, நாசி வழியாகத் துளித்துளியாக மருந்தை உட்செலுத்தும் முறை, (நசியம், புகை) கண்ணிற்கு இடும்மருந்து (கலிங்கம்) கடிவாய்க்கு இடும் மருந்து (துவாலை) என்பவற்றை முக்கியமாகக் கூறியுள்ளார். மந்திர உச்சாடனம், பார்வை பார்த்தல் போன்ற விடயங்களில் நூலாசிரியர் அதிக அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் மருந்துகளுடன் பத்தியங்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார்.²

அமுதாசரத்தில் எலிக்கடிக்குப் பத்தியம் மேல்வருமாறு இடம்பெற்றுள்ளது.

தொலையும் பத்தியஞ் சொல்வேன் முருங்கையி
னிலையும் பிஞ்சு மினி தென்றியம்புவர்.

சித்தர்கள் விஷவைத்திய நூல்களில் பாம்புக்கடிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர். வரதபண்டிதரும் தமது நூலில் நாகம், புடையன், அமுரு சர்ப்பம், விரியன், இரத்தப் புடையன், இரத்த மண்டலி, சுருட்டை கருவிலி நாகம், வாளை போன்ற சர்ப்பவகைகளின் கடிக்குச் சிகிச்சை முறைகள் கூறியுள்ளார்.

விஷகடிக்குரிய பொது வைத்திய முறைகள்
கைவைத்திய முறைகள் இந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.
செய்யுள் இலக்கியங்கள் கையெழுத்துப் பிரதியில் ஒழுங்
கின்மையால் குறிப்பிடமுடியவில்லை.³

அமுதாசரம் நூலாசிரியர் வரதபண்டிதர் பற்றியும் அவரது கவிதாசமக்காரம் பற்றியும் அறிவதற்கு வடமொழி தமிழ்மொழி இணைப்புநிலை பற்றிய மேல்வரும் விளக்கங்கள் அவசியமாகின்றன. இன்றும் யாழ்ப்பாணத்து விஷகடி வைத்திய மரபில் 'செவி' வழியாகவே 'விஷகடி வைத்தியம்' செய்யப்படுவதனை நடைமுறையிலே காணலாம். பாரம்பரிய முறையிலே, பரம்பரை பரம்பரையாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வரும் இம்மரபின் தொடக்கம் - மூலவேர் - குறித்த செய்திகள் இத்துறையின் எதிர்கால ஆய்வுக்குப் பெருந்துணை புரிவனவாகலாம். பிறரெவரும் மேற்கொள்ளாத முறையில் விஷகடி வைத்தியம் குறிப்பிட்ட வைத்தியம் பரம்பரையினருக்கேயுரிய 'வாலாயமான சிகிச்சை'யென (விஷகடிச் சிகிச்சை) விளங்குகிறது. எல்லோருக்கும் எளிதில் புரியாத புதிராகவே இன்றும் விஷகடிக்கான சிகிச்சை காணப்படுகிறது. ஏட்டு மரபிலும், சிகிச்சை மரபிலும், மட்டுமன்றிப் பாவனையினாலும் விஷகடிச்சிகிச்சை இன்றும் மேற்கொள்ளப்படும். நவீன மருத்துவ

முறையில் பார்வை பார்த்தல், பாவனை பண்ணுதல் என்பன இல்லையென்று கருதும் மருத்துவர்கள் கூட, இன்று பார்வையும், பாவனையும் பயனளிப்பதாகவும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆங்கில மருத்துவத்திலே 'விஷகடிக் கு ம்ருந்தில்லை' என்று கூறும் இன்றைய மேற்குலக மருத்துவம் நஞ்சினை உடலிருந்து அகற்றுதற்குப் 'பேதி'யையே கொடுக்கின்றனர். விஷகடிக் கும், கொடிய கிருமிநாசினிகளை - நச்சு மருந்துகளை உட்கொண்டு தம்முயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளும் உயிர்களுக்கும் பேதி வழங்குவதையும் தண்ணீரினால் குளிப்பாட்டுவதையும், வாய்மூலம் உறிஞ்சியிழுப்பதையுமே சிகிச்சை முறைமைகளாகக் கொள்கின்றனர்.

பாம்புக்கடியினால் ஏற்பட்ட விஷத்தை மந்திரங்களினாற் குணப் படுத்தல், திகம்பர சமணர்களை எதிர்ப்படுதல் தீமை விளைவிக்கும் என்னும் நம்பிக்கை சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம். பேய் பிசாசுகள் மீதான நம்பிக்கை, அவற்றின் மீதான அச்சம், விதி பற்றிய நம்பிக்கை முதலியவற்றையும் ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் ஏற்றவாறு புலப்படுத்தி யுள்ளார்.⁴

என்ற கருத்து அமுதாசிரம் வைத்தியமுறைமையின் சமூக நம்பிக்கையினை அறிவதற்குப் பேருதவி புரிவதாகும். சமூகவழக்காறுகள் மேலைத் தேசத்து மருத்துவத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை என்பதனால் தொன்று தொட்ட பாரம்பரிய முறைமைகள் கைவிடப்பட்டு விட்டன என்ற கருத்தில் அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பது ஒருபக்கப் பார்வையாகவே எப்பொழுதும் அமையும். அறிவின் மெய்ம்மையும் கூர்மையும் அனுபவத்திற்கும், ஆன்மிகத் திற்கும், சமூக வழக்காறுகளுக்கும் இயைபுள்ளவையாக அமையும் பொழுது தான் அவை பயனுள்ளவையாக அமையும். நம்பகத் தன்மை பெறும். இன்றும் 'விஷகடிக்கான வைத்தியம்' என்பது ஆங்கிலமுறை மருத்துவத்திலே இல்லை என்பது நடைமுறை உண்மையாகும்.

சைவசித்தாந்த தத்துவம் 'பாவனை' மருத்துவம் பற்றிக் கூறும். திருவருட்பயன்,

விடநகுலமேலினு மெய்ப்பாவகனின் மீழும்
கடலினிருள் போவதுவன் காண்.⁵

என்று கூறுகிறது. 'விஷம் தீண்டப்பெற்றால் மாந்திரீகன் தன்னைக் கீரியாகப் பாவித்து அவ்விஷத்தை இறக்கிச் சுகம் செய்வான்' என்பது சுருக்கமான பொருள். யாழ்ப்பாணத்திலே விஷகடிக்கெனக், 'கொட்டடிப்பரியாரியார்' என அழைக்கப்பட்ட, வேலணைப்பரியாரியார் டாக்டர் சிற்றம்பலம் மிக்க புகழ்பெற்ற விஷகடிக்கான வைத்திய நிபுணராவார். இவரது சிகிச்சைப் புகழ்

உலகளாவியது. 'குருவின் அருட்பார்வை' யால் விஷம் நீங்கப்பெறும் என்னும் பெரு நம்பிக்கையும் உண்டு. ஆகவே 'விடநகுலமேவினும்' என்னும் திருவருட்பயன் செய்யுளுக்கு மேல்வருமாறு மீண்டும் உரைத்தெளிவு பெறலாம் போலத் தெரிகிறது.

பொருள்

(பாம்பு தீண்டியதால் உண்டான) நஞ்சு மயக்கம் கீரி நேரில் பொருந்தி நிற்பினும் (நீங்காமல்) உண்மையாகத் தன்னைக் கீரியாகப் பாவனை செய்யும் விடகாரியினால் அல்லது மாந்திரீகனால் நீங்கும். இதுபோல 'இருண்மலம்' ஆன ஆணவம், தன்னைப் பதியாகப் பாவனை செய்யும் 'குருவின் அருட்பார்வையால்' வலிநீங்கப்பெறும். (ஆலாலம், ஆலகாலம் - நஞ்சு).

இவ்விடத்திலே பொருத்தம் கருதி ஏட்டு மருத்துவம் குறித்த சிந்தனைகளை முன்வைப்பது பெரும்பயன் தருவதாகும். ஏட்டு மருத்துவம் குறிப்பிடும் பாடல்களிலே வைப்புமுறை, செய்யுள் ஒழுங்கு முறைமை என்பன கிடையா. வாய்மொழியாகவே மருத்துவர்கள் மனனஞ் செய்து பயன் தரத்தக்க வகையிலே இன்றும் கையாண்டு சிகிச்சை செய்கின்றனர். ஏட்டு மருத்துவச் செய்திகளும் பாடல்களும், ஔடதங்களும் இதனை நிரூபித்து நிற்கின்றன. இன்றைய காலத்துச் சூழ்நிலையிலே இம்மருத்துவ அம்சங்கள் பெரிதும் பேணிப்பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. இவை மிகுந்த தனித்துவமிக்கவை என்று கருதுவதும் பெரிதும் முக்கியத்துவமுடையதாகும். அவற்றிற் சிலவற்றை மனனஞ் செய்து சொல்லிக் கொடுப்பதுண்டு எனக் கருதுகிறார் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்.

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாகரம் என்பவற்றின் பல்வேறு செய்யுட்கள் இன்றுள்ள மருத்துவர்களுக்கும் மனப்பாடம் ஆயினும் அவை எந்நூலிலே வந்துள்ளன என்ற வினாவுக்கு விடை கிடைப்பதரிதாகிறது. மிகவும் ஞாபகசக்தியைக் கொண்டுள்ள ஒரு சில வைத்திய மேதைகளே இன்ன செய்யுள் இன்னநூலிலே இடம்பெற்றுள்ளது என்று பொருத்தமாகக் குறிப்பிடுவர்.

அமுதாகரம் பொருள் மரபு பற்றியோ பரராசசேகரம் பொருள்மரபு குறித்தோ தெளிவான பார்வை இன்றும் யாழ்ப்பாணத்துப் பாரம்பரிய வைத்திய முறையிலே வளர்ச்சியடையவில்லை என்ற கருத்துமொன்றுண்டு. ஏட்டு மருத்துவம் என்னும் நூல் சுதேச மருத்துவரோகங்கள், சிகிச்சை முறைகளைக் கூறுவது. ஒட்டு மொத்தமாகப் பழஞ் சுவடிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட மருத்துவ சிகிச்சைகள், குளிகை, குடிநீர், குரணங்கள், லேகியம், பற்பம், செந்தூரம், தைலங்கள், காயம், பத்து, புதங்கம், பொடி என்னும்

பெயர்களினாலே அழைக்கப்பட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. அத்துடன் ஏட்டு வைத்தியம் குறிப்பிடும் ரோகங்கள் என்பனவும் செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் நூல்களிலே இடம்பெற்றுள்ளன. சுரம், சன்னி வாதரோகங்கள், குலை, குன்மம், பித்தரோகங்கள், பைத்தியம், கபரோகங்கள், சுவாசரோகங்கள், பேதி, வாந்தி, விக்கல், சிறுநீரக ரோகங்கள், கண்ணரோகங்கள், சிறுபிள்ளை ரோகங்கள், குடலேற்றம், தொண்டை சிரோரோகங்கள், சர்மம், மற்றும் கர்ப்பன் ரோகங்கள், கழிச்சல், வயிற்றுக்கடுப்பு, மூலரோகங்கள், தந்த ரோகங்கள், குரல் தெளிய என்பன குறித்த செய்திகள் பிரதானமானவை. இன்னும் பேதி, கர்ப்பன், ஈழை, சொறி, சிரங்கு சன்னி, குன்மம், வாதம், கீரைப்பூச்சி, கபாலஇடி இவற்றுக்கான நம்பகமான பக்க விளைவுகளற்ற மருத்துகள் சுதேச மருத்துவத்தில் - ஏட்டு மருத்துவத்தில் உண்டு.

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாகரம் ஆகிய நூல்களின் அமைப் பொழுங்கு, செய்யுட் பண்புகள் குறித்த செய்திகளை ஏட்டுமருத்துவம் வெளிப்படுத்துகிறது. விடயப் பொருள் கருதியும், இன்றைய காலத்துச் சூழ்நிலைக் கேற்பவும் ஏட்டுமருத்துவத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பிரதான விடயங்கள் சுதேச மருத்துவ நூல்களின் ஆய்வுத் தேவையினைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட ஏதுவாயுள்ளமையும் கருத்தக்கது.

ஆயுள் வேதத் திணைக்களத்திடம் இல்லாத பெருந்தொகையான மருத்துவக் குறிப்புகளைக் கொண்ட பழைமை வாய்ந்த ஏடுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் தனிப்பட்ட சுதேச வைத்தியர்களிடம் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட நாம் அவற்றை அவர்களிடமிருந்து தற்காலிகமாகப் பெற்றுப் பிரதி செய்துகொள்ள எடுத்த முயற்சியின் பயனாக எமக்குக் கிடைத்த அரிய ஏட்டுத் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்து தமிழ் மொழியில் அச்சிட்டு வெளியாகும் முதலாவது நூற்றொகுப்பு இதுவாகும்.⁶

இத்துணை அக்கறைக்குரியதாயமைவது ஏட்டு மருத்துவ சுதேசமருத்துவ இலக்கியங்கள் குறித்த இவ்வாய்வு. பேணுதல், ஆவணப்படுத்தல் என்பன இல்லாத கவனக் குறைவினால் கைந்நெகிழ் விட்டுவிட்ட சொத்தாகவே ஏட்டு மருத்துவச் செய்திகள் அமைந்துவிட்டன.

ஏட்டு வைத்தியப் பாரம்பரியத்தின் தொன்மம் பற்றிய செய்திகளை இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்டு அதன் பிறிதொரு தனித்தன்மையை வெளி உலகுக்குக் கொண்டு வருதலும் இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகிறது. சுன்னாகம் வரதபண்டிதரின் கல்விப் பின்புலம் பற்றி வி. சிவசாமியின் மேல்வரும் கருத்துகள் மனங்கொளற்பாலன.

யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு குறிப்பாக, இலங்கையின் வடபகுதியிலே இடைக்காலத்திலே (கி.பி 13 - 17ஆம் நூ.வரை) நிலவிய தமிழ் இராச்சியத்திலே சமகாலத் தமிழகத்திற் போன்று தமிழும், வடமொழியும் சிறப்புற்றிருந்தன. அரச அவையில் ஆதரவு பெற்றிருந்தன. அரசர்கள் பலர் இவற்றிலே புலமைபெற்றிருந்தனர். இவ்வரசர் தரித்த பரராசசேகரன், செகராசசேகரன், ஆரியச் சக்கரவர்த்தி போன்ற விருதுப் பெயர்களும், சிறப்புப் பெயர்களும் குறிப்பிடற் பாலன. இவ்வரசர்களின் ஆதரவிலே பல வைத்திய, சோதிட நூல்கள் வடமொழியிலிருந்து தமிழிலே தொகுக்கப்பட்டன. பரராசசேகரம், செகராசசேகரம், செகராசசேகரமாலை போன்ற நூல்கள் இவ்வாறே தோன்றின. அரச மரபைச் சேர்ந்த அரசகேசரி வடமொழியிலே காளிதாசர் இயற்றியதும் வடமொழிப் பெருங் காப்பியங்களுள்ளொன்று மாகிய இரகு வம்சிசத்தைக் தமிழிலே பெருங் காப்பியமாகப் பாடியுள்ளார். யாழ்ப்பாண அரசர்கள் சிலராவது தமிழ், வடமொழி ஆகியவற்றில் மட்டுமன்றிச் சமகால இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்திலீடு பட்டு வந்த முஸ்லிம்கள் ஒருசாராரின் மொழியாகிய பாரசீகத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பது கி.பி 1344 இலே இலங்கைக்கு வந்த மொறொக்கோ நாட்டுப் பயணியாகிய இபின் பட்ரூட்டாவின் பிரயாணக் குறிப்புக்களாலும் அறியப்படுகின்றது. இவர் அக்கால அரசனான ஆரியச் சக்கரவர்த்தியினைத் தென்மேற்கு இலங்கையிலுள்ள புத்தளப்பகுதியிலே சந்தித்தார். இக்காலத்திலே யாழ்ப்பாண அரசர் தென்மேற்கு இலங்கையிலும் தமது ஆதிக்கத்தினை ஏற்படுத்தி வந்தனர். அம்மன்னனுடன் பாரசீக மொழியிலே உரையாடியதையும் அவனின் பண்பாட்டுச் சிறப்புப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁷

ஏறக்குறைய, வரதபண்டிதர் வாழ்ந்த சமகாலத்தவராக வைத்தியநாத முனிவர், திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாச முனிவர். பிந்திய காலத்தவரான இருபாலைச் சேனாதிராச முதலியார் (நாவலரின் ஆசிரியர்) நீர்வேலிச் சங்கரபண்டிதர் முதலிய பிரபல்யமான தமிழ், வடமொழி அறிஞர்கள் குறிப்பிடற்பாலர். இவர்களில் ஒரு சாரார் அந்தணரல்லர். இருமொழி அறிவில் மட்டுமன்றிச் சைவசமய அறிவிலும் இவர்கள் மேம்பட்டு விளங்கினர் என்பதும் ஈண்டு கவனித்தற்பாலது.

வடமொழியிலே நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே தொடர்ந்து வாழ்ந்தமைக்குப் போர்த்துக்கேயர்களால் ஆவணங்களும் சான்றுபகருவன. போலேததிரினிதாதே என்ற போர்த்துக்கேய ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தில் கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த வடமொழியிலே மிக்கபாண்டித்தியமுள்ள அறிஞர் பற்றித் தமது நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர்கள் அறிந்தலியியில் தமது நூல்

களை எழுதியுள்ளனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேதங்கள், ஆகமங்கள் மட்டுமன்றிக் குறிப்பாக இந்துசமயக் கோயிற் கலைகள், கிரியைகள் பற்றிய நூல்களும் வடமொழியிலே எழுதப்பட்டு வந்தன. தமிழகத்திலிவை கிரந்தலிபியிலே எழுதப்பட்டிருந்தன. எனவே சைவ, வைஷ்ணவ சமய குருமாராகிய அந்தணர்கள் சம்ஸ்கிருதத்தினை இந்தலிபியிலேயே கற்றனர் எழுதினர். யாழ்ப்பாணத்திலும் இதே போக்கு நெடுங்காலமாக நிலவிவந்தமை மேற்குறிப்பிட்ட குறிப்பினாலும் தெளிவாகின்றது.⁸

செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாகரம் என்பவற்றின் செய்யுட் பாரம்பரியம் குறித்த மெய்ம்மை விளக்கத்திற்கும், செய்யுளமைப்பு முறைமைக்கு முரிய பெரு விளக்கத்திற்கும் இக்கருத்துகள் துணைபுரிவனவாகும் சமஸ்கிருதத்தின் - வடமொழியின் வரலாறும் அதன் இலக்கியத் தாக்கமும் குறித்த செய்திகளையும் நோக்குவாம்.

சமஸ்கிருதத்தின் வரலாறும், இந்துசமயத்தின் வரலாறும் பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. இவை சுமார் 3500 ஆண்டு களுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றினைக் கொண்டவை. இந்து சமய மூல ஊற்றுக்கள் பலவாயினும், அவற்றுட் பல முக்கியமானவை வேதங்களிலும், அவற்றின் வழிநூல்களிலுமே காணப்படுகின்றன. இவை வடமொழியிலே பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடப் பாலது. இந்து சமயம், தத்துவம், பண்பாடு பற்றிய நூல்கள் நெடுங் காலமாக வடமொழியிலேயே எழுதப்பட்டு வந்தன. அறிவியல் மொழியாகவும், இந்துசமயத்தின் புனித மொழியாகவும், தேவ பாஷையாகவும், பொது மொழியாகவும், சாஸ்திரீய மொழியாகவும் சம்ஸ்கிருதம் விளக்கி வந்துள்ளது.

என்கிறார் வி. சிவசாமி.⁹

தமிழகத்திற் போன்று இங்கு நிலவிய தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே சமஸ்கிருதத்திற்கும் ஒரு முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. தமிழ் றிஞர்கள், பொதுவாகச் சமஸ்கிருதத்திலும் ஓரளவாவது பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலே நீண்ட காலமாக ஒரு சமஸ்கிருதப் பாரம்பரியமும் நிலவி வந்துள்ளது. சமஸ்கிருத அறிவு சைவசமய, தமிழ் ஆகியவற்றை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு மட்டுமன்றி, அதன் தொல்சீர் இலக்கியங்களைக் கற்றுத் துய்ப்பதற்கும் அவசியமெனக் கருதப்பட்டது. தமிழ் அறிஞருக்குத் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய அறிவுமட்டுமன்றி, வட மொழி இலக்கண இலக்கிய அறிவும் ஓரளவாவது அவசியம் என்ற கருத்து நிலவிற்று. மேலும் கிறித்தவமதப் பிரசாரம் செய்தற்காக இங்கு வந்த மேனாட்டுப் பாதிரிமார் சிலர் இந்துசமயம் சமூகம் முதலியன பற்றிய

அறிவிற்கு சமஸ்கிருத அறிவின் அத்தியாவசியம் பற்றி உணர்ந்து செயலாற்றினர்.

பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்திற் போன்று யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர்கள் வாழ்ந்து வந்தமை குறிப்பிடற்பாலது. மேலும், பிராமணர் மட்டுமன்றிப் பிராமணர் அல்லாத வடமொழி அறிஞர்களும் இருந்து வந்துள்ளனர். அஃது அந்தணருடைய மொழியாக மட்டும் நிலவவில்லை.

ஆயுர்வேதம் பற்றிய கருத்துகளை சு.சுசீந்திரராசாவும், ஆ. சபாரத் தினமும் மேல்வருமாறு கூறுவர்.

ஐரோப்பிய விஞ்ஞானிகள் விஞ்ஞான வளர்ச்சி காரணமாகக் கிருமி களே நோய்களுக்குக் காரணம் என்ற லூயிபாஸ்டரின் கொள்கையை மனங்கொண்டு கிருமி அழிக்கும் மருந்துகளைக் கோடிக்கணக்கில் உற்பத்தியாக்கினர். சில காலத்தின் பின்னர் அம்மருந்துகள் சில சக்தி இழந்துவிட்டன எனக் கவலையுற்றனர். ஆனால் கைலாசபதி அவர்களோ மருந்து என்றால் ஆயுர்வேதமே என்றும் அது எக் காலத்துக்கும் உதவும் என்றும் உறுதியாகக் கூறுகிறார். ஆயுர்வேதம் உபவேதங்களுள் ஒன்று. அது தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆயுர்வேத வைத்தியம் புத்தி விருத்தியில் அதி உயர்ந்த நிலையில் நிற்கும் ரிஷிகளினால் அதாவது அகத்தியர் போன்றவர்களால் தர்ம சிந்தனையோடு செய்யப்பட்டது. அதே போல் சித்த வைத்தியமும் தர்மத்துக்குக் கீழே சீவனநோக்கில் நிற்போரை மனதில் வைத்துத் தர்மம் தவறாமல் எழுதப்பட்டது. வேதம் அறிந்த ரிஷிகள் மூலிகை களின் இயல்பை அகக் காட்சியில் கண்டு இரக்கமேலீட்டால் தகுதி யானவர்களுக்கு அதன் மகிமையைக் காட்டிச் சென்றனர். அக்காட்சி பெற்ற பெரியோர் அருகிப் போன கலிகாலத்தின் பிற்பகுதியில் இந்திய ஆயுள்வேத நூல் உரையாசிரியர்கள் பரிசோதனை முறை களையும் செயல்முறை அனுபத்தையும் சேர்த்து வாகடங்களை ஆக்கியிருக்கலாம்.

பொருண்மோகித்து வாங்கியிடும் புன்மையாளர் கலைமறையின் அருள்பாத்துணர் வறியாதார் மருந்தொன்றறியாரவனிதனில் மருளாய்ப் பொருளிற றடுமாறு மனிதர் பிணியின் வகையதுவும் தெருளாரவர் கை மருந்துண்போ ரொழியா நோயிலுழல்வர் தினம்.

என்ற பரராசசேகர மரபை அறிந்தவர். ஆனால் காலத்தின் போக்கை உணர்ந்த கைலாசபதி அவர்கள் புகழ்பெற்ற வைத்தியன் தன் செல விற்கு நீதியான பெறுமதியைக் கேட்டுவாங்குவது நியாயம் எனப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளைக்குக் கூறியதாக மூதறிஞர் ஒருவர் மூலம் அறிகிறோம்.

இனி, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாசரம் என்பனவற்றின் செய்யுண் முறைமையை அறிவதற்கென ஏட்டுமருத்துவம் நூலிலே இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களிற் சிலவற்றை நோக்குவாம். இப்பாடல்கள் பாரம்பரிய சுதேச வைத்தியர்களது ஞாபகத்தில் நின்று நிலைக்கும் தன்மையையும் நினைக்கலாம். பரராசசேகர வைத்திய முறைமைகள் இணைந்துள்ள பாடல்களிலை.

வேகமா நெறி சேரும் வினைகளும்
தாகபோகம் விடாத தளர்ச்சியும்
யோக வாரியில் நால்வரு றுன்பமும்
போக யேசுவின் பாதத்தைப் போற்றுவோம்.¹¹

இப்பாடலில் 'யேசுவின் பாதத்தைப் போற்றுவோம்' என்னும் வேண்டுதலிடம் பெறுவது காணத்தக்கது. கிறிஸ்தவர்களிடையேயும் சுதேசமருத்துவம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை இப்பாடல் உணர்த்திநிற்கிறது. கொழும்புத் துறை, சில்லாலை, அரியாலை போன்ற இடங்களில் இன்றும் கிறிஸ்தவ சமய மருத்துவர்களது வாலாயமான மருத்துவமாக சித்தாயுள் வேதம் நிலவிவருவதும் குறிப்பிடற்பாலது.

விஷையார்ய குளிகை பற்றிய பாடலிலே,
திருமேவு முனியுரைத்த விஷயார்ய 'குளிகை' செப்புதற்கு
அற்புதஞ்சேர் யேசுநாதர் காப்பு¹²

என்று தொடங்குவது காணத்தக்கது. உள்ளிக்குளிகை பற்றிய பாடலில்,

'மானே கேள் வெள்ளிக் குளிகை தன்னை
வகையாக உரைக்கிறேன் மகிழ்ந்து கேளும்.'¹³

எனத் தொடங்குகிறது. 'பெரிய மூச்சுக் குளிகை' பற்றிய பாடலில்,

'மானே கேள் சுவாசத்தின் நிலையும் சொன்னேன்
வகை சொன்னேன் குணமும் சொன்னேன் வயதுஞ் சொன்னேன்
மானே கேள் சூரணங்கள் கஷாயம் சொன்னேன்
வகையானயேனாதிசூடி நீர் சொன்னீர், மானே கேள் சுவாத மொடுபத்துக்குந்தான்
வகையான சுவாசமூச்சுக் குளிகை கேளு
மானேகேள் முலைப்பால் வேப்பெண்ணை சேரக் கலந்து குளிகை கொள்ளே.'¹⁴

'அஞ்சனுபானக் குளிகை' பற்றிய பாடலில்,

வஞ்சியரே கேளும் வடிவாக மாநிலத்தில் பஞ்ச அனுபானமென்றால்
பசரவே, அஞ்சலர் சாதிலிங்கம் வெண்காரம் - தரையோர் புகழ்
மிளகு பேரமுறு காந்தம் புகழ் கோட்டமாதரையில் திப்பிலியாம்.

என்று வருகிறது.

'பூரணபற்பம்' என்னும் மருத்துபற்றிய பாடல் மேல்வருமாறு:

சேரப்பா பூரமது பத்துக் கொன்று
 சேர்த்து ஒரு பிங்கானில் ரவியிற்போடு
 வாரமுடன் மறுநாட்தான் சேனிரிலிட்டு
 மைந்தனே கரைத்திடவே பால்போலாகுந்
 நேரப்பா ரவிதனிலே காயப் போடு
 நிவத்திக் காய்ந்த பின்பு சேனீர் விட்டுப்
 பாரப்பா இப்படியே பத்துமுறை காய்ச்சப்
 பாலகனே எண்ணைக்குப் பற்பமாமே.¹⁵

‘ஓம் ரோமரிஷி உரு’ பற்றியபாடல் மேல்வருமாறு:

ஓமூலத் தந்தி முகவன் சரணமிகத் தொழுது
 ஆமூல தந்தி குருவை மிகவும் அடிதொழுது
 மூமூல பாற்பதி வாணி பாதத்தை முறைபணிந்து
 ஏமூல சூத்திரங் காப்புத் தொழுது இறைஞ்சுவதே.¹⁶

i. நேர்காணல்

இவ்வாய்வாளரால் ‘நேர்காணல்’ மூலம் பெறப்பட்ட சில பாடல்களையும் அவற்றின் விவரங்களையும் இனி நோக்கலாம். தீவுப்பகுதி இன்றும் இறை வழிபாடு, மூலிகைப் பாவனை, விஷகடி மருத்துவம், பாவனை மருத்துவம் என்பவற்றுக்குப் பெயர் பெற்று மிளிருகின்றது. செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், அமுதாசரம், சித்தர்பாடல்கள் என்பவற்றை இன்றும் எடுத்துக் கூறிவிளக்கும் வைத்திய கலாநிதி க.த.சோமசேகரம் ஆயுர்வேதப் பரியாரியார் என மக்களால் அழைக்கப்பட்டவர். ‘தமிழ்ப் பரியாரியார்’, என்றும் கூறுவர். அவர் இவ்வாய்வாளருக்கு நேர்முகமாகவே கூறியபாடல்களிலை.

ஓமூலத் தந்திமுகவன் சரணமிகத் தொழுது
 ஆமூலநந்தி குருவை மிகவும் அடிதொழுது
 மூமூல பாற்பதி வாணி பாதத்தை முறைபணிந்து
 ஏமூல சூத்திரங் காப்புத் தொழுது இறைஞ்சுவதே.

இப்பாடல் கடவுள் வணக்கப் பாடலாகவே அமைகிறது. சைவாசாரம் பேணும் முறைமைகளை இப்பாடல் விளங்குகிறது. அத்துடன் பிள்ளையார், குரு, சரஸ்வதி என்னும் வழிபடப்படுந் தெய்வங்களின் குறிப்பும் வருகிறது. தந்திமுகவன், ஆதிமூல நந்தி, குரு, பாற்பதி, வாணி என்னுஞ் சொற்கள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கவை. சிவனருளை நாடியே மருத்துவம் செய்யப்பட்டுள்ள உண்மை இப்பாடலிலே கூறப்படுவது உற்று நோக்கத்தக்கது. இச்செய்யுளின் எதுகை மோனைகள் மிக இலகுவாகவே செய்யுளை மனப்பாடஞ் செய்யத்

தக்கதாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 'ஓமூலம்', 'ஆமூலம்', 'மூமூலம்', 'ஏமூலம்' என்று எதுகைமோனை நயத்துடன் சொற்கள் பயிலப்படுகின்றன. வைத்திய பரிபாஷையிலே இன்றும் பேணுவதற்கும் பயன்படுத்துவதற்குமுரிய சொற்களின் 'நேர்காணல்மூலம்' பெறப்பட்ட இரண்டாவது செய்யுள், வருமாறு:

சாகாமலிருக்க என்றால் தாயைப் போற்று
சரணமென்று நந்தியடி தெண்டம் பண்ணு

என்னுமிருவரிகள் மிகுந்த சுவையும் நலனும் பயனும் பயப்பனவாகும். 'தாயைப் போற்றினால் சாகாமலிருக்கலாம்' என்னும் அரியதொரு கருத்து என்றுமே மக்களாலே போற்றப்படுகிறது. 'சரணாகதி' 'தத்துவம்' மிகவும் மேன்மையானது. அதனைத் திருமுறைத் தமிழ் 'அடைக்கலம்' என்று செப்பும். 'அடைக்கலங் கண்டாய் அணி தில்லைச் சிற்றம்பலத்தரணே' என்பது அப்பர் திருத்தாண்டகம், இங்கு நந்தியாகிய சிவனை அடிபணிந்து வாழ், வைத்தியஞ் செய் என்னும் போதனைகள் கவனித்தற்குரியன. இலக்கியக் கொள்கையும் மருந்துவத்துட் சங்கமமாகியுள்ள பான்மையை இவற்றிலே கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

மனனம், புத்தி புகட்டும் நோக்கு, பின்பற்றுதல், நல்வழிப்படுத்துதல், சமய நம்பிக்கை, அறிவியல் அவா என்பனவற்றால் இயல்பாகவே கவரப்படும் வைத்தியர்கள் தத்தம் ஆளுமைகளினால் தமக்குள்ளேயே அருமையான பாடல்களை மனனஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு உலவுகின்றனர். இது அவரவர் தனித்திறன் என்றே உரைக்கலாம். வகை தொகையின்றி இன்னும் எத்தனையோ பாடல்கள் உள்ளன. மருத்துவ இலக்கியங்களின் மிகப்பெறுமதி மிக்க பயன்பாடு இவையாகும். அதாவது, வாழும்போது பாடல்களைக் கூறிக்கூறி வைத்தியம் செய்யும் தனித்துவம் காணத்தக்கதும் போற்றத் தக்கதுமாகும். இவ்வாய்வாளருக்கு 'உள்ளிக்குளிகை பற்றி' விளக்கிய வைத்திய கலாநிதி க.த.சோமசேகரம், உள்ளிக்குளிகை, வெள்ளிக்குளிகை எனவும் வழங்கப்படுகிறது என்றுங் கூறினார். மேலும் 'விளி' மரபு பாடல்களிலே இடம்பெற்று வைத்தியரொருவர் இன்னொருவருக்கு எடுத்துக் கூறும் இலக்கிய உத்தி முறைமையினையும் விவரித்தார்.

மானே கேள்! வெள்ளிக் குளிகை தன்னை
வகையாக உரைக்கின்றேன், மகிழ்ந்து கேளும்.

என வருகிறது அப்பாடல்.

'பெரியமூச்சுக் குளிகை' பற்றிய பாடலையும் கூறினார்.

மானேகேள்! சுவாசத்தின் நிலையும் சொன்னேன்
வகைசொன்னேன்; குளியும் சொன்னேன்
noolaham.org | aavanaham.org

வயதுஞ் சொன்னேன், மாணே கேள் சூரணங்கள்
கஷாயம் சொன்னேன். வகையானலேனாதி குடிநீர்
சொன்னேன், மாணே கேள் சுவாதமொரு பத்துக்குந்தான்
வகையான சவாச மூச்சுக் குளிகை கேளுமானே கேள்!
முலைப்பால் வேப்பெண்ணெய் சேரக் கலந்துகுளிகை கொள்ளே.

2. செகராசசேகரம் பரராசசேகரம் சிகிச்சை முறைமைகளின்

இன்றைய பயன்பாடு

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் மருந்துவச் சூத்திரங்கள் செய்யுள் இலக்கிய வடிவிலே ஆக்கப்பட்டிருந்த போதும் சாதாரண மக்களுக்கு அவை எட்டாக் கணிகளாகவே இருந்துள்ளன.

சுதேச மருத்துவ வழக்கில் இன்றும் மரபுச் 'சொற்கள்' மிக்க பெரும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. 'பரிபாஷை' என்னும் வடமொழிச் சொல் அதன் உள்ளார்ந்தமான தத்துவங்களையும் சுட்டிநிற்கிறது.

சொற்பொருள்களின் ஆழம், மருத்துவத்தன்மை என்பவற்றை வெளியிடுவதனால் சுதேச வைத்திய நுட்பங்கள் சொற்ப அளவிலாயினும் சமூகப் பயன்பாட்டில் வழக்கில் இடம்பெற உதவலாம்.

தற்போது ஆங்கில மருத்துவத்தில் 'பெண்ணோயியல்' என்னும் துறையிலே அதிநிபுணத்துவமுடைய மருத்துவர்களுக்குக்கே அதிகூடிய தகைமையுள்ளதென இலங்கையில் 'பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடம்' தீர்மானித்துள்ளமையும் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

ஏலாதியிலும், திருமந்திரத்திலும், பட்டினத்தார் பாடலிலும் கருவுற்பத்தி குறித்த செய்திகள் மருத்துவக் கருத்துக்களின் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளன. மனித உடலின் உற்பத்தி குறித்த செய்திகள் இன்றும், இனியும் பெரிதும் மதித்துப் பேணப்படத்தக்கவை.

'வாழ்க்கைத் துணைவராவ் காதலர் அன்புற்று இன்புறும் வாயிலாம் மகப்பெறுதற் பொருட்டு'க் கூடிய கூட்டத்து இலிங்கமாகிய உருவுடம்புக்கு வாயிலாம் வித்துப் புகுந்தது. அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கருவழியாகிய யோனி விரிந்தது. நுண்ணுடலில் தங்கியிருந்த ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை நாற்றம் என்னும் நுண்மை ஐந்தும். அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற்கருவி ஐந்து ஆகப் பத்தினுடன் கூடிய மழையாகப் பொழியும் நீர்முதலாகச் சொல்லப்படும் பூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றின. அவற்றால் போற்றப்படும் கரணங்களும் கூடிய புருவநடுவிலும் உச்சியிலும் நின்று உணரும் தொழிலும் இடையறாது நிகழ்வதாயிற்று. அறிதற்கருவி செவி, மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு செய்தற்கருவி வாய், கால், கை எருவாய், கருவாய், கரணம், எண்ணம்,

மனம் எழுச்சி, இறுப்பு. அறிவு நிகழ்தற்கு நிலைக்களம் புருவ நடுவும் உச்சியும் என்ப. திருமந்திரத்திலே உரையாசிரியர்களினாலே பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள தமிழ்ச் சொற்களின் அருமை பெரிதுங் காணத்தக்கன. உடம்பின் கூறுகளைத் தமிழ்ச் சொற்படுத்தும் வழக்காறு இன்று பிரதான தேவையாக வேயுள்ளது. உதாரணமாக எருவாய், கருவாய், என வருவன காண்க.

நடுநாடி வழியாக வெளிவருவது வெள்ளியாகிய விந்து. 'வித்து' என்பதே 'விந்து', என மருவியது. அம்முறையே தோன்றும் செந்நீராகிய 'சுரோணிதம்.' இச்சுரோணிதம் இங்கு, யோனி எனக் குறிக்கப்பெற்றது. எட்டுவிரல் புறப்பட்டுச் செம்பாதிதாகிய நான்கு விரல் உட்புகும் எழுத் தெட்டும் எண் சாண் உடம்பெனக் கூறப்படும். 'வித்து' எனினும் 'பீசம்' எனினும் ஒன்றே. சுக்கில நாடி - வெண்ணீர் வரும் நாடி என்று கூறுகிறது திருமந்திரம்.

இருவர் இன்புற்றமையும் ஒழுகலாற்றைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு விவரிக்கிறது. மனையறத்தில் இன்பமுறும் மகப்பெறுவான் வேண்டிச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவமுயன்ற இயல்புடைய இருவரும் ஆண்டவன் திருவுள்ளத்தால் இசைந்து உடல் இசைவிப்பதன் பொருட்டுக் கருவாக வைத்த மண் ஒன்று. உடம்பு இடும்பைக்கு இலக்காம். ஆதனால் இடும் பைக்கே கொள்கலமாகிய துன்பக் கலசம் என்றனர். அவ்வுடல் ஒருயிர் அணைதற்பொருட்டு அமைந்தது. அவ்வுடற் கலசத்துக்கு ஒன்பது தொளைகள் உள்ளன. அவ்வொன்பதும் நீர்ச்சால் எனப்படும். மேலும், அதன் கண்பத்துப் பொறிகள் உள்ளன. அப்பத்தும் அறிதற் கருவியும் செய்தற் கருவியும் என்ப. 'அருவுடம்பு' 'புரியட்ட ரூபம்' எனவும் கூறுப. இவ்வுடற் கலசம் மூலத் தீயாகிய சூளாயில் வெந்ததாகும். சூளை - கர்ப்பப்பை. துன்பக் கலசம் - சரீரம். ஒன்பது நீர்ச்சால் - ஒன்பது கழிவாய். கலசம் - 18 பக்க எலும்பு கொண்டது. 'ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய் ஒக்கவடைக்கும் போதுணர் மாட்டேன் புண்ணியா' என்பார் அப்பர் பெருமான். 'ஒரு மடமாது ஒருவனுமாகி இன்பசுகந்தரும் அன்புபொருந்தி உணர்வு கலங்கி ஒழுகிய விந்து ஊறுசுரோணித மீது கலந்து' என்று பாடுகிறார் பட்டினத்தார். தமிழ்மொழி யிலும், சைவவிலக்கியங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள மருத்துவக் கருத்துக்களை இவற்றிலே மிகத் தெளிவாகக் காணமுடியும்.

திருமந்திரம் 'உடல்வைத்தவாறு குறித்து மேல்வருமாறு உரையிடும்.' 'சிவபெருமான் உடல் வைத்தருளினன். அதனுடன் ஆருயிர்களை வினைக் கீடாக இணைத்து வைத்தருளினன். மடைபோல அமைக்கப்பட்டது.' என்றும், 'ஒன்பது வாயில்கள் இணைத்தருளினன். உச்சியினுள் ஆயிர இதழ்த் தாமரை நிலைக்களமும் அமைத்தருளினன்.' என்றும்,

‘சரவோட்டஞ் செல்கின்ற உயிர்க்காற்று அளவிற குறைந்தால் பிறக்கும் மகவும் குறுகிய வடிவமாகப் பிறக்கும். அம்மூச்சு நெடுந்தொலைவு ஓடி இளைத்தவன் மூச்சுப்போல் இளைத்துப் போனால் பிறக்குமுயிர் முடமாகும்.’ என்றும்,

‘அம்மூச்சு இடைநிலைப்பட்டிருந்தால் சடனாகும். இவ்வாராய்ச்சி அனைத்தும் ஆண்பாலார்க்கே அன்றிப் பெண்பாலார்க்கு இல்லை’ என்றும் அமுத்தியுரைக்கின்றது திருமந்திரம்.

‘இருவரும் மருவுங்கால் தாயார் வயிற்றில் மலம் துப்புரவாகக் கழியாமல் தங்கி மிக்கிருந்தால் பிறக்கும் மைந்தன் மந்தனாவான். அதுபோல் நீரல் நீராகிய சிறுநீர் மிகுந்திருந்தால் பிறப்பது ஊமையாகும். இரண்டும் (இரண்டு - மலரும் சலமும்) ஒப்ப இருக்குமானால் குருடாம். இங்ஙனம் நேர்வது தாய் வயிற்றுத் தோன்றும் சேய்க்கு’ என்க.

இக்கொள்கைகள் குறித்த கரிசனையும் அக்கறையும் இன்றும் பெரு வழக்காகத் தமிழர் கைக்கொள்ளும் மருத்துவத்தில் நிலவுகின்றன. இன்று பெருவிருப்புடன் ஆண் பெண்பாலாரிடையே பயிலப்படும் ‘யோக்கலை’ மகப்பேற்றுக் கொள்கையின் நோக்கோடு இயைந்துள்ளமையையும் கண்டு கொள்ளலாம். அத்துடன் முறிவு, தறிவுடனும் இன்று ‘யோக்கலை’ மேற்குல கிலும் நடைமுறையிலுள்ளது.

‘உயிர்ப்பு இருவரும் மருவுங் காலத்து வலமூக்கின் வழிவந்து கொண்டிருந்தால் பிறக்கும் மகவு ஆணாகும். அஃது இடது மூக்கின் வழிவந்து கொண்டிருந்தால் பெண்ணாகும். மலக்காற்றாகிய ‘அபானன்’ எதிர்த்து வருமானால் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறக்கும். இருமூக்கின் வழியாகவும் ஒத்து வருமானால் பிறப்பது அலியாகும்.’ எனத் திருமந்திரம் கூறும்.

உருவம் வளர்ந்திடும்

தாய் வயிற்றில் தக்க தவப்பேற்றால் தோன்றிய மக்கட்கு பத்துத்திங்கள் நிறைந்ததும் திருவருளால் நிலவுலகத்துத் தோன்றும். ‘ஈன்று புறத்தருதல்’ தாயின் கடனாதலின் அம்மகவும் தாயால் வளர்க்கப் பெறும்.

இன்றைய நடைமுறையிலே திருமந்திரம், திருமுறைகள், பட்டினத்தார் பாடல்கள், திருப்புகழ்க் கருத்துக்கள் தமிழர் மருத்துவமுறைகளாகக் கடைப் பிடிக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக இவ்வாய்வாளர் மேற்கொண்ட நேர்காணல் களின் படி இன்றைய புகழ்பெற்ற வைத்தியர்கள் நோய்களைக் கண்டறிவதற்குப் பின்வரும் பரிசோதனைகளை மேற்கொள்கின்றனர். சித்தாயுள்வேத மருத்துவ முறையில் இவை இன்றும் வழக்கிலுள்ளன:

- I. நாடிபிடித்து அறிதல்
- II. ஸ்பரிசு உணர்ச்சி மூலம் அறிதல்.
- III. உடலின் தன்மை காணல் (வெப்பம், குளிர்ச்சி, பருமன்)
- IV. ஒலி, பேச்சின் ஒலிகொண்டு அறிதல்.
- V. கண் தோற்றம் - கண் நிறமாற்றத்தைக் கொண்டு நோயறிதல்.
- VI. சிறுநீர் நிறம் மூலம் அறிதல்.
- VII. நாக்கின் மூலம் வெண்மை படிந்திருப்பதன் மூலம் அறிதல்.
- VIII. மலத்தின் தன்மை கொண்டறிதல்.

இன்றுள்ள சுதேச மருத்துவர்களின் பெருமையே 'பெண்ணோயிய'லில் மிகுந்த சாதனைகள் படைத்து மருத்துவம் செய்து வருவதாகும். பெண்களுக்கு ஏற்படும் இயல்பான நோய்களுள் ஒன்று மாதவிலக்கு. இந்நோயின் கடுமை சிலருக்கு வாழ்வினிறுதியான மரணத்தையே ஏற்படுத்தி விடுவதும் உண்டு. வயிற்றிலே ஏற்படும் வலியையும், வேதனையையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது அவலப்படும் பெண்கள் ஏராளம். வெக்கமும், பயமும், பீதியும் காரணமாக மாதவிலக்குக் கோளாறுகளை மருத்துவரிடஞ் சொல்லவும் கூசுவோர் இன்னும் ஏராளம். இதனால் படும் உபாதைகளையும் வேதனைகளையும் இலகுவாகவே மருந்து செய்து குணமாக்க வல்ல பாடல்களைக் கூறினார். வைத்திய கலாநிதி க.த. சோமசேகரம். இன்றும் 'பெரும்பாடு' என்னும் 'இரத்தப் பெருக்கு'க்குப் பரராசசேகர மருத்துவம் கூறும் பாடல் இது.

அந்திமதி பொலிகின்ற மரத்தின் பூவும்

அறுமுகனார் கொடியேற்றும் சமுலத்தோடும்

இந்திராணி குடும் பூ இரண்டும் வெள்ளை

இசபத்தின் பேருடைய மரத்தின்பாலும்

சந்துபட வழித்துண்டை செய்து

தரணியோர் பூசும் மணம் தன்னிற்கொள்ள

விந்தை செறி குழலாளே உண்மை சொன்னேன்

மேதியினில் பெரும்பாடு துவானல் போமே.

எல்லோருக்கும் விளக்கமாகவும், விவரமாகவும் எல்லாவித நோய்களையும் கூறமுடியாத கொள்கையுடையவர்கள் மருத்துவர்கள். அதுவே 'மருத்துவ இரகசியம்' என்று எண்ணும் கொள்கை இன்றும் உண்டு. அறிவனுபவ 'முதிர்ச்சி'யடையாதவர்களும், கிரகித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களும் வைத்தியர்களிடத்துத் தகவல்களை எளிதாகப் பெற்றுக் கொள்ளவியலாது.

மரபார்ந்தரீதியாகப் பின்பற்றப்படும் சொற்களின் அர்த்தம். பொருள் மரபு - குறித்த தனித்ததோர் ஆய்வு இன்று அத்தியாவசியமாகின்றது. சொல் லடைவுகள் குறிப்பிடும் பொருள்மரபு இன்று தேய்ந்திறுந்து போய் விட்டது. சில சொற்களுக்குரிய கருத்தே வேற்றுருவம் பெற்றுள்ளமை காணத்தக்கது. 'பரிபாஷை' என நிலவும் சுதேச மருத்துவச் சொற்களும் சித்தமருத்துவச் சொற்களும் நோயாளருக்குப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பெருஞ்சிரமமாயுள்ளன என்பதும் கருதத்தக்கதே. எடுத்துக் காட்டாகச் சில சொற்களைக் காணலாம். சுடராக்கினி, சூரியாவர்த்தம், சங்கசம், சுக சந்திபாதம், சுக்கிலக் கடுப்பு, சூரணம், சூலைநோய், சூதகக் கட்டு, சூதகசந்தி, தந்திப்பிரமேகம், தாதுமுறை, தீவிரபிரமேகம், நாரிசுரம், நீரிடைப்பு, நீரிழிவு, கரிசல், ஐவாதம், நகிலமுதம், சிந்தாரம், ஆலிமத்தம், முப்புரமெரித்த மூலி, குரும்பை நீர், நிர்க்குண்டி, பசுவின் மணக்கு, மலரினரசு, பள்ளை விரும்பித் தொடாமூலி, வேர் நிம்பம், மாயவனவதாரத்தோன் கோடு. மிருகமதம், கோகனத் தேவி, அசுரர் விரோதி யிளம்பிஞ்சு, மதவேள் செங்கையில் வில், திருமேவுமெருமூலி என்பன சான்றுகளாகும். மூலிகை மருத்துவத்தில் இன்ன மலர் இன்னபாவத்தை நீக்குமென்பதற்கு மேல்வரும் எடுத்துக் காட்டுச் செய்யுட்கள் சான்றுகளாகும்.

எள்ளு நெடும் பிரமசுத்தி தன்னை நீக்க
மிதழிதாயரைக் கொன்ற வேத நீக்கும்
வெள்ளெருக்கப் பரதார வினை தணிக்கும்
வில்வமது பொய்யுரைத்த வெம்மை நீக்குங்
கள்ளுணவு கோங்கம்பூப்புனைய நீக்கு
கத்தரியினிலை புனையக் குட்ட நீக்கு
முள்ளியதெல்லா மெய்தும் வறுமை நீக்கு
மொண்டுமாய் மலர்களினு முயர்ச்சி தானே.¹⁷
தும்பைமலர் கோகத்தி தோஷ நீக்குஞ்
சொன்ன நயந்நிடு களவு பலாசு நீக்குந்
தம்பி தமையனைக் கொறலறுகு நீக்குஞ்
சாத்துடுஞ் சந்தன மகா துக்க நீக்கு
மம்புவியிலிங்க பின்னமசோகு நீக்கு
மடைந்தோர் தம் வறுமையெல்லா மான்பானீக்கும்
வம்பவிழ் நெய் நெல்லியவையுரோக நீக்கும்
வளர் நீ லோற்பல நீக்கும் வாக்குத் தோஷம்.¹⁸

i. எலிக்கடி

எலிகடித்தால் பல்பட்ட இடத்தை நன்றாகச் சோப்போட்டுக் கழுவ வேண்டும். காயம் ஆழமாக இருந்தால் மருந்து கட்ட வேண்டும். இலங்கையில் எலிகடித்தால் விசர்நாயத் தடுப்பூசி (Anti Rabies Vaccine) கொடுப்பதில்லை.

ii. மூலிகை மருத்துவம்

யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வியங்காடு என்னுமிடத்தில் மூலிகைத் தோட்டம் ஒன்று பரராசசேகர மன்னன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் வரலாற்றுச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இது மன்னனுக்கு மூலிகை மருத்துவத்திலிருந்த ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

பரராசசேகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள மருத்துவகைகளைக் கவனிக்குமிடத்து அவை பல ரோகங்களுக்கும் பாவிக்கக்கூடிய தன்மையில் அமைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. உதாரணமாக, மேகவாதத்தின் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள வெள்ளறுகுப்பற்பம் (வாத ரோக நிதானம்) மேகவாதத்திற்கு மட்டுமன்றி வேறும் பல வாத ரோகங்களைப் போக்க வல்லதாக அமைகிறது. அவ்விதமே வாதரோக நிதானத்தில் குறிப்பிட்ட ஒருவாத நோய்க்குச் சிகிச்சையில் கூறப்பட்டுள்ள எண்ணெய் முதலியனவும் வேறும் பல நோய்களுக்கு மருந்தாகவும் அமைகின்றன. இவ்வாறு பொதுச் சிகிச்சையில் (பல்வேறு நோய்களுக்கு ஒரே மருந்து) பயன்படும் வகையிலும் மருந்துகள் கூறப்பட்டுள்ளதால் மருத்துவர்களால் இம்மருந்துகள் பெரிதும் பயன்படுத்தக் கூடிய நிலையில் உள்ளன. பரராசசேகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள கொதியெண்ணெய், கிரந்தியெண்ணெய், வெள்ளறுகுப் பற்பம், விகாரிச் சூறணம், கருங்கோழி பற்பம், வீரமாணிக்கன் எண்ணெய் முதலியன இன்றும் யாழ்ப்பாண மருத்துவர்களால் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றன.

பரராசசேகரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான மூலிகைகள் யாழ்ப்பாண மண்ணிற் பெறக்கூடியனவாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் தெளிவாக இனங்கண்டு விளக்கிக்கொள்ள முடியாத மூலிகைகளும் சில இடங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

சுகராசகேரன், பரராசசேகரனைக் கொண்டு கிராமங்கள் தோறும் வைத்திய சாலைகளமைத்து அங்கே குடிகளுக்கு மாத்திரமன்றி ஆடுமாடுகளுக்கும் மருந்து முறையாய்க் கொடுத்து வருமாறு செய்தான். அவ்வைத்தியசாலைகளுக்கு வேண்டும் மருந்துகள் மூலிகைகள் எல்லாம் சுகராசசேகரன் தன் அரமனையிலிருந்து காலந்தோறும் அனுப்பிவைத்தான். மூலிகைகளை யெல்லாம் தனது சிங்காரத் தோட்டத்தருகே ஒரு தோட்டம் வகுத்து அங்கே

உற்பத்தி பண்ணிப் பாதுகாத்து வந்தான். இமயத்திலிருந்தும் அநேக மூலிகைகளை எடுப்பித்து நாட்டி வளர்த்தான். அத்தோட்டத்துக்கு மருத்து மாமலையெனப் பெயருமிட்டான். அது கள்ளியங்காட்டிலிருந்தது. அங்குற்பத்தி செய்யப் பட்ட ஓரின் வாழை இன்றும் மருத்துமாமலை வாழையெனப்படும். இலங்கையில் மற்றெற்பகுதியிலும் அகப்படாத சில மூலிகைகள் அவ்விடத்தில் இன்றும் அகப்படுகின்றனவென்பர்.

மருத்துவமூலிகைகளின் பயன்பாடு பற்றிய விளக்கமொன்றில் மேல் வருமாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கற்பாலது.

விநாயருக்குரிய அறுகம்புல், சக்திக்குரிய வேப்பிலை, சிவனுக்குரிய வில்வம், தாமரை, பிரம்மாவிற்குரிய அத்தி, கங்கைக்குரிய மாவிலை ஆகிய மூலிகை இலைகளைச் சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்துகிறார்கள். வேப்பிலை, வில்வம் என்பன எதிர்ப்புச் சக்தியையும், இரத்தம் சுத்தமடையவுதவும். அத்தி, தாமரை போன்றவை நம்பு மண்டலம் நன்கு இயங்கவும், மாவிலை போன்றவை கருத்தரிக்க உதவும் உயிர்அணு, கருமுட்டை ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கை அளவு அதிகப்படுத்துதல் உதவும். இதன் மகிமை காரணமாக இந்துசமயத் திருமணச் சடங்குகளின் போது - இதன் குச்சிகளை - ஓமம் வளர்க்கும்போது பயன்படுத்துவார்கள். அப்போது அதன் புகையைத் தம்பதியர் சுவாசிப்பதன் மூலம் நல்ல பயனடைவர்.¹⁹

‘சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும்’ என்பர். கோயிற்பிரசாதமாக அமையும் திருநீறு குற்றமற்ற பசுவின் சாணத்தை நெருப்பினாலே சுடுவதனால் - தகிப்பதனால் உண்டாகும் நீரே தூய திருநீறாகும். கருமையான சாணம் எரிக்கப்படும் பொழுது தூய வெண்ணீராகிறது. இதுவே நாம் இன்றும் நெற்றியிலும் உடலிலும் பூசுகின்ற திருநீறு. உடலுக்குத் தீங்கு பயக்கும் நச்சுக் கிருமிகளை அழிக்கும் வல்லமை சாணத்திற்குண்டு. சந்தனம், குங்குமம் என்பனவும் மூலிகைத் தன்மை வாய்ந்தவை. மேலும் துளசி, வில்வம் போன்ற மருத்துவ சக்தி வாய்ந்த மூலிகை இலைகள் இடப்பட்ட தீர்த்தமானது விக்கிரகத்தின் மேல் ஊற்றி அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு வழங்கப்படுகிறது. இங்கு இரசாயனத் தாக்கம் நிகழுகிறது. இத்தீர்த்தம் உயிர்மின் காந்த அதிர்வுகளை அகத்துறிஞ்சி வைத்திருப்பதால் இப்புண்ணிய நீரான தீர்த்தம் எமது அகத்தையும் புறத்தையும் சுத்தம் செய்வதோடு உடல்நோய் தீர்க்கும் அமிர்தமாகவும் விளங்குகின்றது.

மனித உடலிலே புருவமத்தி முக்கிய அதிர்விடமாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் திலகம் இடுவதால் மனம் கட்டுப்படுகிறது. இந்து சமயத்தில் பெண்பிள்ளைகள் சிறுவயது முதல் ‘திலகம்’ அணியும் பழக்கமுடையவர்கள். இதனைப் பண்பாட்டடிப்படையில் மேல்வருமாறு விளக்குவர். பெண்கள்

அதிகளவு லௌகிகத்திலீடுபாடுடையவர்கள். அதனால் அதிகம் வேதனையடைபவர்களும் அவர்களே. ஆண்பெண்ணிரு பாலாரினும், பெண்களே மனத்தில் மென்மையுடையவர்கள் என்பது உண்மை. அதன் காரணமாக அதிகமான அதிர்வலைகள் ஏற்படுவதனால் வாழ்வு இவர்களுக்குக் கடினமாக இருக்கின்றது. இதனால் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகத் திலகம் நெற்றியில் அணியப்படுகிறது என்ற விளக்கம் உய்த்துணரத்தக்கது.

பௌர்ணமி, ஏகாதசி நாட்களில் சந்திர சக்தியால் மனித உடம்பில் சூடும், குளிர்ச்சியும் மாறுவதாகக் கூறியுள்ளனர். இதனாலே தான் இந்நாட்களில் விரதம் அனுட்டிக்கச் சொல்லி அறிவுரை கூறப்படுகின்றது. இந்நாட்களில் விஷப்பூச்சிகளேதும் கடித்தால் உடம்பில் அதிகமான எரிச்சல், அரிப்பு உண்டாவதையும், வேதனை அதிகரிப்பதையும் அனுபவத்திற் கண்டிருக்கிறோம். வளர்பிறைக் காலங்களில் மனித உடலில் மனோசக்திநிலை அதிகரிக் கிறது. பௌர்ணமிக் காலங்களில் பைத்தியம் பிடித்தவர்களுக்குப் பைத்தியம் கூடுவது சாதாரணமாக நாம் காணும் நிகழ்ச்சி. சைவமக்கள் - இந்துக்கள் - நற்காரியங்களை வளர்பிறைக் காலங்களில் செய்வதை நோக்கலாம். இன்றைய மேற்கத்தைய விஞ்ஞானத்தை அன்றே தம் மெய்ஞ்ஞானத்தால் தெளிவு படுத்திய நம்முன்னோர்களுக்கு நாம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதை மறுக்கமுடியாது.

'பகலில் நகம் வெட்ட வேண்டும்'. 'இரவில் பெண்கள் தலையை விரித்து இழுக்கக் கூடாது' சூரியன் மறையும் அந்தி வேளை (செக்கலில்) பெண்கள் வீட்டுக்கு விளக்கு வைக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் உள்ள பாரம்பரிய நடைமுறைகள் அனைத்தும் விஞ்ஞான பூர்வமான தமிழர் தம் நம்பிக்கைகள் என்பது ஈண்டு மீளவும் வலியுறுத்தப்படுவது பொருத்தமாகும். இவை ஆய்வின் சமூகப் பெறுமானத்தை உயர்த்துவனவாம்.

iii. உலகளாவிய சுதேச மருத்துவம்

சுதேச மருத்துவ ஏடுகளும் நூல்களும் ஜேர்மனியில் உள்ளன. கி.பி. 1652 இல் ஜேர்மன் மதகுரு கென்றிச்ரோத் தஞ்சாவூருக்கு வந்தபோதும் கி.பி. 1706 இல் மதபோதகர் சீகன் பால்குவின் (Ziegen Balg) வருகையே தமிழிற் சிறப்புப் பெறுகிறது. மலபார்கள் காட்டுமிராண்டிகளல்லர். அவர்களிடம் நிறைய அறிவுச் செல்வம் இருக்கிறது என்பதை ஐரோப்பியர்களுக்கு உணர்த்தியவரும் இந்த சீகன்பால் என்பவரே.

இவர் தமிழ்மொழியிலும் இலக்கணத்திலும் கொண்டிருந்த ஆழமான புலமை காரணமாகப் பல தமிழ் ஏடுகளை ஜேர்மன் மொழிக்கு மொழி பெயர்ப்புச் செய்ததோடு நீதிவெண்பாடு, திருமந்திரம் உள்ளிட்ட பல செல்

அரித்த ஏடுகளைச் சரிசெய்ததோடு சிதைந்த எழுத்துக்களையும் திருந்தினார். கி.பி 1708 இல் கொன்றை வேந்தன். நீதிவெண்பா, உலகநீதி போன்ற வற்றையும் மொழி பெயர்ப்புச் செய்தார். இவருடன் கிறிஸ்தோபர்தியோடியஸ் வோல்ட்டர் (Christoph Theodosius Walther) (1699-1741) என்ற ஜேர்மன் தமிழ் அறிஞரும் பங்கேற்றுக் கொண்டார்.

சுதேச மருந்துவச் சிந்தனைகளும், நூல்களும் உலகளாவிய ரீதியில் இன்றும் புகழ் பெறுவதற்கும் கைக்கொள்ளப்படுவதற்கும் காரணர்களாய் ஜேர்மானியர்கள் விளங்குகின்றனர். சீகன்பாங்குவின் சிபார்சின் பேரில் கி.பி 1711 இல் ஜேர்மனியில் லுதர்ன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் போதிக்கப் பட்டது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஜேர்மனி திரும்பிய ஹென்றிச் பிட்சாவ் முதல் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார்.

ஜேர்மன் தமிழ் அகராதியை முதன்முதலில் தொகுத்தவரும் சீகன்பாங்கு அடிகளார் ஆவார். முதலில் 20,000 ஜேர்மன் சொற்களுக்குத் தமிழ்க்கருத்துக்களைத் தொகுத்தவர் கி.பி 1712 இல் நாற்பத்து ஏழாயிரம் (47,000) ஜேர்மன் சொற்களுக்குத் தமிழ்க் கருத்துக்களைத் தொகுத்துப் பெரிதாக்கினார். இவர் தொல்காப்பிய ஏடுகளையும் நன்கு கற்று அறிந்து அதற்கு விளக்க உரை எழுதிய அளவுக்குப் பாண்டித்தியம் பெற்று விளக்கினார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அறிஞர் பிரட்ரிச்ருக்கெயட் (Fried Rich Rueckert) தமிழ்மொழியில் மட்டுமல்லாது இலக்கணம், இலக்கியம் இரண்டிலும் பாண்டித்தியம் பெற்று விளங்கினார். இவரே திருக்குறளை ஜேர்மானிய மொழியில் பெயர்த்தார். கி.பி 1847 இல் இருவரிக் குறளை ஜேர்மனிக்குள் பரவவிட்டார்.

கார்ல் குரவல் (Karl Graul) என்ற ஜேர்மானிய அறிஞர் தொல்காப் பியம், நிகண்டு போன்ற முதுபெரும் தமிழ் இலக்கண நூல்களை நன்கு கற்றறிந்தவர். தமிழர் வாழ்வில் இன்றும் 'தாலி' முக்கியத்துவம் பெற்றே விளங்குகிறது. இந்தத் தாலியில் மாத்திரம் நூறுவகை உள்ளது என்று இவர் ஆய்ந்து அறிந்து கூறியது மிகவும் ஆச்சரியமானது. இந்துமதத் திருமணங் சடங்குகள், மந்திரங்கள் அதற்கான அரிய விளக்கங்கள் எல்லாம் இவருக்கு வெகுவாகக் கைவரும் என்பது பேராச்சரியமானது!

ஜேர்மனியரான ஜெ.இ. குறுண்ட்லர் (J.E.Gruendler) இந்திய மருத்துவத்தை மேற் குலகுக்குத் திறந்து காட்டியவர். சித்த மருத்துவம் பற்றி நாம் தான் அசட்டையாகவுள்ளோம். ஆனால் ஜேர்மனியர் அது பற்றியறிந்து ஏராளம் குறிப்புகளை எழுதிச் சுவடிகளுடன் ஜேர்மனிக்கு அனுப்பியுள்ளனர். எமது மூலிகைகள் பற்றியும் அதன் பயன்பாடுகள் பற்றியும் பல விளக்கக் குறிப்புகளை ஜேர்மனியர்க்கு எப்பவோ அறிவித்துவிட்டனர்.

தஞ்சைமராட்டிய மன்னர் சரபோஜி எமக்கு இல்லாவிட்டால் சித்த மருத்துவ ஏடுகளுக்கு ஜேர்மனிக்குத் தான் நாம் செல்ல வேண்டியிருந்திருக்கும். அந்தளவிற்குச் சித்த ஆயுள்வேத மருத்துவ ஏடுகளைச் சேகரித்து ஆராய்ந்து விளக்கம் எழுதிவைக்க உத்தரவு விட்டவர் சரபோஜி மன்னர் தான்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றாய்வாளர் சி.எஸ். மோகனவேலு ஜேர்மனுக்குச் சென்று இவற்றை ஆராய்ந்து ஜேர்மனியில் கிடைத்த தமிழ்ப் புதையல் என்ற விரிவானதொரு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஏடுகள் ஜேர்மனியில் குவிந்துள்ளன. அநேக ஏடுகள் சித்த மருத்துவம் சம்பந்தமானவை. 'கல' (Halle) என்ற ஜேர்மன் நகரிலேயுள்ள நூல் நிலையத்தில் ஏடுகள் குவிந்து கிடக்கின்றன.

அழிந்துபோன எமது சித்த மருத்துவத்தைக் கட்டியெழுப்பத் தொலைந்து போன ஏடுகள் தேவைப்படும். அதன் முக்கியத்துவம் இன்று உணரப்படுகிறது. நூலின் பிரதிகளைப் பெறுவதற்கான தொழில் நுட்பங்கள் விஞ்ஞான உபகரணங்கள் இன்று ஏராளம் வளர்ந்து விட்டன. இவற்றின் துணைக் கொண்டு அவற்றை நாம் பாதுகாக்கலாம். அதன் மூலம் எமக்குக் கிடைக்காமற் போன பல ஏடுகள் திரும்பவும் கிடைக்கலாம்.²⁰

சுதேச வைத்தியத்தில் இன்று பெருஞ் செல்வாக்குப் பெறுவன சோதிடமும், சமயமும், மொழிவழக்காறுகளுமேயாம்.

பெரும் பொழுதுகளின் இயல்புகளோடு ஒத்து அவ்வவ் காலத்திற்கு ஏற்புடைய உணவு வகையையே பயன்படுத்துமாறு சுதேசமருத்துவம் வகுத்துள்ளதோடு சிறு பொழுதுகளுக்குக் கூட அவ்வாறு வகுத்துள்ளமையைக் காணலாம். இரவில் கீரை தயிர் முதலியன விலக்கப்பட வேண்டியன என்பது போன்ற வழக்கங்கள் தமிழர் சமுதாயத்தில் நிலைபெறுவதற்கு, காலவியல் போடு மாறிய உணவுகளை உட்கொள்ளக்கூடாது என்ற சித்தமருத்துவ உணவுக் கட்டுப்பாடே காரணமாகும்.

சுதேச மருத்துவநூல்கள் சுத்த வீரியங்களால் மாறுபடாத உணவுகளை வகைப்படுத்தி எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. 'மரவள்ளிக் கிழங்கு உண்டபின் இஞ்சி உண்ணல் ஆகாது' என விலக்குவதற்குச் சுவை வீரியங்களில் அவை கொண்டுள்ள மாறுபாடே காரணமாகும். அம்மாறுபாடுகள் நஞ்சுக் கலப்பினால் உருவாகிறது.

அறுசுவை உணவு முக்கியத்துவம் பெறுவதும் சுதேசமருத்துவ அடிப்படையிலேயே ஆனது. துவர்ப்பு, உப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, கார்ப்பு என்னும் அறுசுவைகளும் அளவில் மிகாமலும் குறையாமலும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வறு சுவைகளுமே உடலின் தாதுப்பொருள்களைச் சீராகப்

பேணுகின்றன. உடலின் தாதுப் பொருள்கள் ஏழு எனச் சித்தமருத்துவம் குறிப்பிடுகின்றது. அவை இரத்தம், எலும்பு, தசை, கொழும்பு, நரம்பு, உமிழ்நீர், மூளை என்பன. இவை ஏழும் நன்றாக இயங்குவதன் மூலமே உடல் நலம் ஆரோக்கியமானதாகப் பேணப்படுகிறது. இவற்றுள் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படைக் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கும் மூளையைத் தவிர ஏனையவற்றுள் ஒவ்வொரு தாதுவை ஒவ்வொரு சுவையும் பேணுகின்றது.

இரத்தமே உடலின் வெப்பம், குளிர்ச்சி என்பவற்றைச் சமநிலையில் வைத்திருக்கிறது. உடற் பகுதிகளை இரத்தோட்டத்தின் மூலம் இணைப்பது, இதன் அடிப்படையைப் பேணுவது துவர்ப்புச் சுவையாகும். தசையைக் கட்டானதாக வைத்திருப்பது இனிப்புச்சுவை. புளிப்புச் சுவை அளவோடு கொழுப்பைப் பேணுகிறது. புளிப்பு அதிகரித்தால் உடலிற் பருமன், இரத்த அழுத்தம் என்பன ஏற்படுகின்றன. உடலுறுதிக்குக் காரணமான நரம்பு மண்டலத்தைப் பேணுவது கசப்புச் சுவையே. சீரணமாதலுக்கு உதவும் உமிழ்நீரைப் பேணுவது கார்ப்புச் சுவையாகும். எலும்பைப் பேணுவது உவர்ப்புச் சுவையாகும்.

இந்தியமரபு மருத்துவ அறிஞர்கள் தத்துவ ஞானம் நிரம்பியவர்களாதலால் குணவேறுபாட்டுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

சுதேசமருத்துவ நடைமுறையில் 'நாடிபார்த்தல் முறை' இன்றும் சர்வ சாதாரணமாக உள்ளது. நோயாளியின் உள்ளங்கைக்குக் கீழே சுமார் ஓர் அங்குலம் தள்ளி, கணுக்கையில் கட்டைவிரற் பக்கமாக அதாவது கையின் ஓரமாக நமது ஆட்காட்டி விரல், நடுவிரல், மோதிரவிரல் ஆகிய மூன்றையும் சேர்த்தாப்போல் வைத்து அழுத்திப் பார்த்தால் அதாவது கணுக்கையின் நடு நரம்புக்குப் பக்கத்திலுள்ள பள்ளத்தில் கையை வைத்து அழுத்திப் பார்த்தால் ஒரு கைத்துடிப்பை அறியலாம். இந்தத் துடிப்பு இரத்த நாளத்தின் துடிப்பே யாகும். இது இருதயம் எப்படி வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஒருவாறு அறிவிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இதை நாட்டு மருத்துவர்கள் நாடித்துடிப்பு என்று கூறுவர்.

ஆட்காட்டி விரலால் அறியப்படும் துடிப்பு வாதநாடி.

நடுவிரலால் அறியப்படும் துடிப்பு பித்தநாடி.

மோதிரவிரலால் அறியப்படும் துடிப்பு சிலேட்டும நாடி.

'பித்தம்' என்பது உடம்பின் வெப்பநிலையைக் குறிப்பதாகும். 'சிலேட்டுமம்' என்பது உடம்பின் தட்பநிலையைக் குறிப்பதாகும்.

வாதநாடியின் துடிப்பில் பாதியளவு துடிப்பைப் பித்தநாடி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் அதுபோல பித்தநாடியின் துடிப்பில் பாதியளவுத் துடிப்

பைச் சிணைவட்டும் நாடி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் அனுபவரீதியாக அறியப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. துடிப்பளவில் மாறுதல் ஏற்படும்போது நோய்கள் உண்டாகின்றன. அதாவது நோய்கள் உடம்பில் உண்டான பிறகே அந்த மூன்று நாடிகளின் துடிப்பில் வேற்றுமைகள் ஏற்படுகின்றன என்பது தான் வெளிப்படை. இந்நடைமுறை இன்றும் தமிழர் பிரதேசங்களில் பெரிதும் நடைமுறையில் உண்டு.

உண்மையில் ஒரு மருந்துமுறை விஞ்ஞானபூர்வ
மானது என்றால் அதனுடைய அத்திவாரம்
இயற்கையின் மடியில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.²¹

என்ற கருத்து இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. இந்தியமுறை மருத்துவம் குறித்த கருத்துக்கள் ஈழத்து யாழ்ப்பாணத்தரசர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கால மருத்துவ முறைமையுடன் ஒத்தியல்வதனையும் நாம் நோக்கலாம். இத்தொடர்பில்,

இந்தியர்களின் சிறப்புக்குரிய நாகரிகத்தில் முகிழ்த்தது ஆயுள்வேத மருத்துவம். இந்த மருத்துவத்தைப் போன்ற ஒரு பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த மருத்துவமுறை நம்மிடையே இன்று இல்லை. ஆயுர்வேத ஆசாரியர்கள் அநுபவ வாயிலாகத் தாம் அறிந்த மூலிகைகளின் மருத்துவப் பயன்களையும் அவற்றைக் கையாளும் முறைகளையும் சீடர்களுக்குப் போதித்து வந்தனர். விஞ்ஞான ரீதியாக ஒப்புக்கொள்ளும் வகையில் இந்த மருத்துவம் மேன்மேலும் வளரவேண்டும். அறிவு பூர்வமாக ஆய்வு மயமாக வளரவேண்டும். ஆயுர்வேத ஆசாரியர்களின் அறிவுக்கூர்மையும் கவனிக்கும் தன்மையும் (Observation) நம்மை வியப்பிலாழ்த்தும். ஆராய்ச்சிகள் இல்லாமைலேயே மூலிகையின் தன்மையறிந்து பெயர் சூட்டினார்கள்.²²

என்ற கருத்துக் கவனித்தற்குரியது.

அலோபதி மருத்துவமுறையில் முழுமையாகக் குணப்படுத்த முடியாத பல நோய்களுக்கு இன்று ஆயுள் வேதத்தில் அறிவியல் ஆய்வுகள் மூலமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மூலிகைமருந்துகள் உள்ளன.

சில மூலிகைகளிலுள்ள இரசாயனக் கூறுகள் மேல்வருவனவாகும்:

மூலிகை	இரசாயனக்கூறு
அலர்க - (தூதுவளை)	சோலாமரின்
பாரிஜாதம் - (பவளமல்லி)	அர்பர்டிரிஸ்டோஸைட்
அகரு (அகில்)	லிரியோ டெனின்

சித்ரக (கொடிவேலி)	பிளம்பாஜின்
சப்தசட (எழிலம்பாலை)	எச்டமின் குளோரைடு
ஜாதிபத்திரி	எர்மன்ஸ் காம்பவுண்ட்
பூதாங்குசு(பேய்மிரட்டி)	ஓவட்டோடையலைடு அன்ஐஸோமலிக் ஆஸிட்.

இன்றும் நவீன மருத்துவர்களினாலே குணப்படுத்த முடியாத பல நோய்களை ஆயுள்வேதம் குணப்படுத்தி வருகிறது. நவீன மருத்துவத்திற்குக் கட்டுப்பாடாத 'எயிட்ஸ்' நோயை ஆயுள்வேத மூலிகைகளால் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று எண்ணும் நாள் மிகவிரைவில் வரும்.²³

'குடீசி' என்னும் சீந்தில் கொடி (Immdunomodulator) நோய்த் தடுப்பாற்றலை உடலமைப்புக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்கும் என்பதை இன்றைய விஞ்ஞானிகளும் ஆதாரபூர்வமான பரிசோதனைகளின் மூலம் நிரூபித்துள்ளனர்.

ஆயுர்வேத மருந்துகள் சரியாகச் செயற்படவில்லை என்றால் அவை தயாரிக்கும் முறைகள் தரக்குறைவானதாகவும் வியாபார நோக்குக் கொண்டதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். அதில் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட மூலிகைகள் தவறானவைகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். சிறந்த தரமுள்ள மூலிகைகளால் சரியான முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட ஆயுர்வேத மருந்துகளை உபயோகிப்பதால் எல்லாதவித வியாதிகளையும் குணப்படுத்த முடியும்.

மூச்சுப்பழக்கத்தால் நுண்மை காட்டும் மைப்போல் உடல் தூய்மையுறும். காலைப் பயிலும் மூச்சுப் பழக்கத்தால் பித்தம் நீங்கும். நடுப்பகலில் பயில்வதால் வாதம் நீங்கும். மாலையிற் பயில்வதால் 'ஐ' (கோழை, கபம்) அறும். இம்மூன்றின் வேறுபாட்டால் உடற்கண் நிகழும், நஞ்சாம் நோய் அணுகாது அறும். அதனால் உடற்கண் நரை திரைதோன்றா.

உச்சவாசம் - மூச்சை உள்ளிழுத்தல்

நிச்சவாசம் - மூச்சை ஒடுக்குதல்.

இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பால் உணர்த்தும் எழுத்துக்கள். இரண்டு. அவற்றை உவமையில் காட்டும் பாம்பின் நிலை இரண்டு எழுத்து 'உ' கரமும். 'அ' கரமும் பாம்பின் நிலை சிறிது தலை நிமிர்தலும் மண்டலித் திருத்தலுமாம். இவற்றைத் தமிழ் வரிவடிவ அமைப்பே காட்டுவதாகவும். இவற்றை மறைமொழியாக உணர்த்துவார். 'பாம்பு இரண்டு எட்டு', என்றனர். தமிழ் வரிவடிவ ஒழுங்கில் எண்களை 'உ', 'அ' எனக் குறியீடுகளாகவே அமைத்துள்ளனர். தமிழ் எண்களிலே இரண்டைக் குறிப்பது 'உ' எழுத்து, எட்டைக் குறிப்பது

‘அ’ எழுத்து. இரண்டு ‘உ’ எட்டு ‘அ’, இயல்பாகவே உள்ளமைய வேண்டிய மூச்சுப் பன்னிரண்டங்குலம் என்ப. இடப்பால், வலப்பால் வழிச் செல்லும் மூச்சை அடக்கின் உடலழியாது. மூன்று மடக்கு - இரேசகம், பூரகம், கும்பகம். பாம்பிரண்டெட்டு - ‘உ’ கர ‘அ’ கர வடிவான உச்சவாசம். (இயந்திரம் - பிராணவாயு; முட்டையிரண்டு - இடகலை, பிங்கலை. (உ - 2 அ - 8).

திருவருளையே புகலிடமாகக் கைக்கொண்டிருப்பார்க்கு உலகறிய நரை திரை மாறிடும். உடலில் மூலத்திடத்துள்ள குண்டலியாற்றலை எழுப்பி நடு நாடிவழியாக அடுத்துடுத்துச் செலுத்தினால் உடம்பு பொன்னியலும் மேனியாகும்.

நடுவு நில்லாமல் இடம் வலம் ஓடி
அடுகின்ற வாயுவை அந்தணன் கூடி
இடுகின்றவாறு சென்றின் பணி சேர
முடிகின்ற தீபத்தின் முன்னுண் டென்றானே.²⁴

‘உயிர்ப்போட்டம் நடுநாடியில் நிறறல் வேண்டும். அப்படி நில்லாமல் இடம் வலம் ஓடினால் அதனால் இறப்பு நேரும். அவ்வாறு இறப்பினைத் தரும் மூச்சோட்டத்தைச் சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் நிறுத்தில் மூலவாற்றல் எழும்பும். திருவருள் ஒளி ஆவியுடன் விளங்கும். அந்தணன் கூடின் சிவ பெருமான் சேரின் இது திருவடி மறவாநெறியான் வருவது. நடுவுநில்லாமல் - சுழு முனையில் நில்லாமல்; அந்தணன் - சிவபெருமான். பணி - குண்டலினி சத்தி; தீபம் - பிராணன்; சென்று அடங்கும் சோதி என்பது செய்யுளின் பொருள்.

ஆயும் பொருளும் அணிமலர் மேலது
வாயு விதமும் பதினாறுள வலி
போய மனத்தைப் பொருகின்ற வாதாரம்
ஆயுவு நாளு முகுர்த்தமு மாமே.²⁵

‘அகத்தவத்தோராகிய யோகிகள் ஆராயும் பொருள் பரவெளித் தாமரையில் விளங்கும் முழுமுதற் சிவனேயேயாம். அதற்காகப் பயிலும் மூச்சுப் பயிற்சியும் பதினாறு மாத்திரை என்ப. மனவொடுக்கத்தையருளும் காரணப் பொருளும் அச்சிவனேயாம். வாழ்நாட்களைக் கூறுபடுத்தி வழங்கும் நாள், கிழமை, திங்கள், ஆண்டு, முழுத்தம் முதலியவற்றின் காரணப் பொருளும் சிவபெருமானேயாம். அதனால் அகவை (ஆயுள்) மிகும் என்பதாம்.’

‘இறையின்ப முத்தியை - ஆனந்த முத்தி மேலீட்டைச் சொல்லுமா நெங்ஙனம்’, என்று திருமந்திரம் வினாவெழுப்புகின்றது. ‘கண்டவர் விண்டிலர் விண்டவர் கண்டிலர்’ என்பதும் மறை ஞானப் பரிபாஷையேயாகும்.

முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்
மகட்டுத் தாய்தன் மணாளனோடாடிய
சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா நெங்ஙனே ²⁶

சைவசிந்தாந்த 'அத்துவித முத்தி' பற்றிய இக்கருத்து மிகவும் ஆழமாக மனங்கொள்ளத்தக்கது. திருமந்திரத்தாலறியப்படும் தமிழ் மருத்துவக் கருத்துக்கள் மெய்ஞ்ஞானத்துடனும் சமய தத்துவத்துடனும், சைவசித்தாந்தத் துடனும் பொருத்தியும் ஒப்பிட்டும் மேலும் நுணுகி ஆராயத்தக்கன.

தமிழகத்திலே நிலவிய சித்தர்மரபு ஈழத்திலும் நிலவியதென்பதற்கான சான்றுகளுள் கிடைத்துள்ளன. யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும், கண்டியிலும், கண்ணொறுவலிலும் சுதேச மருத்துவம் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றமையை இனி நோக்கலாம்.

மட்டக்களப்புச் சுதேச வைத்தியம்

மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த சித்தவைத்திய நிபுணர் சி.குமாரசாமி ஐயர் (1879-1947) பற்றிய செய்திக் குறிப்பில் மேல்வரும் விவரங்கள் அறியமுடிகின்றன.

அரசடி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி அதிபர் மலேரியாக் காட்டுச் சுரத்தைப் பற்றிய பாடல்களைக் கொண்ட நூலொன்றினை ஆக்கித் தரும்படி ஐயரிடங் கேட்டுக் கொண்டமைக்கமைய, வெண்பா, கும்மி, நொண்டிச்சிந்து, ஆனந்தக் களிப்பு, குறம், கவிவெண்பா என்ப வற்றாலான 51 செய்யுட்களைப் பாடி 'மலேரியா என்னும் காட்டுச் சுரம்' என்ற பெயரில் ஒரு சிறுநூலாகக் கொடுத்தார். மேல்நாட்டு வைத்திய முறைக்கேற்ற அணுகு முறையில் பாடப்பட்ட செய்யுட்களைக் கொண்ட அந்நூலானது அறிஞர்களின் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளது. 1931 ஆம் ஆண்டில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட அந்நூலின் செய்யுட்கள் யாவும் தமிழ்ச்சுவைமிக்கவென்பதனை அறிய முடிகிறது என வருகின்றன.

'சித்த வைத்தியமும் வித்தகத் தமிழும்' என்னும் உபதலைப்பில் க.செபரத்தினம் தரும் விவரங்கள் மட்டக்களப்பிலே நிலவும் நடைமுறை மருத்துவப் பயன்பாட்டை அறியச் சான்றாகின்றன. இன்றும் மலேரியாச் சுரமும் அதனோடொட்டிய சிகிச்சை முறைமையும் சுதேச பாரம்பரியமாகவே பெரிதும் நடைபெற்று வருகின்றன என்பதும் கவனித்தற்குரியது.

நாடி பார்க்கும் ஆற்றலில் ஐயர் மிகுந்த திறமை பெற்றிருந்தார். நாடி பார்க்கும் ஆற்றலில் ஐயர் பெற்றிருந்த திறமை மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் முழுவதிலும் அறியப்பட்டிருந்தது. இத்திறமையினாலேயே மேலைநாட்டு

வைத்தியமுறை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அக்காலத்திலும் அவரால் பெரும் புகழுடன் வாழ முடிந்தது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே மேலைநாட்டு வைத்தியத் துறையினை மேற்கொண்டிருந்த வைத்தியர்கள் பலர் ஐயரின் திறமையை மதித்தவர்களாய் அவரோடு நட்புப் பூண்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.²⁷

ஐயரியற்றிய ஆயுள்வேதக் கருவூலம் என்னும் நூலானது அவரது வைத்தியத்துறை தொடர்பான முதிர்ச்சியைக் காட்டுவதோடு அவரது தமிழ்ப் புலமைக்கும் சான்று தருகிறது. வெண்பா, கலித்துறை, கலிவெண்பா, விருத்தம் என்னும் பாவகைகளையும் பாவினங்களையும் இலாவகமாகக் கையாண்டு பாடப்பட்ட 800 பாக்களைக் கொண்ட அந்நூலானது சங்கமருவிய காலத்துக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றான திரிகடுகத்தை நினைவுபடுத்துகிறது. அந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களனைத்தும் தமிழ்ச்சுவை பயன்பனவாயமைந்துள்ளன.

சுச்சங்கொழுந்து நொச்சியிலை
 இசங்கு மணித்தக் காளியிலை
 காய்ச்சுஞ் சங்கம் குப்பியிலை
 கரிய சீரம் பீநாறி
 மூச்சை யழிக்கும் செஞ்சந்தம்
 முதிய குப்பை வெங்காயம்
 பாய்ச்சிக் கசாயம் பருகிவிட்டால்
 பறக்கும் கரப்பன் பாலருக்கே.²⁸

என்னும் பாடலானது, சிறுவர்க்கு ஏற்படும் சொறி, சிரங்கு, கரப்பன் முதலிய நோய்களைப் போக்குவதற்கான குடிநீரைப் பற்றிக் கூறுகிறது:

போமென்ற கணமாந்தக் குளிகை யொன்று
 புகழுகின்றேன் திரிகடுக கரிய சீரம்
 ஆமென்ற வசம் புள்ளி யசம தாகம்
 அப்பனே வகையொன்று வராகனொன்று
 நாமென்ற கல்வத்தில் மருந்தை வைத்து
 நாட்டக் கேள் பிரண்டையொடு மாவிலங்கை
 தாமென்ற வேளை நொச்சி வேம்புவுஞ்
 சங்குடனே பேய்மருட்டி சங்கந்தப்பி.²⁹

என்னும் செய்யுளானது, சமீபாட்டுக் குறைவைக் குறிக்கும் மாந்தம் என்னும் நோயைக் போக்குவதற்கேற்ற கணமாந்தக் குளிகையைப் பற்றிக் கூறுகிறது. பல செய்யுட்களுக்கு ஒரு வினை கொண்டு முடிகின்ற குளகச் செய்யுள்களுள் ஒன்றான மேற்படி செய்யுளும், முன்னர் குறிப்பிட்ட ஆயுள் வேதக்கருவூலச் செய்யுளும் ஐயரின் தமிழ்ப்புலமையினைப் புலப்படுத்துவதற்குக் காட்டப்

படும் உதாரணங்களாகும். மேற்படி செய்யுட்களிற் பயின்று வரும் சொற் சுவை, பொருட்சுவை என்பன படிப்போர்க்கு இன்பந்தர வல்லன.

சுதேச வைத்திய இலக்கியங்களின் வழியிலே இன்றும் பெரிதும் கூறப் படுவது 'உருத்திராக்கமகிமையாகும். 'அக்கமணி', 'நேத்திரம்' எனவும் இது அழைக்கப்படுகின்றது. 'சிவனது ஆனந்தக் கண்ணீர்' என்று கருதப்பட்டு வருவது உருத்திராக்கம். இது சிவசின்னங்களுளொன்று. உருத்திராக்கத்தின் மகிமையையும், சிவதத்துவத்தின் நுண்பொருளையும் விளக்கும் நோக்கத் துடன் உருத்திராக்க மான்மியம் என்னும் செய்யுள் நூலையும் சி.குமாரசாமி ஐயர் ஆக்கியுள்ளார். ஆசிரியப்பா, ஆசிரியவிருத்தம், வெண்பா என்பன கலந்து ஆக்கப்பட்ட மேற்படி நூலானது ஒப்பற்ற சமயதத்துவம் நிறைந்த நூலாக மட்டுமல்ல தமிழ்ச் சுவைமிக்க இலக்கிய நூலாகவும் அமைந் திருக்கிறது. பரராசசேகரம் செப்பும் 'உருத்திராக்கம்' பற்றிய தகவல் ஐந்தாம் இயலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ், சமயம், வைத்தியம் தொடர்பாக ஐயரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் தமிழ் இதழ்களிலும் சித்த வைத்திய இதழ்களிலும், செங்குந்த மித்திரன் முதலான வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்தன. வடமொழி, தென்மொழி இரண்டினையும் நாவலர் காவிய பாடசாலையிற் கற்றுப் பெற்றுக் கொண்ட வரன்முறைப் புலமையோடு ஆயுள்வேதம், சித்தவைத்தியம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற அறிஞராய் விளங்கிய குமாரசுவாமி ஐயர் தாம் அறிந்து கொண்ட வடமொழி தென்மொழிப் புலமையினையும், வைத்திய நுணுக்கங்களார் பிற்சந்ததியினரும் அறிந்து அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் வகையில் நிலையான தொண்டு செய்துள்ளார்.

தமிழ் மருத்துவம், சித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேத வைத்தியம் என்பன வற்றின் கலப்புநிலை பற்றிச் சிந்திப்போர் தமிழ்முறைமை, சித்தமுறைமை, ஆயுள் வேதமுறைமை என்னும் மரபுகளின் தொடக்கம், சங்கமம் என்பன குறித்துச் சிந்திப்பதுடன் விசனம் தெரிவிப்பதும் உண்டு. அதாவது, தூய் மையும் பக்குவமும் நிரம்பிய பாரம்பரிய வைத்திய முறைமைகள் கலப்பும், சிதையும், கைந்நெகிழவும் அடைந்துள்ள மாற்றங்களைக் குறித்தும் கொண் டுள்ள நிலைப்பாடுகள் கூர்ந்து நோக்குதற்குரியன.

இலங்கையின் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் தற்போது நிலவும் மருத்துவ நடைமுறைகள் பெருமளவிலே ஆங்கில மருத்துவமாயினும், கிராமங் களிலும், ஆங்கில மருத்துவ சிகிச்சைகளினால் மாற்றமுடியாத நோய் களுக்கும் சுதேசவைத்திய முறைமைகளே பெரிதும் பலனளிக்கவல்லன வாயுள்ளன. நாட்பட்ட நோய்களுக்கும் தமிழ், ஆயுர்வேத வைத்திய முறை மைகளும் மூலிகைச் சிகிச்சைகளுமே பலனளிப்பனவாயுள்ளன. இவ்விய

லிலே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களினடிப்படையில் இன்றைய நோக்கிலும் பாரம்பரிய வைத்தியமுறைமையின் பயன்பாடு தமிழர் பிரதேசங்களில் கணிசமானளவு மக்களாலே மதிக்கப்பட்டுக் கைக்கொள்ளப்படுகிறது என்பதே மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவசண்முகராஜா, சே., (1993), ஈழத்துச் சித்தமருத்துவ நூல்கள் - ஓர் அறிமுகம், சித்தமருத்துவ வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடு, சென். ஜோசப் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 49.
2. மேலது, ப.50.
3. மேலது, ப.51.
4. அருணாசலம், க., (1975), தமிழில் வரலாற்று நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சென்னை, பக். 9, 10, 20, 32, 90, 143, 356, 569, 570, 771.807.809.
5. திருவருட்பயன், அருளுருநிலை, செய்.07.
6. ஏட்டுமருத்துவம், (1994), தல்பதே பிலியம் 22 ஆம் தொகுப்பு, முன்னுரை, ஆயுள் வேதத் திணைக்கள வெளியீடு, ஏ.ஜே.பிரிண்ட்ஸ், தெஹிவலை.
'யாழ். பல்கலைக்கழகச் சித்தமருத்துவத்துறைத் தலைவராயிருந்த வைத்திய கலாநிதி எஸ். பவானி அவர்களின் முயற்சியால் எமக்குக் கிடைத்த இவ்வோலைச் சுவடிகளை அச்சிடுவதற்கு ஏற்றவாறு பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் பல சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் இந்நூலைப் பதிப்பித்து உங்கள் கரங்களில் சேர்ப்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.' என்னும் குறிப்பு இத்துறை பற்றிய ஆய்வின் சிரமங்களை அறிய உதவுவதாகும்.
7. சிவசாமி, வி., (1989), சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனைகள், நியூ ஈரா பப்ளிகேஷன்ஸ் லிமிட், யாழ்ப்பாணம், ப.112.
8. மேலது, பக்.112-113.
9. மேலது, பக்.113-114.
10. லலிதாமினி முருகேசு., (2003), பொ. கைலாசபதி அவர்களின் சிந்தனைகள் பகுப் பாய்வும் நுண்ணாய்வும், பொ. கைலாபதி நூற்றாண்டு நினைவுக் குழுவெளியீடு, பாரதி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், பக். 164-165.
11. ஏட்டுமருத்துவம், (1994), மு.கு.நா. ப.01.
12. மேலது, ப.15.
13. மேலது, ப.21.
14. மேலது, ப.23.
15. மேலது, ப. 133.

16. மேலது, ப. 142.
17. பரமசாமிக்குருக்கள், வை. மு., (1989), சிவார்ச்சனா சந்திரிகா தீபிகை, திருக்கணித நிலையம், மட்டுவில், ப. 100.
18. மேலது, ப. 100.
19. நகுலேந்திரன், ச., (2002), 'இந்து சமய வாழ்க்கை முறை காணும் விஞ்ஞான ரீதியான விளக்கங்கள்,' வெள்ளிவிழா மலர், முகத்துவாரம் இந்துக்கல்லூரி வெளியீடு, கொழும்பு.
20. தர்மராஜா, இராஜ., (08.12.2002), 'ஜேர்மனியில் சித்தமருத்துவ ஏடுகள்' ஞாயிறு தினக்குரல், ப. 15.
22. பிருந்தா, (19-11-2002), "இந்தியமுறை மருத்துவம், சுத்தானந்தம் - 50", சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பொன்விழாமலர், வவுனியா, ப. 169.
23. மேலது, ப. 170.
24. திருமந்திரம், (விளக்கவுரையுடன்), (1992), 8ஆவது மறுபதிப்பு, vol.I, கழக வெளியீடு, அப்பர் அச்சகம், சென்னை, செய். 775.
25. மேலது, செய். 76.
26. மேலது, செய். 2944.
27. செபரத்தினம்,க., (2002), ஈழத்துச் சான்றோர், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, ப.216.
28. மேலது, ப.217; 220.
29. மேலது, ப.217.

தொகுப்புரை

மதிப்பீட்டுரை

1. இவ்வாய்வு சுதேச மருத்துவ இலக்கியங்கள் குறித்த ஆய்வாக முன் னெடுக்கப்படுவது, தமிழ்மொழி சார்ந்த நூன் மரபைத் துலக்குவதாக அமைவது பெரும் பயனாகும்.
2. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் அரசோச்சிய காலகட்டத்தில் நிலவிய கல்விப் புலமைப் பின்புலம் தமிழ் இலக்கிய நோக்கிலே எத்தகு தன்மைகளைக் கொண்டமைவது என்பது இவ்வாய்விலே நுணுக்கமாக ஆராயப் பட்டுள்ளது.
3. விஜய நகர நாயக்க மன்னர்காலத்து இலக்கிய மரபும் அதன் செல் வாக்கும் யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்திலே எவ்வாறு தொடர்புபட்ட மைந்துள்ளதென்பது இவ்வாய்விலே இலக்கியப் பொருள்மரபு: உருவம், நூலமைப்பு, மொழிப் புலமைத்துவம், அணிகள், உவமை உருவங்கள், எதுகை மோனைப் பிரயோகங்கள், முன்னிலைப் படுத்திப்பாடும் மரபு என்பன போன்ற உத்தி முறைமைகளை எடுத்துக்காட்டி நிறுவப்பட்டுள்ளது.
4. பொது வகையிலே சுதேச மருத்துவக் கொள்கையின் தாற்பரியங்களும் தத்துவங்களும் வகைப்பாடு செய்துள்ளமையுடன் இன்று நிலவும் ஏனைய ஆங்கில, யுனானி, அக்குபஞ்சர், சித்த மருத்துவம், தொடுகை மருத்துவம் என்பனவற்றுடன் அவை எவ்வெவ் வகையில் வேறுபடு கின்றனவென்ற செய்திகள் அலசி ஆராயப்பட்டுள்ளன.
5. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்து வரலாற்றுப் பின்னணியும் அம் மன்னர்களது கீர்த்தி, சமயநம்பிக்கை, வழிபாட்டு மரபுகள், புலமைத் துவம், நூலாக்க முயற்சிகளுக்கான தொடர்புகள் உறவுகள் என்பனவும் ஆய்வு செய்யப்பட்டிருப்பதுடன் அம்மன்னர்களது கொடைமடம், சமூக அக்கறை, பரோபகாரம், மனவிசாலம் என்பனவற்றை அக்காலத் திலே தோன்றிய ஏனைய சோதிட, வரலாற்று, தலபுராண, பிரபந்த நூல்கள் எவ்வெவ்வாறு புகழ்ந்தும் விதந்தும் பாடியுள்ளன என்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் இவ்வாய்விலே சுட்டியுரைக்கப்பட்டுள்ளன.
6. நூல்கள் தோற்றம் பெற்ற பின்னணிகளும், காலவரையறைகள் குறித்த ஆய்வாளர் கருத்துகளும் இவ்வாய்விலே பிரதானம் பெறுகின்றன. வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தின் மூலம் கண்டறியப்பட்ட செய்திகள் மன்னர்மரபு, கட்டுவெட்டுக்கள், சாசனங்கள், நூற்சான்றாதாரங்களுடன் இவ்வாய்விலே நிறுவப்பட்டுள்ளன.

7. வரலாற்று நூல்களாயினுஞ் சரி, மருத்துவகளாயினுந் சரி, சோதிட நூல்களாயினுஞ் சரி இறைதுதிக்கான காப்புச் செய்யுட்களுடனும், பாயிரம் முதலானவற்றுனும் தொடங்கப் பெறுவது தனிச் சிறப்பம்சம் என்பதால் அம்மரபின் முக்கியத்துவமும், இயலும் முறைமையும் எடுத்துக் காட்டுகளுடனும் சான்றுகளுடனும் இவ்வாய்விலே சுட்டியுரைக்கப்பட்டுள்ளது.
8. சுதேச மருத்துவத்தின் உறைவிடம் (இலக்கியக் கண்ணேட்டத்தில்) ஏடுகளே (Ola Scripts) என்பது இவ்வாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட உண்மையாகும். மேலைத் தேசத்தவர்கள் சுதேச மருத்துவ ஏட்டுப் பிரதிகளை அவற்றின் அருமையும் பெருமையும் கருதித் தந்தம் ஊர் களுக்கு எடுத்துச் சென்று விட்டமையால் நமது 'ஏட்டு மருத்துவம்' இன்று இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் அறியப்பட்டும், பயிலப்பட்டும், பயன்படுத்தப்பட்டும், பேணப்பட்டும் வருவதனை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது.
9. மருத்துவ இலக்கியங்கள் பற்றிய மொழியாய்வும், சொற்களஞ்சியமும் சிறப்பாய்வாக இடம்பெறுவதுடன் வரலாற்று நூல்கள், சோதிட நூல்கள், பிரபந்தங்கள், தலபுராணங்கள் என்பனவற்றின் மொழிநடை சொற்கள், அணிநயங்கள் குறித்த ஒப்பீட்டு ஆய்வும் இவ்வாய்விலே இடம் பெற்றுள்ளன.
10. இலக்கிய நோக்கில் வடசொற்கள், தமிழ்ச்சொற்கள், ஏனைய பாளி, சிங்கள, அரபுச் சொற்கள் பற்றிய வேறுபாடுகள் இவ்வாய்விலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சில அருஞ்சொற்களுக்கான மருத்துவ விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.
11. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்துக்கு முன்னம் நிலவிய இலக்கியச் சான்றுகளை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது. அந்த வகையில் நாக அரசு, பல்லவ அரசு, சமகாலத்தைய தென்னிலங்கை நிலவரம் என்பன சான்றாதாரங்களுடனும், ஆய்வாளர்களது கருத்துக்களுடனும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
12. வடஇலங்கையை மாத்திரம் கருத்திலே கொள்ளாது கிழக்குமாகாணம் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலே நிலவிய மருத்துவம் குறித்த செய்திகளையும் இணைத்து நோக்கியே இவ்வாய்வு நிகழ்ந்துள்ளது. இந்திய மருத்துவ நூல்களின் தாக்கமும், செல்வாக்கும் பெருமளவிலே இவ்வாய்வு நுலுவும் மருத்துவநூல்களுடன் ஒத்தியைவதனை இவ்வாய்வு நிறுவியுள்ளது. தனித்தனி நூல்களின் பண்புகளடிப்படையிலேயே அவை வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன.

13. இவ்வாய்வினிலே உயிர் அம்சமாக அமைவது செய்யுளமைப்பியல் தொடர்பான, யாப்பியல் ரீதியான பாவினங்கள் பற்றிய பாகுபாடே எனலாம். எத்தகு யாப்பிலே - செய்யுட்கள் - இயற்றப்பட்டுள்ளன வென்பது தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளமை குறிக்கற்பாலது. வெண்பா, கலிவெண்பா, ஆசிரியப்பா, அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியப்பா, எண்சீர் விருத்தம், பன்னிருசீர் விருத்தம், பதினான்கு சீர் கொண்ட செய்யுட்களென்று அவற்றின் வகைகள் அமைந்துள்ளமையை இவ்வாய்வு எடுத்துக்காட்டுகளுடன் நிறுவுகிறது.
14. சுதேச மருத்துவ இலக்கியங்களிலே இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் குறித்த ஆர்வமும் அக்கறையும் மருத்துவ ஆர்வமுடையவர்களிடமும் ஆய் வாளரிடையேயும் இனிமேல் தான் - விழிப்புணர்ச்சி - உண்டாக வேண்டியுள்ளது. விஞ்ஞானக் கல்வியும், ஆங்கில மருந்துகளின் பாவனை வேகமும், பல்வேறு புறக்காரணிகளும் சுதேச மருத்துவ நூல்களைத் தேடியும் விரும்பியும் கற்கக்கூடிய வாய்ப்பினைத் தரக் கூடியதாயமையவில்லை. எனினும் சுதேசமருத்துவ இலக்கியங்கள் குறித்த அக்கறையும் வேகமும் அதிகரிக்க வேண்டும் என்பதனை இவ்வாய்வின முடிவுகள் உணர்த்துகின்றன.
15. மூலிகை உற்பத்தி, மூலிகையினாற் செய்யப்படும் மருந்துகளின் பரம்பல், பாவனையதிகரிப்பு, பிரகாரம், ஆய்வுகள் என்பன ஒழுங்கு பட நிறுவன ரீதியாக இடம்பெறவேண்டும் என்பதனை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கிறது. புதிய புதிய மூலிகை மருந்துகளை உற்பத்தி செய்யும் அமைப்பு ரீதியானதோர் நடவடிக்கை முன்னெடுக்கப்படுவது அவசியமாகிறது. ஒப்பீட்டடிப்படையிலே மருந்துகளின் (Side effects) பக்க விளைவுகளைக் கண்டறிந்து மிதமான பக்கவிளைவுகளைக் ஏற்படுத்த வல்ல மூலிகை மருந்துகளை உற்பத்தி செய்வதனை இவ் வாய்வு தூண்டும். அத்துடன் புதியபுதிய விஞ்ஞான நோக்குடனான மூலிகைய ராய்ச்சிகள் மூலம் நவீன மருந்துகளை உற்பத்தி செய்து புதிய நோய்களைக் குணப்படுத்தமுடியும் என்பதனை இவ்வாய்வு பரிந்துரைத்துள்ளது.

ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள்

1. யாழ்ப்பாண அரசர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நிலவிய வரலாறு, இலக்கியம், சோதிடம், மருத்துவம், சமயம் என்பனவற்றைத் துலக்குவதுடன் இத்துறை சார்ந்த நூல்களின் தோற்றப்பாடுகளுக்கு முற்பட்ட இலக்கிய, அரசியல் நிலைமைகளையும் தெளிவுபடுத்தி இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

2. அரசாட்சி, ஆட்சி முறைகள் விடயங்களில் அண்டை நாடான இந்தியாவின் செல்வாக்கு எவ்வெவ்வாறு நிலவியுள்ளதென்பதும், படையெடுப்புகளும் அரசியற் பூசல்களும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுக்கு முன்னும், பின்னும் எவ்வெவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளனவென்பதனையும் இவ்வாய்வு சுட்டுகிறது.
3. நீண்டதோர் இலக்கியமரபு நூன்மரபாகப் பேணப்பட்டுள்ளமை கண்டறியப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக மொழியாய்வு என்ற முறையிலே வரலாறு, இலக்கியம், சமயம், சோதிடம், மன்னர் புகழ், வித்துவச் சிறப்புடனும் சமத்காரத்துடனும் பாடப்பட்டுள்ள முறைமை கண்டறியப் பட்டுள்ளது. பொருள்மரபு வேறுபட்டமையும் இலக்கிய முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ள இலக்கியங்களின் தோற்றத்துடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சி செய்யப்படலாம் என்ற நிலை உருவாகியது. அக்காலத்திலே தோன்றிய பொருளமைப்பில் வேறுபட்ட இலக்கியங்களின் பொதுப் பண்புகளை ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆய்வு செய்ய முடிந்துள்ளது.
4. மொழிக்கலப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பாகக் கவனித்தற்குரியது. அத்துடன் பல்வேறு மருத்துவக் கொள்கைகளும், கடவுள்களும் மருத்துவ இலக்கியங்களிலே காணப்படுவது தெரியவந்தது. மக்கள் பல்வேறு சமயச்சார்புடையவர்களாதலால் மருத்துவமும் அப்பண்பையே பிரதிபலிக்கும் என்ற உண்மை துலக்கம் பெறுவது இயல்பே.
5. சுதேச மருத்துவத்துன் இன்றும் புதிராக நிலவும் சொற்களான சித்த மருத்துவம், ஆயுர்வேத மருத்துவம், தொகை மருத்துவம், மூலிகை மருத்துவம், எட்டு மருத்துவம், வர்ம மருத்துவம் என்பன தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்கள், கருத்துமோதல்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நோக்கு எதிர்காலத்திலே ஆய்வின் மூலம் முதன்மைப் படுத்தப்படும் என்பதுறுதி.
6. பின்னிணைப்பிலே தரப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வுடன் தொடர்புடைய விடயங்கள் அதிக முதன்மையுடையன. மருத்துவர் மரபு, மூலிகைகளின் குணாதிசயங்கள், சொற்பத விளக்கங்கள் என்பன அவதானத்திற்குரியன. மருந்து செய்யும் முறைகள் தமிழிலே செய்யுட்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ள முறைமை பெரிதும் கவனித்தற்குரியது. நீண்ட காலம் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுவதற்குரிய முறையில் மருந்து செய்யும் முறைமையைச் சொல்லும் செய்யுட்கள் பேணப்படவேண்டும் என்ற உணர்வு இவ்வாய்வின் மூலம் உணரப்பட்டது.

எதிர்கால ஆய்வுகள் குறித்த ஆலோசனைகள்

1. சுதேச மருத்துவ இலக்கியங்கள் குறித்த இவ்வாய்வு தமிழ்ப்புலமையுடனும், கற்பித்தலனுபவத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பதனை ஆய்வுலகு உணர வேண்டும். ஓரளவுக்குப் பன்மொழி அறிவு பெற்ற ஆய்வாளர்களே இத்துறையில் ஈடுபடவேண்டும் - ஈடுபடமுடியும் என்பதனை விதந்துரைப்பது அவசியமாகிறது, வடமொழி, தமிழ், பாளி, சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலே பயிற்சியும், புலமையும், தாடனமும் ஆட்சியுங் கொண்ட ஆய்வாளர்களாயின் இத்துறை சார்ந்த ஆய்வு பெரும் நன்மை விளைப்பதாகும். மொழி ஒப்பீடு, இலக்கியமரபு கிளர்த்தல், சொற்களை இனங்காணல், சொற்பொருளைப்பறிந்து கொள்ளத்தக்க துறைகளில் பாண்டியத்தியம் பெற்றிருத்தல் என்பன இவ்வாய்விலீடுபடுபவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகைமைகளாகும் என்பதனை இவ்வாய்வுகள் மூலம் சிபார்சு செய்யமுடியும்.
2. 'ஆய்வுக் கணிதி', 'ஆய்வுப்பெறுமானம்' என்பது பற்றிய அறிவில், வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் சான்றுகாட்டி நிறுவும் முறைமையும் இன்று அவசியமாகின்றன. அதாவது காலவரையறை குறித்த 'பிரக்ஞை' முதன்மைபெற்று வருகிறது. 'தேடல்' அவசியமாயுள்ளதுடன் கல்வெட்டுச் சாசனச்சான்றுகள் கொண்டு நிலையான உண்மைகள் நிறுவப்படுவதுடன், இக்கண்ணோட்டத்திலே உண்மைகள் கண்டறியப்பட வேண்டியதும் அவசியமாகும். எனவே இத்தகு ஆய்வுமுயற்சிகளுக்கு குரிய சான்றுகளாக, பழமைமிகு ஏட்டுச்சுவடிகள் (Old Texts & Scripts) கல்வெட்டுகள், சாசனங்கள், நாணயங்கள், மன்னர் வரலாறுகள் என்பன வற்றைத் துணைக் கொள்ளும் 'ஆய்வுவிரிவு' ஆய்வாளர்களுக்கு ஏற்படவேண்டும். இவ்வாய்வின் முடிவுகளும், நோக்குநிலையும் இத்தகு மனவிரிவுடனும், ஆய்வுச் சான்றுத்துணையுடனும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளமையினை வலியுறுத்துதல் தகும். அத்துடன் 'பேணல் மனோநிலை' இருத்தல் அவசியம். இருந்து வந்துள்ள, பேணப்பட்டு வந்த மரபுகளை அங்கீகரிக்கும் மனப்பாங்கு இத்தகு ஆய்வுகளுக்கு மிகவும் அவசியமாகும். திடீரெனத் தோன்றிய புதியதோர் அணுகுமுறை இத்தகு விடயப் பொருளாய்வுக்கு ஏற்புடைமையானதாகாது.
3. இலக்கியம், மொழி, நூன்மரபுகள் குறித்த நோக்குநிலையில் இனியெதிர்காலத்தில் மிகப்பிரதானமான பணிகள் - ஆய்வுகள் உள்ளன.
 1. பழஞ்சுவடிகள் - ஏட்டுச்சுவடிகள் - ஓலைச்சுவடிகள் பெறப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுத் தமிழ்மொழியிலே அச்சவாகனம் ஏற்று வது மிகமிக அவசியமாகும். 'மூலநூற்பதிப்பு' முயற்சிகள் அவசிய

மாகும். அம்மூலநூற்பதிப்பு முயற்சிகளை 'ஆய்வுக்குழு' மேற்கொள்வது அவசியம். ஏனெனில் துறைசார் நிபுணர்களது ஆலோசனைகள் பெறப் பட வேண்டும். குறிப்பாக சுதேச மருத்துவர்களின், அனுபவஸ்தர்களின் ஆலோசனைகள் நிச்சயமாகப் பெறப்பட வேண்டும். பன்மொழி அறிஞர்களின் புலமையறிவும் பெறப்பட வேண்டும்.

II. செய்யுளாக்கம் குறித்த தெளிவை வெறும் இலக்கண அறிவுமட்டும் தரமுடியாது. நல்ல 'சொல்வளம்' மிக்க நல்லறிஞர்களது உதவி அவசியமாகும். ஆலோசனைகள் அனுபவத்தோடும், புலமை வீச்சோடும் அமையும் போது இலக்கிய ஆக்கம், இலக்கிய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் உயர்தரத்தனவாக அமையும். இம் முறைமைகள் கடைப் பிடிக்கப்படல் வேண்டும்.

III. இலக்கியக் கொள்கைகளுள்ளும் 'நூலாக்கம்' நூன்மரபு பற்றிய பிரக்ஞையும் அக்கறையும் உடையோராய் ஆய்வாளர் இருத்தல் அவசியம். 'தமிழ் நூன்மரபு' பற்றிய 'உணர்வுநலன்' கொண்டோரே பயன்தரவல்ல முறையில் ஆய்வை அமைக்கலாம். காப்புச் செய்யுட்கள், துதிகள், பாயிரம், நூன்மரபு என்பன பற்றிய தெளிவு அவசியமெனக் கருதும் ஆய்வாளராயிருத்தல் அவசியம்.

4. மருத்துவக் கலையுடன் தத்துவ விசாரணைகளும் இணையும்போது அது மேலும் பரிமளிக்கும். விதிமுறை, விளக்கமுறை, விவரணமுறை என்று விரிவடைவதை அவதானிக்கலாம். இத்தொடர்பில் நாடி சாஸ்திரம், வேகம், உணவுப்பழக்கும், உணர்வுகள் தொழிற்படுமாறு என்பன கண்டறியப்பட வேண்டும். தியானம், உடற்பயிற்சி வழிபாடுகள் என்பனவுஞ் செல்வாக்கும், அறிவனுபவமும் ஆற்றலுங் கொண்ட சிந்தனையாளர்களது - ஆய்வாளர்களது தொடர்புகள் இவ்வாய்வில் பெரும்பலன் தரவல்லன.

5. சுதேச மருத்துவக் குழாம் இணைந்து செய்யத்தக்க பணியொன்றுள்ளது. 'மூலிகை மருந்து உற்பத்தி' என்பதே அது. முதலிலே மூலிகைகள் பற்றிய அறிவு பெறுதல் வேண்டும். மூலிகைகளை வகைப்படுத்தும் முறைமை தெரிந்திருத்தல் அவசியம். பக்குவப்படுத்தும் முறைகளை அனுசரித்துப் பேணுதல் அவசியம். ஈற்றில் மருந்து செய்யும்முறை விதிகளை அனுசரித்து நல்ல மூலிகை மருந்துகளை உற்பத்தி செய்வது அத்தியாவசியமாகும். எதிர்காலத்தில் 'மூலிகை மருந்துகளே' முதன்மை பெறவல்லன. இத்துறையிலே விழிப்புணர்வும், புதிய மறுமலர்ச்சியும், உத்வேகமும் ஏற்படுமிடத்து மனிதசமூகத்திற்குரிய மாண்புகள் மேலும் பொலிவறும்.

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு - I

**மருத்துவ நூல்களிற் காணப்படும் மூலிகைகளின் பெயர்களும்
இக்கால வழக்கில் அவற்றின் பெயர்களும்**

அங்குசபாதி	- வாழை
அசகால்	- வசம்பு
அசுவாதி	- அமுக்கிராய்க் கிழங்கு
அசனம்	- பூடு
அசுவம்	- அமுக்கிரா
அசுரர்விரோதியிளம் பிஞ்சு	- வேலம்பிஞ்சு
அட்ட வகை	- I. சித்தரத்தை, பேரரத்தை, செவ்வியம், சித்திர மூலம், சிறுதேக்கு, நன்னாரி, கோரை, சிறுகாஞ்சோன்றி, மதுரம்.
	- II செண்பகப்பூ, அதிமதுரம், செங்கழு நீர்க்கிழங்கு, கறுவா, இலவங்க பத்திரி, குருசாணி, அகிற்பூ, பூசாவங் கிழங்கு.
	- III. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, நற்சீரகம், கருஞ்சீரகம், ஓமம், இந்துப்பு, பெருங்காயம், கஸ்தூரி மஞ்சள்
அட்டி	- மதுரம்
அடவிகச்ச்சோலம்	- கஸ்தூரி மஞ்சள்
அதாவரிசி	- பெருஞ்சீரகம்
அப்பைதருமுவலை	- அப்பைத்துளிர்
அயில்	- கோரைக்கிழங்கு
அரத்தைக்குழு	- ஈரரத்தை
அரத்தசந்தனம்	- செஞ்சந்தனம்
அரளை	- பீநாறி
அரிதகி	- கடுக்காய்
அரிநாமமுறுமூலி	- விட்டுணு கிராந்தி
அருக்குமலர்	- எருக்கலம்பு

அலகு	- மகிழும்விதை
அலகைவேர்	- கற்றாளை வேர்
அறலின வள்ளி	- சாத்தாவாரி
அனுசந்தி	- முகவாய்க்கட்டை
ஆகரி	- திப்பிலி
ஆதானை/ ஆதனை	- ஆமணக்கு
ஆமதாது (ஆமாசயம்)	- இரைப்பை
ஆமலக்கனி	- நெல்லிக்காய்/குதம்
ஆலமாமணி	- புங்கம்வித்து
ஆலிமத்தம்	- நச்சத்தன்மையுள்ள பூமத்தை, அரலிமந்தம்
ஆனைதனிற் கண்	- அத்திப்பிஞ்சு
இங்கு	- பெருங்காயம்
இங்குளம்	- சாதிலிங்கம்
இடங்கனம்	- வெங்காயம்
இடவகம்	- மாம்பிசின் அல்லது பனம்பிசின்
இதழி	- கொன்றை
இம்புரிசை	- இரசகற்பூரம்
இரத்தம்	- சாதிலிங்கம்
இரலைக்கோடு	- மான்கொம்பு
இருமாமதம்	- கோரோசனை / கஸ்தூரி
உகிர்	- இலாமிச்சை வேர்/ வெட்டிவேர்
உரகதசை	- சர்ப்ப கண்டம்
உலுவா	- வெந்தயம்
உழுவை	- உகிர் புலிநகம்
ஏமம்	- பொன்
எரிகாசு	- காசுக்கட்டி
ஐங்காயம்	- கடுகு, உள்ளி, மிளகு, சுக்கு, பெருங்காயம்
ஐவாதம்	- சிலேற்பனவாதம்
ஒட்டு	- புல்லுருவி

ஓலமென்றோனடங்கியபூடு	- தாமரை
கச்சபத்தினோடு	- ஆமையோடு
கசந்தபாகெண்ணெய்	- கசந்த வெண்ணெய்
கட்டதாகிய மூலி	- கட்டுக்கொடி
கடல்	- இலவங்கம்
கடி	- ஏலம்
கண்டர் வாயில்	- காசுக்கட்டி
கணம்	- திப்பிலி
கத்தாரி	- செங்கத்தரி / செங்கத்தாரி
கந்தம்	- உள்ளி
கரிச்சை/கரிசல்	- கரிசலாங் கன்னி
கழல்	- கழற்சிக்கொட்டை
களளி நூல்	- சதுரக்கள்ளி
கற்கம்	- இலுப்பை
காகொளி	- கொடுக்கி
காகோளி வர்க்கம்	- காகோளி, சீரகாகோளி, சீவகம், இடவகம், மேதை, மஹாமேரை, இலுப்பைப்பூ, கோரைக்கிழங்கு, திருநாமப்பாலை.
காட்டெருமைப்பால்	- காட்டுமேதிப்பால்
காரவகை (வெண்காரம்)	- பொரிகாரம், சவுக்காரம், சீனக்காரம், அப்பாக்காரம்.
காரவல்லி	- பாகல்
காலடக்கி	- வாதமடக்கி
காரி	- கண்டங்கத்தரி
காவியின் மூலம்	- நெய்தற்கிழங்கு
காற்பாகம்	- பருத்தி
கிஞ்சகம்	- முள்முருக்கு
கிளியுறை	- கிளியூறல்
கீலாலம்	- தண்ணீர்
குக்குடத்தினுரம்	- கோழி நெஞ்செலும்பு

குண்டைக்கற்பம்	- செங்கொட்டைக் கற்பம்
குதிரைமேற் புறணி	- மாம்பட்டை
குந்தம்	- குருந்து
குரும்பை நீர்	- தென்னங்குரும்பை இடித்துப் பிழிந்த நீர்
குல்லை	- துளசி
குளம்	- பனைவெல்லம்
குளிரி	- செங்குவளை
குற்பம்	- கணுக்காற்பூட்டு
குறோட்டை	- பீச்சு விளாத்தி
கூர்ச்சரம்	- குச்சுப்போன்றது
கெசதிப்பிலி	- ஆனைத்திப்பிலி
கைதைக்கொடி	- தாழைவிழுது
கொங்கம்	- பூமி சர்க்கரைக்கிழங்கு
கொச்சங்காய்	- பீர்க்கங்காய்
கொடுப்பை	- பொன்னாங்காணி
கொண்டம்	- குறிஞ்சா
கோகனத் தேவி	- சீதேவியார் செங்கழுநீர்
கோடல்	- வெண் காந்தள்
கோலம்	- தக்கோலம்.
சங்கங்குப்பி	- பீச்சுவிளாத்தி
சங்கம்	- சங்கபாஷாணம்
சணி வயிரம்	- வேங்கைச் சிராய்
சந்து நடந்தான் வேர்	- சிவனார் வேம்பு
சம்பிரவங்கிதம்	- எலுமிச்சம்புளி
சம்பீரச்சாறு	- எலுமிச்சம்பழச்சாறு
சருகுவேசுரனார்	- சாதிலிங்கம்
சல்லியம்	- ஆணி / முள் முதலியன
சன்மலி	- முள்ளிலவம்பிசின்

சாதி ஐந்து	- I. ஏலம், இலவங்கம், சாதிக்காய், கராம்பு, வசவாசி II. சாதிக்காய், வசவாசி, பிச்சிப்பூ, சாதிபத்திரி, விடத்தலிலை.
சாரவகை	- நவச்சாரம், வெச்சாரம், சிவச்சாரம், சத்திசாரம், தும்பச்சாரம்
சாலி	- புன்முருங்கை
சாளம்	- குங்கிலியம்
சிகுவை	- நாக்கு
சிந்து	- இருவாட்சி
சிந்துரம், சிந்துவாரம்	- புளியமரம்
சில்லி	- சிறுகீரை
சிலையாரம்	- செங்கழுநீர்க்கிழங்கு
சிவருவப்பு	- சிவனார் வேம்பு
சுற்பம்	- செம்பு
சுழலுமாவரை	- சுழலாவரத்தை
செந்தொட்டி	- சிவந்த சிறுகாஞ்சோன்றி
செவ்வாலவிதை	- நேர்வாலவித்து
சேவகன்பூடு	- சிற்றாமட்டி
சொன்னதாரம்	- பொன்னரிதாரம்
சோமன்	- பெருங்காயம்
சோலம்	- கச்சோலம்
ஞாழல்	- குங்குமப்பூ
தகரை	- கற்றாமரை
தமிழ்	- இரத்தம்
தலைகுடுவல்லி	- பெருமருந்து
தழுதாரை	- வாதமடக்கி
தாரு	- தேவதாரு
தாளம்	- தாளகம்

திரி சாதகம்	- கல்நாரி, நல்மதம், சாத்திரபேதி
திரிசாதி	- ஏலம், கராம்பு, வசவாசி
திருமேவுமொருநீலி	- தாமரை
திலம்	- நல்லெண்ணெய்
தும்பில்	- கற்கண்டு
துவற்சிகை	- கடுக்காய்ப்பிஞ்சு
தெசமுலம்	- கண்டங்கத்திரி, சிற்றாமல்லி, பேராமல்லி, சிறுவழுதுணை, தழுதாழை, நருஞ்சி, பாதிரி
நகில முதம்	- முலைப்பால்
நரிமுற்றம்	- நரிப்பயறு
நரியுடை	- முசுமுசுக்கை
நாககேசரம்	- சிறுநாகப்பூ
நாக செந்தி	- சீந்தில்
நாகவலி	- வெற்றிலை
நாகுலி	- செவியம்
நாயக்காந்தப்பருப்பு	- குன்றிமணிப்பருப்பு
நாயநக்கி	- இலைக்கள்ளி
நாலெண்ணெய்	- எள்ளெண்ணெய்
நாற்பால்மரம்	- அத்தி, சித்தி, ஆல், அரசு, சதுரக்கள்ளி
நிர்க்குண்டி	- வெண்ணொச்சி (நீர்முள்ளி)
நீலகண்டர்	- துருசி
நீர்த்தெற்றி	- தேற்றாவேர்
நெய்க்கொட்டான் பழம்	- புனலைப்பழம்
பஞ்சவாசம்	- I. சிதுநாகப்பூ, வால்மிளகு, செண்பகப்பூ, பூலாங்கிழங்கு வங்காளப்பசை. - II. தக்கோலம், சாதிக்காய், பச்சைக் கற்பூரம், இலவங்கம், வசவாசி.
பக்குவாசயம்	- இரைப்பைக்குக் கீழுள்ள சிறுகுடல்
பசுவின் மணக்கு	- ஆமணக்கு

பணிலசுரி	- நாகணம்
பயம்	- தண்ணீர்/ முலைப்பால்
பரியுகிர்	- குதிரைக் குளம்பு
பரிவாலி	- குதிரை வாலி
பனிதம்/ பன்னை	- பச்சைக் கற்பூரம்
பற்றை விரும்பித்	
தொடாமூலி	- ஆடு தீண்டாப்பாலை
பறவை மொட்டு	- செண்பகமொட்டு
பனசை	- கண்டமாலை வகையுள்ளொன்று
பாசி	- பச்சை/ பழம்பாசி
பாடல்	- வேம்பாடல்
பாரங்கி	- சிறுதேக்கு
பாரிவெண்புன்னை	- புன்னைப்பூந்தாது
புங்கெண்ணெய்	- புன்னையெண்ணெய்/ ஆமணக்கெண்ணெய்
புருண்டி	- காட்டுமல்லிகை
புற்றிடுபூ	- காட்டுக்காளான் (புற்றலர்)
புற்றிறுத்த சோறு	- புற்றாம்பழச் சோறு
புன் குறிஞ்சி	- சிறுகுறிஞ்சா
பூகாசிக்காறு	- கமுகமிலைச்சாறு
பூச்சர்க்கரை /	
பூவின் சர்க்கரை	- பூமிசர்க்கரைக் கிழங்கு
பூதவர்க்கம்	- பீநாறி (அரளை)
பூவம்பழம்	- பழப்பாக்கு
போந்தை மடல்	- பனைமடல்
போந்தை வரு மூலமா	- ஓடியல்மா
மஞ்சள் நாலு	- கஸ்தூரி மஞ்சள், கார் மஞ்சள், மரமஞ்சள், குறவிந்த, மஞ்சள்
மத வேள்செங்கையில் வில்	- கரும்பு
மது	- ஊமத்தை
மதுகம்	- இலுப்பைப்பூ

மராம்	- பெருஞ்சீரகம்
மரிசினரி	- வெள்ளையிளகு
மலாக்காய்	- சந்தனம்
மலைமுரி	- கற்றாமரை
மாயவனவதாரத்தோன்	
கோடு	- பன்றிக் கொம்பு
மால் காந்தி	- விட்டுணுகிராந்தி
மிரியல்	- மிளகு
மிருகமதம்	- கஸ்தூரி
மிச்சு	- இலாமிச்சை
மிளகு சாரணை	
மின்னி கறுத்தக்காக் கணம்	- மிளகரணை கான்றை
முகிழிதம்	- சிறு கீரைப் பூவரும்பு
முகை	- செண்பகம்
முசிநினரிசை	- முயிற்று முட்டை
முத்தம்	- கோரைக்கிழங்கு
முரக்கிசம்	- பயறு
முடிதாரம்	- மிழுதாரசிங்கி
முப்புரத்தை வ்னனி	
யெழுப்பிய வேர்	- மாவிலங்கை வேர்
முப்புரமெரித்த மூலி	- சிவனார் வேம்பு (சிவவெப்பு)
மோதகம்	- ஓமம்
மௌவல்	- முல்லை
வங்கவேர்	- வட்டுவேர்
வச்சிரப்பால்	- சதுரக்கள்ளிப் பால்
வல்லியத்துகிர்	- புலிநகம்
வழை	- சுரபுன்னை
வள்ளி	- நீர்வள்ளி
வளை கனகம்	- நாகணம்
வனதுர்க்கி	- கடுக்காய்

வாகு	- தோள்
வாசை	- ஆடாதோடை
வாரிமீட்டான்	- சாத்தாவாரி
விசலிகை	- கொடிமல்லிகை
விந்தம்	- தாமரப்பூ
விரிபூடு	- பற்படாகம்
விந்து	- ரசம்
விரிசு	- கையாந்தகரை
விரித்திடுபூடு	- சாரணை
விழல்	- அரிசி
வெற்பதனைத்தாங்கிய வேர்	- பொன்முகட்டை வேர்
வெறிகொள் வகை	- தக்கோலம், ஏலம், இலவங்கம், கற்பூரம், சாதிக்காய்
வேசரிப்பால்	- கழுதைப்பால்
வேயினிலை	- மூங்கிலிலை
வேர் நிம்பம்	- வேப்பம் வேர்
வேலி	- உத்தமாகாணம்

பின்னிணைப்பு - II

வடசொல் மூலிகைப் பெயர்களுக்கான விளக்கம்

கர்ஜூர	- பேரீஞ்சு
கரவிர	- அலரி
காகமாசி	- மணத்தக்காளி
காரவெல்லிகா	- பாகல்
குக்குறு	- குங்கிலியம் (கருமருது)
குடூசி	- சீந்தில்
குரந்தக	- மருதோன்றி
குஸ்தும்புரு	- கொத்தமல்லி
கூஸ்மாண்ட	- கல்யாணப் பூசினிக்காய்
கரசா	- துளசி
கன்தி	- சுக்கு
தலா	- பனை
தாலிக	- தாளிசபத்திரி
திராஷா	- திராட்சை
திலம்	- எள்ளு
நாகரங்க	- ஆரம்சுப்பழம்
நாளிகேர	- தென்னைமரம் (பூலோக கற்பக விருட்சம்)
நிம்ப	- வேம்பு
படலா	- பாதிரி (மதனகாமேஸ்வரப்பூ - பாதிரிப்பூ)
முட்கா	- பச்சைப் பயறு
மூலக	- முள்ளங்கி
வார்டாக	- வழுதலை, வழுதுணை, கத்தரிக்காய்
ஹிங்கு	- பெருங்காயம்
ஹிட்ரா	- மஞ்சள்

பின்னிணைப்பு - III

நோய்களின் விளக்கங்கள்

- சங்கமம் - உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் தலைவி
- சண்டத்துவம் - ஆண்தன்மையில்லாமை.
- சண்டாள ரோகம் - குட்டம்
- சதைப் படலம் - கண்ணில் விழும் ஒருவகைப்பூ, இது இமைக்குள் பொடிச் சதையை வளர்ப்பித்துக் கண்பார்வையை மறைக்கும்.
- சுக்கில ஆவிருதி
வாதம் - ஒருவகை விந்து நோய், இதனால் விந்து அதிகமாக ஒழுகி புருஷத்துவம் நீங்கும்.
- சுக்கிலக் கடுப்பு - விந்து வெளிப்படும் போதும் ஏற்படும் வலி.
- சுக்கிலத்தாதுச்
சுரம் - சுரத்தின் குணங்களோடு அல்லாமல் ஆண்குறி சுருங்கல் விந்துக்கேடு, ஞாபகமறதி முதலிய குணங்களைக் காட்டும் ஒருவகைச் சுரம்.
- சுக்கில மேகம் - மூத்திரமானது விந்துவைப் போல் வெண்மையாகவும், குழம்பாகவும் தாழஞ்சாற்றைப் போலிறங்கி ஈரலைப் போல் தொய்ந்தும் பஞ்சிலை போல் இறங்கும் ஒருவகை மேகநோய்.
- சுகசந்தி - பொருந்தாப் புணர்ச்சியாலுண்டாகும் பெண் தோஷம். அதாவது மாதவிடாய்க் காலத்தில் சம்போகம் செய்வ தனலால் உண்டாகும் திரி தோடசுரம்.
- சுகசந்திபாதம் - தைலம் தேய்த்து முழுகியும், தயிரன்னம் புசித்து வயிறு மந்தமாக இருக்கும்போது உடம்பு அலுத்திருக்கும் போதும் பெண்களை மாதவிடாய்க் காலத்தில் புணர்ந்தாலும், கடும்புணர்ச்சியினாலும், நரம்புக்கு அசதி கண்டு உடம்பில் வலி, கண் சிவப்பு, வியர்வை, நடுக்கம் பிரமை காணுதலுடன் உடம்பு குளிர்ந்து கண் சுழன்று இவை முதலிய குணங்களைக் காட்டுமோர் வகை சந்திபாதம்.

- சுடராக்கினி - உண்ட உணவை எரித்துக் கடுரசமாய் மாற்றுவதற்காகக் குடல்களில் அடங்கியிருக்கம் நெருப்புச் சக்தி. இது தான் தேகவலிமைக்கும் ஆளுமைக்கும் காரணம். இது தொழிலின் பேதத்தினால் நான்கு விதக்காரணப் பெயர்களை அடைகிறது. தீபாக்கினி, சமாக்கினி, மந்தாக்கினி விஷமாக்கினி என்றும் பெயர்களுள்.
- சூதகக்கட்டு - பெண்களுக்கு வயிற்றில் உற்பத்தியாகும் கழலை.
- சூதக சந்தி - இது பெண்களுக்கு மாதவிடாய்க் காலத்திலும் சூதக சம்பந்தமான கருப்பவாயுவாலும் காணும். இந்த நோயின் போது சுரம் விட்டுவிட்டுக்காயும். புணர்ச்சியில் விருப்பம் ஏற்படும்/ சில சமயம் கீழ்வயிற்றில் ஏதோ பந்து போல் உருண்டையாக மேலுக்கெழும்பி வயிற்றைத் தாக்குவதாகக் காணப்படும்.
- சூலைநோய் - குன்மத்தினால் கீழ்வயிறு பக்கவிலாவில் வாயு தங்கிக் குத்தையுண்டாக்கும் ஒரு நோய். இவ்வலி பொதுவாக விலாப் பக்கம், முதுகு இடுப்பு ஆகிய இடங்களில் ஏற்படும். உடம்புக்கு ஒவ்வாத பண்டங்களை உண்பதாலும், மற்றும் வேறுவகைக் காரணங்களினாலும் உடம்பில் வாயு அதிகரித்து அதன் காரணமாக இந்நோய் ஏற்படும். அப்பொழுது உடம்பில் குத்தல், வலி முதலியவையுண்டாகி உள்ளுறுப்புக்களைத் தாக்குதலால் சூலத்தால் குத்துவது போல் இருக்கும். இதனால் மூச்சும் திணறும்.
- சூரியாவர்த்தகம் - மண்டைக் குத்தல். இது வெயில் ஏற அதிகமாகவும் வெயில் சாயக் குறைந்தும் இரவில் குணப்படும் காணும்.
- சோமநோய் - கர்ப்ப வெட்டை. இது பெண்களின் கருப்பையிலிருந்து பால் போலாவது, சீழ் போலாவது வெளிவரும் ஒரு வெண்ணிறமாக ஒழுக்கு. இது நாளுக்கு நாள் உடம்பை வெளுக்கச் செய்யும். இந்நோய் பலவீனத்தாலும் இரத்தக் குறைவினாலும் உண்டாகும். இந்நோயினால் கருப்பை கலங்கிப் பெண்கள் உடம்பு முழுவதிலும் கெட்டநீர் பரவி கடைசியாக யோனித்துவாரத்தில் சேர்ந்து ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும்.

- தந்திப்பிரமேகம் - அடிவயிறு நொந்து வீணாதண்டத்தின் அடியில் விறு
விறுப்பை உண்டாக்கி ஆண்குறி வழியாய்ச் சளியைப்
போல் ஒழுகும் ஒருவகை நோய். இதில் வெளுத்த
இரத்த ஒழுக்குப் பள பளப்பாயும் இழையை அல்லது
கம்பியைப் போலவும் பிரியும். பெண்களுக்கும் இப்படியே.
- தாகம் - நீர்வேட்கை. உடம்பில் பாயும் அன்னரசுக் குழம்பின்
தீவிரத் தன்மை குறைவுபடுவதாலும் அல்லது கவலை,
உழைப்பு, மனம், திடுக்கிடல் ஆகியவைகளாலும் தாகம்,
உண்டாகும். பித்தவாயு அத்தீதப்படுவதால் தாகம் ஏற்
படும். அன்றியும் காரம் அதிகம் சாப்பிடுவதாலும்
நாவிற்கு வரட்சியுண்டாகும். உப்புப் பொருட்களை
உபயோகிப்பதாலும் சிலவுறுப்புகளில் ஈரமில்லாது
வரட்சியேற்படுவதாலும் அல்லது ஈனப்படுவதாலும்
இத்தகைய தாகம் உண்டாகும். இது உடல் வேகங்களில்
குற்றம் பதினெண் வகைகளில் ஒன்று.
- தாது கட்டுதல் - விந்து ஸ்கலிதமாவதைத் தடுத்தல்.
- தாது கெடல் - விந்து நஷ்டம்
'காண்டா விந்து கெட்டால் மனுஷனல்ல. காரிகையார்
தங்களுக்குப் புருஷனல்ல வீணடா தேகமோ கெட்டுப்
போச்சு. வெறும் வாயை மெல்லாதே மின்னாராசை
பூண்டா வென்றாலும் பூணப் போமோ புத்தியினால்
மூன்று வகைத்தீயைப் போக்கு, என வரும் மருத்துவப்
பாடல் ஒன்று காணத்தக்கது.
- தாதுமுறை - உடம்பில் நாடிக்குரிய இடங்களாக கை, மார்பு முதலிய
பத்து இடங்களிலே சோதிக்கும் கிரமம். தாதுமுறை
குறித்த திருமந்திரப் பாடல் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டத்
தக்கது. தாது முறைகேள் தனித் தகுதிச்சந் ஓதாறு காமியம்
உந்தி நெடுமார்பு காது நெடுமூக்கு கண்டம் கரம்புகுவம்
பேதுறும் உச்சி புகழ் பத்துப் பார்த்திடவே.
- தாதுவிழல் - நாடிபலவீனப்படுதல் (திருமந்திரம், செய்)
- தாவர விஷம் - மரம், செடி, கொடி முதலியவைகளில் ஏற்பட்ட 18
வகை விஷம். இது எலும்பைப் பற்றி ஏறும்.

தீவிர பிரமேகம் - அல்குலின் முன்பாகத்தில் தாபிதங் கண்டு அகத்திற்குப் பரவி கருப்பைக்குள் சென்றும் புறத்தில் மேலேறி நீர்த் தாரைக்குச் சென்றும் அந்தர பாகங்களில் வீக்கம், புண், கடுப்பு, ஒழுக்கு முதலிய குணங்களை உண்டாக்கும். ஒரு வகை மேகநோய்.

நாரிசரம் - மாதவிடாய்ப் பெண்களோடு சம்போகிப்பதனால் ஏற்படும் ஒருவகைச்சுரம்

நீரிடைப்பு - இதுவே மூத்திரக்கிரிச்சர். மூத்திரப்பையிலிருக்கும் நீர் அக்கிரமமாய் வெளிப்படல் அல்லது வெளிப்படாமல் அடைபட்டுத் தங்கல். இதனால் மூத்திரம் சரிவர வராமற் துன்புறுத்தும். இது பல காரணங்களை முன்னிட்டு ஏற்படும். மேகவெள்ளை சம்பந்தமாகவும், புண்களாலும் கல்லடைப்பாலும் இத்தகைய நிலைமையுண்டாகும். அடிக்கடி மூத்திரம் கழிய விரும்புதல். இராக்காலங்களில் ஆண்குறியின் முனையில் திணவு ஏற்படுதல். மூத்திரப்பை உப்பிக் காணப்படுதல். அடிவயிற்றில் கழலையைப் போல் காணல். ஆசனவாயருகில் குத்தல். வலி ஏற்படல், நாக்குக் கருநிறமடைதல், நாடி தளர்தல், சன்னியாற் பிதற்றல், கடைசியாக விக்கல் கண்டால் மரணமே என்று நிச்சயிக்கக் கூடும்.

நீரிழிவு: - பிரமேகம், இந்நோய் தெரியாமலே இரகசியமாக உடம்பினுள் அடங்கி நிற்கும். மூத்திரம் அளவுக்கு மீறி இறங்கும். இதில் சர்க்கரை இராது. இந்நோயில் மற்றொரு வகையுண்டு.

இவ்வகை நோயில் மூத்திரத்தில் சர்க்கரை இருக்கும். இதற்கு மது மேகம் என்று பெயர். இம்மூத்திரத்தை ஈ, ஏறும்பு மொய்க்கும். வெகுநாள் வரை பசி குறையாது. சில சமயங்களில் அதிகப்பசி எடுக்கும். உடம்பு வரட்சியாகக் காணப்படும். மலச்சிக்கல் ஏற்படும். நாவரட்சியும் தாகமுங் காணும். உடம்பின் வல்லபம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து நாடி தளரும். இடுப்பிலும் விலாப் பக்கத்திலும் குடைச்சல் உண்டாகும். நாளாக நாளாகப் பசி குறையும். வியர்வை காணும். இருதயம் பலவீனப்பட்டுச் சில சமயம் பாதமும் வீங்கும். பெண்களுக்கு மர்மஸ்

தானங்களில் அதிக நமைச்சலும் தினவும் காணும். ஆண் களுக்குக் குறி நுனியிலுள்ள தோல் வெந்து காணும். கண்களில் துர்நீர் சேர்ந்து பார்வையைக் குறைக்கும். சில சமயங்களில் மயக்கம் ஏற்படும். கட்டிகள் உண்டாகும்.

'தாகமே அதிகமாகித் தளர்ந்த நாவலர்ந்து மிக்க சோகமாய்க் கிறுகிறுத்துத் தொடர்ந்து கை காலும் சோர்ந்து ஏகமாய்ப் பகலும் அல்லும் விடாது நீரிறங்கும் அன்றி மோகமாய் மழை பனிக்கு முதிர்ந்திறங் கிடுஞ் சலந்தான் துனியுறக் களையுண்டாகும் நாள் கழித்திடு கிற்றேகம் இனி வெளுத் தாளும் வற்றுமிரு செவி யடைத்து நிற்கும் தினநலி சலரோகத்தின் தீக்குணமிது வென்றாரே' (வைத்திய விளக்கம்)

பின்னிணப்பு IV

21 பத்திரங்கள்

மாசிபத்ரம்	- மாசி இலை
ப்ருஹதி பத்ரம்	- வெண்கத்திரி இலை
பில்வ பத்ரம்	- வில்வ இலை
துர்வாபத்ர	- அறுகம்புல்
பதரீ பத்ரம்	- இலந்த இலை
அபாமார்க்கபத்ரம்	- நாயுருவி இலை
துளஸீ பத்ரம்	- துளசி இலை
சூதபத்ரம்	- மாவிலை
கரவீந் பத்ரம்	- துளசி இலை
விஷ்ணுக்ராந்த பத்ரம்	- விஷ்ணுக்ராந்த இலை
தாடிமீபத்ரம்	- மாதுளை இலை
அமலகி பத்ரம்	- நெல்லி இலை
மருவக பத்ரம்	- மருதாணி இலை
சிந்தூர பத்ரம்	- நொச்சி இலை
ஜாஜூ பத்ரம்	- ஜாதி புஷ்ப இலை
கண்டலீபத்ரம்	- கொடி அறுகம்புல் இலை
சமீபத்ரம்	- வன்னி இலை
பிருஸ்கராஜ பத்ரம்	- கருசலாங்கண்ணி இலை
அர்ஜுன பத்ரம்	- அறியப்படவில்லை
அர்க்க பத்ரம்	- அறியப்படவில்லை

பின்னிணைப்பு V

21 புஷ்பங்கள்

ஜாதீ புஷ்பம்	- ஜாதிப்பூ
லேவந்திகா புஷ்பம்	- செவ்வந்திப்பூ
சம்பக புஷ்பம்	- சம்பகப்பூ
வருல புஷ்பம்	- மகிழம்பூ
பாடலீ புஷ்பம்	- பாதிரிப்பூ
புன்னாக புஷ்பம்	- ஒட்டுமாம்பூ
துரோண புஷ்பம்	- தும்பைப்பூ
ரசால புஷ்பம்	- ஒட்டுமாம்பூ
அம்மிருநாள புஷ்பம்	- விளாமிச்சைப்பூ
கல்கார புஷ்பம்	- செங்கழுநீர்ப்பூ
கமல புஷ்பம்	- தாமரைப்பூ
மல்லிகா புஷ்பம்	- மல்லிகைப்பூ
துர்தார புஷ்பம்	- ஊமத்தைப்பூ
சம்பாக புஷ்பம்	- கொன்னைப்பூ
அர்க்க புஷ்பம்	- எருக்கம்பூ
கரவீர புஷ்பம்	- சிவப்பு அரளிப்பூ
பில்வ புஷ்பம்	- பில்வப்பூ
மந்தார புஷ்பம்	- மந்தாரப்பூ
கேதகீபுஷ்பம்	- தாழம்பூ
பாரிஜாதபுஷ்பம்	- பவளமல்லிப்பூ
தாடிமீ புஷ்பம்	- மாதுளம்பூ

பின்னிணைப்பு VI

மருத்துவப் பெயர்கள் - கணம்/ குலம்/ பிறந்த இடம்

மருத்துவப் பெயர்கள்	கணம்/ குலம்	இடம்
நந்தி	தேவகணம்	திருவாவடுதுறை
அகத்தியர்	வேளாளர்	அனந்தசயனம்
திருமூலர்	வேளாளர்	சிதம்பரம்
கும்பமுனி	வேளாளர்	கும்பகோணம்
அகப்பேய்ச்சித்தர்	வேளாளர்	திருவையாறு
அழகண்ணர்	சீனர்	நாகபட்டினம்
இடைக்காடர்	ஆயர்	திருவண்ணாமலை
கமலமுனி	உவச்சர்	திருவிடைமருதூர்
காளங்கி நாதர்	சீனர்	காஞ்சிபுரம்
குதம்பைச் சித்தர்	ஆயர்	மாயூரம்
கொங்கணர்	கன்னடியர்	திருப்பதி
சுந்தரர்	ஐயர்	ஆரூர்
கோரக்கர்	களளர்	கோவை
சட்டைமுனி	சிங்களவர்	பூநீரங்கம்
புலஸ்தியர்	சிங்களவர்	யாழ்ப்பாணம்
சுந்தரானந்தர்	வேளாளர்	மதுரை
தன்வந்திரி	ஐயர்	வைத்தீஸ்ரவன் கோயில்
பதஞ்சலியர்	களளர்	இராமேஸ்வரம்
பாம்பாட்டிச் சித்தர்	கோளாலி	விருத்தாசலம்
புண்ணாக்கீசர்	கன்னடஆயர்	நாங்குசேரி
போர்	--	பழநி
மச்சமுனி	செம்படவர்	திருப்பரங்குன்றம்
வால்மீகர்	வேடர்	எட்டுக்குடி
திருவள்ளுவர்	-	திருமயிலை
பட்டினத்தார்	செட்டியார்	திருவொற்றியூர்
இராமலிங்கசுவாமிகள்	தருணீலர் (பிள்ளை)	மேட்டுக்குப்பம்

ஆதார நூல்

சுடர் மணிக்கவிஞர், (29--9-1993), ஐயனார் மினமாலை, சுடர்மணிப் பதிப்பகம், சென்னை, 42-43. (இவ்வாய்வாளர் இலண்டன் மாநகரில் இந் நூலைக் கண்ணுற்றபோது திரட்டப்பட்ட தகவல்கள் இவை 2005 நவம்பர் 20-ம் பதிப்பு.)

பின்னிணைப்பு VII

குளிகை, குரணங்கள், குடிநீர், லேகியம்,
பற்பம், செந்தூரம், தைலங்கள், காயம்

குளிகை, குரணங்கள், குடிநீர், லேகியம், பற்பம், செந்தூரம், தைலங்கள், காயம் 7, பத்து 8, புதங்கம் 9, பொடி 10 என்னும் மருந்துப் பெயர்கள் ஏட்டுமருத்துவத்தில் உள்ளன. அவற்றுட் சிலவற்றின் பெயர்கள் இனியெதிர் காலத்தில் சிலவேளைகளிலே வழக்கொழிந்து, நிலவாது அழிந்தொழியக் கூடும் என அஞ்சி இவ்வாய்வினிலே பின்னிணைப்பாக இணைத்துள்ளோம்.

குளிகை

பூத காந்த பரமேசுரன் குளிகை
பெரிய சுவாச மூச்சுக் குளிகை
செம்புப்பொடி குளிகை
பெரிய குளிகை
விசையார்ய குளிகை
குமார குளிகை
சுர குளிகை
கண்டங் கத்தரிச்சாற்றுக் குளிகை
அஞ்சனுபானக் குளிகை
சந்தனாதிக் குளிகை
பெரியபெருங்காயக் குளிகை
சிங்களக் குளிகை
பெருங்காயக் குளிகை
கொத்தமல்லிச் குரணம்
அவிபத்திய குரணம்
தாமரைச் குரணம்
சீனபாகு குரணம்
தாளிசபத்திரிச் குரணம்

முந்திரிகைப்பழச் சூரணம்
 கருவேப்பிலைச் சூரணம்
 சிவத்தத்தூள்
 அமிர்த சர்க்கரை

குடிநீர்

பித்த சிலேற்பன கொதி இருமலுக்குக் குடிநீர்
 மூல கிராணிக்குக் கஷாயம்
 கெற்பஸ்திரிகளுக்குக் குடிநீர்
 வீக்கத்திற்கும் சுரத்திற்கும் குடிநீர்
 பெரும்பாட்டிற்குக் குடிநீர்
 பிரப்பங்கிழங்குக் குடிநீர்
 கோசலக் குடிநீர்
 கீரைப்பாம்பிற்குக் குடிநீர்
 பித்த சுரத்திற்குக் குடிநீர்
 ஈழைக்குக் குடிநீர்
 நீர்முள்ளிக் குடிநீர்
 வீங்கு கரப்பான் குடிநீர்

லேகியம்

தாதுவிருத்திக்கு லேகியம்
 தாதுபுஷ்டிக்கு லேகியம்
 வெள்ளை வெங்காய லேகியம்
 தேங்காய் லேகியம்
 வெண்காய லேகியம்
 சுஞ்சீவி லேகியம்
 படுவன் நெய்
 சீரக நெய்
 அகஸ்தியர் குழம்பு
 புளி இலைக்குளம்பு
 வீக்கத்திற்குக் குழம்பு

தேன்பாகு
 மேகசஞ்சீவிக் குழம்பு
 சூரியகாந்தி லேகியம்
 கடுக்காய் லேகியம்
 கோரக்கர் லேகியம்
 பூசணிநெய்
 ஆடாதோடைநெய்
 சிறுகுறிஞ்சா நெய்
 ஈச்சம் குழம்பு
 சீரக நெய்
 பற்பம்
 தங்கபற்பம்
 மஞ்சள்பற்பம்
 அழுக்கராபற்பம்
 கந்தகபற்பம்
 பஞ்சலோகபற்பம்
 செங்கோட்டைபற்பம்
 சின்னமஞ்சள் பற்பம்
 அன்னாசிப்பற்பம்
 செந்தூரம்
 அப்பிர செந்தூரம்
 காரீய செந்தூரம்
 இரச செந்தூரம்
 இதர செந்தூரம்
 உலோக நெந்தூரம்
 தங்க செந்தூரம்
 கறிஉப்புச் செந்தூரம்
 வங்கநாராயண செந்தூரம்
 பூரண செந்தூரம்
 பவள செந்தூரம்
 தாளச செந்தூரம்

தைலங்கள்

எரிதைலம்
 பெரியதைலம்
 கோழிமுட்டைத்தைலம்
 சிரங்கு எண்ணெய்
 கிரந்தி எண்ணெய்
 குமரி தைலம்
 ஆதண்ட தைலம்
 அண்ட தைலம்
 சுவாமி உடைய எண்ணெய்
 பெரியகோழி அவரை எண்ணெய்
 தாம்பூர தைலம்
 கடிகொதி எண்ணெய்
 நயனவிதி எண்ணெய்
 பட்டாணித் தைலம்
 நெல்லிக்காய் எண்ணெய்
 செங்கோட்டைத்தைலம்
 தாளங்காய் எண்ணெய்
 கொம்பரக்குத் தைலம்
 பெரியசந்தனாதி எண்ணெய்
 சகலவாதத்திற்கும் தைலம்
 திமிர்வாய்வுக்கு எண்ணெய்
 வெற்றிலைச் சாற்றெண்ணெய்
 கருங்காலித் தைலம்
 பேதி எண்ணெய்
 கரப்பான் கொதி எண்ணெய்
 அரக்குமோர் எண்ணெய்
 அண்டத்தைலம்
 வீரமெழுகு
 வாலைமெழுகு
 லிங்கமெழுகு
 தெற்பவாய் எண்ணெய்

காயம் 7

உட்குத்து பிறவீச்சு சன்னிக்கு
 பிள்ளை பெற்றவருக்குக் காயம் (வேப்பிலைக் காயம்)
 கெற்பவாயு, கெற்பகுலை, பிரண்டைக்காயம்
 வேலம் பட்டைக் காயம் (பிள்ளைபெற்றோருக்கு)
 ஈழை, இரும்பு, சுவாசம். வச்சிரகாயம்

பத்து 8

தொண்டையில் நீர் கட்டுக்குப் பூச்சு
 சொறிகுஷ்டம்
 கரப்பான்

புதங்கம் 9

வீரபால புதங்கம்
 மூக்கால்வாயால் இரத்தம் விழுவதற்கு
 வாயால் இரத்தம் விழுவதற்கு
 கட்டு சாதிலிங்கக் கட்டு
 துவாலை - சன்னிக்கு துவாலை
 திரி - மூலவுபத்திரவத்திற்கு
 புகை - சிறுபிள்ளைகளுக்குப் புகை
 சர்வபீனிசத்திற்கும் சந்தனாதிக்குளிகை
 மூலவியாதிக்குப் புகை

பொடி 10

தந்தநோய்க்கு
 பிராமியவாதத்திற்கு
 வசியம்

இலங்கையில் சுதேசமருத்துவத்தின்
சமூகவியற் பின்னணி குறித்த சில செய்திகளை

Sagara Kusumaratna, (2005,), *Indigenous Medicine in Sri Lanka A Sociological Analysis*, published by Sarasavi Publishers, 30, Stanly Thilakaratne Mawatha, Nugegoda, printed by Sikuru Prakashakayo, Polgasowita, Sri Lanka என்னும் ஆங்கிலநூல் மேல்வருமாறு எடுத்தியம்புகிறது.

Introduction

This is an attempt to study the practical of indigenous Medicine in Sri Lanka from a medical sociological point of view. It Comprise Several Component ranging from Ayurveda, a globally recognised and advanced system of traditional medicine to simple home remedies of an empirical nature and healing rituals such as balithovil and simple techniques of incarnation. Although the allopathie medicine stood tall and firm at me end during the last century the system of indigenous medicine has also been increaimbly used in most countries in the world and health workers, researchers and governments have paid considerable attention to the practice of indigenous medicine.

The experiences I gained as a member of an indigenous medical practitioners family, my basic training in sociology and social anthropology and a secondary education in Ayurveda coupled with experience with the practice of indigenous medicine which I engage in occasionally inspired me to study the system of indigenous medicine in Sri Lanka from Sociological point view.

1. Basic definitions of indigenous medical system

There are a number of terms used to define the indigenous medical system with slight difference such as traditional medicine, folk medicine, alternative medicine. All these terms are quite precise, but have been used vaguely in contrast with designations of modern scientific medicine known as western medicine, cosmopolitan medicine or Allopathy. Accordingly, "Ayurveda" is an indigenous medical system that embraces folk medicine, ritual medicine, religious medicine and the Indian Ayurveda System. In legal documents it includes Siddha, Unani and indigenous to Asian countries and recognised by their governments (Ayurveda Act no 31 of 1961 However it is not perceived as such by the general populace, The Tamil and the Muslims Communities hence inherited the Siddha and the

Unani systems respectively. Traditional empirical medicines prevailing among the Sinhalese are considered as Ayurveda or Sinhala beheth. But it is not purely an accessible remedies without prejudice to each other and it seems to have evolved during the course of development of the system.

2. The Present State of Indigenous medicine in other parts of the world

Now let us consider the indigenous medical systems prevailing in other parts of the world so that we would examine and understand their socio-cultural implications. On the other hand, it is relevant to study the comparative perspectives of indigenous medicine prevailing in other societies, for it seems that indigenous medicine is a universal phenomenon though there are related differences.

This phenomenon can be analyzed tersely, on the basis of a regional dimension as the who has set out these details in one of their publications "Tradition medicine and Health care core gauge (1983)" Before the regional appraisal of the IMS it has to be held on to its own in the face of challenges. In keeping with the above situation, economic and socio-cultural factors associated with IMS that provides most of the following statistical information made western medicine less accessible and less popular.

Indigenous medicine in Japan is almost identical to traditional Chinese medicine that has been practised over 1000 years. Some modifications and cultural characteristics have been integrated. This medical system is known as kampo and its practitioners are very popular.

In Philippines, it has been estimated that there are 10 000 general indigenous medical practitioners. They are known as herbolarios because of the fact that their medicines are prepared from various herbs.

In some countries like India, yoga Nature Care and Homeopathy are also practised while Ayurveda remains the dominant indigenous medical system in the region.

In India, there are three major system major system i.e. Ayurveda, Unani and Siddha. Ayurveda which oriented in North India, all these three systems are legally considered as Ayurveda. The Siddha system prevails in southern India, Sri Lanka, Malaysia and Singapore where it is very popular among Tamil population.

The usage of the term "indigenous medicine" in this study is made since it is accepted at both levels, official and popular. Indigenous medical system can be found in every society and the comparative perspectives in this respect may bring out only the general characteristics touching the surface of the subject. In Sri Lanka and in most of the other countries in the south east Asian region, Ayurveda is the most popular form of indigenous medicine.

3. Indigenous medical system in Sri Lanka A short introduction

Man is prone to illness. Therefore, each society must have a system of prevention and cure. It may be empirical or ritualistic or a combination of both. No social institution can exist without the influence of other social institutions within the society where it exist.

So, what ever the indigenous medical system that has originated and evolved within the Sri Lankan socio-cultural framework, it must have been definitely influenced by the Indian Ayurvedic system.

4. Medical Materials

All the medicinal materials are catagorized as follows

- (a) Herbal
- (b) Mineral
- (c) Animal products
- (d) Oceanic

Among, the above materials there are some highly poisonous materials used for preparation of drugs. The technical expertise of neutralization of the poisonous quality of there is highly advanced and marvellous.

5. Religion and ritual healers

In the broad sense of the indigenous medicine religions healers and ritual healers also make an important contribution to this field is in separable from the health care system of Sri Lanka. The ritual and religious aspects of indigenous medicine should also be discussed in Sri Lanka, Ayurveda, Unani and Siddha along with other local developments are considered as traditional or indigenous medicine. The surrounding regions, has been regarded as imported traditional medicine in these countries by some writers.

6. Conclusion

Indigenous medicine is multifaceted. It comprise a plurality of healing practices linked with the long-standing socio-cultural frame work of a community. Although the cosmopolitan medical system has spread rapidly in different parts of the world with its scientific achievements and political and social power, it could not still replace pre existing indigenous medical systems.

Therefore, the practice of Indigenous medicine is virtually a universal phenomenon

even today. It is useful to understand why this has been the case. There may be three major reasons for this. They are,

- (a) No single medical system provides for all the diverse health care needs in a community. Therapeutic systems which provide treatment for various diseases vary from home remedies to well established treatment system. This, medical pluralism and interface with varying degrees of complexity prevail in almost every community.
- (b) The practice of indigenous medicine is based on people's past experiences acquired over many years, while the practice of cosmopolitan medicine is based on modern scientific knowledge. The traditional knowledge base accumulated by people through their long experiences would not necessarily be fully grasped by scientific methods.
- (c) Patients by their very nature, expect individual attention. Indigenous medical practice is more capable in responding to this need with the kind of doctor patient relation ship that is there in indigenous medicine

சுதேச மருத்துவம் குறித்துச் சமூகவியலாய்வாளர் சாகர குசுமரட்ன விவரித்துள்ள கருத்துகள் இவ்வாய்வு தொடர்பில் மிகவும் பிரதானமாயமைகின்றன. சமூகத்தின் பயன்பாட்டு முறைமையில் சுதேசமருத்துவம் குறித்த இக் குறிப்புகளும் அவதானிப்புகளும் மேன்மேலும் இவ்வாய்வுத்துறை குறித்த சிந்தனைகளை மிகுவிக்கும் என்பது திண்ணம்.

உசாத்துணைகள்

- அடைக்கலசாமி, எம்.ஆர்., (1934), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட், சென்னை.
- அடைக்கலசாமி, எம்.ஆர்., (1994), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கழக வெளியீடு, அப்பர் அச்சகம், சென்னை.
- அரசகேசரி, (1932), இரகுவம்சம், (பதிப்), சி.கணேசையர், யாழ்ப்பாணம்.
- அண்ணாமலை, சு.ப., (1999), திருக்குறள் சிந்தனை பொருட்பால், வானதி பதிப்பகம், சென்னை.
- அருணாசலம், ப., (1983), பக்தி இலக்கியம், பாரிபுத்தகப் பண்ணை, சென்னை.
- அறவாணன், க.ப., (1992), தமிழ் இலக்கியச் சமூகவியல், சென்னை.
- அன்பரசன், (2004), லியோவின் ஹோமியோபதி மருத்துவப் பயன்கள், லியோ புக் பப்ளிசர்ஸ், அரும்பாக்கம், சென்னை.
- ஆறுமுகநாவலர், (996), மண்டல புருடரின் சூடாமணி நிகண்டு, தென்னிந்திய சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி.
- இரத்தின சண்முகனார், (1997) ஹோமியோபதி மருத்துவம், முகில்பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
- இராசநாயகம், செ., (1933), யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், யாழ்ப்பாணம்.
- இராசமாணிக்கனார், மா., (1958), இலக்கிய அமுதம், ஒளவை நூலகம், சென்னை.
- இராசமாணிக்கனார், மா., (1985), தமிழ் அமுதம், பாரிநிலையம், சென்னை.
- இராமசுவாமிப்பிள்ளை, ந., (1997), இலையுணவும் மருத்துவமும், வானதி பதிப்பகம், சென்னை.
- இராமநாதன் செட்டியார், வெ.ப., (1958) சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு, சென்னை.
- இராமலிங்கத் தம்பிரான், சொ., (1992), தண்டியலங்காரம், சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரையுடன், தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட், சென்னை.
- இராமலிங்கம், ந., (1980), திருக்குறளும் தமிழ்ப் பாரத நூல்களும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்.
- இளவரசு, சோம., (1992), இலக்கிய வரலாறு, பாரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
- ஏட்டு மருத்துவம், (1944), தல்பதே பிலியம், 22 ஆம் தொகுப்பு ஆயுள் வேதத் திணைக்கள வெளியீடு, Printed by A.J Prints, Dehiwela.
- ஐயன் பெருமாள் கோனர், (1960), பண்டைத்தமிழர் பண்பாடு, ஏசியன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
- கடிகாசலம், ந., (1994), (பதிப்), தமிழும் பிறதுறைகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

- கண்ணகி வழக்குரை, (1968), (பதிப்.), வீ.சீ. கந்தையா, யாழ்ப்பாணம்.
- கணபதிப்பிள்ளை, க., (2001), ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை.
- கணபதிப்பிள்ளை, சி., (1994), இலக்கியவழி, தலைக்குமி புத்தக சாலை, சுன்னாகம்.
- கலைக்களஞ்சியம், (1954), தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை.
- கலைக்களஞ்சியம், (1961), தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை.
- கலைக்களஞ்சியம், (1961), தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை.
- கழகத்தமிழ் அகராதி, (1964), திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிட், திருநெல்வேலி.
- காமாட்சி சீனிவாசன், (1975), குறள் கூறும் சமுதாயம், மதுரை.
- கிருட்டினமுர்த்தி, சா., அரங்கன், கி., சுப்பராயலு, (1999), தமிழில் ஆய்வுகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- கிருட்டினன், பெ., (1998), இயற்கை உணவும் இனிய வாழ்வும், அன்பரசு பதிப்பகம், திருத்தணிகை.
- கிருஷ்ணன், பெ., (1997), தீராத நோய்களும் சித்தமருத்துவமும், அன்பரசுப் பதிப்பகம், திருத்தணிகை.
- குணவீர பண்டிதன், (1964), வெண்பாப் பாட்டியல், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு, சென்னை.
- குப்புசாமி முதலியார், க.நா., உத்தராயன், க.ச., (1996), சித்த வைத்தியத் திரட்டு, siddha pharma copodia, Tamil, சண்முகானந்தா புகட்டிப்போ, சென்னை.
- கைலாசபதி, க., (1988), சமூகவியலும் இலக்கியமும், நியூசெஞ்சுரி புக் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
- கைலாசபதி, க., முருகையன் இ., (2000), கவிதை நயம், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை.
- சங்கரப்பிள்ளை, பொ., (1985), சைவசித்தாந்தம், குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
- சங்கரப்பிள்ளை, பொ., (1999), நாம் தமிழர், குமரன்பிரஸ், கொழும்பு.
- சண்முகசுந்தரம், த., (1974), கலையும் மரபும், குகன் அச்சகம், தெல்லிப்பழை.
- சண்முகதாஸ், அ., (1977), (பதிப்.), ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும், தமிழ்த்துறை வெளியீடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.
-, (1982), தமிழ்ப்பாவடிவங்கள், தமிழ்த்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.
- சதாசிவம், ஆ., (1966), ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், யாழ்ப்பாணம்.
- சம்பத்குமார், (1997), ஊட்டச்சத்து நல்வாழ்வும், கிரிஜா பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.
- சாஜம், எஸ்., (1958), பாட்டும் தொகையும், சென்னை.
- சாமிநாதையர், உ.வே., (1996) என்சரித்திரம், சென்னை.

சிங்கார வேலு முதலியார், ஆ., (1956), அபிதான சிந்தாமணி, Asian Education Service, New Delhi.

சித்தர் பாடல்கள், (1995), உமாபதிப் பதிப்பகம், சென்னை.

சிதம்பர ரகுநாதன், தொ.மு., (1964), சமுதாய இலக்கியம், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை.

சிவகுமாரன், கே.எஸ்., (1996), திறனாய்வுப் பார்வைகள், செவ்வந்தி பிரைவேட், கொழும்பு.

சிவசாமி, வி., (1989), சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனைகள், ஈரா பப்ளிகேசன்ஸ் லிமிட்டெட், யாழ்ப்பாணம்.

சிவசாமி, வி., சிவநேசச் செல்வன், ஆ., (1973), (பதிப்), பூர்வகலா, யாழ்ப்பாணம்.

சிவசேகரம், சி., (1995), விமர்சனங்கள், சவுத் ஏசியன் புகல், சென்னை.

சிவத்தம்பி, கா., (1982), இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை.

சிவவாக்கியர் பாடல், (1910), ஸ்ரீ பத்மநாப விலாச அச்சியந்திர சாலை, சென்னை.

சீனிவாசன், ரா., (1980), தமிழ்ப்பாவியல், மெட்ரோ பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.

சீனி. வேண்கடசாமி, மயிலை., (1967), மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள், சென்னை.

சுத்தானந்த பாரதியார், (1998), திருக்குறள் இன்பம், தனலெட்சுமி பதிப்பகம், சென்னை.

சுந்தரமூர்த்தி, இ., (2001), இந்திய இலக்கியம், சக்திபிரஸ், சென்னை.

சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா., (1930), இலக்கிய வரலாறு, சென்னை.

செகராசசேகரம், (1942), ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை, அச்சுவேலி.

செயராமன், ந.வீ., (1967), அந்தாதி இலக்கியம், சிதம்பரம்.

செல்வநாயகம், வி., (1960), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கண்டி.

சோமலே, (1981), தமிழ் நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், புதுடிவலி.

ஞானசம்பந்தன், அ.ச., (1964), இலக்கியக்கலை, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம், சென்னை.

தமிழண்ணல், (1986), தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள் - இறைச்சி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

....., (1998), இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் தொல்காப்பியர், எம்ரெல்ட் அச்சீட்டகம், சென்னை.

தமிழ்க் கலைவிருந்து, (1994), தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

தமிழ் மணி, சி., (1999), சித்தமருத்துவத்தேன், கிரிஜா பதிப்பகம், தஞ்சாவூர்.

தமையந்திரன், வே., (1992), பண்டைத்தமிழரின் அறிவியல் சாதனைகள், மருதம் பதிப்பகம், சென்னை.

திருமந்திரம், (1992), காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள்.

நடராசா, F.X.C., (1962), (பதிப்பு), மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்பு. இரண்டாம் பதிப்பு, (1998), மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை, மட்டக் களப்பு.

..... (1970) ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு, கொழும்பு.

நடராசா, க.செ., (1982), 14ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, சாலை அச்சகம், சென்னை.

நாகேஸ்வரன், க., (2004), யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் பிரபந்த இலக்கியங்கள், லக்ஷ்மி அச்சகம், கொழும்பு.

....., (2005), யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் பிரபந்த இலக்கியங்கள், லக்ஷ்மி அச்சகம், கொழும்பு.

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்., (1999), உரைநடைத் தமிழில் ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை.

நீலகண்ட சாஸ்திரி, க.அ., (1965), தமிழர் பண்பாடும் வரலாறும், சென்னை.

....., (1966), தென்னிந்திய வரலாறு, சென்னை.

பசுமலையரசு, மு., (1998), செந்தமிழும் சித்தமருத்துவமும், கிரிசா பதிப்பகம், கருநாடக மாநிலம், இந்தியா.

பண்டித சோழன், தஞ்சை., (1987), புராதன இந்திய மருத்துவ மேதைகளின் வைத்தியக் குறிப்புகள், தமிழ்க்கடல் பதிப்பகம், சென்னை.

பத்மநாதன், சி., (1995), தஷிணகைலாசபுராணம், இந்துசமய அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு, கொழும்பு.

பத்மநாதன், சி., (2004), ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

பரமசாமிக் குருக்கள், வை.மு., (1989), சிவார்ச்சனா சந்திரிகா தீபிகை, திருக்கணித் நிலையம், மட்டுவில்.

பரமசிவானந்தம், அ.மு., (1959), பாட்டும் பயனும், தமிழ்க் கலைப் பதிப்பகம், சென்னை.

பரராசசேகரம், (1928), சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

பரராசசேகரம், (1935), சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

பாலச்சந்திரன், சு., (1976), இலக்கியத்திறனாய்வு, மாருதி பிரஸ், சென்னை.

பாலசுந்தரம், இ., (1990), இலக்கியத்தில் மருத்துவக் கருத்துக்கள், நாட்டார் வழக்கியல் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

பூலோகசிங்கம், பொ., (1970), தமிழலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞர் பெருமுயற்சிகள், கலைவாணி புத்தக நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, (1956), மதுரை.

மாயாண்டி பாரதி, கா., (1964), இலக்கிய வரலாறு, வளனார் பதிப்பகம், பாளையங் கோட்டை.

- மயில்வாகனப் புலவர், மாதகல்., (1953), யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கொழும்பு.
மறைமலை, இ.சி., (1976), இலக்கியக் கொள்கைகள், நீலமலர் வெளியீட்டகம், சென்னை.
- மறைமலை, இ.சி., (1991), இலக்கியமும் சமூகவியலும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- மறைமலையடிகள், (1963), முற்காலப் பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர், கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
- மறைமலையடிகள், (1998), பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
- மனோகரன், துரை., (1993), தமிழ் இலக்கியம் பார்வையும் பதிவும், செனித்லைன், கண்டி.
- மாணிக்கம், வ.சுப., (1981), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சங்ககாலம், இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை.
- மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ., (1957), வள்ளவர் கண்ட நாளும் காலமும், பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.
- முத்துக்காளத்தி, எம்.ஏ., (1992), வாழ்நாளான வளர்ப்பது எப்படி? லீஸ்க் பிரின்டர்ஸ், சென்னை.
- முத்துராச கவிராயர், (1939), கைலாயமாலை, (பதிப்), செ.வே.ஜம்புலிங்க பிள்ளை, சென்னை.
- முத்தையா, நா., (2004), ஈழத்துச்சித்தர்கள், ராம் பிரின்டர்ஸ் கிரபிக்ஸ், யாழ்ப்பாணம்.
- வரதபண்டிதர், (1982), அமுதாசிரம், (பதிப்), சு. தம்மைப்பா பிள்ளை, சென்னை.
- வரதராசன், மு., (1959), இலக்கியத்திறன், கைஸ்டன் அச்சகம், சென்னை.
- வரதராசன், மு., (1960), இலக்கியமரபு, பாரிநிலையம், சென்னை.
- வரதராசன், மு., (1964), பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. (1977), தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. சாகித்திய அகாதெமி, புதுடில்லி. (1996), திருக்குறள், 129ஆம் பதிப்பு, அப்பர் அச்சகம், சென்னை.
- விசுவநாதம், கி.ஆ.பெ., (1999), தமிழ் மருந்துகள், பாரி நிலையம், சென்னை.
- வேலுப்பிள்ளை, ஆ., (1969), தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ஸ்ரீ லங்கா வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
- , (1986), தொடக்க கால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
-, (1988), அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது தோன்றிய இந்துப்பண்பாட்டுச் சூழலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.
-, (1989), இலங்கைத் தமிழர்களின் கைலாச பாரம்பரியம், ஆ. கனகரத்தினம் நினைவுப் பேருரை, யாழ். கனகரத்தினம் மகா வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம்.

....., (1999), தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ஸ்ரீ லங்கா புத்தக சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

வையாபாடல், (1921), கே.டபிள்யூ. அருட்பிரகாசம் பதிப்பு. யாழ்ப்பாணம்.

வையாபாடல், (1922), சிவானந்தன் பதிப்பு, பினாங்கு.

வையாபாடல், (1980), க.செ.நடராசா பதிப்பு, கொழும்பு.

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., (1968), தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், பாரி நிலையம், சென்னை.

வைத்தீஸ்வரன், கா., (2001), சுகவாழ்க்கை - பாகம் I, நியூகார்த்திகேயன் அச்சகம், கொழும்பு.

தமிழ்க் கட்டுரைகள்

பத்மநாதன், சி., (1974), 'ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் குலவிருதுகளும், சின்னங்களும், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், மட்டக்களப்பு.

-----, (1976), இலங்கையில் சைவசமய வளர்ச்சி, இந்து தர்மம், பேராதனை.

-----, (1977), 'ஈழத்துச் சைவாலயங்கள் 1000 - 1300', இந்து தர்மம், பேராதனை.

(1982), 'அடங்காப்பற்று வன்னிமைகள், 1658 - 1715,' பண்டார வன்னியன் விழாமலர், வவுனியா.

-----, (1985), 'இலங்கையில் இந்துமதம் - ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் 1250 - 1600', சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி வைரவிழாச் சபை வெளியீடு, துர்க்காபுரம், தெல்லிப்பழை.

I. -----(1995), வெளியீட்டுரை, தஷிணகைலாசபுராணம், பகுதி I, ஆக்கியோன் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் மகாவித்துவான் சிங்கைச் செகராசசேகரன், பொருளாக்கம் பண்டிதர் கா.செ. நடராசா, (பதிப்) சி. பத்மநாதன், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு, கொழும்பு.

II. -----(2000), 'தேசத்துக்கோயில் - மறைந்து போன வரலாற்றம்சங்களை மீட்பதற்கு மூலமான பிரபந்தம்', வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல், வெளியீடு. இந்துசமய கலா சார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.

சிறற்பலம், சி. க., (1992), 'ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம்,' யாழ்ப்பாண இராச்சியம், (பதிப்), சி.க.சிறற்பலம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி.

பண்டிதர் இ. வடிவேல், (1993), 'கோணேசர் கல்வெட்டு சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், கோணேசர் கல்வெட்டு, கவிராச வரோதன் இயற்றியது. (பதிப்) பண்டிதர் இ. வடிவேல், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.

BIBLIOGRAPHY

Arunasalam Ponnampalam, (1981), *Studies and Translations Philosophical and Religions*, (Reprint), Department of Hindu Affairs, Ministry of Regional Development, Colombo.

- Burrow, T., (1961), *A Dravidian Etymological Dictionary*, Oxford University press, London.
- Glimpses of Tamil Civilization*, (1994), Eighth World Tamil Conference revolving fund publication, Tamil University, Thanjavur.
- Gnnaprakasas, X.Fr., (1920), *The Kingdom of Jaffna, During the Portuguese Period of Ceylon History*, Jaffna.
- Meenashi Sundaram, T.P. (1965), *History of Tamil Literature*, Publisher Dr. B.D. Aqashe, Secretary, Marathi Sathiya Parishad, Andrapradesh, Isaniya Bazair, Hydrabad, India.
- Navaratnam, C.S., (1950) *Tamils and Ceylon Jaffna*.
- Nilakanda Sastri, K.A., (1958), *A History of South India*, Oxford University Press, Madras.
- Pathmanathan, S., (1978), *The Kingdom of Jaffna*, Part I, Ceylon News Papers Ltd, Colombo.
- Ragupathy, P., (1987), *Early Settlement in Jaffna*, An Archaeological study, Madras.
- Rajarajeswara Sarma, C., (1980), *Ayurveda Upadesa*, Central Council of Ayunedic Research Mahal, Thanjavur, India.
- Rasanayagam, C., (1926), *Ancient Jaffna*, Everymans Publishers, Madras.
- Rouse, A.L., (1963), *The use of History The English Universities Press*, London.
- Sagara Kusumaratna, (2005), *Indigenous medicine in Sri Lanka - A Sociological Analysis Published by sarasavi publishers*, 30 stanly Thilaharatne Mawatha, Nugegoda Printed by Sikuru Prakashakayo, Polgasowita, Sri Lanka.
- Sankarkumaran, T.V., (1986), *Health Education in Thirukkural, The South Indian Saiva Siddhanta Works*, Publishing Society, Madras.
- Stem, Fritz, (1982), *The Varieties of History*, The World Publishing Company, New York.
- Tamil Lexicon*, (1982), Vol.V, University of Madras, Madras.
- Thaninayagam, X.S, Fr., (1970), *History of Tamil Language and Literative*, Madras.
- Vaiyapuripillai, S., (1956), *History of Tamil Language and Literature*, Madras.

II. ENGLISH ARITCLES

- Natesn, S., (1960), "The Northern Kingdom" (Ed.) Paranavitana, *History of Ceylon*, Vol.I, Part II, Colombo.
- , (1960), *Glimpses of the Early History of Jaffna*, Golden Jubilee vol, XXI, Mahajana College, Tellippalai.

நூல் விவர அட்டவணை

அகத்தியர் 36, 40, 52, 73, 93, 94, 95, 104, 105, 106, 118, 134, 135, 142, 164, 165, 214, 226, 247, 296	ஏட்டு வைத்தியம் 38, 244
அகத்தியர் சாரப்போக்கு 214	ஏலாதி 251
அகத்தியர் செந்தூரம் 52	ஒப்பீட்டு இலக்கிய ஆய்வு 201
அகத்திய முனிவர் அருளிச் செய்த வைத்திய பூரணம் 214, 237	ஒருபா ஒருபது 181
அகத்தியர் வைத்திய காவியம் 104, 226	ஒலியலந்தாதி 181, 183
அங்காதிபாதம் 38, 313	கண்ணகி வழக்குரை 21, 307
அந்தாதி 95, 152, 181, 182, 183, 185, 186, 187, 188, 308	கந்தசஷ்டி கவசம் 125
அந்தாதி இலக்கியம் 181, 186, 187, 308	கந்தபுராணம் 18
அபிதான சிந்தாமணி 107, 118, 308	கதிரைமலைப்பள்ளு 20, 21, 55
அமுதாகரம் 37, 38, 47, 68, 239, 241, 242, 243, 244, 246, 248, 249, 310	கம்பராமாயணம் 22, 128
அலங்கார பஞ்சகம் 181	கருடபுராணம் 74
அவுடத சங்கிரகம் 37, 213, 215, 237	கல்பநூறு 93
அளகேஸ்வர யுத்தய 4	கல்வளை அந்தாதி 185, 188
அஷ்டாங்க சங்கிரகம் 146	கலியந்தாதி 181
ஆயுள் வேத (சித்த) 213, 215	கனகராயன்பள்ளு 55
இணைமணிமாலை 181	காப்பியம் 60, 95
இரகுவம்மிசம் 21, 22, 24, 27, 28, 32, 210, 237	கிராமப்பிறழ்வு 208
இரகுவம்மிச சரித்திரா	கிறித்தவ பண்டிதர் 38
மிருத விளக்கவுரை 208	குருநாடி 214
இரட்டை மணிமாலை 181	கைலாயமலை 88, 130
இராமாவதாரம் 23, 24	கொங்கணர் சரக்கு வைப்பு 52
இருபாலைச் செட்டியார்	கோகில சந்தேஸய 4
வைத்தியத் தெளிவு 213, 215	கோணேசர் கல்வெட்டு 21, 53, 311
இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல் 185	சட்டைமுனி திரிகாண்டம் 93
ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் 62, 90, 91	சட்டைமுனி ஞானம் 93
எதுகைப்பா 95	சடாட்சரக் கோவை 93
ஏட்டு மருத்துவம் 243, 271, 273, 306	சந்தான தீபிகை 36, 68
	சதுரகராதி 184
	சரக்கு வைப்பு 52, 93, 313
	சரசோதிமாலை 17, 68
	சிகாமணி வெண்பா 94, 95
	சித்த ஓளடத சங்கிரகம் 38
	சிகிச்சா தர்சனம் 145
	சிலிங்கைக் கிரமம் 38, 238

சிங்கள நவகதா 207
 சித்த வைத்தியத்திரட்டு 148, 215
 சித்தவைத்திய சிகிச்சைக்கிரமம் 237
 சிதம்பர செய்யுட்கோவை 155
 சிதம்பரப்பாட்டியில் 155, 182, 183, 184
 சித்தர் பாடல்கள் 308
 சிந்தாமணி 38, 39, 40, 52, 94, 95, 107,
 113, 115, 118, 119, 156,
 165, 201, 203, 212, 214, 308
 சிலப்பதிகாரம் 48, 59
 சிவநெறிப்பிரகாரம் 96, 117
 சச்சுருத சங்கிதை 146
 சுதேச வைத்திய
 அவுடதத்திரட்டு 215, 217, 237
 சுதேச வைத்திய மருத்துவ
 மூலிகைக் கையகராதி 38
 சபாஷித 205, 206
 சுரகசங்கிதை 146
 சுவாமிநாதம் 155
 சூத்திரம் 214
 சூளவம்சம் 6, 7
 செகராசசேகரம் 20, 36, 37, 46, 50, 52,
 66, 67, 68, 76, 78, 89, 90, 127,
 128, 129, 131, 132, 133, 134,
 135, 138, 142, 143, 150, 154,
 159, 239, 243, 244, 245, 246,
 248, 249, 251, 308
 செகராசசேகரமாலை 20, 34, 49, 60, 87,
 88, 89, 130, 146, 150, 245
 செலலிஹினி சந்தேச 208
 சேகரப்பா 95
 சேவல் விடுதாது 206
 சொக்கநாதர் தன்வந்திரியம் 38, 134,
 222, 238
 ஞானநூறு 93
 தமிழ் புளுராக் 93
 தயில வருக்கச்சுருக்கம் 95

தரு 95
 தன்வந்திர வைத்திய
 சிந்தாமணி 52
 தஷிண கைலாசபுராணம் 53, 54, 88,
 130, 309, 311
 தஷிணாமூர்த்தி 107, 214
 திருக்கரகசப்புராணம் 53
 திருக்குறள் 48, 59, 101, 102, 161, 206,
 208, 228, 306, 308, 310
 திருமந்திரம் 60, 102, 118, 149, 252, 253,
 258, 264, 269, 291, 309, 314
 திருமுறை 60
 திருவருட்பயன் 243, 268
 திருவாசகம் 113, 237
 திவ்யப் பிரபந்தம் 25, 26
 தினக்கிராமாலங்காரம் 95
 துப்பிராப்தி பிரசங்கம் 207
 தேரையர் குணவாகடம் 96
 தேரையர் தையிலவருக்கச்
 தருக்கம் 215
 தேரையர் வைத்தியம் 96
 தொல்காப்பியம் 228
 தொன்னூல் விளக்கம் 155
 நசகாண்ட வெண்பா 217
 நயனவிதி குணமும் மருந்தும் 38, 47
 நல்வழி 205, 206
 நவநீதப்பாட்டியல் 155, 184
 நாடகம் 95, 207, 314
 நாடிக்கொத்து 94, 96
 நாடிதீபிகை 180
 நாடிவிதி 217
 நான்மணிமாலை 181
 நிகண்டு 95, 259, 306
 நிஹாய சங்கிரஹய 4
 நீதிவெண்பா 258, 259
 நீர்நிறக்குறி 95
 நீர்பெருங்குறி 95

- நூற்றந்தாதி 181, 182, 183, 185
 நோய் மருந்தளவை 95
 நோயனுகாவிதி 94, 96
 நோயின் சாரம் 94
 பட்டினத்தார் பாடல்
 பண்டிதரிலக்கணம் 217
 பத்தினி தோத்திரம் 207
 பத்தினி கதை 207
 பதார்த்த குணசிந்தாமணி 37, 38, 59, 113, 219, 220, 238
 பதார்த்த குண சூடாமணி 225
 பதார்த்த சூடாமணி 37, 38, 59, 219, 220, 221, 238
 பதிற்றந்தாதி 181, 182
 பரகும்பா சிறித 4
 பரராசசேகரம் 20, 36, 37, 38, 39, 42, 45, 46, 47, 49, 50, 60, 61, 63, 66, 67, 68, 70, 71, 76, 78, 90, 91, 92, 127, 128, 129, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 138, 142, 143, 147, 149, 150, 154, 159, 161, 180, 192, 200, 215, 221, 223, 231, 239, 243, 244, 245, 246, 248, 251, 267, 309
 பரராசசேகரன் உலா 21, 32, 315
 பல்சந்தமாலை 181, 184, 185, 315
 பன்னிருபாட்டியல் 155, 182, 183, 184, பாட்டியல் நூல்கள் 155
 பாவலர் சரித்திர தீபகம் 63, 94, 117
 புலியூர் அந்தாதி 185
 பூவைவிடுதாது 203, 208
 பெரியபுராணம் 22, 228
 பேதககாரயன்கே தர்க்கம் 207
 போகர் சப்தகாண்டம் 52
 மகரத்துவஜ 207
 மகாபாரதம் 14, 74, 128
 மட்டக்களப்பு மான்மியம் 13, 58, 309
 மணிமேகலை 11, 14, 58, 203, 269
 மணிவெண்பா 96
 மகாமகிமைக்கரிசல் 95, 96
 மாதவன் நிதானம் 38
 மாவையமக அந்தாதி 188
 மிகாவண்ணம் 95
 முக்கடற்பள்ளு முத்துவீரியம் 155
 மும்மணிக்கோவை 181
 மூதுரை 134, 166, 205, 206
 யமக வெண்பா 95, 96
 யாப்பருங்கலக் காரிகை 154, 155, 156
 யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் 58, 65, 91, 306,
 யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி 33
 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை 1, 14, 21, 29, 58, 91, 310
 யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் 149
 ராஜாவலிய 4
 வசந்தமாலை 207
 வயித்திய பள்ளு நாடகம் 95
 வாகடதத்துவம் 180
 வாதநிகண்டு 93
 வாதவைப்பு 93
 வான்மீகி இராமாயணம் 24
 வியாக்கிரபாத புராணம் 21
 விருத்தப்பாவியல் 155
 வீரசோழியம் 227
 வெண்பா அந்தாதி 185
 வெண்பாப் பாட்டியல் 307
 வைத்திய சிந்தாமணி 38, 39, 40, 52, 95, 201, 203, 212
 வைத்திய நூற்றிரட்டு 38, 217, 238, 313
 பைசாஜ்ஜ சங்கிரகம் 40, 203
 வைத்தியத் திரட்டு 121, 307
 வைத்தியத் தெளிவு 213, 215, 313
 வைத்திய பூரணம் 38, 214, 237, 313
 வையாபாடல் 1, 21, 57, 311
 வேதமீகி தமிழ் அகராதி 259

சுதேச மருத்துவம் பற்றிய இலங்கைத் தமிழ் நூல்கள் கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

இலங்கையிலே தமிழரின் பாரம்பரியத்தின் பிரதானமான அடையாளங்களிலும், சாதனைகளிலும் ஒன்றான சுதேச மருத்துவம் பற்றிய நூல்கள் அறிவின் பல்துறை சார்ந்த களஞ்சியங்களாக விளங்குகின்றன. அவற்றின் பெயர்களும், பாயிரச் செய்யுள்களும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் பெயர்களையும், சாதனைகள் சிலவற்றையும் நினைவுபடுத்தும் வகையில் உள்ளன. தாவரவியல் தொடர்பான அரிய செய்திகள் அவற்றிலே காணப்படுகின்றன. ஒரு வளமான இலக்கிய மரபின் அம்சங்கள் அவற்றுள் அடங்கியுள்ளமை சிறப்பாகும். அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த நூல்களைப்பற்றி, குறிப்பாக இலக்கியமொழி மரபுகளைப்பற்றி ஆய்வு நூல் எழுதி அதன் பயனாகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றவர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன். தமிழில் இலக்கண வரம்புகளை மீறாதும் கவர்ச்சியான நடையிலும் எழுத வல்லவர். கவர்ச்சியான இனிய குரலிற் பேசவும் பாடவும் வல்லவர். அன்னாரது ஆய்வு நூல் அச்சிடப்பெற்று வெளிவருவதையுற்று மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். உரியகாலத்தில் இவருக்கு ஆதரவும் வழிகாட்டலும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் இவரது முன்னேற்றம் பல ஆண்டுகளாகத் தடைப்பட்டிருந்தது. ஆயினும், தனது விடாமுயற்சியாலும், ஈஸ்வர அணுக்கிரகத்தினாலும் அவர் இச் சாதனையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதற்கு எமது பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும் உரியவை. இது தமிழ் மொழியிலும், தமிழர் சமுதாயத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் எல்லோரும் வாங்கி, வீடுகளில் வைத்துப் படிக்க வேண்டிய நூல்.

- கலாநிதி சி. பத்மநாதன்

தகைசார் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

ISBN 978-955-659-374-7

விலை ரூபா 700.00

நூலின் புகழ் இவ்வம்

விடயம் தமிழ் இலக்கியம் / வரலாறு / சுதேசமருத்துவம்

www.kanagasabapathi.org

#560